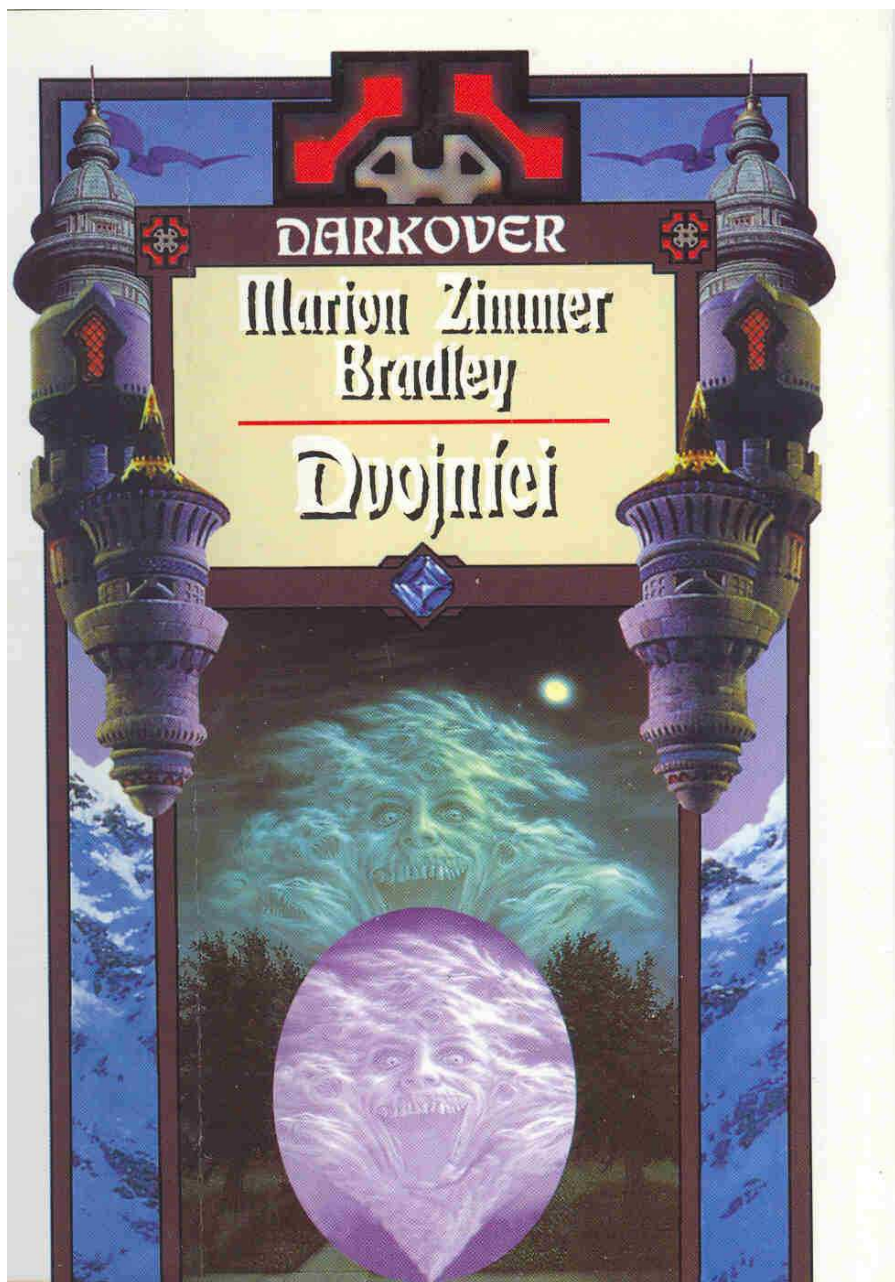

DARKOVER

**Marion Zimmer
Bradley**

Dvojníci

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Ivana Muková

Copyright © 1980 by Marion Zimmer Bradley
Translation © Ivana Muková, 1997
ISBN 80-7176-595-3

PROLOG

Cizinec

Paul Harrell se mátožně probudil s pocitem, že se mu zdál dlouhý a neskutečně děsivý sen. V těle ho pátil každičký sval jako jednotlivé rozbolavělé zuby a hlava ho tížila jako po obrovské kocovině. Matně se rozpomínal na muže s jeho tváří, na svůj hlas, který se ptá *Kdo k sakru jste? Snad d'ábel?* V d'ábla však nevěřil, ani v peklo a podobné věci, které byly vymyšleny, aby lidé mohli být donuceni dělat to, co by měli, místo aby dělali to, co sami chtějí.

Pohnul hlavou a cukl bolestí. *Krucí! Já včera určitě musel pěkně chlastat!*

Napjal svaly, aby se dokázal převalit na bok, a zjistil, že nohy má volné, pohodlně rozhozené, a že se může svobodně protahovat. To ho šokovalo a dokonale probralo.

Může se hýbat, protahovat; *už tedy není ve svěrací kabině!*

Byla to skutečně jen noční můra? Let z Alfy, vzpoura, kterou vedl v kolonii, závěrečné ozbrojené střetnutí, při němž umírali jeho muži, zajetí, soudní proces a nakonec hrůza ze svěrací kabiny, která se kolem něj navěky uzavírala.

Navěky. To byla jeho poslední myšlenka. Navěky.

Nebolo to, samozřejmě že ne, bylo to dokonce příjemné, jako když si naprosto vyčerpaný člověk jde lehnout. Ale on se pral a bojoval o poslední kousek vědomí, o němž věděl, že opravdu bude jeho poslední a že se už nikdy neprobudí.

Humánní vlády trest smrti zrušily již dávno. Až příliš často se ve světle nových důkazů zjistilo, že před několika lety popravený člověk byl zcela nevinný. Usmrcení činilo omyl nenapravitelným a uvádělo celý právní systém v pochybnost. Svěrací kabiny vězně bezpeč-

ně oddělovaly od společnosti... a mohl být kdykoli osvobozen a přiveden znovu k životu. A nemusela být žádná vězení, žádná traumata vyvolaná stykem s agresivními zločinci, žádné vězeňské vzpoury, nebyli zapotřebí ani právní zástupci, ani obnovování procesů s rehabilitací. Stačilo je jenom zavřít do svěracích kabin a nechat je tam zestárnout a zemřít přirozenou smrtí... Pokud nebyli uznáni nevinnými. Pak směli být propuštěni.

Paul Harrell si však pomyslel, že jeho by uznat nevinným nemohli. Nesmírně se provinil, a navíc to sám přiznal a udělal všechno pro to, aby zahynul dřív, než ho chytí. K tomu přibral několik těch policajtů, aby se legálně vyhnul možnosti převýchovy.

Zbytek jeho mužů, který nebyl postřílen, se krotce jako stádo ovcí odebral do Převýchovného centra, kde z nich nadělali přizpůsobivé nuly, jež v tomhle ubohém světě potřebovali nejvíc. Poddajné tvory. Slabochy bez vlastní vůle. Ke konci procesu si povšiml, jak soudce a všichni jeho právní zástupci doufají, že se zhroutlí a začne prosit o exekutivní shovívavost, o možnost převýchovy; aby se mu mohli vrtat v mozku, krmit ho drogami, přetvářet a vymývat mozek. Prostě ho jednoduše přeměnit v nulu, která by v zákrytu pochodovala s ostatními a myslela si, že tohle je ten pravý život. *Tak to tedy ne, hošánkové, díky. Já s vámi tuhle špinavou hru hrát nebudu. Když jsem dodělal to, co jsem měl, byl jsem připraven na odchod. A tak jsem šel.*

A byl to dobrý život, který jsem prožil, pomyslel si. Udělal jim v těch jejich přihlouplých zákonech pěkný nepořádek, protože si po celá dlouhá léta nedokázali ani představit, že by někdo mohl porušit zákon jinak než v důsledku nehody nebo neznalosti. On měl všechny ženy, na které pomyslel, a žil si na vysoké noze.

Především ženy. Nehrál ty hloupé hry, které se ženy s muži pokoušejí hrát. Byl muž, a jestliže chtěly muže a ne ovci, rychle zjistily, že Paul Harrell na jejich krotké nanicovaté hry nepřistoupí.

To ta zatracená ženská přivedla policii na moji stopu.

Matka ji se vši pravděpodobností učila, že kolem soulože je potřeba udělat určitý kravál, pokud se ovšem muž před ní neskloní na kolena a nepředstírá, že je zcela bezmocný, že je jako vykastrovaný a žena ho může vodit za nos a on se jí nesmí ani dotknout, pokud ona

k tomu nedá výslovné svolení. Ale on měl na víc! A to ženy chtěly a měly rády, když se jim to naservírovalo, a *nečekalo* se na odpověď! Ona to odhalila. Nehrál tu jejich hru, i když nad ním visela svěřací kabina. Patrně si myslela, že půjde a bude žadonit o převýchovu, že ho předělají na krotké koťátko a ona si ho bude moci vodit na vodítku.

At' táhne k čertu, celý zbytek života se bude uprostřed noci probouzet a vzpomínat, jak jednou jedenkrát měla skutečného muže...

Když se Paul Harrell ve svých vzpomínkách dostal až sem, převráceně se posadil. Nebyl už ve svěřací kabině, ale nebyl ani na nějakém místě, které by znal. Byla to tedy všechno noční můra, to děvče, vzpoura, přestřelka s policií, soudce, proces, svěřací kabina...

Byl tam vůbec, stalo se to všechno doopravdy?

A jestliže ano, jak se potom dostal ven?

Ležel na měkké matraci, přikryté čistými hrubými prostěradly, na nichž byla vlněná pokrývka a kožešiny. Všude kolem něj zářilo slabé načervenalé světlo. Naklonil se a spatřil, že světlo prochází těžkými závěsy v ložnici, že leží na vysoké zdobené posteli, jakou jednou viděl někde v muzeu, a že ho závěsy kolem postele oddělují od světla. Rudé závěsy.

Odhrnul je stranou. Byl v místnosti, kterou ještě nikdy neviděl. A nejen že takovou místnost ještě nikdy v životě nespatriil, nikdy dosud neviděl ani nic podobného, co by se jí třeba jen vzdáleně podobalo.

Jedné věci si však byl proklatě jistě vědom. Nebyl ve svěřací kabině, ledaže by součástí trestu byla i série prapodivných snů. Nebyl ani někde v Převýchovném centru. Když vyhlédl z vysokého oblokového okna na obrovské rudé slunce, napadlo jej, že není ani na Alfě, ani na Teře, ani na žádné jiné planetě v Konfederaci světů, kterou by někdy dříve navštívil.

Možná je tohle Valhala nebo něco podobného. Existovaly staré legendy o dokonalém světě pro bojovníky, které potkal hrdinský konec. A on bojovníkem zcela jistě byl; při procesu říkali, že zabil osm policistů a dalšího zmrzačil. Životem prošel jako muž, a ne jako vygumovaný konformista. Nikomu nepodlézal, neskučel ani nežebral o možnost, aby se směl po zbytek života plazit po kolenou ve světě,

který nemá o lidi, jež chtějí zemřít se vztyčenou hlavou, sebemenší zájem.

Takže byl venku z kabiny a tohle bylo dobré místo pro nový začátek. Ale byl nahý, tak jak ho zavřeli do kabiny. Vlasy měl nakrátko ostříhané jako tehdy, když ho zavírali... ne. Tenkrát ho vyholili, takže tam musel být zhruba měsíc nebo dva, protože si na hlavě nahmatával hustý sametový porost. Rozhlédl se po místnosti. Byla tam kamenná podlaha, na níž leželo několik silných kožešin a kožených koberců. Kromě postele a masivního bohatě vyřezávaného prádelníku z jakéhosi tmavého dřeva v ní nebyl žádný nábytek.

Nyní se i přes třestění, které mu stále ještě pulzovalo v hlavě, rozpomněl na něco dalšího: na palčivou bolest, modré blesky a kruh tváří, které jako by padaly z veliké výšky — bolest, a pak ten muž. Muž s jeho obličejem a jeho hlas, ptající se: *Kdo jste? Snad d'ábel?* Podle starých legend znamenalo setkání s člověkem stejné tváře, se svým dvojníkem, s *doppelgangrem*, se svým vlastním přízrakem, setkání s děblem, nebo varování před smrtí. Ale on už byl prakticky mrtev, když ho dali do svěrací kabiny, tak co by ho ještě mohlo nějak ohrozit? Koneckonců to byl jen sen. Nebo ne? Naklonovali ho snad před tím, než ho zavřeli, a jeho dvojníku vymyli mozek, aby se stal dobrým, úctyhodným a poslušným občanem, jakého z něj vždycky chtěli mít?

Nějakým způsobem ho sem něco přeneslo. Ale kdo, kdy a jak? A především — proč?

Pak se otevřely dveře a vstoupil muž s jeho tváří.

Nebyl mu jenom podobný, jako by byli bratři či dvojčata. Byl to *on sám*.

Stejně jako on měl i muž světlé vlasy, i když husté a dlouhé, stočené do pevného uzlu a převázané rudou stužkou. Paul neznal nikoho, kdo by nosil vlasy upravené právě takovým způsobem.

Ještě nikdy neviděl člověka, který by byl oblečen tak jako tento cizinec s jeho tváří, který měl na sobě těžké oblečení z vlny a kůže, koženou vestu s prýmkou, pod ní tlustou tuniku z nebělené vlny, kožené kalhoty a vysoké boty. Teď, když byl Paul z pokrývek částečně venku, si uvědomil, že v místnosti je chladno a že takové oblečení není beze smyslu. Navíc oknem spatřil na zemi silnou vrstvu sněhu.

No, zcela určitě tedy není na Alfě. Kdyby o tom začal mít nějaké pochybnosti, slabě šarlatové stíny na sněhu a velké rudé slunce by ho okamžitě vyvedly z omylu.

A ještě ke všemu tady byl ten muž s jeho tváří, který mu nebyl jen podobný, což by bližší prohlídka snadno odhalila; ani to nebyl jeho pouhý odraz převrácený v zrcadle, byl to jeho obličej, tak jak ho mohl sledovat na videu během soudního procesu.

Dokonalý dvojník, jakého by si vyjma bohatých excentriků mohl sotva kdo dovolit. Naprosto identická replika jeho vlastní osoby, včetně rozštěpené brady a hnědého mateřského znaménka na levém palci. *Co se to tady proboha děje?*

„Kdo sakra jste?“ vyštěkl.

Muž v kožené vestě odpověděl: „Přišel jsem se vás zeptat přesně na totéž.“

Paul v jeho řeči zaslechl zvláštní přízvuk. Připomínalo mu to starou španělštinu, jazyk, z něhož znal pouze několik málo slov. Ale docela dobře rozuměl, co mu chce cizinec sdělit, a to ho vyděsilo víc než všechno ostatní, co se mu tady již přihodilo. Dokázali si vzájemně číst své myšlenky.

„Sakra!“ vyhrkl. „Vy jste přece já!“

„Ne tak docela,“ odpověděl druhý muž. „Ale skoro. A právě proto jsme si vás sem přivezli.“

„Sem,“ opakoval Paul. „Kam *sem*? Co je tohle za svět? Co to je za slunce? Jak jsem se sem vůbec dostal? A kdo jste vy?“

Muž zakroutil hlavou a Paul měl opět prapodivný pocit, že pozoruje sám sebe.

„Slunce je slunce,“ odpověděl. „A my jsme na místě, kterému se říká Sto království. Toto je království Asturijců. A co se týče světa, tohle je Darkover a je to jediný svět, který znám. Když jsem byl malý, vyprávěli mi pohádky o tom, že na jiných hvězdách jsou slunce, jako máme my, a že kolem nich krouží milióny a milióny různých světů a na některých možná žijí lidé jako my, ale já to vždycky považoval za povídačky, které mají vystrašit děti a malé holky. Jenže včera večer jsem viděl a slyšel věci ještě mnohem podivnější, než je tohle. Sem vás dopravil otcův čaroděj, a jestliže si přejete vědět proč, musíte se zeptat jeho. My vám však nechceme nijak ublížit.“

Paul ho sotva slyšel. Hleděl pln údivu na muže, který měl jeho tvář, hleděl na svoje tělo, na svoje vlastní ruce a pokoušel se pochopit, co k tomu muži vlastně cítí.

Můj bratr. Já sám. Musí mě chápat. Takové myšlenky mu táhly hlavou. A současně se mezi ně vplížil i náhlý vztek: *Jak si to vlastně představuje, takhle si tu chodit s mým obličejem? A pak ho v naprostém zmatku ještě napadlo: Jestliže on je tedy já, kdo potom jsem já?*

Druhý muž jeho otázku vyslovil nahlas: „Jestliže vy jste já,“ pravil a zaťal pěsti, „kdo tedy vlastně jsem já?“

Paul se strojeně zasmál: „Možná jste přece jenom d'ábel. Jak se jmenujete?“

„Bard,“ odvětil muž. „Ale říkají mi Vlk. Bard di Asturien, Vlk z Kilghardu. A vy?“

„Já jsem Paul Harrell,“ odpověděl a zavrtěl se. Je tohle jen děsivý sen v svěrací kabině? Zemřel snad a procitl ve Valhale?

Vůbec mu to nedávalo smysl. Ani trochu.

Před sedmi lety...

KNIHA PRVNÍ

Nevlastní bratři

1. KAPITOLA

Ze všech oken a výklenků hradu Asturijců zářilo světlo. Král Ardrin Asturia pořádal slavnost při příležitosti zasnoubení své dcery Carliny se svým nevlastním synovcem Bardem di Asturienem, synem svého bratra domna Rafaela z Bouřlivých slatin. Většina z asturijských šlechticů a několik z přilehlých království se dostavili, aby vzdali čest zásnubám a králově dceři. Celý dvůr se jenom leskl; cizí koně a jiná jízdní zvířata, bohatě oblečená šlechta, obyčejný lid, snažící se propašovat branou a uzmout něco z jídla, vína a cukrovinek, které se z kuchyně rozdávaly všem příchozím. Všude pobíhali sluho-
vé, ať již měli skutečně něco na práci nebo nikoli.

Vysoko v oddělených komnatách pro ženy se Carlina di Asturien s opovržením dívala na vyšívané závoje a modré sametové šaty posázené perlami z Temory, které bude mít na sobě při zásnubách. Bylo jí čtrnáct let; měla štíhlou postavu a byla bledá, s dlouhými tmavými lokny a velkýma šedýma očima, které jediné jí dodávaly krásu v její hubené a zamyšlené tváři. Oči měla zarudlé, protože dlouho plakala.

„Tak už pojď,“ naléhala na ni její chůva Ysabet. „Nesmíš takhle plakat, *chiyo*. Podívej se na ty nádherné šaty, takové už nikdy víckrát nedostaneš. A Bard je tak hezký a statečný; jen si vzpomeň, tvůj otec mu udělil vyznamenání za statečnost v bitvě o Sněžné údolí. Koneckonců to není žádný cizí člověk, koho si bereš za muže. Bard je tvůj nevlastní bratranec, který byl vychováván na královském hradě od svých deseti let. Tak co ti je; když jste byli děti, vždycky jste si spolu hráli a já si myslela, že ho máš ráda!“

„To také mám — ale jako bratra,“ zašeptala Carlina. „Vzít si ho za muže — to ne, chůvo, to nechci. Nechci se vůbec vdávat...“

„Nemluv hloupě,“ napomenula ji starší žena a přidržela perlami vyšívané šaty, aby se do nich mohla její svěřenkyně obléknout. Carlina se podířila jako panenka, protože věděla, že odpor by jí nijak neprospěl.

„Proč si vlastně toho Barda nechceš vzít? Je hezký, statečný... Kolik mladých mužů se před svými šestnáctými narozeninami stačilo nějak vyznamenat?“ ptala se Ysabet. „Jednoho dne se jistě stane generálem všech vojsk tvého otce! Snad mu nevyčítáš, že je *nedestro*? Ten ubohý chlapec si přece nevybíral, jestli se narodí jedné z žen, které měl jeho otec jenom pro potěšení, namísto jeho právoplatné manželce!“

Carlina se chabě usmála tomu, že někdo může Barda nazvat „ubohým chlapcem“.

Chůva ji štípala do tváře. „Takhle mají tvoje zasnuby vypadat! Když se usmíváš! Ukaž, já ti zavážu ty krajky pořádně.“ Vzala za ně a utáhla stužky. „Sedni si sem, zavážu ti střevíčky. Podívej, jak jsou pěkné, matka ti je nechala ušít tak, aby se hodily k šatům z modré kůže a s perlami. Jsi tak krásná, Carlíe, jako modrá květina. Ještě ti uvážu stuhy do vlasů. Dneska určitě ani v jednom ze Sta království nebude hezčí nevěsta! I Bard je moc hezký a plně si tě zaslouží, je tak rozzářený, zatímco ty jsi celá zasmušilá...“

„To je vážně škoda,“ pravila suše Carlina, „že si nemůže vzít tebe, chůvo, když ho máš tak ráda.“

„Ale jdi, on by mě nechtěl, takovou starou a povadlou,“ odpověděla Ysabet a zvedla hlavu. „Hezký mladý bojovník musí mít mladou a krásnou nevěstu, přesně tak, jak si to přeje tvůj otec... Jenom nechápu, proč dneska není také svatba a svatební noc.“

„To proto,“ odvětila Carlina, „že jsem o to požádala matku a ona se za mě u mého otce a mého pána přimluvila. Souhlasil s tím, že se nemusím vdávat před dovršením patnáctého roku. Svatba bude přesně za rok, při letnicích.“

„Jak jen můžeš tak dlouho čekat? Při svaté Evandě, dítě, já mít tak hezkého mladého snoubence, nevydržím čekat tak dlouho...“ Spatřila, jak sebou Carlina škubla, a proto pokračovala mírněji. „Ty se bojíš svatebního lože, dítě? Na to ještě žádná žena neumřela a jsem si jistá, že i tobě se to nakonec bude líbit. Ale pro tebe to navíc nebude tak hrozné, když tvůj manžel je i tvůj kamarád a nevlastní bratranec.“

Carlina zavrtěla hlavou. „Ne, tím to není, chůvo. I když jsem říkala, že na manželství nemám ani pomyslení. Mnohem raději bych

svůj život strávila dobročinnou prací a pomocí druhým mezi kněžkami z Avarry.“

„Chraň tě bůh!“ vyhrkla šokovaně žena. „To by tvůj otec nikdy nedovolil.“

„To vím, chůvo. I Bohyně byla při tom, když jsem otce úpěnlivě prosila, aby mě tohoto sňatku ušetřil a dovolil mi odejít. Připomenul mi však, že jsem princezna a že je mojí povinností provdat se, abych porodila silné obránce trůnu. Zvlášť, když se moje sestra Amalie musela provdat za krále Lorilla ze Špičatých vrchů. Je chudinka za Kadarinem, samotinká v těch severních horách, a sestra Marilla je zase provdána na jihu v Dalereuthu...“

„Zlobíš se, protože ony byly provdány za prince a krále, zatímco ty jenom za nemanželského syna otcova bratra?“

Carlina mávla rukou. „Ne, to ne,“ odvětila netrpělivě. „Vím, co otec zamýšlí. Chce k sobě připoutat Barda silným poutem, aby se jednoho dne stal jeho nejsilnějším favoritem a ochráncem. Na mě ani chvíli nepomyslel, ani na Barda. Je to jenom jeden z otcových manévřů, jak si udržet trůn a království.“

„Nu,“ pravila chůva, „většina sňatků se koná z méně důležitých důvodů, než je tento.“

„Což však není nutné,“ namítala netrpělivě Carlina. „Bard by se spokojil s jakoukoli jinou ženou a otec mu mohl najít dostatečně vysoko postavenou ženu, která by uspokojila Bardovy ambice. Proč já musím být nucena strávit život s mužem, kterému je naprosto lhostejné, jestli to jsem já, Carlina, nebo nějaká jiná žena, za předpokladu, že je dost urozená, aby uspokojovala jeho nároky, a má pěknou tvářičku a úslužné tělo? Avarra je mi svědkem, copak si myslíš, že nevím, kolik služebných na hradě sdílelo jeho lože? Chvástají se tím!“

„Co se tohoto týče, není o nic horší, než tvoji vlastní bratři či bratři nevlastní. Nemůžeš mladého muže vinit z toho, že chodí za děvčaty, a aspoň z jejich vychloubání víš, že není impotentní, ani na chlapečky! Až si tě vezme, tak ho prostě musíš v posteli utahat, aby ti nechodil za jinými!“

Carlina gestem vyjádřila, že se jí takovéto vulgarity nelíbí. „Budu jenom ráda, když s Bardem budou sdílet lože,“ odpověděla. „Ne-

hodlám je tam nahradit. Ale slyšela jsem horší věci: že nesnáší odmítnutí. Když mu dívka řekne *ne*, nebo když on vycítí, že by ho nechtěla, je jeho pýcha tak velká, že ji očaruje, takže ho není schopná odmítnout a jde s ním do postele krotce s oslabenou vůlí, aniž by měla sílu se bránit...“

„Slyšela jsem o mužích, kteří mají tuto schopnost *laranu*,“ usmála se Ysabet. „Je to užitečné i tehdy, když je mladý muž hezký a příjemný. Ale já takovýmto řečem o kouzlech moc nevěřím. Která mladá žena by musela být očarována, aby šla s mladíkem do postele? Mám spíš pocit, že těchto povídaček o kouzlech používají k tomu, aby se vymluvily, protože mají velké břicho a stárnou.“

„To ne, chůvo,“ odporovala jí Carlina. „Aspoň v jednom případě stoprocentně vím, že se to tak stalo. Moje vlastní služebná Lisarda, spořádané děvče, mi říkala, že jednou se nedokázala ubránit...“

Ysabet se hrubě zasmála: „Každá coura potom říká, že se nedokázala ubránit!“

„Ale ne,“ přerušila ji zlostně Carlina. „Lisardě je sotva dvanáct. Nemá matku a ani nevěděla, co po ní chce, neměla ale prostě na vybranou, musela ho poslouchat. Chudák holka, sotva se stala ženou, tolik mi potom plakala v náručí a já si nedokázala nijak vysvětlit, jak muž může chtít získat ženu takovýmto způsobem...“

Ysabet se zamračila. „Copak se asi s Lisardou stalo...“

„Stěží jsem dokázala Bardovi odpustit, že něco takového mohl udělat dívce, která mu nikdy ani v nejmenším neublížila!“ pokračovala zlostně Carlina.

„Nojo, no,“ povzdychla si chůva. „Muži holt takovéto věci čas od času dělají, a ženy to tak zkrátka musejí brát.“

„To ale nechápu proč!“

„Tak to prostě na světě chodí,“ řekla Ysabet, a vzápětí rychle vyskočila a podívala se na hodiny na zdi. „Pojď honem, Carlinko, ať nezmeškáš zasnuby!“

Carlina rezignovaně vzdychla a vstala, protože její matka, královna Ariel, vešla do místnosti.

„Už jsi, dceruško, připravená?“ prohlédla si mladou ženu od hlavy k patě, od načesaných kadeří až k modrým střevíčkům vyšívá-

ným perlami. „V celém širém kraji nebude hezčí nevěsty, dozajista aspoň ve Stu království určitě ne. Odvedla jsi dobrou práci, Ysabet.“

Stará žena se uctivě poklonila, polichocená pochvalou.

„Potřebuješ jen ještě trochu pudru na víčka, Carlie, máš oči celé červené,“ pravila paní. „Dones pudřenku, Ysabet. Carlino, ty jsi plakala?“

Carlina sklopila hlavu a neodpověděla.

Matka jí přísně řekla: „Nesluší se, aby nevěsta ronila slzy, nehleď na to, že tohle jsou jenom zásnuby.“ Nanesla své dceři sama vlastní rukou trochu pudru na oční víčka. „Tak. A ještě trochu namaľujeme obočí...“ naznačila Ysabet, aby jí opravila nalíčení. „Prima. Tak pojď, drahoušku, ženy již čekají...“

Když se k nim Carlina ve svatebních šatech připojila, bylo slyšet sladké obdivné vrkání. Ariel, královna Asturijců, doprovázená dvorními dámami, k ní natáhla ruku.

„Dnes večer budeš sedět mezi mými dámami, a až ti otec pokyne, půjdeš k němu a připojíš se před trůnem k Bardovi,“ začala.

Carlina vzhlédla k matčině přísné tváři a přemýšlela o posledním protestu. Věděla, že matka Barda ráda nemá, i když z nepravého důvodu; prostě se jí nelíbilo, že má společenské postavení nemanželského dítěte. Nikdy nepřenesla přes srdce, že Bard je nevlastním bratrancem Carliny a Beltrana. Nicméně matka tento sňatek nezařizovala, je to práce jejího otce. A věděla, že král Ardrin není zvyklý naslouchat tomu, co jeho ženy chtějí. Její matce se podařilo jenom prosadit, že Carlina nebude provdána, dokud jí nebude patnáct let.

Až mě zavolají, abych byla zasnoubena, budu křičet a odmítnu mluvit, zvolám Ne, až se mě budou ptát na můj souhlas, a uteču z místnosti pryč... V hloubi duše ale Carlina věděla, že nic z těchto nedůstojných věcí neudělá, že prostě projde celým slavnostním rituálem s půvabem, který asturijské princezně přísluší...

Bard je voják, pomyslela si v zoufalství, možná, že před svatbou padne... Vzápětí se velice zastyděla, protože to byl i její kamarád z dětských let a nevlastní bratranec. Rychle změnila myšlenku: možná, že najde ženu, kterou si bude chtít vzít, možná, že můj otec změní názor...

Avarro, milostiplná bohyně, Velká matka, smiluj se nade mnou a ušetři mě nějakým způsobem této svatby...

Zoufale a vztekle potlačila slzy, které se jí draly do očí. Matka by se zlobila, kdyby je všechny takto zneuctila.

V dolních místnostech hradu se Bard di Asturien, králův synovec a nositel jeho vyznamenání, právě oblékal na zasnuby za pomoci svých dvou přátel: Beltrana, králova syna, a Geremy Hastura, který, stejně jako Bard, byl vychován na královském hradě, ale byl synem pána z Carcosy.

Všichni tři mladíci se od sebe hodně lišili. Bard byl vysoký a statné postavy, velký téměř jako muž, měl husté blondáté vlasy, vzadu stočené do copu bojovníků, silné paže a vyvinuté svaly rytíře a jezdce; nad ostatními se tyčil jako obr. Princ Beltran byl také vysoký, i když ne tak jako Bard; byl ještě hubený a samá kost, na tvářích chlapecké chmýří. Vlasy měl blondáté stejně jako Bard, jenže nakrátko ostříhané a samou kudrlinku.

Geremy Hastur byl nejmenší ze všech tří, měl zrzavé vlasy a pohublou tvář a jeho šedivé oči byly pichlavé a rychlé jako u jestřába nebo sokola. Na sobě měl prosté tmavé oblečení spíše studenta než bojovníka a choval se tiše a skromně.

Vzhlédl k Bardovi a se smíchem pravil: „Budeš se muset, bratře, posadit. Ani já ani Beltran na tebe nedosáhneme, abychom ti svázali cop rudou stuhou! Bez ní na slavnostní obřad přece nemůžeš.“

„To tedy nemůžeš, to je fakt,“ pravil Beltran a stáhl Barda na židli. „Pojď, Geremy, ty máš ruce jemnější než já nebo Bard. Vzpomínám si, jak jsi loni na podzim sešil ránu toho strážce...“

Bard se usmál, když skláněl hlavu, aby mu jeho mladí přátelé mohli svázat vlasy rudou stužkou, která značila, že se její nositel vyznamenal v bitevním poli a byl odměněn za statečnost. Pravil: „Vždycky jsem si o tobě, Geremy, myslel, že jsi trochu zbabělý, když nebojuješ na bojišti a ruce máš jemné jako Carlina. Když jsem však viděl, jak tu ránu sešíváš, poznal jsem, že máš kuráže víc než já, protože já bych se toho nikdy neodvážil. Myslím, že je škoda, že jsi taky nedostal rudou pentli.“

Geremy svým mutujícím hlasem odpověděl: „To bychom pak museli dávat rudou pentli všem ženám, které porodily, nebo každému poslovi, co neviděn proklouzne nepřátelskými liniemi. Odvaha má mnoho podob. Rudou pentli myslím nijak nepostrádám.“

„Možná jednoho dne,“ řekl Beltran, „až budu v této zemi vládnout — nechť mému otci dlouho slouží zdraví! —, budeme odvahu hodnotit i jinými měřítky, než podle statečnosti na bitevním poli. Co ty na to, Barde? Budeš pak mým rádcem, jestli se toho všichni ve zdraví dožijeme.“ Náhle se na Geremyho zamračil a pravil: „Co ti je, chlapče?“

Geremy Hastur zakroutil svou zrzavou hlavou. „Nevím, jenom mi náhle přeběhl po zádech mráz. Neboli, jak se říká nahoře v kopcích, nějaké divoké zvíře se vymočilo na místo, kde jednou bude můj hrob.“ Svázal Bardův cop bojovníka rudou pentlí, podal mu meč a dýku a pomohl mu připevnit je.

Bard řekl: „Já jsem voják. Vím málo o jiných druzích odvahy.“ Narovnal si slavnostně vyšívaný plášť, který byl rudý, aby se dokonale hodil k rudé pentli za statečnost vpletené do vlasů po celé jejich délce. „Říkám vám, že mě mnohem víc kuráže stojí tenhle dnešní nesmyslný obřad; mnohem raději bych se utkal s nepřítelem s mečem v ruce!“

„Proč mluvíš o nepřátelích, bratře?“ zeptal se Beltran a bedlivě si přítele prohlížel. „V domě mého otce dozajista nemáš žádných nepřátel! Vždyť kolik mladých mužů tvého věku získalo stužku bojovníka a dostalo královské vyznamenání za statečnost, ještě než jim bylo šestnáct? A když jsi zabil domna Ruvena ze Serraisu a jeho přítele, dvakrát jsi ve Sněžném údolí královi zachránil život...“

Bard zakroutil hlavou. „Paní Ariel mě nemá ráda. Tenhle sňatek s Carlinou by nejraději zrušila, kdyby mohla. A má vztek, protože jsem to byl já a ne ty, Beltrane, kdo získal na bitevním poli vyznamenání!“

Beltran zavrtěl hlavou. „Možná je to jenom mateřská láska,“ odvětil. „Jí nestačí, že jsem princ a dědic trůnu mého otce, musím se podle ní vyznamenat i jako bojovník. Nebo se možná...“ Chtěl z toho udělat vtip, ale Bard v tom odhalil stopu hořkosti. „Nebo se

možná bojí, že tvoje odvaha a kuráž způsobí, že na tebe můj otec bude myslet víc než na svého vlastního syna.“

Bard odpověděl: „Beltrane, dostalo se ti stejného vychování a škol jako mně. Taky bys mohl získávat vyznamenání bojovníků. Je to jen otázka války nebo štěstí na bitevním poli.“

„To ne,“ odvětil Beltran. „Nejsem rozeným válečníkem, ani na to nemám patřičné nadání. Já dokážu zabít jenom proto, abych čestně vyvázl se zdravou kůží.“

Bard se zasmál a odpověděl: „Věř mi to nebo ne, já dělám přesně totéž.“

Ale Beltran zadumaně zakroutil hlavou. „Někteří muži jsou rození bojovníci, jiní jsou jimi učiněni. Já nepatřím ani k jednom.“

Geremy se vmísil do hovoru, aby zlehčil jeho tón: „Ale Beltrane, nemusíš být přece velkým bojovníkem. Musíš se jen připravit na to, že jednoho dne budeš vládnout Asturijcům, a to kolem sebe budeš mít tolik válečníků, kteří ti budou věrně sloužit, že bude naprosto jedno, že nevíš, za který konec se má držet meč! Ty budeš všem válečníkům vládnout, a taky všem svým čarodějům... Necháš mě potom u sebe jako svého *laranzu*?' Protože použil starého slova pro čaroděje, kouzelníka, Beltran se zasmál a poplácal ho po rameni.

„Takže budu mít ze svých nevlastních bratrů čaroděje a bojovníka a všichni tři budeme vládnout Asturijcům a společnými silami je chránit před nepřáteli jak v bitvách, tak i proti jejich kouzlům! Ale necht' je ten den ještě daleko před námi, k tomu ať nám dopomáhají všichni bohové. Geremy, vyšli své páže zase na dvůr, ať se podívá, jestli se Bardův otec přijel podívat na zasnuby svého syna.“

Geremy vyslal signál k mladému chlapci, který jim tam byl k dispozici, ale Bard zavrtěl hlavou.

„Šetři tomu děcku nohy.“ Rysy mu ztuhly. „On nepřijde a není vůbec potřeba předstírat, že ano, Geremy.“

„Ani aby se podíval, jak se ženíš s královou vlastní dcerou?“

„Možná se dostaví na svatbu, pokud mu král naznačí, že by ho urazilo, kdyby nepřišel,“ odpověděl Bard. „Na pouhé zasnuby nepřijde.“

„Ale zasnuby jsou opravdovým závazkem,“ namítl Beltran. „Od chvíle zasnoubení se stáváš Carlininým právoplatným manželem a

ona si nesmí vzít nikoho jiného, dokud ty budeš naživu! Jenom proto, že si naše matka myslí, že je ještě příliš mladá na svatební noc, bude se svatba konat až za rok. Ale Carlina je tvoje žena a ty, Barde, můj bratr.“

Pravil to se skromným úsměvem a Bard, přestože navenek vypadal naprosto chladně, byl dojat. Odvětil: „To je na tom asi to nejlepší.“

Geremy se zamračil: „Přesto jsem šokován, že dom Rafael se na tvoje zasnuby nehodlá přijít podívat! Dozajista se mu dostala zpráva, že jsi byl vyznamenán na bitevním poli za statečnost, dostal jsi od krále praporec, když jsi zabil domna Ruvena a jeho druha jednou ranou — kdyby se můj otec doslechl něco takového o mně, byl by pýchou a radostí celý bez sebe!“

„Nepochybuji, že můj otec je na mne pyšný,“ pravil Bard a tvář se mu zkroutila hořkostí, jaká se u mladých lidí vídá jenom zřídka. „Jenže on ve všem poslechne paní Jeranu, svoji právoplatnou choť, která mu nemůže zapomenout, že její lůžko vyměnil za cizí, když se dvanáct let nemohla dočkat potomka. A nemůže zapomenout ani mé matce, že mu dala syna. Navíc má vztek, že mě dal otec vychovat ve svém vlastním domě, hýčkal mě v náručí a dopřál mi vzdělání, místo aby mě přenechal chůvám a já musel orat nebo se plahočit po polích a pěstovat houby!“

Beltran namítl: „Mohla být jenom ráda, že jejímu manželovi někdo dal syna, když ona toho nebyla schopná.“

Bard pokrčil rameny. „To není Jeranin styl. Ona se obklopila *le-roniskami* a čarodějkami — polovina jejích dam, co otěhotněly, měla zrzavé vlasy a byly to vycvičené čarodějnice —, dokud ji jedna z nich neočarovala, aby se zbavila neplodnosti. Pak povila mého bratříčka Alarica. A potom, když jí můj otec nemohl nic odepřít, protože mu porodila legitimního syna a dědice, se mě snažila zbavit. Dokud neměla vlastního syna, nemohla mi Jerana projevit nedostatek přízně. Předstírala, že je jako moje skutečná matka, ale já za každým falešným polibkem, který mi dala, viděl skrývanou ránu. Myslím, že se bála, abych jejího vlastního syna nezastínil, protože Alaric byl malý a slabý a já silný a zdravý. A nenáviděla mě ještě víc proto, že Alaric mě miloval.“

„Mě by spíš napadlo,“ pravil Beltran, „že by měla být ráda, když má silného chlapce, který jejího syna může ochraňovat a starat se o něj...“

„Já mám svého bratra moc rád,“ řekl Bard. „Někdy mi přijde na mysl, že všem ostatním je úplně jedno, zda zůstanu na živu nebo zemřu v boji. Ale od chvíle, kdy byl Alaric schopen rozeznávat tváře, se na mě vždycky usmíval, vztahoval ke mně ručičky, abych ho nosil na zádech, a škemral, aby směl jezdit se mnou na koni. Leč pro paní Jeranu bylo nemyslitelné, aby nemanželský syn jejího muže byl druh a kamarád *jejího* prince; chtěla, aby se její synek přátelil výhradně se šlechtici! A tak nastala doba, že jsem ho mohl vídat jenom lstí. Jednou jsem ji pořádně rozčílil, když jsem se bez dovolení vkradl do jeho drahocenného pokojíčku, když byl nemocný. Byly mu čtyři a ona byla celá zběsilá, protože já ho uspal, zatímco jí se to nepovedlo.“ Obličej mu ztvrdl, jak se ponořil do vzpomínek.

„Od té doby neměl můj otec klid, dokud mě neposlal pryč. Mís-to, aby ji umlčel a vládl ve svém domě, jako by to udělal každý správný chlap, on si zvolil klid a mír na loži a u krbu a mě odeslal z domova pryč od mého bratříčka!“

Jeho hořkost Beltrana a Geremyho na chvíli umlčela. Pak ho Geremy poplácal po paži a poněkud rozpačitě mu řekl: „Dnes večer máš po svém boku dva bratry, Barde, a brzy tu budeš mít další příbuzné.“

Bard se chabě usmál: „Královna Ariel mě nemiluje o nic víc, než moje macecha. Jsem přesvědčen o tom, že proti mně Carlinu pošve, a možná i vás dva. Otci nic nevyčítám, kromě toho, že dá přespříliš na ženy. Necht' mi Zandru zpřeláme obě nohy, jestli já někdy budu naslouchat ženám!“

Beltran se zasmál a pravil: „Člověk by si nemyslel, že bys ženy nenáviděl, Barde. Služebné říkají něco docela jiného; až si vezmeš Carlinu, celé království Asturijců bude lkát!“

„Ale, co se tohohle týče,“ snažil se Bard o zlehčený tón, „ženám naslouchám výhradně na jednom místě. Jistě uhádnete, které to je...“

„Ale přesto,“ namítal Beltran, „si vzpomínám, že když jsme si jako děti hráli ještě pohromadě s děvčaty, jsi ty vždycky poslouchal Carlinu. Třeba jsi vylezl na vysoký strom, na jaký si nikdo jiný z nás

netroufl, jenom proto, abys jí sundal kotě. A když jsme se s ní hádali, rychle jsem se naučil, že musím ustoupit, protože jinak bys mě převálcoval. Vždycky ses jí zastával.“

„No jo, Carlina...“ roztál Bardův hořký úsměv. „Carlina je jiná než ostatní ženy. Nikdy by mě nenapadlo o ní mluvit jako o ostatních štětkách a courách v tomto domě. Až si ji vezmu, a to mi klidně věřte, nikdy se nebude muset obklopovat čarodějkami jako paní Jerana, aby si mě udržela, abych jí byl věrný. Od chvíle, co jsem sem prvně vkročil, ke mně byla vždycky jenom laskavá...“

„Všichni jsme na tebe byli hodní,“ protestoval Beltran. „Ale ty ses s námi nechtěl bavit, chtěl ses jenom prát...“

„Carlina mě naučila, že na světě může existovat někdo, komu není lhostejné, jestli žiju nebo jestli zemřu,“ odpověděl Bard. „A ji bych nikdy neuhodil. Teď váš otec zvolil, že mi ji dá za ženu. Nikdy mě ani nenapadlo, že by se něco takového mohlo stát, když jsem jenom nemanželské dítě. Paní Jerana mě vyhnala z domu, od mého otce a bratra, ale nyní jsem tady možná našel nový domov.“

„I když si kvůli tomu musíš vzít Carlinu?“ poškleboval se Beltran. „Já bych si ji za ženu nikdy nevybral, je jenom samá kost a kůže, tmavá, nehezká. To je, jako bych souložil se strašákem, jaký se staví na pole, aby se odehnali ptáci!“

Bard žoviálně odvětil: „Od bratra bych sice neočekával, že by si byl vědom její krásy, nicméně já si ji kvůli tomu neberu.“

Geremy Hastur, který měl zrzavé vlasy a schopnost *laranu* Hasturů z Carcosy, schopnost číst myšlenky i bez hvězdných kamenů, jež *leronisové* čili čarodějové používají, vycítil Bardovy myšlenky, když kráčeli chodbou na zasnuby.

Na světě je spousta žen do postele, myslel si Bard. Ale Carlina je jiná. Je to králova dcera; když si ji vezmu za ženu, nebudu již bastard, pan nikdo, ale nositel králova vyznamenání a jeho favorit. Budu mít domov, rodinu, bratry, jednoho dne i děti... Ženě, která mi tohle všechno poskytne, budu vděčný do konce svých dní. Přísahám, že nikdy nezavdám příčinu k tomu, aby její otec litoval, že ji dal nemanželskému synovi svého bratra...

Zajisté, tohle je dostatečný důvod ke sňatku, napadlo Geremyho. Patrně Carlinu nechce kvůli ní samotné, ale nejspíš ji pojímá jenom

jako symbol toho, co mu může přinést. Ale sňatky se v královstvích odehrávají každý den, a z mnohem malichernějších důvodů, než je tento. Když na ni bude hodný, jistě bude spokojená.

Cítil se však nějak divně, protože věděl, že Carlina má z Barda strach. Byl u toho, když se král Ardrin zmínil o tom, že svoji dceru provdá, zaslechl její překvapený výkřik a viděl ji plakat.

No, s tím se nedá nic dělat, král má svoji hlavu a jistě i důvod pro to, aby odměnil nositele svého vyznamenání, jenž byl také jeho synovcem, přestože nevlastním, tím, že ho přijme do své bohaté rodiny. Tento čin Barda připoutá k trůnu krále Ardrina. Možná to vůči Carlině není moc spravedlivé, ale dívky jsou tak jako tak dříve či později za někoho provdávány, a ona koneckonců může být docela ráda, že nedostala nějakého postaršího seladona nebo prošedivělého bojovníka, či dokonce barbarského banditu z jednoho z království na Kadarinu, jestliže by její otec uznal za potřebné s někým zpečetit přátelství. Místo toho všeho ji dával blízkému příbuznému, kterého znala již od dětských let a vždycky se s ním kamarádila. Brzy se tomu Carlina jistě přizpůsobí.

Ale jeho bystré oči spatřily její zarudlá víčka, přestože je měla pečlivě skryté pod pudrem a líčidlem. Zvedl zrak a soucitně se na ni podíval, a přál si, aby si toho stejně jako on všiml i Bard. Možná, že kdyby svého snoubence pochopila, dokázala by jeho hořkost zmenšit, aby se tady necítil tak cize a nepatříčně. Geremy si povzdychl, protože se rozpomněl na svůj vlastní exil.

Ani Geremy Hastur totiž nepřišel na dvůr krále Ardrina dobrovolně. Je nejmladším synem krále Istvana Carcoského a byl vyslán — napůl jako rukojmí a napůl jako diplomat — na vychování na dvůr krále Ardrina, aby zaručil přátelské vztahy mezi královským hradem Asturijců a Hasturů z Carcosy. Kdysi se chtěl stát otcovým poradcem, čarodějem, *laranzem* — celý svůj život dobře věděl, že nemá na to být vojákem —, jenže otec svého syna shledal přebytným a poslal ho pryč jako své rukojmí; stejně jako by provdával pryč svoji dceru. Ale aspoň že Carlinu kvůli sňatku nebudou muset poslat odsud nikam pryč, pomyslel si Geremy.

Když vstoupil král Ardrin, celý dvůr povstal. Bard, který stál vedle Beltrana, naslouchal kvílení trubek a přistihl se, jak si úkrad-

kem prohlíží dav, jestli se přece jenom jeho otec na poslední chvíli nerozhodl přijít, aby ho překvapil. Brzy toho však znechuceně nechal. Co na tom záleží? Král Ardrin na něj myslel více než jeho vlastní otec, král ho vyznamenal v boji, věnoval mu půdu a majetek, rudou stužku bojovníka a ruku své nejmladší dcery. Proč by se tedy měl starat o to, jestli jeho otec vysedává doma a naslouchá jedům, které mu ta ježibaba Jerana lije do uší?

Kéž by však tu byl můj bratr. Aby věděl, že jsem královým oblíbencem a jeho zetěm... Může mu dneska být tak sedm...

V určený čas na Beltranovu a Geremyho pobídku předstoupil. Carlina stála po pravici svého otce sedícího na trůnu. Bardovi zvonilo v uších, takže králova slova sotva slyšel.

„Barde Mac Fianno, nazývaný di Asturien, kterého jsem vyznamenal v bitvě,“ začal Ardrin Asturia. „Dnes večer jsme tě sem povolali, abychom tě zasnoubili s mojí nejmladší dcerou, slečnou Carlinou. Ptám se tě, Barde, chceš se stát členem mé královské rodiny?“

Bardův hlas zněl naprosto pevně. Sám se tomu v duchu divil, protože uvnitř se celý třásl. Připadalo mu to, jako by se hnal do bitvy, kdy se v něm vždycky ozývalo cosi, co mu dodávalo potřebné odvahy. „Můj králi a pane, ano, je to mé přání.“

„Pak tedy,“ pokračoval Ardrin a vzal ho za ruku, aby mu podal ruku Carlininu, „vás žádám, abyste si nyní přede všemi spojili ruce a vyměnili sliby.“

Bard ucítil Carlininu ruku ve své. Měla ji jemnou a měkkou, jako by v ní nebyly žádné kosti. Byla ledově chladná a ani se na něj nepodívala.

„Carlino,“ pravil Ardrin, „bereš si dobrovolně tohoto muže za svého manžela?“

Zašeptala něco, čemu Bard nerozuměl. Předpokládal však, že to byl formální souhlas. Aspoň že ho neodmítla.

Sklonil se, tak jak to vyžadoval rituál, a políbil ji na chvějící se rty. Celá se třásla. Krucinál! Copak se ho to děvče bojí? Ucítil květinovou vůni, která se linula z jejích vlasů, a jakýsi kosmetický přípravek, který měla na tvářích. Když se od ní vzdaloval, trochu se škrábl o tuhý okraj jejího vyšívaného límce. No, pomyslel si, už jsem měl

dost žen. I ona brzy v mém náručí strach ztratí, stejně jako ostatní. I když teď je nastrojená jako roztomilá panenka. Myšlenka na to, že má Carlinu v posteli, mu způsobila závrať, až na okamžik myslel, že snad omdlí. Carlina. Jeho, napořád, jeho princezna, jeho manželka. Už ho nikdo nebude moci nazývat bastardem nebo vyhnancem. Carlina, jeho domov, jeho milovaná... jeho majetek. Cítil, jak se mu stahuje hrdlo, když vyslovoval slova podle pravidel obřadu.

„Nyní, před shromážděným davem tě, Carlino, slavnostně provdávám a navěky ti žehnám.“

Slyšel její hlas, slaboulinký šepot.

„Před... shromážděným davem... slavnostně provdávám...“ Ale ať se snažil jak chtěl, nezaslechl, že by vyslovila jeho jméno.

K čertu s královnou Ariel i s jejím idiotským plánem jak se ho zbavit! Měli mít svatbu i svatební noc dneska, aby Carlina z něj co nejrychleji přestala mít strach! Když na to myslel, celý se vzteky třásl. Žádnou jinou ženu v životě ještě takhle moc nechtěl. Sevřel jí prsty, jako by jí chtěl dodat odvahy, ale ucítil jenom, jak sebou bolestivě škubla.

Král Ardrin právě řekl: „Bud'te navěky svoji.“ A zdráhavě pustil Carlininu ruku. Pak spolu pili z jedné číše vína, přidržované u jejich rtů. A bylo to; Carlina se stala jeho nevěstou. Teď už bylo příliš pozdě, aby král Ardrin změnil svůj názor. Bard si uvědomil, že až do poslední chvíle měl zvláštní pocit, že se mezi něj a jeho báječný osud něco postaví, a to i ve chvíli, kdy už slavnostně předstoupili před krále, že snad jeho nevlastní matka nebo královna Ariel zakročí a postaví se mezi něj a Carlinu, která pro něho znamená domov, bezpečí, úctu... *K čertu se všemi ženami! Kromě Carliny, pochopitelně.*

Beltran ho bratrsky objal a řekl mu: „Nyní jsi můj opravdický bratr!“ Bard vycítil, že Beltran vždycky trochu žárlil na jeho přátelství s Geremym; teď byl však jejich svazek natolik upevněn, že ze strany Geremyho nic nehrozilo. Beltran a Geremy si těsně předtím, než dospěli, přísahali věčnou věrnost a vyměnili si dýky. Jeho nikdy, pomyslel si Bard s náhlým návaem zlosti, nikdo nepožádal, aby si s ním přísahal oddanost *bredinů*; on byl bastard a vyhnanec... No, to už je nyní pryč, nyní už je to navěky pryč. Dneska je královým zetěm, Carlininým právoplatným manželem. Stal se i švagrem — i

když si na to spolu nepřisahali — švagrem prince Beltrana. Zdálo se mu, jako by nějak povyrostl. Když se spatřil v jednom z obrovských zrcadel, zdobících stěny Velké síně, připadal si najednou hezčí, větší a nějak i lepší, než býval při obyčejném pohledu do zrcadla před dnešní slavnostní událostí.

Později, když minstrelové začali hrát k tanci, provedl Carlinu. Během tance se páry ve složitých figurách střídaly a vyměňovaly si svá místa, aby se vzápětí zase sešly. Když se tak v tanci jeho ruka s Carlininou rozpojovala a zase spojovala, zdálo se mu, jako by se pokaždé jeho ruku zdráhala přijmout čím dál tím méně. Geremy tančil s jednou z nejmladších královniných dam, zrzavou slečinkou jménem Ginevra. Jako malé holky si spolu s Carlinou hrávaly, potom otěhotněla. Barda na chvíli napadlo, jestli s ní byl Geremy někdy v posteli. Patrně ano; který muž by strávil tolik času se ženou, která by s ním nechtěla spát, a věnoval jí tolik úsilí? Možná se ji však Geremy snažil teprve ještě přemluvit. A jestli ano, tak byl Geremy pěkný hlupák. Bard sám se nikdy o urozené slečinky nepokoušel, protože zjistil, že na jeho vkus vyžadují příliš mnoho lichotek a slibů od danosti. Ani o ty nejkrásnější moc nestál: věděl, že slibují víc, než kolik jsou ochotny poskytnout. Ginevra byla dost ošklivá na to, aby ji každá mužská přízeň uváděla do euforie. Ale co to dělá, na co to myslí, teď, když má Carlinu?

Nebo spíš, pomyslel si, když ji po vysilujícím tanci vedl ke stolům se sklenicemi vína, ji dosud nemá! A ještě rok ji mít nebude! K čertu, proč jen to její matka udělala?

Carlina zakroutila hlavou, když jí chtěl naplnit skleničku. „Ne, děkuji, nijak zvlášť mi to nechutná, Barde. A zdá se mi, že i ty jsi měl již dost,“ pronesla věčně.

Vyhrkl: „Raději bych si přál polibek od tebe, než doušek jakéhokoli nápoje, který byl kdy vyroben!“

Carlina k němu překvapeně vzhledla a pak se jí malá rudá ústa stočila do úsměvu: „Ale co to, Barde, nikdy jsem tě neslyšela takhle hezky mluvit! Učil ses snad galantnosti od svého bratrance Geremyho?“

Bard rozpačitě pravil: „Neumím nijak zvlášť hezky mluvit. Promiň, Carlino, ale nechtěla bys mě naučit, jak bych ti mohl zali-

chotit? Nikdy jsem na nic takového neměl čas.“ Polknutá slova, že *Geremy nemá na práci nic jiného, než vysedávat doma a učit se říkat ženám hezká slůvka*, však Carlina zřetelně zaslechla.

Náhle se rozpomněla na to, jaký Bard byl, když k nim před třemi lety poprvé přišel na dvůr, aby tu byl vychován.

Připadal jí tehdy jako nevrlý a nepřístupný venkovan, který se nechtěl zapojit do jejich kolektivního života a odmítal si s nimi hrát. Už tehdy byl větší než ostatní chlapci a měl mnohem statnější postavu. Neměl zájem skoro o nic jiného než o hodiny v bojových uměních a svůj volný čas trávil tím, že naslouchal strážcům, když vyprávěli o válkách a bitvách. Nikdo ho neměl moc rád, jenom Geremy říkal, že se jistě musí cítit osaměle, a věnoval spoustu úsilí tomu, aby ho přitáhl k nim do party.

Náhle pocítila vůči tomu chlapci, kterému byla příslibena, skoro až lítost. Nechtěla si ho brát za muže; od nikoho se na druhou stranu však neočekávalo, že by se odmítl oženit s královskou dcerou. Strávil mnoho času svého života tím, že bojoval nebo se připravoval na bitvy. Dozajista nebylo jeho chybou, že nebyl tak galantní a zdvořilý jako Geremy. Geremyho by si bývala vzala mnohem raději, i když nejradši by se, jak již říkala své chůvě, nevδάvala vůbec. Ne proto, že by Geremyho nějak zvlášť milovala. Spíš se jí zdálo, že to je jemnější chlapec a že by mu mohla snáze porozumět. Jenže Bard vypadal tak nešťastně.

Když dopíjela poslední kapky vína, o které nestála, řekla: „Nepůjdeme se někam posadit a popovídat si? Nebo by sis raději ještě trochu zatancoval?“

„Raději bych si povídal,“ odpověděl. „Tancovat moc neumím, a ani ve dvornosti nejsem žádný přeborník.“

Opět se na něho usmála, až se jí objevily dolíčky ve tvářích. „Ale když jsi tak dobrý šermíř — a Beltran říkal, že v tom se ti nikdo nevyrovná —, pak musíš být i dobrý tanečník. Vzpomínáš, jak jsme spolu jako děti chodili do tanečních? Nebo ti mám snad věřit, že jsi od svých dvanácti let tancovat už úplně zapomněl?“

„Abych ti řekl pravdu, Carlino,“ odvětil Bard váhavě, „tak už tenkrát jsem byl větší než vy ostatní a vždycky se mi zdálo, že nohy mám ještě větší. Proto jsem byl tak nešikovný a nemotorný. Když

jsem však byl vyslán do války, zjistil jsem, že moje robustní postava je tam spíše výhodou... Ovšem jako džentlmena si sám sebe představit téměř nedokážu.“

Něco v této jeho zповědi ji uvnitř dojalo. Nečekala, že ho někdy uslyší říkat takovéto věci, ani si nemyslela, že by o tom někdy přemýšlel. Pravila: „Ale ty nejsi nijak nemotorný, Barde. Jsi docela dobrý tanečník. Ale jestli ti to nedělá dobře, nemusíme už tančit, nebo aspoň nemusíš už tančit se mnou. Pojďme se támhle posadit a popovídáme si.“ S úsměvem se k němu otočila. „Budeš se muset naučit, jak mi podat rámě, až mě povedeš přes sál. S pomocí bohyně tě jistě jednoho dne naučím vybraným způsobům!“

„Máte tedy před sebou značně náročný úkol, *damiselo*,“ odvětil Bard a nastavil jí paži, na níž jemně spočinuly její prstíky.

V koutě sálu stranou od tančícího davu si našli místo k sezení. Poblíž hráli postarší členové královské společnosti karty a kostky. Jeden z mužů královské družiny se k nim vzápětí vydal, aby Carlinu vyzval k tanci, ale Bard ho zpražil takovým pohledem, že si to muž raději rychle rozmyslel a začal se věnovat něčemu jinému.

Bard natáhl ruku (o které se domníval, že je tak nemotorná) a pohlídl ji po spánku. „Když jsme při obřadu stáli před tvým otcem, zdálo se mi, jako bys byla plakala. Trápí tě něco, Charlie?“

Zakroutila hlavou a odpověděla, že ne. Ale Bard měl dostatek telepatických schopností — přestože mu ve dvanácti letech místní *leroniska* při testování říkala, že *laranu* mnoho nepobral — na to, aby vycítil, že mu o svých slzách neříká úplnou pravdu. Pokusil se hádat.

„Nejsi moc šťastná, že se vdáváš, vid’?“ řekl se svým zasmušilým úsměvem a pocítil, jak se opět stáhla, stejně jako když jí při obřadu stiskl ruku.

Sklonila hlavu a pak odpověděla: „Nechce se mi vůbec vdávat. A plakala jsem kvůli tomu, že se dívek nikdo neptá, jestli chtějí být provdány.“

Bard se zamračil, protože sotva věřil vlastním uším. „Co by ale ve jménu Avarry měla žena dělat jiného, kdyby se neprovdala? Snad bys nechtěla zůstat doma, dokud bys úplně nezestárla?“

„Chtěla bych mít aspoň tu možnost na výběr, kdybych uvažovala jinak,“ odpověděla Carlina. „Nebo si smět vybrat, koho si vezmu. Stejně bych se ale nejraději nevdávala vůbec. Chtělo by se mi jít do Věže a stát se *leroniskou*, možná si zachovat panenství pro Vhled, jako to udělala jedna z matčiných dvorních dam, nebo žít mezi Avařinými kněžkami na svatém ostrově a náležet pouze bohyni. Zdá se ti to divné?“

„Ano,“ odvětil Bard. „Vždycky jsem jenom slýchával, že největším přáním každé ženy je provdat se co nejdříve, jak to jen jde.“

„Myslím, že u většiny žen to je pravda, ale proč by všechny měly být stejné? Vezmi si třeba sebe a Geremyho. Ty sis vybral, že se staneš vojákem, Geremy si zase zvolil být *laranzu*. Co bys říkal tomu, kdybyste se všichni museli stát pouze vojáky?“

„Ale u mužů je to něco úplně jiného,“ namítl Bard. „Ženy takovéto věci nedokážou pochopit, Carlie. Ty potřebuješ domov, děti a někoho, kdo tě bude milovat.“ Zvedl ke rtům její ruku.

Carlina pocítila náhlý příval hněvu, který se v ní mísil s něčím jako lítost.

Zprvu mu chtěla odpovědět něco ostrého, ale on se na ni díval tak oddaně, s takovou nadějí, že svá slova raději spolkla.

On za to nemůže. Jestli za to vůbec někdo může, tak je to její otec, který ji dal Bardovi, jako kdyby byla rudá stužka, kterou se odměňují bojovníci za statečnost na bojišti a vlétají si ji do copanu. Proč by ho měla vinit z toho, za co může tato země, která z žen nadělala pouhé nevolnice, obyčejné pióny na šachovnici politických ambicí svých otců?

Sledoval ji se zachmuřeným obočím a držel ji za ruku. „Ty si mě vůbec nechceš vzít, Carlie?“

„Ale Barde...“ odpověděla a on v jejím hlase zaslechl bolest. „To se tě netýká osobně. Opravdu, věř mi, můj nevlastní bratranče a nastávající choti, že když se vdávat musím, není na světě muž, kterého bych si za manžela přála více než tebe. Možná jednoho dne, až budu starší, až budeme oba starší, tak — jestli nám bohové budou přát —, tak se naučíme jeden druhého milovat tak, jak se to na skutečné manžele sluší a patří.“ Sevrěla jeho velkou ruku do svých drobných dlaní a dodala: „Myslím, že by nám bohové přát mohli.“

Pak k nim kdosi přišel, aby vyzval Carlinu k tanci. Přestože se Bard opět zatvářil výhružně, ona podotkla: „Barde, já musím. Je to jedna z povinností nevěsty, aby tančila s kýmkoli, kdo ji požádá o tanec. Víš to sám dobře. Zrovna tak jako ty; všechny dívky, co jsou tady a co se hodlají v příštím roce vdát, považují za příznivé znamení, když si zatančí s ženichem. Později si zase promluvíme, drahý.“

Bard ji zdráhavě propustil a sám se odebral přes sál za svými povinnostmi. Zatančil si se třemi či čtyřmi dvorními dámami královny Ariel, jak se na správného muže, který se přiženil do královské rodiny a je držitelem králova vyznamenání, patří. Ale jeho oči stále a znovu hledaly Carlinu, její modré, perlami vyšívané šaty a tmavé vlasy neustále přitahovaly jeho pozornost.

Carlina. Carlina je jeho, *jeho*. S náhlým návalem zlosti si uvědomil, jak nenávidí kašdickému muže, který se jí dotkl. Jak jen se může opovážit? A co je ona zač, že tam tak flirtuje a dělá na každého muže, který pro ni přijde, oči, jako kdyby byla nějaká nestydatá holka? Proč je k tomu ponouká? Proč se nemůže chovat tiše a skromně a odmítat každého, kromě svého nastávajícího manžela? Věděl, že to je nesmyslné, ale jemu připadalo, jako kdyby každého muže, který se jí jenom dotkl, vyzývala a bezostyšně s ním koketovala. Potlačil svůj hněv, jenom když tancovala s Beltranem, se svým otcem a prošedivělým šedesátníkem, jehož vnučka byla Carlininou nevlastní sestrou. Pokaždé však, když tančila s nějakým mladým vojákem nebo strážcem z královské gardy, zdálo se mu, jako by se na něj královna Ariel vítězoslavně dívala.

Pochopitelně, že to, co povídala o tom, jak se nechce vdávat, byly jen dětinské řečičky, ani slovo jí nevěřil. Bezpochyby byla v zajetí nějaké dívčí vášně k mladíkovi, který nedosahuje její úrovně a jemuž by ji rodiče určitě nedali. A nyní, když je zasnoubena a také dost dospělá na to, aby tančila s muži, kteří nejsou jejími příbuznými, toho patřičně využívá. Bard zjistil, že kdyby našel Carlinu s nějakým mužem, utrhal by mu úd po údu, a jí... Co by udělal jí? Ublížil jí? Ne. Jenom by po ní požadoval všechno to, co poskytla tomu druhému muži, a udělal jí to tak, že by ji už napořád přešla chuť začínat si s někým jiným. Žárlivě přehlédln skupinu strážců, ale Carlina nevy-

padala, že by chtěla někomu z nich věnovat více pozornosti, s každým tančila pouze jednou a podruhé již ne.

Ale ne, tančí znovu s Geremy Hasturem, je k němu o trochu blíže než bývá k jiným, směje se s ním a on se sklání k její tmavé hlavě. Svěřuje se on s něčím jí, nebo mu snad ona řekla něco o tom, že si Barda nechce vzít za muže? Vzala by si raději právě Geremyho? Konckonck Geremy byl z rodu Hasturů, potomek z legendárních synů a dcer Cassildy, dcery Robardina... Prý to byl rod, který měl k bohům velice blízko. Ať všichni Hasturové táhnou třeba k čertu, di As-turienové jsou také starým a váženým rodem, tak proč by měla chtít raději Geremyho? Zmocňoval se ho vztek a žárlivost, a tak zamířil přes parket přímo k nim. Měl natolik dobré vychování a vybrané způsoby, že je v tanci nepřerušil; když však hudba přestala hrát a oni od sebe se smíchem odstoupili, pustil se k nim tak náruživě, že bez omluvy málem porazil jiný pár.

„Nastal čas si znovu zatančit se svým nastávajícím chotěm, má drahá,“ řekl.

Geremy polkl. „Ty jsi ale nějak netrpělivý, Barde, mysli na to, že celý život už budete jenom spolu,“ vzal Barda teatrálně za loket. „No, aspoň, Carlie, víš, jak dychtivého máš manžela.“

Bard v jeho hlase zaslechl náznak zlomyslnosti a zlostně namítl: „*Moje nastávající manželka...*“ pravil s důrazem, „je pro tebe *paní Carlina* a žádá Carlie!“

Geremy na něj jenom zíral a stále nemohl uvěřit, že Bard nežertuje. „Záleží na mé nevlastní sestře, kdy mi sama poví, abych už jí neříkal jménem, kterým jsem ji nazýval od dob, kdy měla vlasy ještě tak krátké, že jí nešly svázat do copu,“ pravil žoviálně. „Co tě to, Barde, najednou popadlo?“

„Paní Carlina je moje nastávající manželka,“ chladně odpověděl Bard. „A ty se k ní budeš chovat, jak se k vdané paní patří.“

Carlina překvapením otevřela ústa a zase je hned zavřela. „Barde,“ namítl s velikou trpělivostí, „možná až budeme právoplatní manželé a ne pouze zasnoubeným párem, ti snad dovolím, abys mi diktoval, jak bych se měla chovat ke svým nevlastním bratrům; ale možná, že ani tehdy ne. V tuto chvíli se však budu chovat tak, jak to

já sama uznám za vhodné. A Geremymu se okamžitě omluvíš, nebo mi dnes večer už nechod' na oči!“

Bard na ni hleděl rozpačitě a zlostně. Copak si myslí, že se před tímhle slabochem, před tímto čarodějnickým *laranzu* bude plazit? Chce snad svého nastávajícího manžela na veřejnosti před Geremy Hasturem urážet? Takže ona o Geremyho opravdu stojí!

Geremy také nevěřil vlastním uším a jenom zíral. Král Ardrin se navíc zrovna díval jejich směrem a Geremy již dřív vycítil, že v této společnosti vládne tak silné napětí, že by hádka naprosto nebyla vhodná. Kromě toho se se svým přítelem a nevlastním bratrancem nechťel hádat. Bard tu byl sám, bez otce, který by při něm stál, a bezpochyby se cítil dotčen, že jeho nejbližší příbuzný neobětoval ani půl dne jízdy na to, aby se podíval a pozdravil králova favorita a viděl, jak se žení s jeho dcerou. Jistě se přes to snažil přenést.

„Nechci od Barda žádné omluvy, sestro,“ řekl. „Kdyby mne urazil, tak bych jeho omluvy rád přijal. Navíc na mě tamhle čeká Ginevra. Barde, příteli, můžeš nám jako první blahopřát. Právě jsem ji požádal o svolení, jestli smím napsat otcí, aby nám přichystal zasnuby, a ona neodmítla. Jenom řekla, že se nejdřív musí zeptat svého otce, smí-li přijmout moji nabídku. Takže, jestli všichni stařšinové budou souhlasit, budu na tom přesně za rok stejně jako ty dneska večer! Nebo možná, budou-li při mně stát bohové, v kopcích mého kraje...“

Carlina se dotkla Geremyho paže. „Stýská se ti po domově, Geremy?“ optala se něžně.

„Jestli se mi stýská? To ani ne. Poslali mě z Carcosy pryč dřív, než jsem to tam stačil považovat za svůj domov,“ odpověděl. „Ale někdy — při západu slunce — mě přepadne stesk po našem jezeře a po Carcoských věžích, tyčících se v pozadí se zapadajícím sluncem, i po žábách, které spustí po západu svůj koncert, jenž byl mojí první ukolébavkou.“

Carlina řekla něžně: „Já nikdy nebyla daleko od domova. Ale stesk po domově musí určitě být jeden z největších smutků. Jsem žena a byla jsem celý život připravována na to, že jednoho dne budu muset svůj domov tak jako tak opustit...“

„A nakonec,“ vzal ji Geremy za ruku, „ti bohové tak přáli, že tě otec dal členu své družiny a ty svůj domov opouštět vůbec nemusíš.“

Usmála se na něj a úplně na Barda pozapomněla. „Jestli mě na mém sňatku něco uklidňuje, tak je to právě toto.“

Bardovi, který jim naslouchal, byla její slova solí v čerstvé ráně. Prudce do jejich rozhovoru vpadl: „Říkal jsi, že tě čeká Ginevra.“ Poměrně drsně uchopil Carlinu a odtáhl ji pryč. Když byli z doslechu, prudce ji k sobě otočil.

„Takže ty jsi Geremymu povídala, že se za mě nechceš provdat? Kdákala jsi o tom každému muži, s kterým jsi tancovala, vysmívala ses mi za mými zády?“

„Ale to ne,“ bránila se Carlina a překvapeně k němu vzhlédla. „Proč bych měla? S Geremym jsem mluvila otevřeně, protože to je můj nevlastní bratr a s Beltranem ho pojí přísaha. Považuji ho za krev své krve, za syna svého otce a své matky!“

„A vážně si myslíš, že je to mezi vámi tak nevinné? Pochází z horského kraje,“ pokračoval Bard. „Tam je dovoleno, aby bratr spal se svou sestrou. Podle způsobu, jak se tě dotýkal...“

„Barde, nebud' prosím tě tak směšný,“ hájila se netrpělivě Carlina. „I kdybychom už byli právoplatní manželé a sdíleli spolu lože, tak se taková žárlivost nesluší! Nebo snad hodláš, až budeme svoji, vyzývat na souboj každého muže, s kterým neformálně promluvíme? Copak se musím bát něco říci svým nevlastním bratrům? Příklad budeš žárlit na Beltrana nebo na domna Cormela, ne?“ To byl vysloužilý veterán z vojska jejího otce a dědečka, který si odsloužil padesát let.

Sklopil před jejím rozhněvaným pohledem oči. „Nemůžu za to, Carlino. Jsem posedlý strachem, že bych tě mohl ztratit,“ pravil. „Od tvého otce bylo dost kruté, že mi tě nedal hned dneska, když už se svatbou souhlasil. Nemohu se ubránit pocitu, že si ze mě dělá legraci a že dříve, než spolu stačíme sdílet lože, tě dá někomu jinému, kdo se mu bude líbit více než já, nebo kdo za tebe bude schopen zaplatit větší cenu, která jeho postavení a jeho pozici ještě víc upevní! Proč by tě měl vlastně dávat nevlastnímu synovi svého bratra?“

Úzkost v jeho očích Carlinu naplnila soucitem. Byl si za hrubost svých slov skutečně tak nejistý? Natáhla ruku a uchopila jeho. „Ne,

Barde, takhle nesmíš přemýšlet. Otec tě má velice rád, můj nastávající choti, povýšil tebe, místo aby povýšil Beltrana, dal ti svoji zástavu a rudou stužku. Jak si můžeš myslet, že by tě chtěl nějak oklamat? Bude však mít důvod se na tebe hněvat, jestli se hodláš na slavnosti hádat s Jeremy Hasturem! A teď mi, Barde, slib, že už se víckrát nebudeš chovat takhle pošetile a žárlivě, nebo se s tebou budu hádat i já!“

„Kdybychom již byli formálně manželé,“ odvětil, „tak už bych neměl žádný důvod k žárlivosti, protože bych si byl jist tím, že jsi moje. Carlino,“ požádal ji náhle, vzal obě její ruce do svých a začal je líbat, „podle zákona jsme se dnes stali manželi. Zákon nám dovolu-
je naše manželství naplnit, kdykoli budeme chtít. Dovol, ať si tě dnes vezmu, tak budu vědět, že jsi moje a budu si tebou jistý!“

Nemohla si pomoci, ale musela se od něj odtáhnout se smrtelnou hrůzou. Získala odklad a on po ní teď žádá, aby se ho vzdala. Jen proto aby dokázal přestat dělat žárlivé scény. Věděla, že ho její odmítání zraňuje, ale sklopila oči a pravila: „Ne, Barde. Nehodlám trhat plod z kvetoucího stromu, a ani ty bys to neměl chtít. Všechno má svůj čas.“ Připadala si hloupě a naivně, když citovala toto staré pořekadlo. „Nesluší se, abys něco takového požadoval na zasnubách!“

„Říkala jsi, že myslíš, že bys mě mohla milovat...“

„Až uzraje čas,“ odpověděla a bylo jí jasné, že její hlas je ledový.

„Ale toto je skutečně pravý čas,“ namítl, „a ty to sama dobře víš! Jenom kdybys věděla něco, co nevím já, například že tvůj otec si se mnou jenom tak zahrává a chce tě dát někomu jinému a mě si naopak k sobě pevně připoutat.“

Carlina s údivem zjistila, že on tomu, co říká, opravdu věří. Cítila k němu skutečnou lítost.

Spatřil její zaváhání, vycítil její soucit a objal ji kolem ramen. Ona se však odtáhla s takovou vehemencí, že ji pustil. Hořce pronesl: „Je to tedy přeci jenom pravda. Ty mě vůbec nemiluješ.“

„Barde,“ žadonila. „Dej mi čas. Slibuji ti, že až uzraje pravý čas, nebudu se od tebe odtahovat. Ale teď nejsem... Neřekli mi to, říkali mi, že mám ještě rok času... Snad až budu starší...“

„Bude to trvat celý rok, než se odevzdáš děsivému osudu v podobě sdílení mého lože?“ zeptal se s takovou hořkostí v hlase, že si nakonec přála, aby necítila takový odpor.

„Možná,“ snažila se mu zalichotit, „že až budu starší, budu cítit úplně jinak; matka sama říká, že jsem na sňatek a svatební noc ještě moc mladá, že možná až budu starší...“

„To je naivní,“ pravil pohrdavě Bard. „Každým dnem jsou provdávány mnohem mladší dívky, než jsi ty, a mají hned svatební noc. Tohle všechno je jenom lest, jak mě odsoudit k čekání a pak mi tě navěky sebrat. Ale kdybychom se dnes spolu, drahoušku, vyspali, pak by nás žádná živá bytost na světě, ani tvůj otec ani matka, nemohla rozpojit... Říkám ti, ty nejsi přespříliš mladá, Carlino! Dovol, ať ti to dokážu!“ Vzal ji do náruče, líbal ji a drtil svými ústy její. Tiše vzdorovala, tak vytrvale, až ji nakonec musel pustit.

Hořce se zeptala: „A když tě odmítnu, použiješ na mě stejného nátlaku, jako jsi použil na Lisardu, která na to byla také příliš mladá? Očaruješ mě, abych nemohla odmítnout nic z toho, co po mně budeš žádat, takže budu muset jednat podle tvé vlastní vůle, i když to sama třeba nebudu vůbec chtít?“

Bard sklonil hlavu a pevně stiskl rty do úzké zlostné linky. „Tak je to tedy,“ pronesl. „Ta malá kurvička si šla k tobě stěžovat, aby tě proti mně poštvala?“

„Ona, Barde, nelhala, dokážu číst její myšlenky.“

„Ať už ti říkala cokoli, nebyla neúslušná,“ odvětil Bard a Carlina se nyní skutečně rozzlobila: „Ne. Tohle je něco horšího. Tys ji donutil k tomu, aby ti nejen nedokázala odporovat, ale aby ti ani odporovat nechtěla!“

„Taky by se ti to líbilo tak, jak se to líbilo jí,“ namítl Bard rozohněně. Reagovala se stejnou mírou hněvu: „A ty bys to tak chtěl — abych nebyla Carlina, ale jenom nějaká iluze, kterou očaruješ mé já? Bezpochyby bych dělala všechno, co bys po mně chtěl, a dělala bych to ochotně, kdybys mě očaroval tak, jak jsi očaroval Lisardu! A stejně tak jako ona, i já bych tě po zbytek svých dní nenáviděla!“

„To si nemyslím,“ namítl Bard. „Domnívám se, že až se zbavíš svého zbytečného strachu, začneš mě sama milovat a budeš si jistá tím, že jsem udělal to nejlepší pro nás pro oba.“

„Ne,“ otrásla se. „Ne, Barde... Prosím tě... Barde, jsem tvoje žena.“ Ozval se v ní lstivý úsmek. Styděla se za to, že by s ním měla tímto způsobem manipulovat, ale měla strach a byla zoufalá. „Zacházels bys se mnou jako s jednou ze služebných?“

Šokovaně ji pustil. „Ať mě všichni bozi potrestají, jestli bych tě někdy chtěl přestat uctívat, Carlie!“

„Pak tedy,“ chopila se okamžitě nabyté převahy, „počkáš, dokud neuzraje čas.“ Rychle se mu vyprostila z dosahu. „Slibuji ti,“ pokračovala, „že ti budu vždycky věrná. Není třeba, aby ses obával, že bys mě mohl ztratit. Ale každá věc má svůj pravý čas.“ Lehce se dotkla jeho paže a odešla.

Bard, který ji sledoval, dokud mu nezmizela z dohledu, měl pocit, jako by si z něj vystřelila. Ne, ona má pravdu; je to věc cti, aby ona, jeho manželka, za ním mohla přijít ze své svobodné vůle, ze svého vlastního popudu. Přesto byl rozčilený a celou mysl i tělem mu vířil vztek.

Žádná žena si ještě nestěžovala na jeho kvality! Jak jenom si to ta zatracená Lisarda mohla dovolit? Nebyla proti, ta malá štetka, a on jí poskytl jenom to, co ona sama stejně chtěla! Vzpomínal si na ni. Ano, zprvu byla vylekaná, ale než byl hotový, dělal jí to tak, že rozkošnický sténala. Jakým právem pak změnila názor a šla se vybrečet Carlině, že přišla o své drahocenné panenství, jako kdyby mělo kdoví jakou cenu? Není přece žádnou dědičkou, která si ho musí chránit kvůli cti a věnu!

A teď ho Carlina vzrušila a nechala ho tady takto být. Prolínala se v něm zlost se záští. Copak si ta holka myslí, že on bude trpělivě čekat na její souhlas, jako by byl nějaká dívka?

Náhle věděl, jak by se měl oběma dívkám, které se mu takto vysmály do očí, pomstít. Zatracené děvky! Všechny ženy jsou stejné, počínaje jeho neznámou matkou, která ho ochotně předala otci kvůli jeho bohatství a postavení, až po paní Jeranu, která otce otravovala a jeho poslala z domu pryč. I ta zhýralá kurvička Lisarda se svými vrtochy a stížnostmi na něj Carlině požalovala. A dokonce ani Carlině se toto všeobecně ženské prokletí nevyhýbá!

Vztekle se vydal na balkóny, kde vrchní služebníci dohlíželi na oslavy. Spatřil mezi nimi Lisardu, štíhlé mladičké děvče se světle

hnědými vlasy, jejíž tělo se pozvolna začínalo žensky zakulacovat. Bardovo tělo ztuhlo při vzpomínce vzrušením.

Byla nedotčená, nic o tom nevěděla a zpočátku měla strach, ale brzy svoji ostýchavost ztratila. A přesto měla tu drzost jít za Carlinou a stěžovat si, jako kdyby to bývala vůbec nechtěla! Zatracená holka, tentokrát jí dá pořádně za vyučenou!

Čekal, dokud se nepodívá jeho směrem, a pak zachytil její pohled. Spatřil, jak se zachvěla a odvrátila od něj oči, ale on do ní vyslal svoji vůli, tak jak se to naučil, pronikl jí do myšlenek, někam hluboko, až pod její vědomou vůli. Co záleží na tom, co ona si myslí, že chce? Toto je tady a je to taktéž skutečné a v porovnání s realitou nejsou její drzé řečičky o hrdém dodržování zdrženlivosti ničím. Držel její mysl v zajetí tak dlouho, dokud nepocítil, jak se v ní něco pohnulo, a s nezaujatým a trochu škodolibým úsměškem ji sledoval, jak se pohnula směrem k němu. Když byli mimo dohled ostatních hostů, stáhl ji k sobě za sloup a začal divoce líbat, až pocítil, jak její tělo reaguje.

Ve vzdáleném koutku její mysli vycítil a v jejích očích uviděl panickou hrůzu vědomí, které držel ve svém zajetí. Děsila se toho, že se jí to stalo znovu, znovu proti její vůli, navzdory tomu, co ona sama chtěla, že její tělo na něj reaguje, zatímco mysl nikoli. Bard se nehlučně zasmál a něco jí pošeptal. Pak ji sledoval, jak náměsíčně kráčí nahoru do jeho místnosti, kde — jak dobře věděl — na něj bude nahá a roztoužená čekat, dokud si neusmyslí přijít.

Nechá ji chvílku čekat. Tím jí ukáže, co vlastně sama chce, když ji přinutí na něj čekat. Vlastní slzy a pláč jí připomenou, co opravdu sama celou tu dobu chtěla. Dostane tím za vyučenou, že si rozmyslí jít za Carlinou a stěžovat si jí, jako kdyby byla znásilněná či zneužitá proti své vůli!

A jestli se to Carlina nějakým způsobem dozví, bude to zase jenom její chyba. Je jeho zákonná manželka, a jestliže to nehodlá respektovat, pak se nesmí divit, že on jde někam jinam.

2. KAPITOLA

Rok pokročil, pomalu začínala raná senoseč. Bard di Asturien vyhledal krále Ardrina v jeho přijímacím salóně.

„Strýčku,“ pravil a směl mu tykat, protože král byl jeho nevlastním strýcem, „vydáme se ještě před podzimem do války?“

Král Ardrin zvedl obočí. Byl to vysoký muž urostlé postavy, s vlasy světlými jako většina z rodu di Asturienu, a kdysi býval také silný, jenže v jedné z válek byl raněn a od té doby byla jeho levá paže zcela bezvládná. Utržil i jiné jizvy, znamení muže, který musel své panství většinu svého života hájit se zbraní v ruce. Odpověděl: „Doufám že ne, synu. Ale ty sám víš mnohem lépe než já, co se právě děje na hranicích, když jsi tam s vojskem strávil posledních čtyřicet dní. Pověz mi, co je tam nového?“

„Na hranicích není nového nic,“ odvětil Bard. „Všude je klid. Po Sněžném údolí už to v té oblasti nevypadá na žádné další vzpoury. Ale cestou domů jsem zaslechl tuto novinu: věděl jsi, že dom Eiric Ridenow junior provdal svoji sestru za vévodu z Kovových vrchů?“

Král Ardrin vypadal zamyšleně, ale řekl jenom: „Pokračuj.“

„Jeden z mých vojáků má švagra, který je u vévody žoldákem,“ pravil Bard. „Nechtěně zabil jednoho muže a musel na tři roky prchnout do vyhnanství, tak se dal do služby v Kovových vrších a teď byl zbaven vojenské povinnosti. Můj voják říkal, že když se jeho švagr dával do služeb vojska z Kovových vrchů, kladl si podmínku, že nesmí být nikdy poslán bojovat proti Asturijcům. Myslím, že je zajímavé, že byl zbaven vojenské povinnosti již nyní, a ne až před zimními svátky, jak je to obvyklé.“

„A tak si myslíš...“

„A tak si myslím, že vévoda z Kovových vrchů stmeluje své nové příbuzenstvo Ridenowů ze Serraisu,“ odpověděl Bard, „a chystá se do boje proti Asturijcům. Tuším, že udeří na jaře. Když na nás zaútočí ještě před odchodem zimního sněhu, bude doufat, že nás zastihne nepřipravené. Navíc má Beltran mezi svými muži *laranzu*, který je schopen navázat kontakt se strážnými ptáky. Ten říkal, že i

když na silnici nebyly žádné jednotky, shromažďují se muži v hanzovním městě Tarquil, které leží nedaleko Kovových vrchů. Koná se tam sice skutečně trh, *laranzu* však říkal, že tam spatřil nejen spoustu mužů s vidlemi a vědry, ale také mnoho jezdců na koních. A z Dale-reuthské věže přijížděla celá kolona nákladních zvířat, a ty víš stejně dobře jako já, co se v Dalereuthu vyrábí. Co hodlá vévoda z Kovových vrchů podniknout s lepivým ohněm jiného, než se do nás pustit společně s Ridenowy ze Serraisu?“

Král Ardrin rozvážně přikývl. „Myslím, že máš naprostou pravdu. Dobrá, Barde, když jsi tedy viděl, co se na nás chystá, co bys udělal, kdyby velení bylo na tobě?“

Nebylo to poprvé, co byla Bardovi položena tato otázka. Nikdy však mnoho neznamenal, nanejvýš ho jeho strýc testoval, jak silný má smysl pro vojenské taktiky. Ptal se na totéž i Beltrana a Geremyho, kteří byli u toho, a pak se šel poradit se svými rádci. Bard se nicméně snažil odpovědět podle svých nejlepších schopností.

„Já bych na ně zaútočil hned, ještě než se stačí všichni shromáždit a opustí Kovové vrchy,“ pravil. „Obklíčil bych je tam ještě dřív, než si uvědomí, že my víme, co se děje. Nečeká, že v jeho zemi bude válka, jenom shromažďuje vojska na pomoc domnu Eiricovi, takže až nás v létě Ridenow napadne, což má zcela evidentně v úmyslu, měli bychom jeho armádu již obklíčenou. Kdybychom ale zaútočili na Kovové vrchy hned teď a vévodu obklíčili, nežli stačí složit slib a vyslat rukojmí, že na tebe nezaútočí, zmateme tím domna Eirica a ošálíme jeho rádce. Kdybych měl velení, poslal bych také pár jednotek dolů na jih, aby se zmocnily lepivého ohně a zničily ho dříve, než bude použit proti nám. Možná bych ho zařadil do našich zásob. A vzhledem k tomu, že ho budou hlídat čarodějové, vyslal bych tam také jednoho či dva *laranzu*.“

„Jak dlouho by nám trvalo, než bychom se stačili připravit na úder proti Kovovým vrchům?“ zeptal se král Ardrin.

„Během desetidenní. Do té doby stačíme odvést koně a muži se budou moci vydat na cestu,“ zněla Bardova odpověď. „Ale provedl bych to v tichosti bez vater. Mohli vyslat na zvědy čaroděje, a těm by to bylo hned jasné. Na Kovové vrchy stačíme zaútočit za deset dní od přechodu hranic. Když se budeme pohybovat pružně, jenom s něko-

lika muži, můžeme zbořit mosty nad Valeronem a zajmout každého, kdo pojede proti nám, a vyslat samostatnou jednotku, aby dobyla hrad.“

Na přísné tváři krále Ardrina se rozehrál úsměv. „Sám bych lepší plán nevymyslel, Barde. Ale ještě se tě zeptám na jednu věc: když já povedu jednotky na sever do Kovových vrchů, vydáš se na jih pro lepivý oheň? Dám ti s sebou několik *leronisů* a tři tucty ozbrojených jezdců, které si sám vybereš. Bude ti to stačit?“

Bard chvíli neodpovídal. „Nebylo by možné vyčlenit mi čtyři tucty?“

„Ne. Potřebuji je s sebou v Kovových vrších,“ odpověděl král Ardrin.

„Pak to tedy budu muset zvládnout se třemi tucty. Aspoň budeme rychlejší, nebude-li zbytí.“ Srdce se mu prudce rozbušilo. Nikdy předtím ještě samostatně nevelel.

„Oficiálně vás povede princ Beltran,“ pokračoval král Ardrin. „Ale muži budou poslouchat tebe. Rozumíš mi, Barde? Musím velení předat Beltranovi. Ale jasně mu povím, že vojenským poradcem jsi ty.“

Bard přikývl. Byla to pouhopouhá realita, že vedením musí být jmenován člen královské rodiny. Král Ardrin byl ostřílený vojevůdce. Ale on, Bard, nyní dostal příležitost k ošidnému a nebezpečnému útoku. „Půjdu si vybrat muže, pane.“

„Ještě chvíli,“ zadržel ho král Ardrin. „Brzy přijde čas, kdy ty, jako můj zeť, budeš sám zmocněn vést vojenské jednotky. Líbí se mi tvoje odvaha, Barde. Ale zakazuji ti hnát se do příliš velkého nebezpečí. Potřebuji tvoje strategické schopnosti víc než tvoje silné paže a statečnost. Nenech se zabít, Barde. Budu na tebe myslet; sám jsem na generála již starý a za pár let toho budu muset nechat. Víš, co tím chci říct.“

Bard se hluboce poklonil a pravil: „Jsem vám plně k dispozici, můj králi a pane.“

„A přijde čas, kdy budu já tobě, příteli. Běž si tedy teď vybrat ty muže.“

„Směl bych se také rozloučit s paní Carlinou?“

Ardrin se usmál. „Přirozeně že ano.“

Bard rozjásaně pomyslel na svůj šťastný osud. Nyní to vypadalo, že se před ním otevřela skvělá kariéra, a pokud se mu podaří úspěšně završit svoji misi do Kovových vrchů, možná mu král Ardrin poskytne další odměnu a dá mu Carlinu za ženu již o letnicích. Nebo aspoň budou té noci smět naplnit své manželství podle tradice. Bude jisté, že stane-li se královým oblíbencem a vítězem, nebude mu dlouho zbytečně odporovat!

Musel si přiznat, že už byl příležitostnými milostnými styky unaven. Chtěl Carlinu. Zprvu na ni sice pohlížel jenom jako na nejvyšší ocenění, které mu mohl král poskytnout, jako na vstupní bránu k moci v království, k moci, k níž by se *nedestro* jinak nemohl za celý život propracovat. Když s ním však tak hezky o letnicích hovořila, poznal, že je to jediná žena, kterou chce.

Příležitostnými milostnými styky byl už skutečně unaven. Byl unaven Lisardou, dokonce i tou zvláštní hrou, kterou s ní hrál, kdy ji proti její vůli nutil, aby její tělo na něj reagovalo, zatímco ona naříkala a tvrdila, že ho nenávidí. Otrava jedna, zkazí každou legraci. Ale už mu byla lhostejná. Teď chtěl jenom a pouze Carlinu.

Našel ji v krejčovském salónu, kde dohlížela na ženy šijící povlaky na polštáře, a zavolal ji k sobě. A opět před ním vyvstala otázka, proč vlastně tuto nehezkou dívku tolik chce, když kolem ní je spousta nádherných žen. Jenom proto, že to je králova dcera, že si spolu jako malé děti hrávali? Vlasy měla narychlo stažené dozadu, dokonce na nich ulpěly chuchvalce peří, a její modré šaty z tartanu na ní vídal snad od jejích deseti let. Nechala si snad ušít hned stejné, jakmile jednu unosila a potrhala?

„Máš ve vlasech nějaké smetí, Carlino,“ začal.

Roztržitě si je se smíchem prohrábla. „To je dost dobře možné. Ženy naplňují na blížící se zimu polštáře peřím. Dohlížím na to, matka je zase s ženami, které solí a nakládají na zimu ptačí maso.“ Pohlédla na pírka, která jí ulpěla na prstech. „Vzpomínáš si, nevlastní bratranče, na ten rok, kdy jsme ty, já a Beltran skákali do peří, až létalo všude po celé místnosti? Cítila jsem vinu za to, že ty a Beltran jste za to byli bití, zatímco mě jenom poslali spát bez večeře.“

Bard se zasmál. „To bylo na tom to nejlepší, protože já bych byl raději den co den bit, než abych musel držet půst! Myslím, že Beltran

na tom byl naprosto stejně. Tys na tom, domnívám se, tenkrát z nás byl nejhůř.“

„Ten nápad byl ale zase můj. Ty, Beltran i Geremy jste vždycky byli biti za lumpárny, které jsem vymyslela já,“ odvětila. „Bylo nám tenkrát dobře, bratranče, že?“

„To bylo,“ odpověděl Bard a vzal její ruce do svých. „Ale já bych už tě teď nechtěl nazývat svou sestřenicí, byť nevlastní, Carlino *mea*. Navíc jsem ti přišel něco oznámit.“

Usmála se na něj. „Copak to je, můj nastávající choti?“ použila stydlivě tohoto oslovení.

„Král a tvůj otec mě pověřil velením vojenské jednotky,“ vyhrkl netrpělivě. „Jdu se třemi tucty ozbrojených mužů a zmocním se povozů s lepivým ohněm... Oficiálně velí Beltran, ty ale víš, stejně jako já, že ve skutečnosti vlastně velím já... Jdu si vybrat muže a dostanu s sebou také *Ieronise*...“

„Ale, Barde, to je skvělé!“ rozechřála se jeho dobrou zprávou téměř proti své vůli. „Jsem tak ráda! Jistě to znamená — a já vím, že ty by sis to moc přál —, že se z nositele královského vyznamenání staneš jedním z jeho kapitánů a jednoho dne budeš sám velet celé jeho armádě!“

Bard odpověděl, snaže se příliš nedávat najevo svoji pýchu: „To ale jistě bude až za mnoho let. Na druhé straně to potvrzuje, že tvůj otec o mně dobře smýšlí. Napadlo mě, Carlino *mea*, že když tato mise dobře dopadne, mohl by o půl roku uspišit náš sňatek, takže bychom se vzali již o letnicích...“

Carlina se vši silou snažila opanovat. Barda si vzít musí, to je otcovo přání, které je v zemi Asturienů zákonem. Upřímně Bardovi přála jenom to nejlepší a nebylo důvodu, proč by měli být nepřátelé. Koneckonců mezi letnicemi a zimními svátky není příliš velký rozdíl. Přesto však, ačkoli si to jen nerada přiznávala, se jí do toho moc nechtělo.

Bard byl ale tou myšlenkou tak nadšen, že mu nedokázala zkazit radost. Snažila se jen získat trochu času. „Musí se to stát přesně podle vůle mého otce, Barde.“

Bard v jejích slovech viděl jenom dívčí stydlivost. Sevřel jí prsty a pravil: „Políbíš mě před odchodem, moje nastávající choti?“

Jak by to mohla odmítnout? Dovolila, aby ji k sobě přitiskl, ucítila na svých jeho tvrdé a neodbytné rty a ztratila dech. Předtím ji ještě nikdy nelíbal, kromě slavnostního přátelského polibku, který si vyměnili před svědky na zásnubách. Toto bylo jiné, jaksi děsivé, když cítila, jak se jí snaží rozevřít rty. Nebránila se a vyděšeně se mu poddala, což pro Barda bylo mnohem více vzrušující než divoké vášně, které dříve zakusil.

Když se pak rozcházel, zašeptal jí, zpola se obávaje vlastních emocí: „Miluju tě, Carlino.“

Jeho roztřesený hlas ji opětovně proti její vůli dojal. Pohladila ho konečky prstů po tváři a odpověděla. „Já vím, můj nastávající choti.“

Když konečně odešel, stála a dívala se na zavřené dveře. Všechno v ní vřelo. Celé její srdce prahlo po klidu a míru na Ostrově ticha, přestože to vypadalo, že se tam nikdy nedostane, že musí jít dál, ať chce nebo nechce, že se musí stát manželkou svého bratrance, svého nevlastního bratrance a nastávajícího chotě, Barda di Asturien. Možná, přesvědčovala samu sebe, možná že to nakonec nebude tak zlé, vždyť když byli děti, měli se tolik rádi.

„Carlino,“ zavolala ji jedna z žen, „co se má dělat tady s tou látkou? Vlákno je vytažené a je tady také kaz!“

Carlina k ní přistoupila a sklonila se nad látkou. „Budeš se to muset pokusit narovnat, jak jen to půjde. A jestli to nebude na cíchu dost velké, udělej z toho povlaky na polštáře, na které se pak bavlnkou vyšijí barevné vzorky, aby se zakryl kaz...“

„Ale paní,“ zasténala jedna z dívek. „Jak můžete mít myšlenky právě na tohle, když vás tady před chvílí navštívil milý...“

Dívka použila výraz, který jemně přechýlil význam slova *nastávající choť* v *milence* a Carlina cítila, jak se jí do tváří hrne krev. Ale zkrotila svůj hlas a klidně jenom odvětila: „Catriono, myslela jsem, že tě poslali mezi královské ženy, aby ses tady naučila tkát, vyšívat a dělat další ženské ruční práce, ale zdá se mi, že se potřebuješ vzdělat i v slušném chování, aby ses naučila používat slovního spojení budoucí manžel s patřičnou úctou. Když tohle slovo budeš používat mezi ostatními dvorními dámami, budou se ti posmívat, že jsi venkovanka.“

3. KAPITOLA

Bard vyrazil následujícího dne před úsvitem. Bylo tak časně, že se východní cíp oblohy ještě nezačal zabarvovat vycházejícím rudým sluncem. Na nebi stále svítily všechny čtyři měsíce, i když se jenom jeden blížil úplňku. Tři byly jenom malé měsíčky a bledý kotouč Mormalloru se vznášel nad vzdálenými kopci za nimi. Bardova mysl byla naplněna vzpomínkou na Carlinin stydlivý polibek. Možná ho jednoho dne bude líbat sama od sebe, až začne být hrdá na to, že je manželkou nositele královského vyznamenání a králova největšího oblíbence, možná až začne být hrdá na generála celé jeho armády... Cítil se nesmírně příjemně, když s těmito myšlenkami jel v čele vojenského konvoje, byť nijak velkého.

Na rozdíl od něj byl Beltran, střízlivě oblečený a zahalený do velkého pláště, zadumaný a posmutnělý. Bard vycítil, že je nahněvaný, ale nevěděl proč.

Beltran zavřel: „Vypadáš velice spokojeně, a možná je tohle pro tebe vážně jedinečná příležitost. Já bych se ale raději viděl po boku svého otce v Kovových vrších, kde by aspoň viděl, jestli si počínám dobře nebo nikoli. Ale tady? Byl jsem jenom vyslán, abych se zmocnil nějakých povozů jako šéf zlodějského gangu!“

Bard se pokusil svému nevlastnímu bratrančí vysvětlit, jak je důležité zmocnit se lepivého ohně, aby se nikdy nedostal z Dalereuthu do Serraisu, kde by zamořil pole a vesnice Asturijců. Beltran však jenom viděl, že byl připraven o privilegium jet po pravici svého otce v čele jeho armády. „Jedinou útěchou mi je, že mi tam neohrožuješ místo,“ zabručel. „To místo, které dal Geremymu... K čertu s ním, k čertu se všemi Hastury!“

V tomto případě sdílel Bard s Beltranem stejné rozhořčení a usoudil, že pro něj bude jenom výhodné, když ho o tom zpraví.

„To je pravda. Slíbil mi, že dostanu Geremyho jako vedoucího našich čarodějů, ale na poslední chvíli mi oznámil, že ho potřebuje, a dal mi tři cizí lidi,“ přidal se se svým brčením k Beltranovi. Podíval se na cestu před sebe, kde jeli, stranou od ozbrojených mužů, které si

vybral. Vysoký prošedivělý *laranzu*, kterému velký zrzavý knír zakrýval dolní polovinu obličeje, a dvě ženy, jedna silnější jedoucí na oslu a druhá štíhlá a mladičká, jež byla tak zachumlaná do svého šedivého čarodějnického pláště, že Bard nedokázal rozeznat, jestli je hezká nebo ošklivá. Nevěděl vůbec nic ani o jednom z těch tří, netušil, jaké mají schopnosti a zdali ho budou ochotni přijmout za vůdce výpravy. Především ten *laranzu*. Přestože jako všichni jemu podobní nebyl ozbrojen — vyjma malé dýky u pasu, jaké mohou nosit i ženy —, vypadal, že na podobné výpravy jezdil již dlouho předtím, než se Bard narodil.

Přemýšlel, zda by to pochopil také Beltran, ale brzy zjistil, že princova nelibost pramení ze zcela jiného zdroje.

„Geremy a já jsme si přísahali, že letos pojedeme do bitvy společně, a on byl vybrán, aby jel po králově boku...“

„Nevlastní bratranče,“ pravil Bard vážným hlasem, „voják slyší jenom hlas svého pána a svá osobní přání mu musí podřídit!“

Hlas prince Beltrana zněl uraženě. „Jsem si jist, že kdyby o tom mému otci pověděl, otec by to vzal v potaz a poslal Geremyho s námi na tuto výpravu. Stejně to není nic jiného než přihlouplý výlet, spojený s ukradením povozů. Není to nic víc, než kdybychom byli vysláni na hranice pochyty bandity,“ dodal a Bard si náhle uvědomil, proč král důrazně řekl, že skutečným vedením výpravy bude pověřen on a ne princ Beltran: ten totiž zcela zjevně o strategické důležitosti povozů s lepivým ohněm neměl ani ponětí!

Jestliže totiž princ Beltran nemá žádné vojenské schopnosti, není divu, že náš král si mě chce vychovat jako velitele. Takže vzhledem k tomu, že svou armádu nemůže předat do rukou svého syna, předá ji svému zeti... Když nemá syna, který by se hodil za generála jeho armády, provdává svoji dceru za vlastního generála, místo aby ji přenechal někomu cizímu...

Pokusil se na této výpravě ukázat princovi Beltranovi něco přínosného, ale Beltran byl příliš ponořen do sebe. Nakonec prohlásil: „Vidím, že chceš, aby ta tvoje výprava vypadala hrozně důležitě, Barde, protože se kvůli tomu cítíš důležitější i ty sám.“ Bard jenom pokrčil rameny a nechal ho být.

Během dopoledne dosáhli blízkosti jižních hranic říše Asturienu a odpoledne si dopřáli přestávku, aby se koně vydýchali. Bard se rozjel k čarodějům, kteří se zastavili kus stranou od ostatních. Bylo to obvyklé; většina vojáků (a Bard nebyl výjimkou) *leronise* hlídala.

Pomyslel si, že král Ardrin tuto misi musí považovat za nesmírně důležitou, protože jinak by s nimi neposílal zkušeného a ostříleného čaroděje, ale předal by jeho místo mladému a nezkušenému Geremymu, aby jeho syn s nevlastním synem mohli dodržet svoje slovo. Přesto si povšiml, že v něm stále zní princovo přání, aby tady s nimi byl Geremy, kterého dobře znají, místo tohoto cizího člověka. Nevěděl, jak má s tímto *laranzu* mluvit. Geremy se účastnil od chvíle, kdy završili dvanáctý rok, jiných vyučovacích hodin než Bard. Bard se věnoval lekcím v šermování, neozbrojeném boji a v obraně dýkou, zatímco Geremy měl hodiny naplněné okultní výukou o hvězdných kamenech, o modrých čarodějných krystalech, které *leronisům* dávají svoji sílu. Chodil s nimi jenom na lekce o vojenské strategii a taktikách, na jízdu na koni a lov a účastnil se také požárních hlídek a nájezdů na bandity.

Bylo však zjevné, že když se nehodlá stát vojákem, když se vzdal nošení meče a vyměnil ho za dýku čarodějů a tvrdí, že jedinou zbraní, již potřebuje, je hvězdný kámen u krku, rozevřela se mezi nimi propast.

Nyní, když si prohlížel tohoto *laranzu*, kterého s nimi král vyslal, cítil opět něco podobného propasti. Muž vypadal, že prošel mnoha boji, na koni jel jako voják, a dokonce i po vojensku s koněm zacházel. Měl hubený obličej s jestřábími rysy a ploché bezbarvé oči, šedivě se lesknoucí jako kalená ocel.

„Jsem Bard di Asturien,“ řekl mu. „Nevím, jak se jmenujete.“

„Jsem Gareth MacAran, a ves ordras, vai dom...“ zasalutoval muž.

„Co vám bylo o naší výpravě sděleno, mistře Gareth?“

„Pouze to, abych vám byl plně k službám, pane.“ Bard měl právě tak dostatek *laranu*, aby odhalil slabý, téměř nezatelný důraz na slově vám. Pocítil veliké vnitřní uspokojení. Nebyl tedy jediný, kdo zapochyboval o Beltranových schopnostech v oblasti vojenských záležitostí.

„Máte strážného ptáka?“ zeptal se.

Gareth mávl rukou: „Jezdil jsem na výpravy již dávno před tím, než jste vy byl počat, pane. Řekněte mi, jaká informace je vám zapotřebí...“

Bard pocítil osten výčitky. Přísně pravil: „Jsem mladý, pane, ale co se bojů týče, nejsem úplně nezkušený. Většinu svého času jsem strávil s mečem v ruce, ale o čarodějnictví toho nijak zvlášť mnoho bohužel nevím. Potřebuji vědět, kde na jihu se povozy s lepivým ohněm přesně pohybují, abychom je mohli překvapit dřív, než nás oni stačí přepadnout.“

Gareth sevřel rty. „Tedy lepivý oheň? Rád bych se dočkal toho, až bude všechn tento zlořečený materiál svržen do moře. Ale aspoň letos nebude použit proti Asturijcům. Meloro!“ zvolal. Vydala se k nim starší leroniska. Odhadoval — podle jejího silnějšího těla —, že to bude již stárnoucí žena. Nyní však viděl, že je to mladá, i když statná žena s okrouhlou tváří a bledýma neurčitýma očima. Ohnivě rudé vlasy měla svázaný do nedbalého copu.

„Dones mi ptáka...“

Bard sledoval s okouzlením, jak žena mlčky odkryla velkého ptáka, sedícího na bidýlku za jejím sedlem. Již měl příležitost se strážnými ptáky něco dělat, takže dobře věděl, že v porovnání s nimi je i ten nejdivočejší jestřáb krotký jako kanárek. Dlouhý hadí krk se otočil na Barda a pták zaskřehotal vysokým hlasem, ale když mu Melora pohladila peří, aby ho uklidnila, ztichl a vydával jenom vrkavé zvuky, jimiž žadonil o další pohlazení. Gareth ptáka vzal a Bard se klidil od těchto ostrých nezastřížených drápů do bezpečné vzdálenosti, aby nepřišel o oči. Ale Gareth s ptákem zacházel, jako zachází Carlina se svými ptáčky, které chová v kleci.

„Tak pojď, maličký...“ pravil a pohladil ptáka láskyplně po křídlech. „Leť se podívat, co se tam děje...“

Vyhodil ptáka do vzduchu. Ten zamával dlouhými silnými křídly, zakroužil jim nad hlavami a zmizel v mracích. Melora se posadila do sedla a zavřela oči. Gareth tiše řekl: „Není třeba, abyste tady s námi zůstával, pane. Zůstanu s ní v kontaktu a uvidím všechno, co uvidí ona prostřednictvím ptačích očí. Až se zase vydáme na cestu, dám vám o tom zprávu.“

„Jak dlouho to asi bude trvat?“

„Jak to mám vědět, pane?“

Bard v jeho hlase opět vycítil osten výčitky starého ostríleného bojovníka. Přemýšlel, jestli to byl králův záměr dát mu s sebou tohoto zkušeného muže, aby se od něj jen tak mimochodem naučil nějaké drobnosti... Včetně úcty, kterou je třeba prokazovat zkušenému *la-ranzu*. No, bude se tedy učit.

Gareth pravil: „Až si pták prohlédne všechno, co potřebujeme, a vydá se zpátky k nám, budeme moci vyrazit opět na cestu. Najde nás, ať jsme kdekoli. Ale Melora nemůže jet a současně být s ptákem v kontaktu. Mohla by z osla spadnout, protože není nijak zkušená jezdce.“

Bard se zamračil a přemýšlel, proč mu s sebou dali ženskou, která navíc nedokáže ani pořádně sedět na oslu. Natož na koni!

Gareth mu na nevyřčenou otázku odpověděl: „Protože je to nejzkušenější leroniska pro práci se strážnými ptáky u Asturienu. Je to ženská práce, a já to tolik neovládám. Dokážu se s nimi dostat do kontaktu natolik, aby mě při přenášení neuklovali k smrti, ale Melora s nimi dokáže létat a vidět to, co vidí oni, a pak mi to tlumočit. A teď mě, pane, laskavě omluvte, musím zmlknout a věnovat se Meloře.“ Svěsil hlavu mezi ramena, obrátil oči v sloup a Bard, hledě na bělmo jeho očí, pocítil záchvěv odporu. Ten muž tady není; jakási jeho podstatná část odletěla pryč s Melorou a strážným ptákem...

Náhle byl rád, že s nimi nejel Geremy. Stačilo mu vidět tohoto cizího muže, jak se odebírá do jakési pohádkové říše, kam za ním nemůže. Kdyby to měl být jeho bratranec nebo přítel, shledal by to naprosto nesnesitelným.

Třetí z *leronisů* si rozepjala šedivý jezdecký plášť a sundala kapuci. Nyní viděl, že to je mladá štíhlá dívka, s pěkným, lehce nepřítomným a vážným výrazem, které se kolem tváří vlní kudrlinky nazrzlých vlasů. Když ucítila, že se na ni Bard dívá, zčervenala a odvrátila se. Její plaché gesto mu v mnoha ohledech připomínalo Carlinu, křehkou, téměř přízračnou.

Vedla koně k prameni a po svých družích na cestách v tranzu se jenom letmo podívala. Bard slezl s koně a šel k ní, aby vzal uzdu jejího koně.

„*Damiselo*, mohu vám pomoci?“

„Děkuji.“ Předala mu opratě. Do očí se mu nepodívala, i když on se její pohled pokoušel zachytit. Spatřil však pouze červeň jejích tváří. Jak je pěkná! Dovedl koně k vodě a stál tam s jednou rukou na opratích.

Pronesl: „Až se Gareth a Melora zase vrátí k sobě, pošlu sem dva muže, aby se postarali o jejich koně.“

„Děkujeme, pane. Budou vám za to vděční, protože po dlouhých kontaktech s ptáky bývají pořádně znavení. Já to nedokážu vůbec,“ odpověděla slabým tichým hlasem.

„Ale jste trénovaná *leroniska*, ne?“

„Ne, *vai domne*, jenom začátečnice, učenkyně. Možná jí jednoho dne budu,“ řekla. „Můj nynější talent je vidět tam, kam ptáky poslat nemůžou.“ Sklopila oči a zčervenala.

„A jak se jmenujete, *damiselo*?“

„Mirella Lindir, pane.“

Kůň dopil. Bard se zeptal: „Máte s sebou pro koně vak s jídlem?“

„Bohužel nikoli, pane. Koně *leronisů* jsou vycvičeni, aby dokázali stát dlouhou dobu bez pohnutí...“ ukázala rukou na dvě nehybné postavy Garetha a Melory. „Kdybych svého začala krmit, ostatní by to vyrušilo.“

„Aha. Jak myslíte,“ odvětil Bard a připomenul si, že se musí vrátit a podívat se, co dělají jeho muži. Princ Beltran na ně měl pochopitelně dohlížet, ale on mu již přestal ohledně schopností v této akci důvěřovat. No, čím dál tím lépe. Jestli všechno půjde dobře, bude to jenom Bardova zásluha.

Mirella plaše řekla: „Nerada bych vám bránila ve vašich povinnostech, pane.“

Poklonil se jí a šel. Měla krásné oči, napadlo ho, a vůbec působila stejně plaše jako Carlina. Přemýšlel, jestli je ještě panna. Dívala se na něj s jistým zájmem, to ano. Slíbil si sice, že se vzdá všech příležitostných sexuálních styků, že bude věrný Carlině, ale voják v akci bere vše, co je mu nabízeno. Když se vracel k mužům, pohvizdoval si.

Byl proto potěšen, když se za nějaký čas krásná Mirella, opětovně zahalená ve svém šedém plášti, rozjela před očima všech vojáků směrem k němu a tiše pravila: „Když dovolíte, pane, mistr Gareth vám vzkazuje, že pták je již na zpáteční cestě k nám a můžeme tedy vyjet.“

„Děkuji vám, *damiselo*,“ odpověděl Bard a puntičkářsky se obrátil na Beltrana, aby si vyžádal pokyny.

„Dej rozkaz k odjezdu,“ oznámil Beltran lhostejně a vyšvihl se do sedla. Když byli všichni opět na cestě, Bard nejprve celý průvod pečlivě prohlédl, jestli není někde nějaká závada, jestli někdo nemá rezavé vybavení nebo jestli některý z koní nešlápl na kamínek nebo mu nespadla podkova, a potom se rozjel směrem ke třem *leronisům*.

„Jaké zprávy vám podal strážný pták, mistře Gareth?“

Hubená tvář starého *laranzu* vypadala napjatě a unaveně. Žvýkal při jízdě kus sušeného masa. Melora, která jela vedle něho, vypadala téměř stejně zmožená, s očima zarudlýma jako od pláce a jedla sušené ovoce s medem.

„Povozy se nacházejí dva dny jízdy tímto směrem,“ odpověděl Gareth a ukázal směr. „Jsou čtyři. Kolem nich jsem napočítal dva tucty mužů a podle oblečení, mečů a koní jsem poznal, že náleží k žoldákům ze Suchého města.“

Bard stíkl rty, neboť žoldáci ze Suchého města patřili k nejujatnějším bojovníkům, kteří se v dalekém širokém okolí vyskytovali. Přemýšlel, kolik z jeho mužů již mělo možnost bojovat proti jejich zvláště zakrouceným mečům a dýkám, jež používali místo štítů.

„Upozorním své muže,“ řekl. Bylo mezi nimi několik veteránů z válek proti Ardcaranu. Byl to jeho dobrý instinkt, který mu napověděl, aby si vybral muže, kteří již dříve proti Suchému městu bojovali. Možná budou umět ostatním poradit, jak si mají při útoku a obraně v jejich stylu počínat.

A ještě jedna věc. Pohlédl na Garetha a slabě se zamračil: „Vy jste bezpochyby starý ostřílený bojovník. Nepředpokládám, že ženy budou tohle vědět, ale mě učili, že voják nemá v sedle nic jíst, kromě případů nejvyšší nouze.“

Vycítil, že starý muž se za svým mředěným knírem usmál. „Je zjevné, jak málo víte o *laranu*, můj pane, a o tom, jak vyčerpává tělo.

Optejte se svých učitelů, oni vám řeknou, že my máme přiděleny trojnásobné porce, a je pro to dostatečný důvod. Jím v sedle proto, pane, abych nespádl s koně, což by bylo mnohem rušivější, než je mé pojídání za jízdy.“

Bard by nesmírně rád protestoval, ale stejně jako ve všech ostatních případech, kdy se dozvídá něco nového, mlčel, protože nevěděl, kdy by to mohl potřebovat. Ale aspoň se na něj zamračil a s kratičkým zdvořilostním pozdravem odjel pryč.

Když své muže dojel, oznámil každému z nich, že pokud na to při útoku na povozy dojde, budou muset bojovat proti žoldákům ze Suchého města. Vyslechl také několik vzpomínek postaršího veterána, který byl ve válce s jeho vlastním otcem, domnem Rafealem, ještě než se Bard narodil.

„Existuje trik, jak se s nimi dá bojovat. Musíte sledovat obě jejich ruce, protože oni umějí s těmi prokletými malinkými dýkami, co nosí u pasu, zacházet stejně dobře, jako to dokážeme my s našimi pořádnými meči. Když ten váš vyřadí, vyrukují na vás druhou rukou a zabodnou vám dýku do žeber, protože jsou vycvičení v používání obou rukou.“

„Nezapomeň to našim mužům připomenout, Larione,“ řekl a hluboce zamyšlen pokračoval v jízdě. To by byla čest, kdyby se mu podařilo zmocnit se se ctí lezivého ohně a přivést ho králi Ardrinovi! Jako téměř všichni vojáci i on lezivý oheň nenáviděl, domníval se, že to je zbraň zbabělců, i když si byl vědom, jakou strategickou hodnotu může mít zneškodnění nepřítelova cíle. Aspoň se přičiní o to, že nebude použit proti věžím Asturijců! Ani proti jejich lesům.

Toho večera si postavili tábor na hranicích říše Asturijců, na území nikoho v malé vesničce na samém okraji valerónských planin, jejíž obyvatelé neuznávali žádného krále. Vesničané se kolem nich shlukli, jako kdyby jim chtěli na jejich území tábořit, ale když spatřili tři *leronise* v šedých róbách, zamračili se a stáhli se.

„Tato území,“ pravil Bard Beltranovi, když slézali s koní, „by měla být poddaná nějakému pánu, je to tu nebezpečné, protože by klidně mohli poskytnout přístřeší nějakým vyhnancům nebo banditům. Nehledě na to, že by se tu mohl vyskytnout i nějaký blázen, který by se tu prohlásil králem či baronem.“

Beltran se pohrdavě rozhlédl po okolí, na hubená políčka pořádku osetá, na prořídle aleje s mizerně rodícími ořechovnicemi a na řídké listoví, které sedláci prořezali, aby na nich mohly růst houby. „Kdo by se kvůli tomu namáhal? Nestojí to tady za to. To by musel být skutečně chudý pán, kdyby chtěl dobývat takovýto kraj! Jakou čest by získal orel bojující proti armádě králíčáků?“

„V tom to není,“ odvětil Bard. „Tady spíš jde o to, že by se nějaký nepřítel Asturijců mohl tohoto území zmocnit a poštvat je proti nám, takže bychom měli nepřátele přímo na svých hranicích. Promluvíme o tom s naším králem, možná mě sem příští jaro pošle, abychom se ujistili, že když už neuznávají Asturijce jako vládce, neslouží Ridenowům či Serraisům! Půjdeš se zeptat mužů, jestli je všechno v pořádku, nebo tam mám jít já?“

„Já to klidně udělám,“ zívá Beltran. „Domnívám se, že by měli vědět, že se jejich princ zajímá o jejich pohodlí. O vojenství toho mnoho nevím, ale je mezi nimi spousta veteránů, kteří mi mohou povědět, je-li něco v nepořádku.“

Když Beltran odcházel, Bard se křivě usmál. Beltran toho možná znal o vojenských taktikách málo; věděl ale, jak si přízeň a oddanost mužů získat. Král s věrností svých vojáků počítá. Beltran byl dost inteligentní na to, aby věděl, že Bard při této akci velí, protože to sotva mohlo být jinak. Ale postaral se i o to, aby si vojáci mysleli, že se o ně zajímá! Bard sledoval, jak princ Beltran obchází vojáky, ptá se jich na koně, na pokrývky a výstroj, na přiděly. Polní kuchaři stavěli ohniště a v kotlíku něco bublalo. Nesmírně to vonělo, obzvláště po dni v sedle, kdy nejedli nic jiného, než kus tvrdého cestovního chleba a hrstku ořechů!

Když neměl na chvíli co dělat, přistihl se, jak ho to táhne kousek stranou, tam, kde měli svůj malý tábor *leronisové*. Vzpomínka na oči krásné Mirelly byla jako magnet; určitě jí nebylo víc než patnáct let.

Našel ji, jak rozdělává oheň. Stan již byl postavený a on skrz celtu uvnitř viděl pohybuující se mohutné tělo *leronisky* Melory. Poklekl vedle ní a nabídl se: „Mohu vám nějak pomoci, *damiselo*?“ Podal jí olej napuštěný zapalovač, který se používal snadněji než obyčejné křesadlo.

Nepodívala se na něj. Spatřil jenom, jak její bledý krk zalila červeně, kterou shledával tolik neodolatelnou.

Odpověděla: „Děkuji vám, pane, ale nic nepotřebuji.“ A skutečně, jak hleděla na hromádku dříví a ruku měla položenou na hedvábné taštičce přivázané ke krku, která pravděpodobně skrývala hvězdný kámen, dřevo náhle chytilo.

Zlehka jí položil ruku na zápěstí a zašeptal: „Kdybyste se mi jenom podívala do očí, *damiselo*, vzplál bych také.“

Trochu se k němu natočila a přestože nezvedla oči, zahlédl v koutku jejích úst slabý úsměv.

Náhle na ně dopadl stín.

„Mirello,“ pravil přísně Gareth, „běž do stanu a pomoz Meloře připravit lůžka.“

Celá rudá vstala a odspěchala do stanu. I Bard vstal a rozzlobeně se obrátil ke staršímu čaroději.

„S vaším dovolením, *vai domne*, si vás dovoluji varovat,“ pronesl Gareth, „abyste se o uspokojování svých sexuálních potřeb las-kavě pokoušel někde jinde. Tato není pro vás.“

„Co to s vámi je, člověče? Je to snad vaše dcera? Nebo dokonce vaše favoritka, zaslíbená nevěsta?“ ptal se vztekle Bard. „Či jste si ji dokonce spoutal svými kouzly?“

Gareth s úsměvem zakroutil hlavou. „Ani jedno,“ odvětil. „Ale při akci jsem za všechny ženy, které mě doprovázejí, zodpovědný a nikdo se jich nesmí ani dotknout.“

„Kromě vás, předpokládám?“

Opět jenom mlčky zakroutil hlavou a usmál se. „Vy nevíte o světě, ve kterém *leronisové* žijí, vůbec nic, pane. Melora je moje dcera. Nedovolím, aby se jí nějaký příležitostný milenec dotkl, pokud si to ona sama nebude přát. A co se Mirelly týče, je to panna určená pro Vhled, a na toho, kdo by se jí chtěl proti její vůli zmocnit, čeká kletba. Varuji vás, raději se jí vyhýbejte.“

Šokovaný Bard, celý rudý a připadající si před očima starého čaroděje jako vyplísněný školák, sklonil hlavu a zamumlal: „To jsem nevěděl.“

„Já vím, proto vám to povídám,“ žoviálně odvětil stařík. „Mirella je na to moc stydlivá, aby vám to řekla sama. Není zvyklá na muže, kteří nedokáží číst její myšlenky.“

Bard roztržitě pohlédl směrem ke stanu. Spíš by si pomyslel, že to bude tlustá a ošklivá Melora, dcera starého čaroděje, kdo si zachovává panenství pro Vhled, protože jaký muž by ji jen mohl chtít, pokud by si ovšem při tom neschovala hlavu do pytle? Proč ale hezká Mirella? Gareth se stále ještě přívětivě usmíval, ale Bard měl náhle nepříjemně neodbytný pocit, že mu ten starý muž čte všechny myšlenky.

„Ale ale, pane,“ pronesl Gareth s širokým úsměvem, „vždyť jste zasnouben s princeznou Carlinou. Je pod úroveň muže vašeho formátu, aby vyhledával prostou *leronisku*. Až si dnes večer půjдете lehnout, třeba se vám bude zdát o urozené ženě, která na vás doma čeká. Koneckonců, nemůžete přece mít každou ženu, na které spočine vaše vilné oko. Nedávejte tuto stránku své povahy tolik najevo!“

Bard spolkl nadávku a odvrátil se. Věděl dost na to, aby se nepokoušel *laranzu* rozzlobit, protože na něm může záviset úspěšnost celé akce. Ale hlas starého muže, který s ním mluvil jako s nějakým fakanem, ho dráždil. Co mu do toho vůbec je?

Služebník, který s nimi jel kvůli tomu, aby se staral o důstojníky, pro ně stranou vystavěl třetí tábor. Bard šel ochutnat jídlo, připravené pro muže; neměl ve zvyku jíst sám dřív, než byli nakrmeni koně a všichni muži pohodlně usazeni na noc. Když také zkontroloval koním pokrývky, vrátil se a našel Beltrana, který ho očekával.

„Vypadáš znepokojeně, Barde. Co tě trápí?“

„Zatracenej starej dravec!“ ulevil si Bard. „Bojí se, abych se nedotkl jeho drahocenné panenské *leronisky*, a já jí jenom nabízel pomoc při zapalování ohně!“

Beltran se zakuckal. „No, to je kompliment, Barde. Ví, jak jsi na ženský. Tvoje pověst tě předběhla, to je všechno, a on se obává, že ti žádná dívka nedokáže odolat a mileráda se okamžitě vzdá svého panenství!“

Když to Bard takhle slyšel, začalo mu zase pozvolna stoupat sebevědomí a přestával se cítit jako pokáraný školák.

„Co se mě týče,“ řekl Beltran, „tak já si myslím, že není dobré brát ženy na akce. Tedy poctivé ženy. Myslím si, že v každé armádě by měly být nějaké holky, i když já osobně na ně nemám chuť. Já mám nejraději ženy, které vypadají, že se myjí častěji, než když jen náhodou vylezou ze dveří do hustého deště! Ale slušné ženy na akcích jsou pro ty méně zdrženlivé pokušením a mrzutostí pro ty cudné, kteří myslí jenom na své bojové poslání!“

Bard přikývl a připustil, že má Beltran pravdu.

„A co víc, když jsou k mání, muži si to s nimi rozdají, a když k mání nejsou, aspoň o nich sní,“ pravil.

Beltran odvětil: „Až nastane den, kdy budu vládnout otcovým armádám, zakážu všem *leroniskám* jezdit na výpravy. Existuje dostatek *laranzů*, a já si ostatně sám myslím, že muži se pro tuto práci hodí mnohem lépe; ženy jsou přecitlivělé a u armády nemají co dělat. No jen si tady představ Carlinu nebo některého z našich bratříčků! Kolik vlastně je teď už tvému bráškov?“

„Bude mu už určitě osm,“ odpověděl Bard. „Uprostřed zimy mu bude devět. Jsem zvědavý, jestli na mě nezapomněl. Neviděl jsem ho od chvíle, co mě sem otec poslal na výchovu.“

Beltran mu soucitně poklepal na rameno a pronesl: „Ale no tak, myslím, že dostaneš dovolenou, aby ses mohl podívat před zimními svátky domů.“

„Jestli budou boje v Kovových vrších vybojovány, než sníh uzavře cesty,“ odpověděl Bard, „tak to tak udělám. Moje nevlastní matka mě nemá ráda, ale nemůže mi zabránit, abych přišel domů. Bylo by dobré vědět, jestli mě Alaric má ještě aspoň trochu rád.“ Sám pro sebe si pomyslel, že by se také mohl zeptat otce, jestli by nechtěl přijít na jeho svatbu. Není příliš běžné, aby se každý z králových nevlastních synů stal jeho přímým příbuzným!

Ještě dlouho seděli a povídali si, a když šli konečně spát, Bard se cítil velmi spokojený. Krátce a s lítostí pomyslel na krásnou Mirrellu, ale to, co mu řekl mistr Gareth, byla koneckonců pravda. Má Carlinu a brzy se stanou manželi. I Beltran měl nakonec pravdu. Slušné ženy nemají u královské armády co dělat.

Příštího rána po krátké poradě s mistrem Garethem a Beltranem změnili směr k brodu u Morayova mlýna. Nikdo z dnes žijících ne-

měl ani tušení, kdo to Moray byl, i když kolovaly pověsti, že to byl kdokoli od obra až po dračího dozorce. Nicméně poblíž brodu stále stál rozbořený mlýn a kus nahoru po proudu byl ještě jeden fungující. Cestu uzavírala brána, a když se k ni Bardovi muži přiblížili, vylezl tlustý prošedivělý mýtník a pravil: „Podle nařízení pána Dalereuthského je tato cesta uzavřena. Přisahal jsem, že nepustím dál nikoho, kdo mu nebude chtít zaplatit nebo nebude mít v úmyslu chovat se uvnitř podle pravidel slušného chování.“

„Při všech Zandruových peklech, ještě tohle...“ začal Bard, ale princ Beltran se rozjel kupředu a postavil se před mužíka v mlynářské zástěře.

„Velice rád pánu Dalereuthskému mýtné zaplatím,“ řekl. „Dozajista ocením muže tak nekompromisního, jako jste vy. Ranville...“ kývl na jednoho z mužů a ten mu podal meč. „Otevři bránu, chlape. A bez řečí.“

Mýtník se zaťatými zuby poodešel k mechanismu, který bránu otevíral. Beltran muži velkoryse hodil několik mincí. „Tady máš poplatek. Ale jestli bude brána zase zavřená, až se budeme vracet, slibuji ti, že ji moji muži vyrvou ze země a narazí ti na ni hlavu!“

Když projížděli, Bard zaslechl, jak muž protestuje. Naklonil se k němu s koně a chytil ho za rameno.

„Ať už povídáš cokoli, řekni nám to pěkně nahlas přímo do tváře!“

Muž se zaťatou čelistí vzhlédl a pronesl: „Žádných hádek mezi vysokými pány se neúčastním, *vai domne*. Proč mám odnášet, že si vy šlechtici nedokážete udržet hranice? Já se starám jenom o to, aby mi fungoval mlýn. Ale vy už se tudy zpátky nevrátíte. Nic mi do toho není, co vás čeká na drahé straně brodu. A jestli vám to učiní potěšení, zabijte si klidně neozbrojeného muže!“

Bard ho pustil a napřímil se. „Zabít tě? Proč? Díky za varování; dostal jsi za to dobře zapláceno.“ Sledoval, jak se muž vrací zpátky ke svému mlýnu. Přestože byl vojákem již od svých čtrnácti let, zamračil se a náhle ho napadlo, proč to musí být právě takto. Proč si musí každý šlechtic vybojovat své vlastní území? Tím se přece jenom přidělává práce pro žoldáky.

Možná, přemýšlel, že by tato země měla být celá pod jedním vládcem, od Hellersu až k moři, a na hranicích žít v klidu a míru... Muži, jako je tento, by mohli v poklidu obdělávat svoje políčka a v míru otáčet koly svého mlýna... A já bych si mohl užívat majetku, který mi král dal, s Carlinou...

Ale neměl čas na takovéto věci teď myslet. Naléhavě zavolal mistra Garetha a zvedl ruku, aby zastavil muže.

„Dostal jsem varování,“ řekl. „Něco nás na druhé straně brodu čeká, ale já nevím co. Poskytne nám váš pták nějaké podrobnosti, nebo nemohla by snad některá z vašich žen něco vidět pomocí svých kouzel?“

Gareth kývl na Mirellu, zahalenou v plášti, a něco jí tichounce řekl. Uchopila do obou rukou hvězdný kámen, který jí visel na krku, a zahleděla se do něj.

Po chvíli klidným neutrálním hlasem pravila: „U brodu není žádný člověk ani zvíře, které by na nás čekalo. Ale je tam temnota a překážka, kterou nebudeme schopni překonat. Musíme se pohybovat velice obezřetně, pane.“

Gareth vzhlédl a pohlédl Bardovi do očí. „Ona má schopnost Vhledu. Jestliže je tam temnota, kterou není schopna prohlédnout, musíme být opravdu velice opatrní, pane.“

Ale brod vypadal ve sluneční záři naprosto klidně a mírumilovně, jenom na hladině se třpytily nafialovělé vlnky. Bard se zamračil a snažil se uhádnout, co by tak před nimi mohlo ležet. Nic neviděl, ani náznak nějaké léčky. Na druhé straně, kde cesta vedla mezi vzrostlými stromy, se nepohnula ani větvička. To by mohlo skutečně být místo vhodné na nějakou past.

„Když nedokázete za brod vidět pomocí kouzel ani pomocí Vhledu,“ pravil, „vyšlete tam strážného ptáka, ať se podívá, jestli tam na nás něco nečíhá.“

Mistr Gareth přikývl. „Jistě. Pták je jenom zvíře, a to nemá s kouzly nebo zázraky trénované mysli nic společného. Jediným kouzlem tady je to, že Melora a já musíme dokázat zůstat s ptákem v kontaktu. Meloro,“ zavolal. „Dítě, vyšli strážného ptáka!“

Bard sledoval, jak se divoký pták vznesl nad brod a krouží nad ním. Po chvíli se Gareth otrásl, procitl a kývl na Meloru, která natáh-

la ruku, aby na ní mohl pták přistát. Pohladila ho po křídlech a dala mu pamlsek. Pak mu zase přikryla hlavu kapucí. Gareth řekl: „Není tam nikdo, ani člověk, ani zvíře, kdo by se na druhé straně brodu skrýval. Celé míle tam není nikdo, kromě dívky, která pase stádo králíčáků. Ať už tam na nás čeká cokoli, pane, tak léčka ozbrojených mužů to není.“

Bard a Beltran si rychle vyměnili pohledy. Nakonec Beltran prohlásil: „Nemůžeme tu celý den stát a jen tak čekat na nějakou hrůzu, kterou nevidíme. Myslím, že bychom měli popojet k brodu. Ale vy, mistře Garethe, zůstaňte vzadu, protože bychom vás tam mohli nutně potřebovat. Znal jsem čaroděje, kteří dokázali postavit vojsku do cesty celý fiktivní les nebo pole. Napadlo mě, jestli za brodem neleží také něco takového. Musíme to mít na zřeteli. Barde, přikážeš mužům pokračovat v jízdě?“

Bardovi naskočila husí kůže. Jednou nebo dvakrát tento pocit v přítomnosti *laranu* již zakusil; sice ho sám příliš mnoho neměl, ale dokázal ho vycítit. Věděl, že existuje talent, který dokáže rozlišit, jestli bylo *laranu* použito. Možná, že kdyby ho trénoval, měl by tuto schopnost také. Přišlo by to vhod. Vždycky si myslel, že Geremy, studující na *laranzu*, je jaksi méněcennější muž, méněcennější voják než Beltran a on. Teď však, když pozoroval mistra Garetha, si začal uvědomovat, že i tato práce má své hrůzy a nebezpečí, byť se *laranzu* do bitvy vydává neozbrojený. *Což už samo o sobě může být dostatečně děsivé*, pomyslel si Bard. Aby získal zpátky svoji jistotu, položil si ruku na meč.

Obrátil se k mužům a zavelel: „Seřaďte se po čtyřech!“ Nemohl nikomu z nich přikázat, aby jel do neznámých hrůz jako první. Když se rozřadili, řekl: „Druhá skupina, jedte kupředu!“ A sám se postavil do čela.

Když se rozjeli, opět mu přeběhl po zádech mráz a jeho kůň vzpurně pohodil hlavou, když ho pobídl směrem k brodu. Ale voda byla klidná a on vydával rozkazy:

„Jedte pomalu a držte se pohromadě!“

Nad nimi, na samém okraji periferního vidění, spatřil jakýsi pohyb. Domníval se, že mistr Gareth zavolal strážného ptáka... Rychlý pohled mu však prozradil, že Melořin pták sedí klidně a s kapucí na

hlavě na bidle za jejím sedlem. Takže jsou z dálky sledováni. Mohou se proti tomu nějakým způsobem vůbec bránit?

Byli právě uprostřed brodu, kde voda vířila kolem koňských kopyt. Byla hluboká až nad kolena dospělého muže. Jeden z vojáků pravil: „Nic tu není, pane. Můžeme sem zavolat další.“

Bard zakroutil hlavou. Věděl, že ona husí kůže, kterou uvnitř cítil, mu napovídá o vzrůstajícím nebezpečí, a tak stiskl zuby a snažil se, aby nevyvrhl snídani jako těhotná žena...

Zaslechl, jak Gareth uprostřed proudu volá: „Zpátky! Vraťte se!“ Voda stoupala koním až po kohoutek. Zprvu mírumilovný brod se náhle proměnil v rozběsněný zpěněný vír, který do sebe všechno vtahoval. Cítil, jak jeho kůň pod ním klopýtl, jako by s ním vjel do divokých peřejí horského potoka, rozvodněného po jarním tání. *Začarovaná voda!* Zatáhl za uzdu a pokoušel se uklidnit ržícího koně, aby vyrovnal krok a nebyli strženi proudem vody. Všichni ze skupiny okolo něj zápasili s koňmi, kteří šileli strachem z toho, jak se zprvu poklidná voda změnila na zběsilý vír. Bardovi se s klením podařilo zkrotit svého koně a přinutit ho vrátit se ke břehu. Viděl, jak jeden jeho muž sklouzl ze sedla a spadl přímo do víru. Jiný kůň klopýtl a Bard se natáhl, aby ho chytil za opratě, přičemž svého koně držel jednou rukou.

„Držte je! Ve jménu všech bohů, držte je! Vraťte se na břeh!“ křičel. „Všichni zpátky!“

Nejhorší bylo právě samotné překvapení, protože jeho kůň byl na horské říčky a brody zvyklý. Vzhledem k tomu, že byl včas varován, mohl jej ušetřit; sevřel ho koleny a opatrně naváděl vodou, která mu nyní sahala až po krk, dokud se nedostali na suchou zemi, kde slezl a pomáhal chytat opratě ostatních, kteří se taktéž dostávali ke břehu. Jeden kůň upadl a zlomil si nohu. Ležel na zemi, kopal do vzduchu a naříkal jako žena v porodních bolestech, dokud se neutopil. Bard se sevřeným hrdlem zaklel. To ubohé zvíře nikdy nikomu neublížilo, tak proč muselo zahynout tak strašnou smrtí? O jeho jezdcovi nebylo ani vidu ani slechu. Upadl i další kůň, jehož jezdec seskočil do vody a podařilo se mu dotáhnout koně na břeh. On sám však upadl a začal se ve vodě zmítat, že se málem utopil, kdyby ho jiný z mužů nevytáhl z vody ven.

Bard sledoval, jak se poslední muž dostává na břeh; pak vykřikl překvapením a hrůzou. Voda se opětovně uklidnila a znovu z ní byl mírumilovný brod u Morayova mlýna.

Tak tohle tedy měl ten muž na mysli...

Skličene počítali ztráty. Kůň, který si zlomil nohu, ležel bezvládně a bez života. Ani po jeho jezdcí nebylo nikde stopy. Patrně ležel utopený pod vodou v brodu, nebo ho vír odtáhl někam dolů po proudu. Dalšímu muži se sice podařilo vyváznout se zdravou kůží, ale jeho kůň byl zmrzačený a nepoužitelný. Třetí kůň zase shodil jezdce, který bezvládně ležel omýván vodou poblíž břehu, a vylezl na břeh. Bard pokynul jednomu ze svých vojáků, aby ho vytáhl na suchou zemi, a prsty se dotkl zející rány v jeho lebce. Nejpravděpodobněji se již nikdy neprobudí.

Bard žehnal své předtuše, která mu napověděla, aby do řeky vyslal pouze čtvrtinu oddílu. Jinak by místo dvou bývali mohli ztratit půl tuctu mužů, a možná by se jim zmrzačilo i více koní. Zavolal Garetha a řekl mu temným hlasem:

„Takže toto bylo to, co leželo v temnotě a vaše dívka to nemohla vidět!“

Muž zakroutil hlavou a vzdychl si: „Je mi líto, *vai domne*... My jsme psychikové, nikoli čarodějové, a naše možnosti nejsou neomezené. Mohu si však dovolit hájit se tím, že bez nás by se vaši muži do brodu vrátili naprosto bez varování?“

„To je pravda,“ připustil Bard. „Ale co budeme teď dělat? Jestliže je brod očarovaný — dokážeme tu past přeskočit, nebo se proti nám zase vztyčí, jakmile tam vkročíme?“

„To nedokážu odhadnout, pane. Ale snad by nám mohl něco prozradit Mirellin Vhled,“ navrhl a kývl na děvče. Opět jí něco tiše řekl a ona se zahleděla do hvězdného kamene. Nakonec pronesla svým zasněným, lhostejně znějícím a omámeným hlasem: „Nevidím nic... Nad vodou je tma...“

Bard nerudně zaklel. Kouzlo tam tedy proti nim ještě stále bylo. Řekl Beltranovi: „Myslíš, že teď, když už víme, o co jde, dokážeme brod přejít?“

Beltran odpověděl: „Snad. Teď už muži vědí, čemu budou čelit. Všichni to jsou trénovaní vojáci a dobří jezdci. Ale mistr Gareth a ta *leroniska* to nemusejí zvládnout, a ta na oslu už vůbec ne...“

Gareth se ozval: „My jsme vycvičení *leronisové*, pane. Můžeme riskovat tolik, co armáda. A moje dcera i nevlastní dcera mě následují všude, kam jdu já. Ničeho se nebojí.“

„O jejich odvaze vůbec nepochybuji,“ odvětil Bard netrpělivě. „Pochybuji jenom o jejich jezdeckém umění. Nehledě na to, že toho oslíka spláchne hned první vlna. Nechci vidět, jak zahyne žena, a mimo to vás i nadále budeme nutně potřebovat. Ještě než se do něčeho pustíme, dokážete zabránit, abychom nebyli špehováni?“ Mávl rukou směrem, kde nad nimi kroužil strážný pták.

„Udělám, co bude v mých silách, pane. Ale domnívám se, že naše kouzla budou mnohem více zapotřebí v očarováných vodách brodu,“ odpověděl Gareth.

Bard přikývl a přemýšlel. Jako velitel nemůže myslet jenom na to nejlepší pro své vojáky, ale začal uvažovat i o tom, že je třeba chránit i *leronisy* své armády a poskytnout jim bezpečí.

Pověřil mě král Ardrin velením této akce proto, abych měl příležitost rozkazovat nejenom vojákům, ale také čarodějům? Přestože byl stresován nutností okamžitého rozhodnutí, napadlo ho, že tohle všechno mu v jeho kariéře může velice prospět. Jestliže ovšem... začal rychle střízlivět, se mu podaří obstát v této zkoušce s očarovanou vodou v brodu!

„Mistře Garethe, toto je oblast vašeho působení. Co mi doporučujete udělat?“

„Můžeme zkusit tu vodu očarovat také, pane. Úspěch však, vzhledem k tomu, že nevím, s kým máme tu čest ani jak je dotyčný mocný, nemohu zaručit. Jsme ale trochu ve výhodě, protože takovýto zásah do přírody vyžaduje obrovské úsilí. A oni to nemohou dlouho vydržet. Příroda má vždycky tendenci vracet se do svého původního stavu, ta voda se snaží zase získat svůj pravidelný proud. Takže přírodní síly pracují pro nás, zatímco oni musejí pracovat *proti* nim. Z čehož vyplývá, že naše protikouzlo by nemělo být nijak zvlášť obtížné.“

„Necht' při vás stojí všichni bozi,“ pronesl Bard. „Ale stejně budu muže varovat, ať raději počítají s peřejemi.“ Začal je objíždět a každému z nich to oznamoval. Muži, kterému zahynul kůň, navrhl, ať si vezme koně, který svého jezdce shodil. Pak dojel k Beltranovi a řekl mu: „Pojed' se mnou, bratře. Nerad bych musel předstoupit před svého pána a krále s vědomím, že se jeho syn utopil v divokých peřejích! Kdybys zahynul v bitvě, domnívám se, že by to snášel snadněji. Jinak bych to však nechtěl vidět!“

Beltran se zasmál. „Myslíš, že na koni jezdiš lépe než já? To snad ne! Domnívám se, že překračuješ meze své kompetence! Já, nikoli ty, této akci velím!“ Pravil to však se smíchem, a tak Bard jenom pokrčil rameny.

„Jak myslíš, Beltrane. Ale buď prosím tě ve jménu Božím opatrný! Já mám většího a statnějšího koně, než máš ty, protože jsem tak velký, a měl jsem sám co dělat, abych se udržel v sedle.“

Rozjel se směrem k mistru Garethovi. „Nevypadá příliš pravděpodobně, že by se slečně Meloře podařilo přejet ten brod na oslíku; obzvláště, kdyby vaše kouzlo selhalo. Umí sedět na koni?“

Gareth odpověděl: „Já jsem její otec, ne poručník, a její osud jí neurčuji. Proč se jí nezeptáte sám?“

Bard zaťal čelisti. „Žen se na nic neptám, když u sebe mají muže, který jim vládne. Ale jestliže na tom trváte... Tak tedy, *damiselo*, umíte jezdit na koni? Jestliže ano, mohl by váš otec vzít před sebe na svého koně slečnu Mirellu, protože je lehčí, a vy byste si vzala koně jejího, který vypadá dostatečně statný.“

„Raději budu věřit kouzlům svého otce a svým vlastním,“ odvětila Melora stroze. „Nebo si snad myslíte, že nechám svého oslíka utopit?“

„Zatracená hloupá ženská,“ vybuchl Bard. „Jestli dokážete jezdit na koni, tak jeden z mých mužů vám vašeho osla převede! Předpokládám, že to zvíře umí plavat.“

„Musíš se pořádně snažit, Meloro,“ řekl jí Gareth. „A Bělochlup také musí napnout všechny své síly, aby se dostal na druhý břeh. Mirello, dítě, dej Meloře svého koně a vylez si za mě na sedlo.“

Čiperně se tam vyšvihla, přestože všichni muži hleděli na její dlouhé pěkné nohy v červenomodrých pruhovaných punčochách, jak

se šplhá za postaršího *laranzu*, usazuje se, uhlazuje si sukni a chytá se ho v pase. Bard šel pomoci baculaté nemotorné Meloře do sedla dívčina koně. Negalantně si pomyslel, že na něm sedí jako pytel s obilím.

„Trochu se narovnejte, snažně vás prosím, *vai leronis*, a pořádně se držte opratí!“ pravil a povzdychl si. „Myslím, že bych měl raději jet vedle vás a vést vám koně.“

„To by od vás bylo moc milé,“ řekl Gareth. „My se totiž musíme všemi silami soustředit na protikouzlo. Považoval bych také za laskavost, kdyby některý z vašich mužů vedl Melořina osla, protože se o něj velmi bojí.“

Jeden z veteránů vybuchl smíchy. „Slečno Meloro, když vy dokážete vrhnout kouzlo na tu vodu, aby se zklidnila, já sám vám mile rád převezu oslíčka v náručí jako miminko!“

Zasmála se. Na to, jak byla tlustá a ošklivá, měla milý hlas a roztomilý smích. „Domnívám se, že to by ho vylekalo mnohem víc než divoké peřeje. Ale když byste ho laskavě převedl, myslím, že by mohl za vaším koněm plavat.“

Veterán přinesl provaz a přivázal oslovu uzdu k uzdě svého koně. Bard uchopil Melořiny opratě a zalitoval, že není tak hezká jako Mirella. Opět zaslechl Melořin sladký smích. Znejistěl, když ho napadlo, jestli umí číst jeho myšlenky, ale raději tuto představu brzy zahnal. Teď není pravá chvíle přemýšlet o ženách, když je před ním očarovaný brod a bitva!

„S milostí všech bohů, mistře Garethe, pokuste se o protikouzlo.“

Melořina robustní postava se v sedle ani nepohnula. Na Garethově obličej se rozprostřel výraz odcizenosti a soustředěnosti. Mirelle se kapuce svezla do tváře, takže nebylo vidět nic, jenom její malá brada. Bard všechny tři *leronise* pozoroval a cítil, jak mu po páteři přebíhá mráz, což znamenalo, že někde v blízkosti působí mocný *laran*... Nedokázal však říci, co to je.

Potlačil chuť přerušit zlověstné ticho slovem nebo výkřikem a kývl tedy na muže, aby se pohnuli kupředu. Stále cítil v zádech mráz, ale zatahal za opratě a pobídl koně, aby vyrazili. Kůň neklidně poho-

díl hlavou, neboť si vzpomínal, co se stalo, když prvně vkročil do brodu.

„Klid, jenom klid,“ nabádal ho tichým hlasem a pomyslel si: *On za to vůbec nemůže, já mám úplně stejné pocity...* Ale on byl přemýšlejší člověk, ne hloupé zvíře, a nemohl se poddávat slepému iracionálnímu strachu. Hlasem a rukou pobízený kůň vkročil do brodu a Bard kývl na ostatní muže.

Nic se nedělo... Nic se nedělo, i když už se dostali doprostřed řeky. Bard stále pobízel koně kupředu, držel Melořiny opratě a seděl v sedle zpola otočený dozadu. Za ním jel mistr Gareth s Mirellou pevně se držící jeho pasu a za nimi ostatní muži. Průvod uzavíral princ Beltran.

Nyní byli všichni ve vodě a Bard cítil, jak mu tuhnou rysy. Jestliže kouzlo funguje, udeří na nás právě teď a smete nás zběsilým vírem. Vypjal se v sedle a cítil mrazení, zvláštní mrazení, které mu napovídalo, že tady někde pracuje *laran*. Mrazení stále sílilo, až téměř viděl záři a střet kouzla vrženého na vodu a protikouzla. Jeho kůň se musel zamotat do hustých řas, protože nic jiného ve vodě nebylo...

A najednou to všechno bylo pryč. Prostě to zmizelo, brodem protékala klidná voda jako obvykle. Bard si oddechl a nohama sevřel boky koně, aby vyrazili kupředu. První jezdcí už byli poblíž druhého břehu, zatímco on se uprostřed vody zastavil a vyčkával, až všichni projedou kolem něj.

Pro tentokrát se jeho *leronisum* podařilo zrušit kouzlo, které na ně vrhli nepřátelští čarodějové.

Až dosud trvalo na jejich tažení pěkné počasí. Ale nyní, když se nachyloval den, se obloha zatáhla těžkými mraky a k večeru začal padat sice klidně, ale vytrvale sníh. Zprvu to byly občasné velké vlhké vločky, ale potom sníh zesílil a zhoustl a padal s neskutečnou vytrvalostí. Melora, která už zase seděla na svém oslu, se zahalila do svého šedivého pláště a přes hlavu si natáhla pokrývku. Vojáci začali jeden po druhém vytahovat šátky a kapuce a pokračovali v cestě mlčky a zadumaně. Bard věděl, na co myslí. Podle tradice se do války chodilo v létě a v zimě se všichni, kromě šilenců a zoufalců, drželi u rodinných krbů. Zimní výpravy ohrožoval mnohem větší počet

nebezpečností. Muži mohli naprosto oprávněně říci, že ačkoliv slíbili králi Ardrinovi věrnost, zašlo to až příliš daleko a takováto výprava do vánice, která se velice snadno mohla změnit v zuřivou sněhovou bouři, je natolik nebezpečná, že král nemá za těchto podmínek právo od nich vyžadovat poslušnost. Jak by jim mohl nakázat, aby mu byli oddaní a věrní? Prvně si přál, aby tady při této akci nebyl pověřen vedením, ale aby byl na cestě do Kovových vrchů po pravici krále Ardrina jako nositel vysokého vyznamenání svého panovníka. Král mohl svým jednotkám nařídit loajalitu, použít svého osobního šarmu a vyžadovat bezpodmínečnou věrnost. Mohl donutit muže, aby mu ji přislíbili. Bard si bolestně uvědomoval, že je mu teprve sedmnáct let, že je pouze králův nevlastní synovec a že byl povýšen na úkor mnoha důstojníků. Dokonce i mezi muži, které si sám pro tuto akci vybral, mohli být vysoce postavení vojáci, kteří čekali, že selže, že učiní nějakou chybu, která už nepůjde napravit. Dal mu snad král toto velení proto, aby si uvědomil, že je to nad jeho síly, a viděl se jako zelenáč a nezkušený válečník, kterým ve skutečnosti opravdu byl?

Přestože na poli ve Sněžném údolí triumfoval a zvítězil, byl to přece jenom ještě chlapec. Dokáže vůbec tuto výpravu dovést ke zdárnému konci? Doufá snad král, že tady selže a on mu bude moci odepřít Carlinu? Co by ho vůbec očekávalo, kdyby selhal? Byl by degradován a poslán s ostudou domů?

Přidal do kroku, aby dojel mistra Garetha, který měl pod šedivým čarodějnickým kloboukem bradu zabořenou do tlustého pleteného rudého šálu. Drsně se zeptal: „Nemůžete nic udělat s tímto špatným počasím? Čeká nás sněhová bouře, nebo bude jenom sněžit?“

„To byste toho ode mne žádal příliš, pane,“ odpověděl stařík. „Já jsem *laranzu*, nikoli Bůh; počasí nedokážu poroučet.“ V koutku úst mu hořce pohrával pobavený úsměv. „Věřte mi, pane Barde, že kdybych dokázal počasí poručit, učinil bych tak sám kvůli sobě. Je mi zima stejně jako vám a skrz sníh taky nic nevidím, a navíc mám už staré kosti, které chlad snášejí mnohem hůř.“

Bard zdráhavě přiznal vlastní pochybnosti: „Muži protestují a já se trochu bojím vzpoury. Zimní výprava — kdyby vydrželo pěkné počasí, tak by jim to nevadilo, ale takhle...“

Mistr Gareth přikývl. „Já vím, vidím to sám. No, pokusím se nahlédnout, jak dlouho bude tato bouře ještě trvat a jestli se nám z ní podaří brzy vyjet, přestože kouzlení s počasím nepatří do mého oboru. Tím vládne jenom jeden z královských *laranzu* — mistr Robyl, a ten jel s králem na sever do Kovových vrchů. Cítil, že bude prospěšnější na severní hranici Hellersu, kde je sněhu mnohem víc. Ale udělám, co bude v mých silách.“

Když se Bard od něho odvrátil, dodal: „Hlavu vzhůru, pane. Sníh nám může značně znepříjemnit cestu, ale totéž učiní povozům s lepivým ohněm. Oni musí své vozy táhnout hustým sněhem, a jestliže jim uvíznou příliš hluboko, ani s nimi nepohnou.“

Bard si uvědomil, že ho tohle vůbec nenapadlo. Sníh znemožní pohyb těžkým vozům, zatímco lehčí jezdcí na koních vybraného oddílu budou stále schopni pohybovat se a bojovat. A navíc, jestliže byli skutečně k doprovodu povozů najati žoldáci ze Suchého města, tak ti jsou zvyklí na mnohem teplejší počasí a sníh je dozajista zmate. Jel mezi muži, a když zaslechl, jak bručí a protestují, připomenul jim to. Přestože sníh padal stále hustěji, zdálo se, že je tato myšlenka poněkud povzbuzovala.

Mraky se však i nadále kupily, a když sníh ještě více zhoustl, promluvil Bard s Beltranem a vyhlásili přestávku o něco dříve než obvykle. Vypadalo to, že nic jiného mručící muže nedokáže získat víc než myšlenka, že sníh jejich kořist znehybňuje. Muži byli jízdou ve sněhu natolik zmoženi, že někteří z nich by nejraději snědli jenom několik soust studeného jídla a okamžitě zalezli pod pokrývky, ale Bard trval na tom, že musejí rozdělat oheň a uvařit teplé jídlo, neboť dobře věděl, že toto jejich morálku utuží víc než cokoli jiného. Dřevo získali z větví spadlého stromu v opuštěné aleji, jenž byl před několika lety napaden ořechovou snětí, a zapálili oheň na ploché skále. Tábor se zářícím ohněm vypadal hned o poznání útulněji. Pár mužů doneslo malé dudy a začali hrát tesklivé litanie, starší než sám svět. Mladé ženy spolu spaly ve stanu, ale mistr Gareth se připojil k mužům kolem ohně. Přestože se vymlouval, že není ani minstrel, ani

bard, začal jim po chvíli přemlouvání vyprávět příběh o posledním draku. Bard seděl ve stínu ohně vedle Beltrana, žvýkal sušené ovoce a naslouchal příhodě, jak byl poslední drak zabit jedním z Hasturů a jak svým zvířecím *laranem* vycítil, že umírá jako poslední ze svého druhu. Všechna zvířata a ptáci po celém Stu království spustila převelický nářek, a dokonce i bančiové se přidali k litanii za posledního z moudrých draků... A syn Hasturů, když stál nad mrtvolou posledního draka na planetě Darkover, si přísahal, že už nikdy nebude lovit žádnou živou bytost jenom tak pro radost. Když mistr Gareth dovyprávěl, muži mu zatleskali a žadonili o další příběhy, ale on zakroutil hlavou a pravil, že už je starý muž a že celý den jel na koni, takže si musí už jít lehnout.

Brzy pak tábor potemněl a ztichl. Svítilo jenom červené oko ohně, který syčel zelenými větvemi, aby se udržel do rána a oni si mohli uvařit teplou kaši. Kolem ohniště leželi muži zahalení do pokrývek pod vodotěsnými plachtami, které je chránily před neustále padajícím sněhem. Natáhli je na vztyčené větve a pod každou se choulili tři nebo čtyři vojáci. Beltran si vybral místo vedle Barda a vypadal jako malý chlapec. Bard ležel s otevřenýma očima, díval se do ohně a na bílostříbrné proužky sněhu, které ve světle bledě zářily. Někde, nedaleko od nich, byl jejich nepřítel, paralyzovaný, s vozy uvězněnými v závějích a s neobratně se pohybujícími tažnými zvířaty.

Beltran vedle něj tiše řekl: „Škoda, že tu s námi není Geremy, bratranče.“

Bard se téměř neslyšně zasmál. „I já jsem si to zprvu přál. Ale možná jsou dva velicí zelenáci na jedné výpravě víc než dost a je jediné dobře, že tu je s námi zkušený a moudrý mistr Gareth. Geremy jako nezkušený *laranzu* jede s tvým otcem, který má s velením dostatek zkušeností... Možná si myslel, že kdybychom spolu jeli všichni tři, že by to bylo spíš něco jako lovecká výprava, na jaké jsme jezdívali jako malí chlapci...“

„Vzpomínám si na to,“ přisvědčil Beltran. „Jak jsme jezdívali jako kluci na ty výpravy. Leželi jsme vedle sebe a dívali se do ohně, mluvili o budoucnosti, až budeme dospělí a vyjedeme na společnou akci, budeme velet ve skutečné válce a ne jenom ve fiktivní proti stádu *chervinů*... Vzpomínáš na to, Barde?“

Bard se ve tmě pousmál. „Samozřejmě. Jak budeme vést mohutné války a velet výpravám, jak si podrobíme celou tuto zemi od Hellersu až ke břehům Carthonu a ještě i v zámoří... No, tak se nám naše plány splnily a my jsme všichni na výpravách, ve válce, právě tak, jak jsme po tom jako malí kluci, kteří ještě ani nevědí, za jaký konec se má uchopit meč, toužili...“

„A Geremy je *laranzu* a jede s králem, myslí jenom na Ginevru, a ty jsi držitel královského vyznamenání, které sis zasloužil v bitvě, zasnoubil ses s Carlinou a já...“ princ Beltran si ve tmě povzdychl. „No, i já budu bez pochyby jednoho dne vědět, co vlastně od života chci, nebo to vědět nebudu a můj otec a král mi poví, co mám dělat.“

„Ale jdi,“ zasmál se Bard. „Jednoho dne budeš sedět na trůně Asturijců!“

„Na tom není nic k smíchu,“ pravil hořce Beltran. „Když vím, že se na trůn dostanu jedině tehdy, až můj otec bude v hrobě. Já svého otce velice miluji, Barde, a přesto mám někdy takový zvláštní pocit, že se snad zblázním, když musím vedle jeho trůnu postávat a čekat, až nastane něco skutečného, co bych mohl učinit... Nemohu dokonce ani odjet z hradu někam za dobrodružstvím, jako to mohou udělat jiní.“ Bard ucítil, jak se chlapec zachvěl. „Je mi taková zima, bratranče.“

Na chvíli se Bardovi zdálo, že Beltran není o mnoho starší než jeho malý bratříček, který se ho tak úpěnlivě držel kolem krku a plakal, když odcházel z domova. Nemotorně poplácal Beltrana po rameni. „Na, vezmi si kus mojí deky, mně není taková zima jako tobě. Pokus se usnout. Zítra nás možná očekává bitva, skutečná bitva, ne jenom taková předstíraná, kterých jsme se dřív zúčastňovali, a musíme na ni být připraveni.“

„Já mám strach, Barde, já měl strach vlastně vždycky. Jak to, že se ty ani Geremy vůbec nebojíte?“

Bard se krátce zasmál. „Jak tě napadlo, že my se nikdy nebojíme? Nevím sice jak Geremy, ale já se někdy bál tolik, že jsem se div nepodělal jako malé dítě, a určitě to nebylo naposledy. Jenom o tom nemám čas mluvit nahlas, když se to děje, a když na to čas je, tak se mi o tom zase mluvit nechce. Neboj se, bratře. Ve Sněžném údolí sis počínal velice dobře, já si na to pamatuju.“

„Tak proč tedy otec povýšil tebe a ne mě?“

Bard se ve tmě posadil a zíral na něj. Pravil: „To ti stále ještě vrtá hlavou? Beltrane, příteli, tvůj otec ví, že ty máš už všechno, co potřebuješ. Jsi jeho vlastní syn a právoplatný dědic, jezdíš po jeho boku, jsi pouhopouhý krůček od královského trůnu. Povýšil mě, protože jsem jeho nevlastní synovec, jenom nevlastní synovec. Než mě pověřil, abych velel těmto mužům, musel ze mě udělat někoho, komu by toto poslání mohl svěřit oficiálně. Povýšení byla jenom příprava nástroje, který hodlal použít, nic víc, žádný projev lásky nebo zvláštní přízně. Při ledovém víru třetího Zandruova pekla, já to moc dobře vím! Jsi snad tak naivní, Beltrane, že bys na mě mohl žárlit?“

„Ne,“ odpověděl Beltran pomalu ze tmy. „Ne, myslím že ne, bratranče.“ A po chvíli, kdy naslouchal Beltranovu tichému dechu, Bard usnul.

4. KAPITOLA

Ráno stále ještě sněžilo a obloha byla tak zatažená, že Bardovi poklesla nálada, když viděl, jak se muži brodí sněhem, aby nakrmili koně a připravili je na cestu a aby uvařili kaši. Slyšel, jak protestují a nadávají, že král Ardrin neměl právo vyslat je na akci v zimě, že tato výprava je dílem jeho nevlastního synovce, který nemá ani tušení, co se smí a může, že si ani nedokáže představit, jak vypadá takováto výprava právě v zimním období.

„Tak pojďme, chlapci,“ pobízел je Bard. „Když muži ze Suchého města dokážou vyjet v takovém počasí, tak proč bychom to nedokázali i my? Obzvláště, když nám hrozí vypálení našich vesnic lepivým ohněm.“

„Chlapi ze Suchého města se vší pravděpodobností nedělají vůbec nic,“ bručel jeden z mužů. „A navíc vědí, že válka je letní činnost!“

„Právě proto si myslí, že my zůstaneme zalezlí doma a oni nás budou moci nerušeně napadnout,“ zdůraznil Bard. „Chcete se snad vrátit domů a čekat, až na nás udeří?“

„Ano, proč klidně doma nevyčkat dokud sami nepřijdou? Obrana domova proti nepříteli je jedna věc,“ protestoval statný veterán, „zatímco jet na výpravu a koledovat si o potíže je něco docela jiného!“

Ale přestože protestovali a bručeli, nevypadalo to, že se chystá nějaká otevřená vzpoura. Beltran byl bledý a tichý a Bard, který se rozpomínal na jejich včerejší rozhovor, si uvědomil, že se ten chlapec prostě bojí. Bylo snadné myslet na to, že Beltran je mladší než on, přestože ve skutečnosti byl mezi nimi pouze půlroční rozdíl. Bard byl ale vždycky větší, mohutnější a silnější, v šermování, zápasení a v lovu byl vždycky lepší, vždycky měl hlavní slovo.

Využil tedy příležitosti a řekl Beltranovi o svých obavách, aby se muži nevzbouřili, a požádal ho, jestli by mezi ně nejel a nevyslechl, v jaké jsou náladě.

„Jsi jejich princ a zastupuješ tady královu vůli. Může nastat chvíle, kdy mě přestanou poslouchat, ale — jak pevně doufám — nebudou chtít zradit králova syna,“ podbízel se mu a Beltran se na něj zmařeně podíval. Má si od něj nechat poroučet? Nakonec však přikývl a přitáhl svému koni uzdu, aby se přidal k prvnímu z jezdců. Začal si s nimi povídat a kladl jim otázky. Bard ho sledoval a doufal, že Beltran při tomto úkolu možná na chvíli zapomene na svůj strach. A navíc princův osobní zájem o vojáky jejich neklid poněkud upokojí.

Sníh stále padal. Koním už sahal až po nártní klouby a Bard si začal dělat oprávněné starosti, jestli budou koně schopni kvůli počasí pokračovat v jízdě. Požádal mistra Garetha, aby vyslal strážné ptáky, ale dostalo se mu jenom letmé odpovědi, že v takovémto počasí létat nemohou.

„Citliví ptáci,“ mružel Bard. „Škoda jen, že je tolik potřebuji! Existuje vůbec nějaký způsob, jakým bychom se mohli dozvědět, jak daleko od nás ty povozy jsou a jestli na ně narazíme už dnes?“

Mistr Gareth odpověděl: „Zeptám se Mirelly. Proto je tady s námi, pro případ, že budeme potřebovat její Vhled.“

Bard sledoval, jak se Mirella, usazená na koni v padajícím sněhu, jehož vločky se jí usazovaly v měděných vlasech, zahleděla do křišťálu. Lehce namodralé světlo se jí odráželo do obličeje.

Vypadalo to, že toto světlo a zář jejích měděných vlasů jsou v dnešním zachmuřeném dni jediným světlem. Byla zachumlaná v plášti a šálách, jež však nedokázaly skrýt stíhlý půvab jejího těla, a Bard se zase jednou přistihl, jak v myšlenkách poněkud déle prodlévá u její krásy. Bezpochyby to byla nejkrásnější dívka, kterou kdy viděl; i Carlina byla vedle ní jako vyzáblá hůl. Mirella však pro něj byla zcela nedosažitelná, svatá, *leroniska*, panna zaslíbená pro Vhled. Věděl, že kolují děsivé historky o tom, jaká kletba může postihnout muže, kdyby se pokusil zmocnit panenské *leronisky* proti její vůli. Říkal si, že se svým talentem by mohl, kdyby chtěl, zaručit, že by to proti její vůli vůbec nebylo, že by ji donutil, aby na jeho lůžko přišla zcela dobrovolně...

Ale to by proti němu pošťvalo mistra Garetha. Sakra, vždyť na světě je celá řada povolných žen, on je zasnoubený s princeznou, a navíc teď není vhodný čas na to, aby přemýšlel o ženských!

Mirella si povzddechla, otevřela oči do modrého světla a nesměle a vážně na něj pohlédla. Barda okamžitě napadlo, zda by opravdu dokázala číst jeho myšlenky, a trochu se zastyděl.

Místo toho jenom neutrálním hlasem řekla: „Nejsou od nás daleko, *vai domne*. Tři hodiny jízdy tamhle za tím hřebenem...“ Ukázala daným směrem, ale hřeben nebyl v hustém sněhu vůbec vidět. „Utábořili se tam, protože sníh je tak hustý a hluboký, že se s těmi vozy nemohou ani pohnout. Vozy jsou zapadlé v závějích a tažná zvířata se nemohou téměř hýbat. Jedno si v postroji zlomilo nohu a ostatní, když se chtěla dát na úprk, se málem ukopala k smrti. Jestli pojedeme stejným tempem, jaké jsme nasadili, mohli bychom je v poledne dostihnout.“

Bard odjel tuto zprávu předat mužům a našel je zasmušilé, jako by z té novinky neměli žádnou radost.

„To znamená, že budeme muset bojovat v hlubokém sněhu. A co uděláme s povozy, až se jich zmocníme, když se jejich zvířata nemohou ani pohnout?“ kysele se dotazoval jeden z veteránů. „Navrhují, abychom si tady rozbili tábor a počkali na oblevu, až se budeme moci pohybovat snadněji. Jestliže se nemohou hýbat, tak tam na nás počkají!“

„Došly by nám zásoby jídla a žrádlo pro koně,“ odpověděl Bard. „A máme nyní tu výhodu, že si sami zvolíme dobu útoku. Pojdme, ať je dohoníme co nejdříve!“

Pokračovali v cestě a sníh stále padal. Bard viděl, jak se *leronis* v šedivém plášti mračí. Nakonec dojel k mistru Garethovi a zeptal se ho: „Jak budeme chránit ženy při bitvě? Nemůžeme jim nechat ani jediného muže.“

„Já jsem vám to už říkal,“ odvětil Gareth. „Tyto ženy jsou zkušené *leronisky*. Dokážou se samy o sebe postarat. Melora se už bitev dříve zúčastnila, a přestože Mirella nikoli, strach o ni nemám.“

„Ale ti muži, proti kterým budeme bojovat, jsou doprovázeni žoldáky ze Suchého města,“ namítl Bard. „A jestli se jim podaří vaši

vlastní i nevlastní dceru zajmout — ať už to jsou *leronisky* nebo ne —, odvěčou je v řetězech a prodají do nevěstince v Daillonu.“

Melora, která jela poblíž nich na svém loudavém oslu, pravila tichým hlasem: „Nemusíte mít o nás strach, *vai domne*.“ Položila si ruku na malou dýku, kterou měla pod kabátem u pasu. „Moje sestra ani já do rukou lidí ze Suchého města nepadneme živé.“

Bardovi z jejích klidných a střízlivých slov přeběh podél páteře mráz. Zvláštním způsobem pociťoval její řeč, jako by mluvila za něj. On si byl také vědom toho, že může v bitvách čelit smrti, a Melořina věčná poznámka ho přiměla, aby se na svoje dřívější bitvy rozpomenul. Přistihl se, jak se na ni usmívá, upřímně, spontánně. Privil: „Bohyně nedovolí, aby k tomu vůbec došlo, *damiselo*. Ale nevěděl jsem, že existují ženy, které by byly takového rozhodnutí schopny, nebo které by měly tolik odvahy.“

„To není odvaha,“ odpověděla Melora sladkým hlasem. „Je to jenom pocit, že z řetězů a nevěstince v Suchém městě mám mnohem větší strach než ze smrti. Smrt, jak jsem byla poučena, je branou do jiného, lepšího světa. A život by pro mě jako pro prostitutku v řetězech v Daillonu neskrýval žádné potěšení. Mám dost ostrou dýku, takže bych dokázala svůj život ukončit rychle a bezbolestně; myslím, že se víc bojím bolesti než vlastní smrti.“

„Vida,“ pronesl Bard a srovnal krok svého koně s krokem jejího osla. „Mohl bych vás dávat svým mužům za příklad, slečno Meloro. Nevěděl jsem, že by ženy mohly mít tolik kuráže.“ Přistihl se, jak rozmýšlí o tom, jestli by Carlina byla takovýchto slov cestou do bitvy vůbec schopna. Nevěděl. Nikdy mu nepřišlo na mysl, aby se jí na to zeptal.

Barda napadlo, že od svého patnáctého roku poznal nesmírnou spoustu žen. A přesto se mu náhle zazdalo, že o tom, jaké vlastně ve skutečnosti ženy jsou, neví téměř vůbec nic. Znal jejich těla, to ano, ale to bylo všechno. Nikdy mu nepřišlo na mysl, že by pro něj kromě rozkoše mohla být nějaká žena zajímavá.

Přesto si vzpomínal, že když byli děti, mluvil s Carlinou naprosto volně jako se svými nevlastními bratry a trávil s ní spoustu času. Věděl, jaká jídla má nejraději, jaké barvy šatů a pentlí ráda nosí, věděl, že se bojí sov a netopýrů, že nemá ráda ořechovou kaši a celo-

zrnné koláče, že nemá ráda růžové šatečky a boty s přespříliš vysokými podpatky a že ji nesmírně nudí vysedávat dlouhé hodiny nad šitím. A také jí foukal na mozoly na prstech, když se učila hrát na *rryl* a na harfu, a pomáhal jí s úkoly.

A potom, když se stal mužem a na ženy začal pohlížet jako na předměty své vášně, se Carlině nesmírně vzdálil a neměl ani tušení, jaká žena z toho dítěte vlastně vyrostla. A co se mu nyní zdálo jako mnohem horší, bylo mu to úplně jedno. Myslel na ni pouze jako na svoji budoucí manželku. Nyní také hodně myslel na to, jak s ní spí. Ale jaksi ho nikdy nenapadlo, aby si s ní normálně popovídal, jako to nyní činí s touto divnou a nehezkou *leroniskou* s příjemným hlasem.

Znepokojovalo ho to, protože neměl nejmenší chuť sdílet s touto ženou lůžko. Ba naopak ho tato myšlenka přímo odpuzovala, když byla tak tlustá a ošklivá. Patřila zkrátka k těm několika málo ženám, které ho ani trošinku nevzrušovaly. Přesto si však s ní chtěl povídat; cítil, jak si jsou jakýmsi zvláštním způsobem blízcí, což byl pocit, který již nezažil dlouhé roky, kromě vztahu ke svým nevlastním bratrům. Pohlédl kupředu, kde jela tichá, zadumaná a podivně krásná Mirella, a stejně jako předtím pocítil náhlý záchvěv touhy. Pak se opět podíval na statnou a nehezkou Meloru, která dřepěla na svém oslu — jak ho téměř proti jeho vůli napadlo — jako pytel s obilím. Proč jen nemůže ta krásná Mirella být stejně příjemná, milá a vřelá jako je tahle žena, proč nemůže jet vedle něho a dívat se mu se zájmem do očí? Melora měla skoro stejnou barvu vlasů jako Mirella a pod baculatými tvářemi byl vidět slabý náznak stejně dokonalých rysů. Zeptal se: „Jste si se slečnou Mirellou velice podobné; je to snad vaše sestra?“

„Ne,“ odpověděla. „Ale jsme příbuzné; její matka je moje starší sestra. Já mám ještě jednu sestru, která je také *leroniska* — všechny máme schopnost *laranu*. A vy jste syn domna Rafaela di Asturien, vidíte? Potom je totiž moje nejmladší sestra Melisendra jednou z dam vaší nevlastní matky. Dala se do služeb paní Jerany před třemi lety. Viděl jste ji tam někdy?“

„Já jsem doma nebyl už několik let,“ odvětil Bard stručně.

„Aha, to je smutné,“ politovala ho, ale Bard o tom nechtěl dále hovořit.

Místo toho se zeptal: „Vy už jste někdy předtím byla v bitvě, že jste tak klidná a nemáte vůbec žádný strach?“

„Ale samozřejmě, byla jsem s otcem v bitvě ve Sněžném údolí, pracovali jsme se strážnými ptáky. Viděla jsem, jak jste dostal od krále vyznamenání.“

„Vůbec nevím, že tam byly také ženy,“ pronesl Bard. „Ani mezi leronisy.“

„Ale já vás přesto viděla,“ pokračovala Melora. „A to jsem tam vůbec nebyla jediná žena. Byl tam oddíl Asketek ze Sesterstva meče, a ty tam také udatně bojovaly. Kdyby to byli muži, určitě by se jim dostalo také ocenění od krále, stejně jako se ho dostalo vám. Když nám nepřítel se sekýrami vpadl do jižního boku, statečně se bránily, dokud jim nepřijela na pomoc jízda v čele s kapitánem Syrtisem. Dvě byly zabity a jedna přišla o ruku. Ale nevzdaly se a udatně bojovaly až do konce!“

Bard se usmál. „Už jsem o Asketkách slyšel. Ale nevěděl jsem, že se král Ardrin sklonil k tomu, aby je povolal do své bitvy. Už dost je na tom, že drží společně s muži noční hlídky! Nemyslím si, že by místo ženy bylo ve válce a v bitvě!“

„To si nemyslím ani já,“ odpověděla Melora. „Ale na druhou stranu si ani nemyslím, že by na bojiště patřil i muž. Ani můj otec si to nemyslí. Raději by prodléval doma, hrál na loutnu a *rryl*, hleděl do hvězdných kamenů a léčil nemocné, hledal pod zemí drahé kovy. Ale dokud budou existovat války, musíme bojovat, jak si to náš pán a král přeje, Barde.“

Bard se potutelně usmál a pravil: „Ženy takovýmto věcem nemohou rozumět. Válka je mužskou záležitostí a myslím, že muži nejsou nikde jinde šťastnější, než když bojují. Ale ženy by měly zůstat doma, skládat písně a léčit nám zranění.“

„Opravdu si myslíte, že jedině boj je mužskou záležitostí?“ ptala se Melora. „Já ne. A pevně věřím, že jednoho dne přijde doba, kdy muži budou od válčení osvobozeni právě tak, jak to vy nyní přejete ženám.“

„Já jsem voják, *damiselo*,“ pravil Bard. „Ve světě ženského smíru bych neměl místo ani práci. Ale jestliže vy mír milujete tak moc, tak proč nejdete domů a nenecháte válčení na mužích, které to baví?“

„Protože,“ odpověděla jasným hlasem, „neznám žádného muže, kterého by to doopravdy bavilo.“

„Mne ano, *damiselo*.“

„A jste si tím skutečně jist? Nebo je to jenom tím, že jste nikdy neměl příležitost věnovat se něčemu jinému?“ zeptala se Melora. „Bývaly doby, kdy tyto země žily v klidu a míru pod vládou Hasturů. Ale dneska tu máme stovky malých království a celé roky se jenom bojuje, protože se nikdo nedokáže dohodnout! Skutečně si myslíte, že to tak má na světě vypadat?“

Bard se usmál a odpověděl: „Svět se bude otáčet, jak chce on sám, a ne podle toho, co bychom si vy nebo já přáli!“

„Jenže,“ odporovala Melora, „svět se otáčí podle toho, jak to chtějí muži. A muži by dokázali, aby se otáčel jinak, kdyby na to ovšem měli dostatek odvahy!“

Usmál se na ni. Opravdu mu teď připadala hezká, měla živé oči a rozesmátou kulatou tvář. Náhle ho napadlo, že by svým vlastním způsobem mohla být vzrušující, teplá a vstřícná; ne vrtošivá jako ta hloupá panenka Lisarda, a mluvila by s ním o rozumných věcech. „Byl by to jistě lepší svět, kdybyste ho mohla vytvořit vy, slečno Meloro,“ řekl nakonec. „Možná je skutečně škoda, že ženy v dnešním světě nemají možnost o něm rozhodovat.“

Přijel k nim Beltran. Bard se omluvil a odjel s princem pryč.

„Mistr Gareth říká, že jsou utáboření přímo za tímhle lesem,“ vysvětloval. „Měli bychom zastavit tady a nechat muže a koně odpočinout a pořádně najíst. A pak, když s sebou máme čarodějku se schopností Vhledu, si vybereme ten správný čas, kdy na ně udeříme.“

„Dobrá,“ odvětil Bard a vydal rozkazy, aby se muži shlukli do těsného kruhu a připravili se na možný útok, protože bylo nutno vzít v úvahu, že muži ze Suchého města, kteří si byli vědomi skutečnosti, že uvízli na jednom místě, by mohli sami převzít iniciativu.

„Je to možné,“ podotkl Beltran, „ale není to pravděpodobné. Oni mají snít rádi ještě méně nežli my. A navíc mají povozy, které musí bránit.“ Slezl s koně a začal hledat v postranním vaku u sedla žrádlo pro koně. „Viděl jsem, jak jsi s tou *leroniskou* cukroval. Ty jsi ale vážně nenapravitelný sukničkář, když ses odhodlal bavit s tou tlustou krávou! Vypadá, jako že je úplně hloupá.“

Bard zakroutil hlavou. „Právě že ne, svým vlastním způsobem je nesmírně milá,“ odpověděl. „A je všechno, jenom ne hloupá.“

Beltran se sarkasticky zasmál: „Když jsem se na tebe tak díval, začalo mě napadat, že jedno staré přísloví je naprosto pravdivé, totiž to, že všechny ženy jsou ve tmě stejné, protože ty si holt musíš začínat s každou sukni! To se ti tak ukrutně stýská po dámské společnosti, že jsi vyjel i po té tlusté ošklivé *leronisce*?“

Bard podrážděně vyštěkl: „Dávám ti svoje slovo, že *jsem po ní nevyjel*! Nemyslím teď na vůbec nic jiného, než na to, že nás za kopcem čeká bitva, a zda budeme muset čelit lepivému ohni nebo nějakým kouzelnickým trikům! Prokazoval jsem jí zdvořilost, protože je to dcera mistra Garetha, ale nic víc! Při všech nebesích, bratranče, věnuj prosím tě veškerou svoji pozornost naší výpravě a ne tomu, jestli se někde zase projevují jako sukničkáři!“

Přilbu měl zavěšenou na sedle. Nasadil si ji na hlavu a přivázal koženým řemínkem a důkladně si zastrčil cop bojovníka, aby mu nepřekážel. Beltran následoval jeho příkladu. Tvář měl úplně bílou a Bardovi ho začalo být na okamžik líto, když se rozpomněl na jejich včerejší rozhovor. Ale teď na to nebyl čas.

Zajel kus nazpátek, aby zkontroloval mužstvo, a s každým promluvil pár slov. Žaludek měl celý stažený, jako vždycky, když ho očekávalo nějaké nebezpečí.

„Budeme se snažit vyjet co nejbližší k vrcholu toho kopce, aniž bychom byli spatřeni,“ začal. „Tam vyčkáme, dokud nám mistr Gareth nedá signál. Pak se na ně spustíme dolů tak rychle, jak to jen půjde, a pokusíme se je přepadnout naprosto nečekaně.“

Jeden z mužů namítl: „To by museli všichni jejich *laranzu* spát!“

„Jestli mají strážné ptáky nebo nás jejich čarodějové sledují,“ odvětil Bard, „nepodaří se nám je přepadnout až zas tak nečekaně. Ale nemohou vědět předem, kolik nás je, nebo jak udatně budeme bojovat. Nezapomeňte, chlapi, že to jsou žoldáci ze Suchého města, pro které tato válka nic neznamená, a že sníh je na naší straně, protože oni na něj nejsou vůbec zvyklí!“

„Ani my na něj nejsme kdoví jak zvyklí,“ zvolal jeden z mužů. „Normální muži ve sněhu nebojují!“

„A ty bys raději dovolil, aby použili lepidiva ohně? Když dokážou v zimě manipulovat s povozy, my je dokážeme zajmout,“ odpověděl Bard ostře. „Dobrá chlapi, konec řečí, můžou nás zaslechnout a my je chceme podle možností co nejvíce překvapit.“

Rozjel se kupředu za mistrem Garethem a řekl mu: „Pokuste se zjistit, kolik mužů sřezí ty vozy.“

Mistr Gareth kývl na Mirellu. „Už jsem to zjistil, pane. Nemělo by jich být více než padesát. Nepočítám však vozky, kteří mohou být také ozbrojeni, nebo mohou naopak mít ruce plné práce se zvířaty.“

Bard kývl. Zavolal si dva nejzkušenější muže z celé výpravy, kteří byli současně také nejlepšími jezdci, a řekl jim: „Vy dva si těsně před tím, než zaútočíme, vezmete štíty jako ochranu a vyjedete k předním vozům. Tam odříznete zvířatům opratě a pokusíte se je poštvat zpátky na kolonu, což by mohlo způsobit spoustu zmatku. Jeďte opatrně, ať vás nezasáhnou jejich šípy.“

Přikývli. Byli to zkušení válečníci, veteráni mnoha výprav a oba měli cop bojovníka omotaný rudou stužkou. Jeden si nasadil přilbu na hlavu, a když si odepínal dýku u pasu, zašklebil se: „Na takovouto práci je tohle lepší nežli meč.“

„Mistře Gareth,“ začal Bard, „vy jste svoji práci již odvedl, a to velice dobře. Můžete zůstat tady s ženami. Dolů do útoku s námi jezdit nemusíte. Kdyby na nás zkoušeli nějaká kouzla, pak bychom vás s vašimi protikouzly potřebovali, ale jinak se v bitvě bez vás obejdeme.“

„Pane,“ pravil *laranzu*, „já vím, kde je moje místo v bitvách. A zrovna tak to vědí moje vlastní a nevlastní dcery. Se vši úctou, pane, hleďte si své práce s muži a moji práci přenechte laskavě na mně.“

Bard pokrčil rameny. „Jak tedy myslíte. Ale jakmile začne boj, nebudeme na vás mít vůbec žádný čas.“ Setkal se s Melořinýma očima a najednou ho znepokojila myšlenka, že ona, kromě dýky naprosto neozbrojená, pojedje na svém oslíkovi rovnou do bitevní vřavy. Ale co mohl dělat? Zcela jasně naznačila, že nepotřebuje žádnou ochranu.

Přesto, když tak na ni ustaraně hleděl, pociťoval stále narůstající strach. Projížděl jím jako něco živoucího, jako krutá bezdůvodná hrůza. Spatřil ji, jak má maso zaživa rozřezané na kost, viděl ji, jak ji

táhnou v řetězech pryč, jak zločinci ze Suchého města ohmatávají její zmrzačené tělo, viděl, jak se jeho nevlastní bratranec Beltran kácí mrtev k zemi... Zaslechl, jak zasténal hrůzou. Jeden z jeho mužů vykřikl pronikavým vysokým hlasem, který ztělesňoval čiré zoufalství.

„Ne! Podívejte! Tamhle letí démon!“

Bard zvrátil hlavu a spatřil, jak se nad nimi vznáší hrozivý temný stín s pařáty a snáší se níž a níž... Slyšel, jak Mirella vykřikla. Zalil je plamen a on se stáhl, pocítiv ničivý dech ohně...

Náhle se vrátila skutečnost. Nic tu nepáchlo po spálenině ani popelu.

„Tak kupředu, hoši!“ zavelel. „Je to jenom iluze, pokus vystrašit malé děti... Není to nic horšího než ohňostroj za letního dne! Tak jdeme, žádné strachy, tohle je všechno, co dokážou! Kdyby to uměli, zapálili by před námi celý les, ale tohle nikomu nemůže ublížit. Na sněhu nic nemůže shořet! Tak jdeme, jdeme!“ křičel a věděl, že to je to nejlepší, co může proti té iluzi učinit. „Do útoku! Dolů, chlapci!“ Zaťal koni nohy do slabin a pocítil, jak přešel do cvalu. V příštím okamžiku už byli na vrcholku a on konečně pohlédl dolů na vozy. Byly čtyři a on viděl, jak se jeho muži střelbitě snášejí dolů, přeřezávají uzdy tažným zvířatům a švihají je bičem. Zvířata za vyděšeného bečení začala klopýtavě cválat, až se jeden vůz zakymácel a s rachotem se převrhl. Bard křičel a stále se řítil vpřed. Vztyčil se před ním vysoký bledý muž ze Suchého města s rozpuštěnými blondatými vlasy a zamířil oštěpem na jeho koně. Bard se naklonil a srazil ho k zemi. Koutkem oka spatřil, jak se Beltran řítí na dalšího, jenž zakopl, upadl a začal pod koňskými kopyty naříkat. Pak svého nevlastního bratrance ztratil z dohledu, protože na něj zaútočili hned tři žoldáci ze Suchého města.

Později si z této bitvy nepamatoval vůbec nic, jenom křik, hluk, sních potřísněný krví, ukrutný mráz a bez ustání padající sních. Jeho kůň kdesi klopýtl a on se ocitl na zemi, kde musel bojovat. Neměl ani ponětí, kolik protivníků porazil, jestli je zabil nebo jenom zranil. V jednu chvíli spatřil Beltrana, který musel na zemi čelit dvěma velkým žoldákům, pak běžel sněhem a měl úplně promočené boty, vytáhl dýku a vrazil ji do jednoho muže. Pak ho opět ztratil z dohledu.

Pak stál na prvním voze a křičel na své muže, aby se dali dohromady a obklíčili ostatní vozy. Všude kolem něj se ozývala bitevní vřava, chřestot mečů a dýk, nárek zraněných mužů a steny umírajících koní.

A pak bylo ticho a Bard viděl, jak se jeho muži brodí hlubokým sněhem k vozům a shromažďují se kolem nich. S úlevou spatřil, jak se Beltran, byť se zkrvavenou tváří, stále drží na nohách. Poslal jednoho muže spočítat padlé a zraněné a odebral se s Garethem prozkoumat vozy. Myslel na to, že se bude cítit jako pěkný hlupák, když tyto vozy budou místo lepivého ohně obsahovat zásoby sušeného ovoce pro armádní velitelství.

Vstoupil do prvního vozu a opatrně překročil jeden ze sudů. Ucítil hořko-kyselý pach a zachmuřeně pokýval hlavou. Ano, byl tady lepivý oheň, dílo d'áblovo, které když se jednou zapálilo, prohořelo úplně vším, oděvem, masem i kostmi... V přírodě nevznikalo samo; muselo být vyrobeno pomocí čar a kouzel. On a jeho muži měli díky sněhu štěstí, že si žoldáci ze Suchého města mysleli, že by ve vlhku nechtyl. Nebo jim možná nikdo neřekl, co to vlastně doprovázejí. Někdy se v lepivém ohni smáčely hroty šípů, které se vystřelovaly na jezdecké koně na bitevním poli. Ty spáleniny byly natolik bolestivé, že koně začali šílet a v podstatě způsobili mnohem více škod, než sám lepivý oheň.

Pověřil polovinu nezraněných či jenom lehce zraněných mužů, aby spolu s mistrem Garethem střežili vozy. S úlevou spatřil, že Melora nebyla zraněná, přestože obličej měla ušpiněný od krve.

„Zaútočil na mě jeden muž a já ho bodla,“ pravila tiše. „Je to jeho krev, ne moje.“

Poslal ještě další tři muže pochytat chybějící koně. Z mužů z posádky Suchého města, jimž se nepodařilo uprchnout, byla jednomu, nejvážněji zraněnému, uštědřena rána z milosti. Ti, kteří dokázali odjet na koni nebo aspoň uprchnout, byli pryč.

Otočil se, aby naposled spočítal, kolik tažných zvířat mají k dispozici — bez nich by s vozy nedokázali ani pohnout —, když tu se za ním ozval náhlý řev a on stál čelem proti muži ze Suchého města, který se na něj řítí s mečem a dýkou. Bardovi se ho podařilo zasáhnout svým mečem a stihl si z opasku vytáhnout dýku. Pak spolu bojovali ve smrtelném objetí, pozvedali dýky, kývali se ze strany na

stranu, v jedné chvíli měl Bard jeho dýku na svém krku. Bardovi se volnou rukou podařilo vyrazit mu ji z ruky a zatnout mu svoji přímo do žeber. Muž vykřikl, ještě několikrát sebou škubl a zemřel.

Bard, celý rozechvělý šokem z náhlého útoku, vstal, zvedl svůj meč a zasunul ho do pochvy. Pak se sehnul, aby si vzal svoji dýku, ale ta byla v mužových žebrech tak hluboko zaseknutá, že vůbec nešla vytáhnout. Nakonec se nevesele zasmál a pronesl: „Zakopejte ho i s ní. Ať si ji odnese do horoucích Zandruových pekel. Vyměním si ji s ním za jeho.“ Zvedl ji. Byla nádherně zdobená mědí a zelenými drahokamy s ostřím z tmavého kovu. Zálibně na ni pohlédl. „Byl to statečný muž,“ pronesl a zastrčil si dýku do svého opasku.

Zabralo jim celý zbytek dne, než připravili vozy a tažná zvířata a než pohřbili tři muže, které ztratili. Sedm dalších bylo více či méně zraněno. Jeden z nich, jak Bard vytušil, dlouhou cestu v zimním období nazpět do hradu Asturienů nepřežije a bylo mu to líto. Mistr Gareth utřil ránu na stehně, ale říkal, že druhého dne bude schopen odjet.

K tomu všemu stále padal s nemilosrdným tichem sních. Krátký podzimní den se brzy přehoupl do noci. Bardovi muži prohledali vozy, zdali neskrývají nějaké zásoby jídla, a připravili hody. Jedno z tažných zvířat si zlomilo nohu, a tak jeden z mužů, který byl vyučeným řezníkem, ho porazil a připravil z něj maso na rošt. Muži ze Suchého města s sebou měli spoustu vína a sladký zrádný likér z Ardcarranu. Bard dal svému oddílu svolení vypít tolik, kolik budou chtít, neboť strážný pták i Mirellin Vhled potvrdili, že poblíž nich není žádný nepřítel. Sesedli se, zpívali neslušné písně a klábosili o tom, jak si počínali v bitvě. Bard je pozoroval.

Melora ve svém šedém plášti se nad ním zastavila. „Nechápu, jak tady můžou tak klidně sedět, smát se a prozpěvovat si, když za sebou mají den plný krve a násilí a když tolik jejich přátel i nepřátel bídně zahynulo.“

Bard jí odpověděl: „Ale *damiselo*, snad se nebojíte duchů mrtvých? Nebo si myslíte, že se jejich duchové tady kolem potulují a závidí živým, že se radují?“

Mlčky zakroutila hlavou a pak odvětila: „To ne. Ale pro mě by to byla chvíle smutku.“

„Vy také nejste voják, slečno. Pro vojáka je každá bitva důvodem k oslavě, že ji přežil. A proto oslavují, pijí, hodují a zpívají, a kdybychom byli ve skutečné válce a ne v ojedinelé bitvě, jako byla tato, potěšili by se také s táborovými ženami, nebo by se vydali do nejbližšího města za prostitutkami.“

Pokrčila rameny a pravila: „Aspoň že v okolí nejsou žádná města, která by rabovali a znásilňovali tam...“

„Ale *damiselo*, když muži musejí podstupovat nebezpečí smrti v bitvě, je to pro ně radostí. Proč by ženy měly být o tuto radost připraveny? Většina žen to bere s naprostým klidem,“ dodal se smíchem a povšiml si, že ona ani neodvrátila zrak, ani se nezachichotala, jak by to většina žen šokovaně — nebo alespoň s předstíraným šokem — učinila.

Jenom tiše pravila: „Asi to tak je; vzrušení, úleva, že je člověk naživu a ne mrtev, hrůza z bitevní vřavy... Nevím. Já bych to tak nebrala, kdyby zvítězili ti ze Suchého města. Jsem moc ráda, že nevyhráli; jsem šťastná, že jsem ještě naživu.“ Stála v jeho bezprostřední blízkosti, takže ucítil z vlasů a jejího kabátu slabý závan parfému. „Měla jsem šílený strach, že kdyby se útok obrátil proti nám, že bych neměla dostatek odvahy se zabít, ale přijala bych porážku, zajetí, násilí, protože smrt se mi zdála tak hrozná a děsivá, když jsem se dívala, jak kolem mě všichni ti muži umírají.“

Uchopil její ruce do svých. Nebránila se. Tiše jí pověděl: „Jsem moc rád, že jste ještě naživu, Meloro.“

Ona stejně tiše odpověděla: „I já jsem moc ráda.“

Když ji k sobě přitáhl a začal líbat, s úžasem zjistil, jak měkké je její těžké tělo, ucítil její plná prsa a teplo jejích rtů na svých. Cítil, jak se celá oddává jeho polibkům, ale pak se trochu odtáhla a tiše řekla: „Ne, prosím tě ne, Barde. Ne tady a ne takhle, se všemi těmi muži kolem nás... Já tě neodmítnu, máš moje slovo,“ dodala, „ale ne takto. Říkali mi... že to není správné...“

Bard ji neochotně propustil. *Mohl jsem ji mít tak snadno*, pomyslel si. *Není krásná, ale je tak vřelá, tak sladká...* Veškeré vzrušení, které toho dne prožil, se v něm smísilo. Ale přesto mu bylo jasné, že ona má pravdu. Kde není dostatek žen pro všechny muže, je od velitele bezohledné a nepatřičné, aby on ženu měl. Bard byl

voják a nehodlal využívat nějakých privilegií, která by jeho muži nemohli mít také. Její přístupnost to jenom ztěžovala. Nikdy předtím mu nebyla žádná žena tak blízká.

Zhluboka si rezignovaně povzdychl a pravil: „To jsou ty radosti a strasti války, Meloro. Možná jednoho dne...“

„Možná,“ pravila něžně, podala mu ruku a zahleděla se mu do očí. Připadalo mu, že ještě nikdy žádnou ženu tak nechtěl. Vedle ní byly všechny ženy, které znal, jako malé děti, Lisarda se svými panenkami, dokonce i Carlina se mu zdála dětinská a nezralá. A přesto ke svému překvapení zjistil, že tuto záležitost nechce nijak uspěchat. Dobře věděl, že by ji mohl donutit, takže by byla naprosto povolná a přišla by po večerce na jeho lůžko, aniž by ji kdokoli spatřil. Celá tato myšlenka ho však naplnila náhlým odporem. Chtěl ji takovou, jaká je, chtěl ji celou, z její svobodné vůle, chtěl, aby po něm sama toužila. Dobře věděl, že kdyby získal jenom její tělo, tak by se to, co dělalo Meloru *Melору*, úplně vytratilo. Její tělo totiž nebylo nic jiného než tlustá nehezká žena, mladá, ale již ochablá a neupravená. Bylo to něco naprosto jiného, co ji pro něj činilo tak zoufale žádoucí. Po chvíli ho něco napadlo, zvedl oči a vychrlil na ni:

„Ty jsi mě očarovala, Meloro?“

Zvedla ruce, položila mu je z obou stran na tváře a její tlusté prsty mu s nesmírnou něhou objaly tvář kolem dokola. Pohlédla mu přímo do očí. U ohně muži právě hrubým hlasem zpívali:

Pětadvacet *leronisek* navštívilo Ardcaran,
ale k čemu všemu byl jim potom ten jejich *laran* ...

„Ale to vůbec ne, Barde,“ odvětila Melora tichounce. „Stalo se to jenom proto, že jsme si tolik blízcí, ty a já... Byli jsme jeden k druhému naprosto upřímní, což je mezi mužem a ženou věc naprosto vzácná. Mám tě moc ráda. Přála bych si, aby všechno bylo jinak, abychom dnes večer mohli být někde docela jinde...“ Předklonila se a políbila ho velice zlehka na rty s takovou něhou, která ho vzrušila mnohem víc, než by ho vzrušila divoká a nespoutaná vášeň. „Dobrou noc, drahý příteli.“

Stiskl jí prsty a pustil ji. Sledoval, jak odchází, s lítostí a smutkem, které pro něj byly pocity naprosto novými.

Přišli všichni chlapi,
sál praskal ve švech,
koukali jsme, jak to dělaj,
dříve než bys řek' švec.
Pěťadvacet chlapů u pytlů
s ořechy,
nemohlo rozvázat...

Ozval se za ním Beltran: „Zdá se, že se dobře baví. Zpívají nové sloky, které jsem neznal.“ Zasmál se. „Vzpomínám si, jak nás učitelé tloukli, když jsme ty sprostárny psali Carlině do sešitu.“

Bard, šťastný, že může přemýšlet o něčem jiném, odpověděl: „Pamatuju si, jak jsi mu řekl, že to jenom dokazuje, že by dívky neměly umět číst.“

„Brzy jsem tuto činnost ovšem milerád přenechal ženám, které ostatně nemají nic lepšího na práci,“ pravil Beltran. „Přesto se ale obávám, že budu muset podepisovat státní papíry a podobné doklady.“ Naklonil se k Bardovi. Dech měl nasládlý a byl cítit po víně, takže si Bard uvědomil, že chlapec pil, a možná víc, než dokáže snést. „Dneska večer je příhodný čas k opití.“

„Co zranění?“

Beltran se zasmál a pravil: „Zranění! Můj hloupý kůň tak letěl z kopce, až jsem sklouzl v sedle a praštil se do obličeje o hranu sedla, takže mi začala z nosu téct krev. Musel jsem pak celou bitvu bojovat se zakrváceným obličejem! Myslím, že jsem jim docela dost naháněl hrůzu.“ Nadzvedl Bardovu celtu, která byla zavěšena otevřeným koncem k ohni, a posadil se k němu. Celta nad nimi zabráňovala přístupu sněhu. „Vypadá to, že se konečně začíná vyjasňovat.“

„Musíme zjistit, jestli někdo z mužů dokáže jezdit s těmi vozy a zvládnout tažná zvířata.“

Beltran široce zívá. „Teď, když už je to pryč, mám pocit, že bych vydržel spát celé desetidenní. Podívej, je ještě brzy a většina chlapů je už opilá jako mnich v zimě!“

„A co by podle tebe měli dělat jiného, když tu nejsou žádné ženské?“

Beltran pokrčil rameny. „Já jim to neberu. Ale mezi námi, Barde, jsem docela rád... Vzpomínám si, jak mě po bitvě ve Sněžném údolí několik mladých mužů s sebou odvěklo do nevěstince ve městě...“ Zašklebil se. „Nemám takové hry rád.“

„I já dávám raději přednost tomu, když žena sama chce, než abych si ji kupoval,“ souhlasil Bard. „I když po bitvě, jako byla tahle, bych tuším žádný rozdíl nepoznal.“ Přesto však vnitřně cítil, že neříká pravdu. Dnes večer chtěl Meloru, a i kdyby si mohl vybrat kteroukoli z konkubín celé Thendary nebo Carcosy, zvolil by si právě ji. Dal by jí přednost i před Carlinou? Přistihl se, že o tom nechce přemýšlet. Carlina byla jeho budoucí manželka, což bylo něco docela jiného.

„Ale ty nemáš co pít, bratranče,“ podával mu Beltran láhev. Bard si ji přiložil ke rtům a zhluboka se dlouze napil. Byl rád, že silné víno postupně splachuje bolest z poznání, že ho Melora chce stejně hodně jako on ji, ale že on ji — ke svému překvapení — nechal odejít. Pohrdala jím snad, považovala ho za zjemnělého slabocha, myslela si snad o něm, že to je nějaký zelenáč, který se u ženy bojí prosadit svoji vůli? Nebo si s ním jenom hrála? Ne, vsadil by veškeré své mužství, že s ním hraje otevřeně a čestně...

Jeden z mužů hrál na *rryl*. Volali mistra Garetha, aby jim šel zazpívat, ze stanu však vyšla Melora.

„Můj otec vás žádá o prominutí,“ začala, „ale kvůli veliké bolesti ze zranění nemůže zpívat.“

„Dáte si s námi víno, madam?“ zeptal se jeden z mužů velice zdvořile. Melora však zakroutila hlavou. „Vezmu otci skleničku, když dovolíte. Doufám, že mu to pomůže usnout. Musíme obě o něj pečovat, takže nemůžeme pít. Ale děkuji vám.“ Její oči vyhledaly Barda, který seděl ve tmě za ohništěm, a jemu se zdálo že v nich spatřil ještě větší smutek než předtím.

„Myslel jsem, že nebyl zraněn tak těžce,“ řekl Bard.

„To já taky,“ dodal Beltran. „I když jsem se doslechl, že žoldáci ze Suchého města někdy napouštějí ostří svých zbraní jakýmsi jedem. Ale nikdo prý na to ještě neumřel.“ A opět si zešíroka zív. Mu-

ži kolem ohniště pěli baladu za baladou. Nakonec oheň počal vyhasínat, tak ho přikryli a ve skupinkách po dvou či po třech — k čemuž je nutil chlad — se začali ukládat do pokrývek ke spánku. Bard potichu došel ke stanu, kde spaly ženy a nyní také zraněný *laranzu*.

„Jak je mistru Garethovi?“ otázal se ve vchodu.

„Rána je celá zapálená, ale naštěstí usnul,“ zašeptala Mirella, která klečela vedle vstupu do stanu. „Děkuji za zeptání.“

„Je uvnitř Melora?“

Mirella k němu vzhledla s vážnýma očima doširoka rozevřenýma a on náhle poznal, že se jí Melora svěřila; nebo snad to děvče dokáže číst Melořiny myšlenky?

„Spí, pane.“ Mirella krátce zaváhala, ale pak chvatně dodala: „Tolik plakala, než se jí podařilo usnout, Barde.“ Jejich oči se střetly a zračil se v nich soucit a pochopení. Zlehka se dotkla jeho ruky. Zjistil, že má v krku knedlík.

„Dobrou noc, Mirello.“

„Dobrou noc, příteli,“ odpověděla něžně a on věděl, že tohoto slova neužívá lehkovážně. Naplněn zvláštní směsí hořkosti a vřelosti odkráčel zpátky ke skomírajícímu ohni a do temného polostanu, který sdílel s Beltranem. V tichosti si stáhl boty, odepnul pásek s mečem a od pasu sundal dýku.

„Jsi *bredin* s tím lumpem ze Suchého města, Barde,“ zasmál se Beltran ze tmy. „Protože jste si spolu vzájemně vyměnili dýky...“

Bard si dýku potěžkal v ruce. „Doufám, že ji nikdy nebudu muset použít, je na mě příliš lehká,“ pravil. „Ale je nádherně zdobená mědí a drahokamy a čestně jsem si ji vybojoval v boji; budu ji nosit při zvláštních příležitostech a vychutnávat, jak mi ji každý závidí.“ Zastrčil zbraň pod okraj cely. Chudák chlap, dneska v noci je mu mnohem větší zima, nežli je nám.“

Leželi vedle sebe. Bard prodléval v myšlenkách u ženy na druhé straně tábora, která před usnutím tolik plakala. Pil dost, aby se největší bolest rozplynula, ale úplně celá nezmizela.

Beltran řekl do tmy: „Nebylo to tak strašné, jak jsem se obával. Ted', když už je to za námi, to vůbec nevypadá nijak hrůzostrašně...“

„To nevypadá nikdy,“ namítl Bard. „Poté je to prosté — dokonce trochu povznášející — a ty nechceš nic jiného, než pití nebo ženu nebo obojí...“

„Já ne,“ pravil Beltran. „Myslím, že žena by mě v takovémto stavu spíš znechucovala. Já bych mnohem radši popíjel s kamarády. Co mají ženy společného s válkou?“

„Jsi ještě mladý,“ pronesl Bard afektovaně a sevřel mu ruku. Nevěděl, jestli to je jeho vlastní nebo Beltranova myšlenka, ale proploovalo mu myslí, že *by si strašné moc přál, aby tady byl Geremy...* Před samým usnutím si vzpomínal na noci, kdy všichni tři takto spolu spávali, na lovech, při nočních hlídkách... když jako děti prozkoumávali tmou a noc... Byly to příjemné a uklidňující vzpomínky, které obrušovaly ostré kontury bolesti, již pociťoval kvůli Meloře; měl navíc i věrné přátele a kamarády, nevlastní bratry, kteří ho měli moc rádi.

V polospánku ucítil, jak se k němu Beltran přitiskl celým tělem a zašeptal: „Já bych... Já bych chtěl s tebou také jako s Geremym složit přísahu a vyměnit si dýku...“

Šokovaný Bard se probudil a vyprskl smíchy.

„Při Bohyni!“ pravil drsným hlasem. „Jsi menší, než jsem si myslel, Beltrane. Myslíš si, že jsem malý kluk, který si s ostatními jenom hraje? Nebo si myslíš, že když jsi Carlinin bratr, že tě za ni vyměním?“ Musel se smát. „Kdo by si to byl jenom pomyslel! Že se Geremy Hastur vyžívá v dětinských hrách se svými kamarády!“ Slovo, které ve skutečnosti použil, patřilo k nejhrubším z vojenského slangu a on zaslechl, jak se Beltran ve tmě zarazil. „No, ať už si Geremy dělá co chce, já nemám takové dětinské hry rád Beltrane. Nemůžeš se chvíli chovat jako muž?“

I ve tmě viděl, jak se Beltranovi vztekem zachmuřila tvář. Chlapec polkl pláč a posadil se. Zlostí mu přeskakoval hlas: „Táhni k čertu, ty bastarde! Za to tě zabiju, to přísahám!“

„Ale, taková rychlá změna od lásky k nenávisti?“ smál se Bard. „Jsi ještě opilý, *bredillu*. Jdi ty, bratrátku, to je jenom hra, jednoho dne z toho vyrosteš! Lehni si, pokus se zase usnout a už neblázni.“ Jeho hlas byl laskavý a klidný, když už pominulo první překvapení. „To bude dobré.“

Ale Beltran seděl stále vzpřímeně ve tmě a celé tělo měl napjaté vztekem. Procedil mezi zuby: „Ty se mi posmíváš, ty... Barde mac Fianno, přísahám ti, že v devátém Zandruově pekle budou růst růže dřív, než ty dostaneš Carlinu do postele!“ Vstal, chytil boty a vklouzl do nich. Pak odešel pryč. Bard se v šoku posadil a zíral za ním.

Okamžitě vystřízlivěl a náhle věděl, že udělal osudovou chybu. Měl si uvědomit, že Beltran je ještě malý chlapec, a být na něj mírnější. To, co po něm chtěl, byl bezpochyby jenom projev přízně a lásky. A o to Bard stál také. Neměl se jeho dospívání posmívat. Pociťtil náhlý popud vyskočit a běžet za ním, za svým nevlastním bratrance, omluvit se mu za ty posměšky a usmířit se s ním.

Ale vzpomínka na uraženého Beltrana ho znehybnila. Nazval mě *bastardem a mac Fiannem, nikoli di Asturienem, na což mám právo*. I když věděl, že Beltran jenom prostě řekl to první, co mu přišlo na mysl, byla tato pravda k neunesení. Pln vzteku si zase se zaťatými zuby lehl. Ať si princ Beltran spí třeba ve voze nebo mezi koňmi, jemu je to úplně jedno!

5. KAPITOLA

O zimních svátcích oslavoval Ardrin Asturia své vítězství nad vévodou z Kovových vrchů.

Zima byla nezvykle mírná a lidé se sjeli z širokého dalekého okolí. I syn vévody tu byl; pán Kovových vrchů ho údajně vyslal, aby byl na dvoře Asturijců vychován. Všichni však věděli, i chlapec sám, že je pouze rukojmím za nastolení míru mezi Kovovými vrchy a Asturijci. Král Ardrin, jenž byl velice laskavý člověk, ho nicméně přijal jako svého nevlastního syna a bylo zřejmé, že se tu k němu budou všichni chovat hezky a dají mu to nejlepší, od učitelů a vychovatelů až po lekce v šermování a v jazycích, jak se na slušné vychování prince sluší a patří. Barda napadlo, když se tak díval na chlapce nastrojeného ve svátečních šatech, že se mu dostane stejného vzdělání, které obdržel i on spolu s Geremy Hasturem a princem Beltranem.

„Přesto však,“ pravila Carlina, „mi je toho chlapce líto. Je takový mladý a už ho poslali pryč z domova. Ty jsi byl starší, Barde. Bylo ti už skoro dvanáct a byl jsi velký jako dospělý muž. Ale kolik je tomu Garrisovi? Osm nebo devět?“

„Myslím, že osm,“ odpověděl Bard a myslel na to, že jeho vlastní otec mohl přijet, nebo sem aspoň poslat svého mladšího legitimního syna Alarica. Na počásí se vymlouvat nemohl a Alaric už byl dost starý na to, aby mohl být poslán na vychování.

„Chtěla by sis ještě zatančit, Carlino?“

„Už ne, děkuji,“ odpověděla a ovívala se vějířem. Měla na sobě zelené šaty, které byly vyšívány jenom o trochu méně, než byly ty, které na sobě měla při letnicích o jejich zasnubách. Měl pocit, že jí ta barva nesluší, že v ní vypadá bledá a zsinálá.

Přistoupil k nim Geremy a řekl: „Carlie, ještě jsi se mnou netančila. S tebou, Barde, už tančila a Ginevra tu není. Musela odjet na svátky za matkou a myslím, že se nevrátí. Její matka se totiž pohádala s královnou Ariel...“

„Geremy, nech si ty klepy, prosím tě,“ plácla ho Carlina laškovně vějířem. „Jsem si jistá, že se moje matka a paní Marguerida brzy usmíří a Ginevra se k nám zase vrátí. Barde, běž si zatančit s jednou z matčiných dam. Nemůžeš tady celý večer jenom stát vedle mě! Je tu tolik mladých dam, které dychtí zatančit si s držitelem královského vyznamenání!“

„Většina z nich se mnou vůbec nechce tančit, protože jsem tak neohrabaný,“ odvětil zachmuřeně Bard.

„Stejně tu ale nemůžeme pořád jenom tak stát! Běž si zatančit s paní Darou. Ona sama je tak nemotorná, že vedle ní budeš jako rozkošný *chieri* a ani si nevšimne, když jí stoupneš na nohu, protože je tak tlustá, že se svýma nohama dokázala navázat kontakt naposledy před dvaceti lety!“

„Tak ty mi budeš vyčítat, že drbu, Carlíe,“ smál se Geremy a vzal svoji nevlastní sestru pod paží. „Pojď si zatančit, *brede*. A Bardovi už dáváš pokyny, jako by to byl tvůj zákonný manžel?“

„Vždyť už jím skoro je!“ odvětila se smíchem Carlina. „Myslím, že už máme právo jeden druhému poroučet.“ Sladce se na Barda usmála a odkráčela zavěšená do Geremyho.

Když ho opustili, Bard neuposlechl jejích rad, aby šel nehezkou paní Daru vyzvat k tanci. Odebral se k baru a nalil do sebe sklenici vína. Stál tam král Ardrin a několik jeho rádců, kteří mu s radostí udělali místo, aby se k nim mohl připojit.

„Hezké svátky, synu.“

„Tobě také, králi,“ odpověděl Bard — otče mu říkal jenom v soukromí.

„Říkal jsem právě panu Edelweissovi o tom, cos mi vyprávěl o lidech žijících poblíž Morayova mlýna,“ začal král. „Je to chaos a zmatek, když musí takoví lidé žít bez řádného pána. Myslím, že jakmile poleví sních, budeme se tam muset vypravit a nastolit tam pořádek. Kdyby každá víska vyhlásila svoji nezávislost a utvořila si svoje vlastní zákony, byly by všude jenom samé hranice a člověk by nemohl jet půl dne, aniž by se nemusel potýkat s nějakou novou sadou zákonů.“

„Ten chlapec má hlavu na svém místě,“ pravil pan Edelweiss, prošedivělý muž vymóděný jako nějaký hejsek. Za Bardovými zády

pak zaslechl, jak starý muž říká: „Škoda, že tvůj vlastní syn nemá takový talent pro vojenskou strategii a válečné záležitosti. Doufejme, že se jako státník osvědčí, jinak bude mít tento chlapec celé království v rukou ještě dříve, než dovrší pětadvacet let!“

Král Ardrin stroze odvětil: „Bard je Beltranův věrný nevlastní bratranec; jsou to *bredinové*. Nemám strach, kdyby Beltran padl do Bardových rukou.“

Bard se zamyšleně kousl do rtu. Od té doby, co skončila bitva, s Beltranem sotva promluvili. Beltran mu dnes večer nedal k zimním svátkům žádný dárek, přestože on mu posílal vejce svého nejlepšího jestřába, aby mu je v paláci vyseděla slepice. Je to důmyslný dar, který by za normálních okolností přinesl dárci bratrancovu nesmírnou vděčnost. Vlastně to vypadalo, jako by se mu Beltran dočista vyhybal.

Opět jednou si začal Bard vyčítat, že při hádce s Beltranem jednal tak pošetile. Byl natolik zavalený svými vlastními problémy — jak se musel nuceně rozejít s Melorou, přestože si byl jist, že ona ho chce stejně jako on ji —, že si svůj vztek vybil na Beltranovi, který se mu naskytl jako nejvhodnější hromosvod. Místo toho by bylo bývalo prospěšnější, kdyby byl své přátelství s mladým princem ještě pevněji zpečetil. Sakra, tolik mu jejich dřívější blízkost schází! No aspoň že Beltran proti němu ještě nestačil naočkovat Geremyho... Tedy snad. Bylo těžké odhadnout, co se odehrávalo za kamenným obličejem Geremyho. A přesto, že se tam mohl skrývat jenom jeho stesk po Ginevře, Bard zjistil, že mu pořádně nevěří. Nebyli zasnoubeni, a Ginevra navíc nebyla dostatečně urozená, aby se k dědici Hasturů z Carcosy hodila jako družka.

Možná později dneska večer Beltrana vyhledá, omluví se mu a vysvětlí mu, proč na něj byl takový... Na tuto myšlenku tvrdě narazila jeho zraněná pýcha. Ale skutečná a neusmířená hádka s princem by mohla jeho kariéru zničit, a protože jeden z králových poradců již učinil poznámku o tom, že Bard možná stojí až příliš nebezpečně blízko trůnu — přece jenom to byl nejstarší syn králova vlastního bratra —, měl by zjistit, zdali to Beltran nepojímá jako ohrožení!

Ale nežli toto své rozhodnutí stačil uskutečnit, zaslechl vedle sebe srdečný hlas: „Hezké svátky, domne Barde!“

Bard se otočil a pohlédl do tváře starému *laranzu*, Mirelle, které to v bledě modrých nařasených šatech nesmírně slušelo, a Meloře, jež na sobě opět měla zelené šaty s hlubokým výstřihem a vysokým límcem. Šaty měla střižené, jako by byla těhotná, a její robustní tělo vypadalo, jako by v jiném stavu skutečně byla. Plet měla jasnou a odrážela se na ní záře jejích zrzavých vlasů.

„Vy netančíte, mistře Gareth?“

Stařík zakroutil hlavou, smutně se pousmál a odpověděl: „Nemohu.“ Bard spatřil, jak se ztěžka opírá o hůl. „Vzpomínka na bitvu se žoldáky ze Suchého města, pane.“

„To snad ne, vždyť taková rána se už musela dávno zahojit!“ zvolal účastně Bard, ale muž jenom pokrčil rameny.

„Myslím, že ta dýka měla otrávené ostří. I kdybych neutržil žádné další rány, mohl bych možná přijít o nohu,“ odvětil Gareth. „Stále se to nechce zahojit a já začínám mít obavy, že se to nezahojí vůbec nikdy. Dokonce ani *laran* tady nepomáhá. Ale to mi v oslavách zimních svátků nemůže zabránit!“ snažil se rychle změnit téma hovoru.

Přistoupil k nim mladý syn vévody z Kovových vrchů a plaše se zeptal: „Paní Mirella, zatančíte si se mnou?“

Pohlédla na svého průvodce, zdali smí; byla totiž ještě příliš mladá na to, aby na veřejných plesech tančila s jinými muži, než s kterými byla v příbuzenském poměru. Mistr Gareth zcela zjevně mladého muže považoval za dítě, od kterého nic nehrozí. Oba to jsou ještě děti. Přikývl na souhlas a oni spolu odešli. Chlapec nebyl tak vysoký jako Mirella, takže tvořili poněkud nesourodý pár.

Bard se zeptal Melory: „Budu mít já tu čest?“

Mistr Gareth trochu nadzvedl obočí, když zaslechl, jak neformálně ji oslovil, ale Melora přitakala a podala mu ruku. Bard si povšiml, že bude o několik let starší než on, a zaráželo ho, že ještě není vdaná nebo alespoň zasnoubená.

Po chvíli tance se jí na to optal. Odvětila: „Jsem příslibená Neskajské věži. Nějaký čas jsem žila v Dalereuthu, ale tam nás nutili dělat lepitý oheň a já vždycky velice silně pociťovala, že *leronis* by měl zůstat ve věcech války neutrální. Takže nyní patřím do Neskaje,

jejíž představený se zavázal k dodržování neutrality ve válkách ve všech říších.“

„To mi zní nějak prapodivně,“ namítl Bard. „Když už musíme bojovat, proč by *leronisové* z toho měli být vyloučeni? Už tak jako tak do bitev nenosí zbraně. To jako oni si mají žít v míru, zatímco my ostatní musíme bojovat o přežití?“

„Někdo musí začít s bojem za mír,“ odpověděla Melora. „Hovořila jsem s Varzilem a myslím, že to je veliký muž.“

Bard pokrčil rameny. „Pouhopouhý idealista, nic víc,“ odvětil. „Vypálí vám Neskajskou věž nad hlavou a budou ve válčení pokračovat jako obvykle. Jenom doufám, paní, že vy se toho pádu nebudete muset zúčastnit.“

„To doufám já taky,“ odpověděla Melora a pak už jen mlčky tančili. Pohybovala se naprosto lehce, vzdušně, rozevlátě, jako by byla ztělesněním větru.

„Při tanci jste velice krásná, Meloro,“ řekl jí. „Je to zvláštní, ale když jsem vás uviděl prvně, zdálo se mi, že nejste hezká ani trochu.“

„A já, když se na vás teď podívám, vidím, že jste poměrně přitažlivý muž,“ odvětila. „Nevím, kolik toho o *leronisech* víte, ale já jsem telepat a nehledím tolik na to, jak lidé zvenčí vypadají. Dokonce jsem si ani nevšimla, jestli jste blondatý nebo tmavý, když jsem s vámi na výpravě mluvila. A nyní jste pro mě držitelem královského vyznamenání a příjemným mužem a určitě mi všechny dámy tady závidí, že se mnou tančíte, protože vy do kola příliš často nejdete.“

Od jakékoli jiné ženy by to vyznělo jako nesnesitelná lichotka a flirt. Melora to však vyslovila naprosto normálně a prostě, jako fakt. V opuštěném koutě místnosti ji přitáhl k sobě a políbil. Povzdychla si a nechala se líbat, ale pak se s lítostí odtáhla.

„Ne, drahý,“ řekla velice něžně. „Nedovolme, aby to zašlo příliš daleko a my se nemohli rozloučit jako přátelé.“

„Ale proč, Meloro? Víím, že cítíš totéž co já, a tady je to něco úplně jiného, než jako to bylo po té bitvě...“

Podívala se na něj zpříma a řekla: „Tenkrát se nám naskytla příležitost, protože nebezpečí a bitva nám rozproudily krev, ale nyní je to něco zcela jiného. Nyní máme oba chladné hlavy a dobře víme, ty i já, že by to nebylo vhodné. Ty jsi tady se svojí budoucí manželkou;

a já si princezny Carliny velice vážím. Nedokázala bych jí ani slovem ublížit. Barde, ty víš, že mám pravdu!“

Věděl to, ale ve své zraněné pýše si to nedokázal přiznat. Dychtivě se na ni vrhl. „Který muž kromě nějaké bačkory by chtěl se ženou jenom kamarádit?“

„Ale, Barde,“ odstrčila ho a zakroutila hlavou. „Myslím si, že v tobě jsou dva muži. Jeden je krutý a bezcitný, hlavně k ženám, a vůbec nemyslí na to, jak strašlivě jim ubližuje. Ten druhý je ten muž, kterého v tobě vidím, muž, kterého hluboce miluji. I když s tebou dnes v noci ani nikdy jindy nebudu spát,“ dodala striktně. „Ale doufám z celého srdce, hlavně kvůli Carlině, že jí budeš ukazovat jenom tu druhou tvář, tu, kterou mám tak ráda. Za to si tě budu do konce svých dní vážít.“ Něžně mu stiskla ruku, otočila se a rychle se ztratila v davu tanečníků.

Osamocený Bard, kterému tváře hořely rozčilením, se pokusil její zelené šaty v davu vysledovat; skryla se však před jeho zrakem tak dokonale, jako kdyby ze sálu úplně zmizela. Na zádech pocítil mráz, který mu napověděl, že tady má co do činění s *laranem*, a rozmýšlel, jestli přes sebe nepřehodila neviditelný plášť, jako to *le-ronisky* umějí. Jeho hněv a zraněná pýcha neznala hranic.

Thustá hloupá ženská, možná na něj vrhla kouzlo, aby ji tolik chtěl, protože ji ještě nikdy nikdo nechtěl... No, Varzil z Neskaje k ní byl milý; ale ať táhne k čertu. Doufám, že jim nad hlavami tu Věž vypálí! Vrátil se zpátky k baru a pln vzteku do sebe lil jednu sklenku vína za druhou, věděl, že se opíjí, věděl, že to rozvážný král Ardrin rozhodně nebude schvalovat.

Natož Carlina; když se s ním střetla, zazněla v jejím hlase jemná výčitka:

„Barde, pil jsi víc, než se sluší.“

„Hodláš mě snad držet pod pantoflem ještě před svatbou?“ vyštěkl.

„Ale drahý, takhle nemluv!“ celá zčervenala. „Ale můj otec by se hněval. Víš přece, jak nemá rád, když se někdo z jeho mladých důstojníků opije natolik, že se neumí ovládat a patřičně chovat.“

„Udělal jsem snad já něco nepatřičného?“ otázal se jí.

„Ne,“ připustila a trochu se usmála. „Ale slib mi, že už nebudeš víc pít, Barde.“

„A ves ordras, domna,“ ustoupil. „Ale jenom za předpokladu, že si se mnou zatančíš.“

Opět se tančily párové tance a on ji — protože již byli oficiálně zasnoubeni — směl pevně svírat v náručí, nikoli ji od sebe držet v patřičné vzdálenosti, jako se to vyžaduje od většiny párů. Všiml si, že Jeremy má tu čest tančit s královnou Ariel, a to ve skutečně patřičné vzdálenosti od ní. Beltran (patrně na Carlininu prosbu) vyzval k tanci nehezkou paní Daru. Ona také tančila zlehka, podobně jako Melora; bylo snad pro plnoštíhlé dámy příznačné, že uměly tak půvabně tančit? Sakra, teď nesmí na Meloru myslet! Jen ať si třeba tančí s přáteli ze Zandruových ledových pekel, jemu je to úplně, ale úplně fuk! Pomstychtivě k sobě přitáhl Carlinu, až pocítil její štíhloučká a vyzáblé tělo na svém. Člověk by se o ty její kosti mohl i zranit!

„Nesvírej mě tak, Barde, mohl bys mi něco udělat...“ bránila se. „A navíc se to vůbec nehodí...“

Hryzla ho výčitka svědomí, a tak ji pustil. „Tobě bych za nic na světě neublížil, Carlie. Komukoli jinému ano, ale tobě nikdy ne.“

Tanec skončil. Král s královnou se spolu s postaršími a důstojnými členy královské společnosti začali stahovat z parketu, aby jejich přítomnost nepřekážela mladým dravým párům. Spatřil, jak mladého synka vévody z Kovových vrchů odvedla guvernanka a jak mistr Gareth halí do pláště krásnou Mirellu. Král Ardrin pronesl krátkou řeč, popřál mladým hezké oslavy a povolil jim tančit až do svítání, budou-li chtít.

Carlina stála vedle Barda, a když její rodiče odcházeli, usmívala se. Pravila: „Ještě loni jsem byla také já o půlnoci poslána s malými dětmi a staršími lidmi spát. Letos, myslím, je každý toho názoru, že když jsem zasnoubená, nemůže se mi nic stát, navíc když tu mám svého budoucího manžela, který mě bude chránit,“ usmívala se vesele.

Bard dobře věděl, že popůlnoční veselí o zimních svátcích občas přesáhne únosné meze. Všichni se samozřejmě po odchodu starších lidí a dětí chovali o poznání hlučněji, víc se pilo, hrály se různé hry o

polibky a tancovalo se divočeji a nevázaněji. Jak se noc pozvolna nachylovala k ránu, začalo se čím dál tím více párů trousit na balkóny a postranní chodby hradu. Najednou Bard a Carlina, kteří právě tančili dlouhou chodbou, spatřili objímající se pár v tak těsném objetí, že Carlina okamžitě odvrátila oči. Ale Bard ji zatáhl do sloupoví.

„Carlino, brzy se staneš mojí ženou,“ zamumlal. „Skoro všichni tady, kdo jsou zasnoubeni nebo se mají v blízké době brát, se šli někam schovat...“ Přitáhl si ji do náručí a přivinul k sobě. „Ty víš, jak moc tě chci, ženo moje. Jsou zimní svátky, my jsme zasnoubeni, tak proč naše manželství nenaplnit, když to zákon povoluje?“ Zakryl jí ústa svými. Když se vyvlékla, aby se mohla nadechnout, rychle zašeptal: „I tvůj otec by proti tomu nic neměl!“

Jemně odpověděla: „Ne, Barde. Ne.“ Cítil, jak v ní narůstá panika, přestože hovořila tiše a zoufale se snažila o klidný tón.

„Já jsem se tomuto sňatku přizpůsobila,“ začala, „protože jsem chtěla splnit přání svého otce. Slibuju ti, Barde, že se všechno stane, ale ne teď.“ Cítil, a uvnitř ho to hluboko zabolelo, jak se ze všech sil snaží potlačit hrůzu a odpor. „Dej mi čas. Teď ne, prosím, teď ještě ne.“

Zdálo se mu, jako by znovu slyšel Beltranova výhrušná slova, která na něj tenkrát procedil skrze zuby: *v devátém Zandruově pekle budou růst růže dřív, než ty dostaneš Carlinu do postele!*

Vyštěkl na ni: „Takže na Beltranově kletbě přece jenom něco bylo, vid’?“

Melora ho také odmítla, přestože před necelými mizernými čtyřiceti dny ho chtěla. Je to telepat; musela tedy o jeho hádce s Beltranem vědět, jakož i o tom, že Beltran by mohl krále proti němu poštvat. A svazek s královým vyděděncem by pro Meloru nevěstil vůbec nic dobrého... Beltran obrátil Meloru proti němu, a nyní i Carlinu...

Carlina řekla roztřeseným hlasem: „Nevím, o čem to mluvíš, Barde. Ty ses s mým bratrem pohádal?“

„A i kdyby, změnilo by to na tvém vztahu ke mně něco?“ ptal se hořce. „Takže i ty jsi jako všechny ostatní ženy, budeš mě provokovat, jako bych vůbec nebyl žádný chlap! Jsi moje nastávající manželka, tak proč se ode mne odtahuješ, jako bych tě chtěl znásilnit?“

„Před malou chvílí jsi říkal,“ odvětila a hleděla na něj se stejnou hořkostí, s jakou on hleděl na ni, „že bys mi nikdy nechtěl ublížit. Platí to jenom tehdy, když udělám to, co ty chceš? Myslíš si, že by to nebylo znásilnění jenom proto, že jsem tvoje budoucí žena? Mám tě ráda jako svého nevlastního bratrance a přítele, a když nám bude Bohyně nakloněna, přijde brzy i den, kdy tě začnu milovat jako svého manžela, kterého mi dal otec. Ale ten čas ještě nenastal. Bylo mi přislíbeno, že mám čas ještě do letnic. Barde, prosím tě, nech mě odejít.“

„Aby měl tvůj otec dost času a mohl si to se mnou ještě rozmyslet? Aby měl Beltran dost času ho proti mně poštvat? A ty ses dala na stranu toho pomatence?“

„Jak se to opovažuješ o Geremym mluvit?“ ptala se zlostně a vyslovení jeho jména v Bardovi jakýmsi způsobem rozpustilo poslední zbytky rozumu.

„Tak tobě na jeho cti záleží, na tom *ombredinovi*, ubožákovi...“

„Takto o mém nevlastním bratrovi mluvit nebudeš!“ hněvala se.

„Budu si mluvit tak, jak se mi zachce, a žádná ženská mi v tom bránit nebude!“ zařval na ni.

„Barde, jsi ještě opilý. Mluví z tebe víno, ne ty,“ řekla a v něm vzplál vztek, že ztratil veškerou sebekontrolu. Kvůli Carlině pustil Meloru! Jak si ho jen může dovolit odmítnout, jako by pro ni nic neznamenal? Přece se nenechá při zimních svátcích takhle ponižovat, jenom kvůli nějakým ženským vrtochům! Zatáhl ji do výklenku, a tak silně ji sevřel, až vykřikla. Začal ji prudce líbat a vůbec si nevšímal toho, jak se brání. Vzplála v něm touha smíšená se zlostí. Již podruhé se mu stalo, že ho odmítla žena, kterou chtěl a na kterou měl podle svých domněnek právo; tentokrát už se tak lehce nevzdá, on ji tentokrát očaruje! Kruci, vždyť je to jeho žena a on by ji dneska večer mohl mít, a bez násilí, kdyby jenom trochu chtěla! Bude ji však dneska mít tak jako tak. Zmítala se mu v náručí a panika v ní stále více narůstala, což ho nesmírně vzrušovalo.

„Barde, ne, prosím tě ne...“ prosila a vzlykala. „Ne takhle, takhle ne... Prosím tě, prosím...“

Pevně ji svíral, přestože věděl, že ji to bolí. „Půjďme tedy do mého pokoje! Nechtěj, abych na to šel po zlém, Carlino!“ Jak jenom

může být tak necitlivá vůči tomu zběsilému víru spalující touhy? Musí ji přece nějak donutit, aby to cítila! Chtěl po ní jenom to, aby ho chtěla stejně dychtivě, jako on chce ji, aby se jeho vlastní touha a potřeba smísily s jejími, a ona se místo toho tady takto vzpouzí a pere se s ním, jako by byla malinká holčička, která ani neví, co po ní chce!

Na rameno mu dopadla něčí paže a odtrhla ho od Carliny.

„Barde, to jsi úplně opilý, nebo jsi docela zešílel?“ ptal se Geremy a překvapeně na ně zíral. Carlina si zakryla rukama tvář a plakala úlevou i ponížením.

„Táhni k čertu, ty zatracenej parchante, co se mezi nás pleteš?“

„Carlina je moje nevlastní sestra,“ řekl Geremy. „Nedovolím, aby ji někdo na večírku znásilňoval, i kdyby to měl být její nastávající manžel! Barde, ve jménu všech bohů, běž, opláchni se studenou vodou a pak se jí omluv a nebudeme o tom už víckrát mluvit. A příště přestaň pít hned, jak pocítíš, že se přestáváš ovládat!“

„Táhni...“ vrhl se Bard zuřivě na Geremyho se zaťatými pěstmi. V tom okamžiku ho zezadu uchopil v pase Beltran. „Nech toho, Barde. Carlino, tys tohle nechtěla, vid’?“

Vzlykla: „Ne, nechtěla.“ Bard vztekle namítl: „Je to moje nastávající žena! Nemá právo mi to takhle odpírat; a vy jste ji určitě neslyšeli křičet! Jakým právem si myslíte, že chce, abyste ji přede mnou zachránili? Líbilo se jí to, dokud jste se ovšem vy nepřišli vnucovat...“

„Ty lháři!“ odvětil Beltran vztekle. „Každému tady v sále s troškou *laranu* muselo být jasné, co se tady mezi vámi odehrává! Postarám se o to, aby se o tom dozvěděl můj otec. Zatracenej bastarde, pokoušíš se násilím si brát to, co nemůžeš mít...“

Bard vytáhl z pochvy dýku. Ve světle se zableskly zelené drachokamy. Procedil skrz zuby: „Ty jeden zavšivenej teplouši, nemysli si, že budeš beztréstně strkat nos do věcí, o kterých nemáš ani páru! Klid’ se mi z cesty nebo...“

„Ne!“ chytil ho Geremy za zápěstí. „Barde, ty ses ale docísta pomátl na rozumu! Vytáhnout nůž o zimních svátcích a na svého prince! Beltrane, on je opilý, neposlouchej, co říká. Barde, běž se z toho vyspat, dávám ti své čestné slovo, že král se o tom nedozví...“

„Tak ty ses tedy taky proti mně postavil, všivej buzerante!“ zařval Bard a vrhl se na něj. Geremy ustoupil o krok stranou, aby se vyhnul napřažené dýce, ale Bard, vzteky celý bez sebe, skočil na Geremyho a oba se váleli po podlaze. Geremy se natočil a chytil svoji dýku. Stále prosil: „Ne, Barde, prosím tě ne...“ Ale Bard vůbec neslyšel a Geremy pochopil, že teď musí skutečně bojovat nebo ho Bard zabije. Jako kluci se spolu hodně prali, ale nikdy ne se skutečnými zbraněmi. Bard byl silnější než on. Vztyčil se a pokusil se odkopnout dýku a vrazil koleno mezi sebe a Bardovo klesající ostří. Cítil, jak mu nůž zajel do Bardovy paže, roztrhl kůži a poranil maso. V příštím okamžiku mu pronikla Bardova dýka do stehna až úplně nahore u slabin. Pronikavě vykřikl bolestí a cítil, jak mu znecitlivěla noha.

Pak je půl tuctu králových mužů od sebe odtrhlo a Bard, který náhle přívalem adrenalinu vystřízlivěl, zíral na Geremyho, jenž se v agónii svíjel na podlaze.

„Do Zandruova pekla! *Bredu...*“ vykřikl a klesl vedle svého nevlastního bratra na kolena. Věděl však, že ho Geremy neslyší. Carlina na vzlykala v Beltranově náručí.

Beltran řekl jednomu z vojáků: „Doprovod' moji sestru do jejího pokoje a najdi jí služebnou. A pak běž vzbudit mého otce. Zodpovím za to já.“

Poklekl vedle Geremyho a Barda tvrdě odstrčil.

„Nedotýkej se ho, ty... Už jsi toho napáchal dost. Geremy, *bredu*, bratříčku! Povídej něco, bratře, povídej něco!“ vzlykal a Bard v jeho hlase rozeznával úzkost. Geremy však nic neslyšel.

Jeden z vojáků hrubě hmatl po Bardovi a sebral dýku. „Otrávená,“ pravil. „Ze Suchého města.“ A Bard se prvně toho večera rozpomněl, že to je dýka, kterou získal v bitvě. Malá ranka, kterou otrávenou dýkou, jako je tato, tenkrát utržil mistr Gareth, způsobila, že je zmrzačený, a to patrně na celý život. A on ten nůž ve vzteku zaryl Geremymu hluboko do slabin. Naprosto v šoku a zděšený tak, že nemohl ani promluvit, se nechal vojákem odvést pryč a vsadit do žaláře.

Strávil v žaláři čtyřicet dní a během celé té doby se na něj nikdo nepřišel ani podívat. Měl spoustu času, aby litoval své unáhlenosti a

opileckého hněvu; ovšem byly také okamžiky, kdy z toho všeho vinil Carlinu. Jídlo mu tam přinášeli vojáci a jeden mu řekl, že Geremy týden šlel a zmítal se mezi životem a smrtí. Poslali však pro *laranzu* z Neskajské věže a ten mu zachránil život a se vši pravděpodobností i nohu. Ale ta, jak se doslechl, působením jedu zmalátněla a scvrkla se a Geremy už nebude moci nikdy chodit bez hole.

Bard v ledovém objetí hrůzy přemýšlel, co s ním asi udělají. Vytáhnout nůž o zimních svátcích byl už tak jako tak veliký zločin. A zranit svého nevlastního bratrance — byť jenom ve hře — byl vážný přestupek. Beltran jednou při hře Bardovi zlomil nos a dostal za to důkladný výprask, princ neprinc, musel se mu přede všemi u královské tabule při večeři omluvit a na žádost krále mu musel věnovat jako pokutu jednoho ze svých nejvycvičenějších jestrábů a svůj nejlepší plášť. Ten plášť stále ještě má.

Pokusil se podplatit jednoho z vojáků, kteří ho hlídali, aby propašoval Carlině vzkaz. Kdyby se za něj přimluvila... Byla to jeho jediná naděje. Nejmírnější trest, který mohl očekávat, byl roční exil a ztráta královny přízně. Jeho sňatek s Carlinou zrušit nemohli, ale mohli mu do cesty naklást nejrůznější překážky. Kdyby Geremy zemřel, čekala by ho aspoň tři léta exilu a krevní pokuta Geremyho rodině. Geremy však nezemřel. Voják ho ale striktně odmítl a řekl, že král jakékoli předávání zpráv přísně zakázal.

Jak tam byl Bard stále sám, odkázaný jenom na sebe, přemohla jeho výčitky svědomí hořkost. Může za to všechno Melora. Kdyby ho byla neodmítla, nevyléval by si vztek a zklamání na Carlině, mohl jí poskytnout onen půlrok, který zbýval do určeného času. Melora ho vyprovokovala a pak vzápětí odmítla. Ztracená děvka!

A pak ta Carlina. Říkala, že by ho mohla milovat jako svého manžela, a přesto mu všechno odpírala. A jak se mohl Geremy a Beltran, ubohý *ombredin*, opovážit plést se mezi ně? Beltran nebožák žárlil, protože ho Bard zpražil, a tak si pozval na pomoc svého oddaného miláčka, aby byl v bitvě silnější... Je to všechno jejich vina! On neudělal vůbec nic špatného.

Jeho svědomí se zaobalilo vztekem, dokud nenastal den, kdy za jarního deštíku crčícího z královských střech a jarní oblevy do jeho

cely vstoupili dva vojáci a sdělili mu: „Co nejlépe se oblečte, domne Barde. Král si pro vás dal zavolat.“

Bard si na sebe vzal svůj nejlepší oblek, pečlivě se oholil, vlasy si svázel do copu bojovníka a vpletl si tam rudou stužku. Až to král spatří, rozpomene se možná na to, jak mu Bard věrně a dlouho sloužil. Věděl, že kdyby zabil nebo snad i jen zmrazil králova vlastního syna, nepomohlo by mu vůbec nic a mohl by být vděčný za rychlou smrt, místo rozervání na hácích. Ale Geremy byl jenom rukojmí, syn králova nepřítele...

Geremy byl králův nevlastní syn a jeho nevlastní bratranec. To nepomůže.

Vešel do královny přijímací komnaty odhodlaným krokem a vypjal prsa, takže na všechny v místnosti pohlížel z výšky. Mezi královninými dámami byla i Carlina, bledá a uzavřená, s vlasy staženými z obličeje do úzkého drdolu a s očima rozevřenými a vyděšenými. Beltran vypadal rozzlobeně, vzpurně a nechtěl se s Bardovým očima setkat. Bard hledal Geremyho. Byl tam, opíral se o berle a Bard si povšiml, že zraněnou nohu má menší než botu a nedosáhne jí na podlahu.

Cítil, jak se mu stáhlo hrdlo. Nechtěl Geremyho zranit. Ksaku, proč se do toho Geremy pletl, proč se jen museli vnucovat do záležitostí, které měl se svojí nastávající ženou?

Král Ardrin pravil: „Nu, Barde mac Fianno, co můžete uvést na svoji obhajobu?“ Oslovení jménem bastarda — jménem jeho neznámé matky, nikoli jménem *di Asturien*, kterým byl nazýván na dvoře, nevěstilo nic dobrého.

Bard poklekl vedle svého nevlastního otce a řekl: „Jenom toto, pane: já tu bitku nezavinil, byl jsem k ní vyprovokován. A že jsem vám sloužil plných pět let, a myslím, že dobře. Vy sám jste mě vyslal do Sněžného údolí a odměnil mě rudou stužkou, také jsem pro vaši armádu získal lepivý oheň. Mám svého nevlastního bratrance moc rád a nikdy bych ho svévolně nezranil. Přisahám, že jsem nevěděl, že ta dýka byla otrávená!“

„Lže,“ odvětil Beltran netrpělivě. „Žertovali jsme o tom, že se stal *bredinem* žoldáka ze Suchého města, a také slyšel, jak slečna Melora, *leroniska*, říkala, že v ráně jejich otce byl jed.“

„Úplně jsem zapomněl, že to nebyla moje vlastní dýka,“ bránil se zuřivě Bard. „Přiznávám, pane, že jsem o zimních svátcích neměl vytahovat nůž. Potud jsem vinen; ale Geremy mě napadl! Řekl vám princ Beltran, že to bylo jenom ze žárlivosti?“

Král Ardrin odpověděl: „Byl to Geremy, kdo vytáhl dýku jako první?“

„Ne, pane,“ svěřil Bard hlavu. „Ale přísahám, že jsem nevěděl, že je ta dýka otrávená; naprosto jsem na to zapomněl. A byl jsem opilý; jestli jsou upřímní, povědí vám také, že to byli oni, kdo vyprovokovali hádku a kdo na mě vztáhli ruku jako první! Svoji dýku jsem vytáhl v sebeobraně. Nechtěl jsem, aby mě zmlátili jako nějakého poskoka, a byli na mě dva!“

„Geremy,“ zeptal se král, „vztáhli jste s Beltranem na Barda ruce jako první? Chci vědět pravdu, jak to všechno bylo, chci slyšet celou pravdu.“

„Ano, strýčku,“ odpověděl Geremy. „Ale on předtím vztáhl ruku na Carlinu způsobem, který se jí nelíbil, a Beltran a já jsme nechtěli, aby ji obtěžoval, nebo dokonce znásilnil.“

„Je to pravda, Barde?“ pohlédl na něj král překvapeně a znechuceně. „To mi neřekli! To jsi úplně zapomněl, jak se máš ke Carlině chovat, když ses opil?“

„Co se toho týče,“ začal Bard a cítil, jak pod vlivem náhle vybaveného vzteku, jenž tehdy cítil, ztrácí obezřetnost, „Carlina je moje nastávající žena a oni neměli žádné právo se mezi nás vměšovat! Beltran je nejvíc na vině, protože žárlil! Chce, aby Carlina náležela jeho *bredu*, aby je to ještě více sblížilo. Žárlil, protože já byl vždycky lepší v šermu, v boji, úspěšnější u žen... A nejsem takový jako on, který neví, co si má se ženou počít, když se s ní ocitne o samotě! Kde byl princ Beltran, když já vás, strýčku, bránil ve Sněžném údolí?“

Věděl, že se tímto dotkl králova citlivého místa, neboť Ardrin Asturia sebou trhl a zlostně pohlédl na svého syna. Pak pohledem přešel z jednoho nevlastního syna na druhého.

„Otče,“ pravil Beltran, „copak ti není úplně jasné, že on ti chce vyrvat království z rukou, zmocnit se Carliny, ať ona sama chce či nikoli, a poštvat proti tobě za tvými zády tvoji vlastní armádu? Kdy-

by ti byl tak oddaný a poslušný, jak tvrdí, tak by přece o zimních svátcích nedokázal vytrhnout nůž!“

Král Ardrin odpověděl: „Ať tak či tak, je zcela zřejmé, že jsem si na prsou hřál hada, že jsem si mezi svá štěnata nasadil vlka, který po mně začíná chňapat. Copak ti, Barde, nestačilo, že je Carlina s tebou zasnoubená a že v určený čas bude tvoje?“

„Podle zákonů tohoto království je Carlina už dávno moje,“ protestoval Bard, ale král ho mávnutím ruky umlčel.

„Stačí. Žádáš příliš mnoho. Zásnuby nejsou sňatkem, a ani králův nevlastní synovec se nemůže zmocnit královny dcery proti její vůli. Porušil jsi velice mnoho zákonů tohoto království, Barde. Jenom děláš problémy. A já na svém území nesnesu nikoho, kdo neustále porušuje zákony a mrzačí svoje příbuzné! Zmiz odsud. Dám ti koně, meč, luk a brnění a také čtyři tisíce stříbrňáků jako odměnu za tvoji službu. Ale mezi Asturijci budeš vyhnancem. Dávám ti tři dny, abys opustil toto království. A potom, budeš-li po uplynutí této doby po sedm let spatřen na území Asturijců, nebudeš chráněn žádným zákonem. Kdokoli tě bude moci zabít jako nějaké zvíře, beztrestně, bez vyvolání krevní msty či povinnosti zaplatit za tvoji smrt či zmrzačení výkupné.“

Bard jenom vztekle zíral na přísnost trestu. Čekal, že přijde o své postavení u dvora; to bylo to nejmenší, co král musel udělat. Také by přijal, byť s výhradami, obvyklý trest ročního exilu. Dokonce by se i smířil, kdyby král byl ve špatné náladě a chtěl ho krutě potrestat, s tříletým vyhnanstvím. Také si byl téměř jist tím, že jakmile nastane další válka, bude ho král Ardrin nutně potřebovat, všechno mu promine a povolá ho zpátky ke dvoru. *Ale sedm let vyhnanství!*

„To je příliš kruté, *vai domne*,“ bránil se a poklekl před králem. „Věrně a oddaně jsem vám sloužil, a ani nejsem ještě dospělý. Jak bych si mohl zasloužit tak přísné potrestání?“

Tvář krále Ardrina byla kamenná. „Jsi dost starý na to, aby ses choval jako dospělý muž, a navíc jsi muž zkažený,“ pronesl. Jsi tedy dostatečně starý, abys unesl trest, který muži za takovéto chování náleží. Někteří z mých poradců tvrdí, že jsem příliš mírný, když ti neudělím trest smrti. Hřál jsem si na prsou štěně a pojednou jsem zjistil, že se z něj stal vlk, který mě chce napadnout. Nazývám tě vl-

kem a vyhnancem a žádám tě, abys do svítání opustil tento dvůr a do tří dnů toto království, než si to rozmyslím a rozhodnu se, že nechci, aby v mé říši někdo takový vůbec žil! Mám tvého otce nesmírně rád a byl bych velice šťasten, kdybych si nemusel třísnit ruce krví jeho syna; ale nespolehej na to, Barde, protože jestliže během těch sedmi let spatřím tvůj obličej na svém území Asturijců, jistojistě tě zabiju jako vlka, kterým ve své podstatě jsi!“

„Ani během těch sedmi let, ani během dalších mě tady nespatříš, ty tyrane!“ vykřikl Bard, vyskočil a mrštil králi k nohám rudou stužku, kterou ho král odměnil v bitvě ve Sněžném údolí. „Všichni bozi mi jsou svědky, že my dva se jednou proti sobě setkáme ve veliké bitvě, a ty budeš strážěn jenom tím svým synáčkem a jeho změkčilým kumpánem! Ty mluvíš o porušení zákona? Jaký zákon je silnější než ten, který spolu navzájem spojuje manžele? A ty se mu vysmíváš!“ Odvrátil se od krále a kráčel směrem k místu, kde mezi ženami stála Carlina.

„Co tomu jako moje žena říkáš? Uposlechněš alespoň ty slova zákona a budeš mě spravedlivě následovat do vyhnanství, jak by to správná manželka měla udělat?“

Zvedla k němu chladné oči.

„Ne, Barde, nebudu. Vyhnanec nemá žádná práva, ani jimi není chráněn. Chtěla jsem splnit otcovo přání a vzít si tě za manžela, přestože jsem ho jednou prosila, aby mě tohoto sňatku ušetřil. Nyní jsem ráda, že změnil názor; a ty víš moc dobře proč.“

„Ale říkalas, že bys mě mohla milovat...“

„Ne,“ přerušila ho. „Avarra je mi svědkem, že jsem si snad myslela, že až jednou budu starší a ty možná moudřejší a jestli nám bude Bohyně přát, mohli bychom se jednoho dne milovat, jak se na správné manžele sluší. Bylo by bývalo mnohem upřímnější, kdybych ti řekla, že v to doufám, ne že věřím, že jednou ten čas nastane. Bývaly doby, kdy jsem tě milovala jako svého nevlastního bratrance a přítele. Ale tys to pokazil.“

Na tváři se mu objevil výraz pohrdání. „Jsi jako všechny ostatní, čubko jedna! A já si myslel, že jsi jiná a na úrovni!“

Carlina odpověděla: „Ne, Barde, já...“ Král Ardrin ji však pohybem ruky umlčel.

„Stačí, dcero. Nemusíš se ho prosit o příměří. Už pro tebe není ničím. Barde mac Fianno,“ pronesl, „dávám ti tři dny, abys opustil moji říši. Po uplynutí této doby na tebe uvrhnu statut vyhnance, kterému žádný muž, žena ani dítě nesmí poskytnout přístřeší, stravu, oheň ani pomoc. A jestli budeš v rozmezí následujících sedmi let v mém království přistižen, bude tě moci kdokoli zabít a tvé tělo pohodit divokým šelmám bez veřejného oplakávání či pohřbu. A teď jdi.“

Tradice vyžadovala, aby se vyhnanec králi poklonil na důkaz toho, že je s trestem srozuměn. Možná, že kdyby ho král Ardrin potrestal obvyklým způsobem, Bard by tak učinil; jenže byl mladý, pyšný a vztekem celý bez sebe.

„Půjdu, protože nemám na vybranou,“ vyštěkl. „Nazval jsi mě vlkem; a já jím od tohoto dne také budu! Nechávám tě tady napospas těm dvěma změkčilcům, kterým jsi dal přede mnou přednost. Až do toho nebudeš mít co mluvit, tak se vrátím. A tobě, Carlino,“ vyhledal ji očima, až se dívka celá schoulila, „přísahám, že tě jednoho dne dostanu, ať budeš chtít nebo ne. A na to ti dávám svoje slovo, já, Bard mac Fianna, já, Vlk!“

Vymrštil se, prošel velkým sálem a dveře se za ním zabouchly.

6. KAPITOLA

„Ale kam půjdeš?“ ptal se dom Rafael Asturien svého syna. „Jaké máš plány, Barde? Jsi příliš mladý na to, aby ses mohl vydat za hranice svého království, navíc sám a jako vyhnanec!“ Bardův otec si znepokojeně mnul ruce. „Pane světla, za takovou klukovinu takové kruté potrestání!“

Bard netrpělivě zakroutil hlavou. „Co se stalo, to se stalo, otče,“ pravil. „Náрек to nezmění. Byl jsem zneužit; král a tvůj bratr mi za tu hádku, již jsem nechtěl, prokázal jenom nepatrný kus spravedlnosti a neposkytl mi žádnou milost. Jediné, co mohu udělat, je obrátit se ke dvoru Asturijců zády a hledat své štěstí někde úplně jinde.“

Stáli v místnosti, která od chvíle, kdy ho otec přivedl k sobě do domu, aby ho vychoval spolu se svým legitimním synem, bývala Bardova. Z pouhé laskavosti či ze sentimentu mu dom Rafael tuto místnost uchoval, přestože Bard od svých dvanácti let její práh nepřekročil. Byla to místnost chlapce, nikoli muže, a nebylo tam mnoho věcí, které by si Bard rád s sebou vzal do vyhnanství.

„Ale jdi, otče,“ řekl téměř láskyplně a položil ruku na rameno stárnoucího muže. „To nestojí za pláč! I kdyby byl král shovívavější a poslal mě ze dvora jen za tu lumpárnu, co jsem vyvedl o zimních svátcích, stejně bych tady mohl sotva zůstat. Paní Jerana mě nikdy neměla moc ráda a teď je radostí celá bez sebe že odtud vypadnu.“ Zlomyslně se usmíval. „Zajímalo by mě, jestli si myslí, že bych se mohl pokusit zmocnit se Alaricova dědictví, jako si král myslel, že prahnu po Beltranově. Koneckonců bývalo v dávných dobách zvykem, že nejstarší syn dostával před legitimním synem často přednost. Otče, copak tě nikdy nenapadlo, že se mi možná nebude líbit být za Alaricem na druhém místě a že se pokusím zmocnit toho, co je podle zákona jeho?“

Dom Rafael na svého vysokého syna pohlédl se vší vážností. Byl to muž krátce za vrcholem svých sil, měl široká ramena, byl svalnatý a aktivní a v klidu se pozvolna odebíral na odpočinek. Pravil: „A ty bys to udělal, Barde?“

„Ne,“ odvětil Bard. Prsty obrátil naruby kapuci na jestřába, kterou ušil, když mu bylo osm let. „Myslíš si snad o mně, že v těle nemám ani kousek cti, jenom proto, že jsem se nepohodl se svými nevlastními bratrance? To byla hloupost, opilecká hloupost a něco jako šílenství, a kdybych to mohl odčinit... Kdyby Pán světla vrátil čas, nebo odestál, co se stalo. A co se Alarica a jeho dědictví týče... Otče, je tolik nemanželských synů, kteří vyrostli jako vydědenci, kteří nemají jiné jméno než to po svých neřestných matkách, které nevede žádná mužská ruka a kteří nemají vůbec žádné štěstí, takže se musejí protloukat světem jako zločinci nebo bandité. Ale ty jsi mě vychoval ve svém vlastním domě a od dětství jsem měl dobré kamarády, dostalo se mi vzdělání a byl jsem poslán ke královskému dvoru, když jsem začal vyrůstat v muže.“ S něhou, která mladého drsného bojovníka překvapila, svého otce objal. „Mohl jsi na lůžku i u domácího krbu mít klid, kdybys mě byl býval poslal někam vyučit se kovářem, rolníkem nebo obchodníkem. Místo toho se mi dostalo koní a jestřábů a byl jsem vychován jako syn šlechtice, zatímco ty jsi neustále musel čelit výčitkám ze strany své právoplatné choti. Myslíš, že bych na to mohl zapomenout, nebo chtít víc, než se mi dostalo, od svého bratra, který mi říkal bráško a nikdy nebastarde? Alaric je můj bratr a já ho mám moc rád. Byl bych hrozný nevďěčník a neměl bych žádnou čest, kdybych se pokusil uzmout mu to, co je jeho. A jestli je mi na té hádce s tím změkčilým Beltranem něčeho líto, tak je to právě to, že bych tím mohl tobě nebo Alaricovi uškodit.“

„Mně jsi neuškodil, synu,“ pravil dom Rafael. „I když pro mě bude velice těžké Ardrinovi odpustit, co ti udělal. Když pochybuje o tvé věrnosti, pochybuje tím také o mně, a já se musím ptát na to, na co bych se nikdy neptal, totiž jestli je skutečně v této zemi dobrým vládcem. A co se týče toho, že bys mohl uškodit Alaricovi...“ Krátce se zasmál a pak pokračoval: „Na to by ses měl spíš zeptat jeho. Myslím, že je rád, že jsi zase doma, a je vděčný za cokoli, co tě k nám zpátky přivedlo.“

Během hovoru se otevřely dveře a do místnosti vešel malý, asi osmiletý klučina. Bard se odvrátil od tlumoků, které právě balil.

„No, Alaricu, když jsem odsud odjížděl na královský dvůr, byl jsi ještě malý chlapec; ale teď už z tebe je skutečný chlap!“ Vzal ho do náručí a kolébal se s ním.

„Půjdu do exilu s tebou, bráško,“ řeklo dítě dychtivě. „Otec chce, abych šel na výchovu na dvůr toho starého krále! A já nechci být ve službě u krále, který mého bratra vyhnal do exilu!“ Viděl, jak se Bard směje a kroutí hlavou, ale trval na svém: „Umím jezdit na koni; můžu být tvoje páže, starat se ti o koně a nosit ti zbraně...“

„Ale ne, chlapče,“ usazoval chlapce Bard. „Na cestách, kterými se nyní musím vydat, nepotřebuju žádné páže ani doprovod. Musíš zůstat tady a být dobrým synem, dokud budu ve vyhnanství. A to znamená, že musíš vyrůst v dobrého muže. Král má radši takového chlapce, který je tichý a rozumný, nežli někoho, kdo je statečný a říká, co si myslí. Je to blázen, ale je to také král a musíme ho poslouchat, i kdyby byl hloupý jako Durramanův osel.“

„Ale kam půjdeš, Barde?“ vyptávalo se dítě. „Slyšel jsem, že na tebe byla všude uvržena kletba vyhnance a že ti nikdo v království nesmí poskytnout stravu, oheň ani přístřeší...“

Bard se zasmál. „Jídlo na tři dny si vezmu s sebou,“ řekl. „A až ty tři dny uplynou, budu z království Asturijců venku, někde v nějaké jiné zemi, kde královny rozkazy neplatí a nikdo je neposlouchá. Mám peníze a dobrého koně.“

„Stane se tedy z tebe bandita, Barde?“ ptal se chlapec s údivem rozšířenýma očima. Bard však zakroutil hlavou.

„Ne. Budu jenom voják. Na světě je spousta pánů, kteří potřebují zkušeného muže.“

„Ale kde? Dozvíme se to?“ kladl chlapec další otázku a Bard v odpověď s úsměvem citoval pár veršů ze staré balady:

Vydám se k zapadajícímu slunci,
které se sklání za moře.
Vyhnanství je teď mým osudem;
nikdo neztiší mé hoře.

„Tak rád bych tam šel s tebou,“ povzdychl si chlapec, ale Bard opět zakroutil hlavou.

„Každý člověk má svůj osud, bratře, a tvoje cesta nyní míří na králův dvůr. Jeho vlastní syn už je dospělý, ale má tam nového chlapce, Garrise z Kovových vrchů, který je stejně starý jako ty, takže se jistě brzy spřátelíte a stanete se *brediny*. Není pochyb, že právě z tohoto důvodu dal pro tebe poslat.“

„Nejenom to,“ podotkl dom Rafael s ironickým úšklebkem, „ale taky proto, aby mě ujistil, že se nepohodl s tebou, nikoli se mnou. No, chce-li, abych rychle zapomínal, má to mít. A co se tebe, Barde, týká, můžeš jet na hranice a dát se do služby k MacAranům. Na jeho El Haleine útočí ze všech stran bandité a tuláci z Venezských kopců a on bude rád, že tam má dobrého bojovníka.“

„Na to už jsem také myslel,“ přiznal Bard. „I když je to u Then-dary, kde jsou Hasturové. Někdo z Geremyho příbuzných by tam mohl proti mně rozpoutat krevní mstu a já bych si pak musel krýt záda dnem i nocí. Raději bych se na území Hasturů několik let nevy-skytoval vůbec.“ Skousl si rty a hleděl na podlahu. Před očima mu vytanul obraz Geremyho, celého bledého přestálou chorobou a dopa-dajícího na zmrzačenou nohu. Zatracený Beltran, který ho vtáhl do té potyčky! Když už musel zmrzačit svého nevlastního bratrance, proč to nemohl být ten, s kterým se skutečně pohádal? Sice pošetile, nic-méně pohádal. On a Geremy si málokdy ubližovali; a přesto ho jeho ruka zmrzala na celý život. Zaťal zuby a silou vůle jeho obraz vy-mazal z mysli. Co se stalo, stalo se. Už je pozdě na výčitky. Dal by však deset nejlepších let svého života za to, aby byl Geremy zase v pořádku a ucítil jeho ruku ve své. Ztěžka polkl a zatnul zuby.

„Myslel jsem spíš na to, že bych se vydal na východ do služby Edrica ze Serraisu. Mé duši by udělalo moc dobře, kdybych válčil proti králi Ardrinovi! Dal bych mu zřetelně najevo, že mě je lepší mít za přítele než nepřítele!“

Dom Rafael odpověděl: „Nemůžu ti radit, synu. Natož abych ti mohl poroučet. Jsi už dospělý a brzy budeš z mého dohledu. Musíš se těch sedm let nějak protlouct světem. Ale prosím tě: prožij oněch sedm let vyhnanství daleko od Asturijců a neválči s nimi!“

„To mě nenapadlo,“ přiznal Bard. „Kdybych se přidal mezi nepřátele krále Ardrina, považovali by za nepřítele i tebe. Svým způsobem je Alaric zárukou mého slušného chování. Nemohu se proti ně-

mu postavit, když se stane nevlastním otcem mého bratra, kterého tak miluji!“

„Nejenom to,“ pravil dom Rafael. „Sedm let tvého věku znamená mnoho; vyroste z tebe opravdový muž. Až se vrátíš — a po těch sedmi letech se vrátit opravdu budeš moci — můžeš s Ardrinem uzavřít příměří a udělat důstojnou kariéru v zemi, odkud pocházíš.“

Bard si pobaveně odfrkl: „Ardrin Asturia se mnou uzavře příměří, až vlčice Alar přestane chňapat po srdcích svých obětí a až *kyorebni* bude v zimě chytat hladovějícím králíčákům potravu! Otče, dokud budou Beltran a Geremy naživu, nikdy tam nenajdu klid a mír, i kdyby král Ardrin už byl dávno po smrti!“

„Tím si nemůžeš být tak jist,“ odvětil dom Rafael. „Geremy se jednoho dne vrátí do své země a princ Beltran může jednoho dne zahynout v nějaké bitvě. A Ardrin jiného syna nemá. Kdyby Beltran zemřel bez potomků, dědicem by se stal Alaric a já si myslím, že on si je toho moc dobře vědom. Proto chce, aby Alaric vyrostl na jeho dvoře, aby se mu dostalo řádného vychování a vzdělání, jak se na nastávajícího prince patří.“

„Královna Ariel však děti mít ještě může,“ řekl Bard. „Může dát králi Ardrinovi dalšího syna.“

„Kdyby k tomu došlo, nový král by proti tobě nic neměl a možná by byl naopak rád, že má v příbuzenstvu — byť jako *nedestra* — zkušeného válečníka.“

Bard pokrčil rameny. „Možná,“ připustil. „Kvůli tobě, kvůli svému bratru a budoucímu nástupníkovi trůnu slibuji, že proti králi Ardrinovi nebudu válčit. Přestože by moje srdce jávalo, kdybych se v bitvě postavil proti němu nebo kdybych přepadl Asturijce a odvedl Carlinu.“

Alaric se s vyvalenýma očima zeptal: „To je princezna Carlina tak hezká?“

„Já jsem toho názoru,“ pravil Bard, „že všechny ženy jsou při zhasnuté svítilně stejné. Ale Carlina je králova dcera, byla vychována jako moje nevlastní sestřenice a já ji mám moc rád. Byla se mnou zasnoubena a podle všech zákonů je to moje snoubenka. Je proti všem zákonům a spravedlnosti, aby s ní šel do postele nějaký jiný muž!“ Opět jím projela vlna hořkosti a vztek vůči Carlině, která ho

odmítla následovat do vyhnanství jako správná manželka, vztek vůči Beltranovi a Geremymu, kteří se mezi ně pletli, vztek vůči Meloře, jež ho vehnala do Carlininy náruče v takovém stavu, až ztratil sebevládu, opil se a vztáhl na ni ruku...

„Možná,“ pronesl malý Alaric, „že si tě nějaký tvůj nový král oblíbí natolik, že ti dá i svoji dceru...“

Bard se zasmál. „A půlku království, jak se praví v pohádkách, vid’? Dějí se i mnohem podivnější věci, bratříčku.“

„Máš všechno, co potřebuješ?“ optal se otec.

„Král Ardrin, i když je to bídák, mi zaplatil poměrně dobře,“ odpověděl Bard. „Odjel jsem ve vzteku až příliš velkém, abych si uvědomil, co mi všechno věnoval. Až tady jsem zjistil, co to vlastně mám: zlatého valacha z valerónských planin, meč a dýku, které by mohly být rodinnou památkou Hasturů, kožený oblek, jenž jsem měl na sobě v bitvě ve Sněžném údolí, a hotovost čtyři tisíce stříbrňáků. Když jsem je spočítal, objevil jsem, že mi přidal ještě padesát měděných *reisů*, takže si nemohu stěžovat, že bych byl za své služby u něj špatně zaplacen. Sotva by byl štědřejší ke svému kapitánovi, co po dvacetileté službě odchází do důchodu! On mě vlastně vyplatil! Ať ho Zandru sešvihá štířím bičem! Rád bych mu to všechno poslal zpátky a řekl, že nejsem kuplíř, abych za svoji právoplatnou manželku, kterou mi odepřel, přijal nějaké peníze. Ale...“ pokrčil rameny, „musím být praktický. Takové gesto by mi Carlinu nevrátilo a koně, meč a oblek nutně potřebuji, když mám opustit říši Asturijců...“

Zmlkl, protože se otevřely dveře a do místnosti vstoupila mladá statná žena s dvěma rezavými copánky, které jí spadaly na ramena. Na krátký okamžik si s úlekem pomyslel, že vidí Meloru; ale tato žena byla štíhlejší a mnohem mladší. Měla podobně kulatý obličej a stejně velké šedivé oči. „Pane,“ řekla plaše, „paní Jerana mě poslala, abych se vás zeptala, jestli má něco přichystat na odjezd vašeho syna. Pravila, že jestli má Bard mac Fianna nějaká přání, tak aby jí nebo mně dal okamžitě vědět, abychom ty věci stačily přinést ze skladu a připravit je.“

„Budu potřebovat jídlo na tři dny,“ odpověděl Bard. „A byl bych vděčný za jednu či dvě lahve vína. Jinak paní nebudu obtěžovat.“ Jeho oči spočinuly na povědomých, byť lehce odlišných rysech

a postavě. Ta rezavá dívka byla hezčí než Melora, štíhlejší, mladší a probouzela v Bardovi stejnou směsici zášti i touhy, již cítil vůči Melore.

„Vidíš,“ pravil dom Rafael, „moje žena to s tebou myslí dobře, Barde. Chce si být jistá, že ti nebude v exilu nic scházet. Máš s sebou dost pokrývek? Nepotřebuješ kotlík nebo raději dva?“

Bard se zasmál. „Snažíš se mě přesvědčit, že mě paní Jerana miluje, otče? Ani nápad! Stejně jako král se už nemůže dočkat, až budu pryč a nebudu tu zaclánět. Ale využiji její štědrosti; jedna nebo dvě pokrývky by se mi hodily, zrovna tak jako nějaká nepropustná celta. Mohla byste pro to dojít, *damiselo*? Vy jste určitě mezi služebnými mé matky nová, vidíte?“

„Melisendra není služebná, ale nevlastní příbuzná mé ženy,“ pravil dom Rafael. „Tvoje příbuzná je to tedy také; je MacAranová, mezi něž patřila tvá matka.“

„Skutečně? Znáš vašeho příbuzného, *damiselo*!“ řekl Bard. „Mistr Gareth byl *laranzu* v jedné bitvě krále Ardrina, a také vaše sestra Melora a příbuzná Mirella...“

Tvář se jí rychle rozjasnila úsměvem. „Vážně? Melora je mnohem větší *leroniska*, než jsem já. Poslala mi vzkaz, že pojedje do Neskaji,“ pravila. „Jak se daří mému otci, pane?“

„Když jsem ho viděl naposled, o zimních svátcích, vedlo se mu dobře,“ odpověděl Bard. „Přestože, jak tuším víte, byl v bitvě u Morayova mlýna vážně zraněn, kdy utržil ránu otrávenou dýkou od jednoho žoldáka ze Suchého města. Stále ještě chodil o holi.“

„Poslal mi dopis,“ pravila. „Napsala ho Melora. Hezky mluvila o vaší statečnosti...“ Náhle sklopila oči a začervenala se.

„Jsem rád, že si o mně Melora myslí jen to nejlepší,“ pronesl zdvořile Bard; v jeho nitru však zuřil konflikt. Melora, která ho tak odmítla, navzdory svým hezkým slovíčkům o jejich přátelství!

„Moc by mě potěšilo, kdyby o mně hezky smýšleli všichni vaši příbuzní,“ pokračoval Bard, „protože jsem se rozhodl, že pojedu do El Haleine a dám se do služby k MacAranům.“

Odpověděla: „Ale MacAran nemá potřebu najímat si žoldáky, pane. Podepsal s Hastury a s Neskajou dohodu, ve které se zavázali

dodržovat mír na svém území a nevést žádné války. Můžete si ušetřit cestu, pane, protože oni žoldáka z ciziny nepřijmou.“

Bard zvedl obočí. Takže Hasturové z Thendary a Hali rozšířili svůj vliv až k El Haleine? „Děkuji vám za upozornění, *damiselo*,“ odpověděl. „Mír mohou uvítat rolníci, vojáci však nikoli.“

„Jenže,“ namítala Melisendra s vědoucím úsměvem, „jestliže tam už tak dlouho trvá mír, mohl také nastat den, kdy muži mohou ve svém životě dokázat daleko víc, než jenom válčit. A muži, jako je můj otec, mohou s pomocí svého talentu udělat více věcí, než jenom riskovat život beze zbraně v boji.“

Dom Rafael ji přerušil a vypadal, jako by se trochu pohněval: „Běžte k paní, slečno, a oznamte jí, co si můj syn přeje. A řekněte jí že vyjíždí při západu slunce.“

„Proč, otče, tak spěcháš, aby ses mě zbavil?“ ptal se Bard. „Předpokládal jsem, že dnešní noc strávím v domě svého otce, když ani jeho ani svého bratra v příštích sedmi dlouhých letech neuvidím.“

„Že spěchám, abych se tě zbavil? Chraň bůh,“ odvětil dom Rafael. „Ale máš jenom tři dny na to, abys opustil říši Asturijců.“

„Na hranice mi to bude trvat pouze jeden den jízdy, když se vydám na sever ke Kadarinu,“ namítl Bard. „Pokud je El Haleine v rukách Hasturů, nemohu tam. Vydám se tedy do Hellersu a zjistím, jestli by pán Ardais neměl zájem o zdatného šermíře a vojevůdce. Nebo si snad myslíš, že tvoji drazí příbuzní pošlou vrahy, aby mě na cestě z jejich království vyslídili?“

Dom Rafael se zamyslel a pak pravil: „Pevně věřím, že ne, synu. Ale když ses do krve pohádal s Geremym i s princem, je možné, že jeden z nich bude chtít zajistit, aby ses po sedmi letech nevrátil a nepokusil se s králem Ardrinem uzavřít příměří. Byl bych moc opatrný, můj synu, a rozhodně bych si nic nenechával na poslední chvíli.“

„Budu opatrný, otče,“ ujistil ho Bard. „Ale na druhou stranu se nehodlám do exilu odplížit jako spráskaný pes s ocasem mezi nohama! A poslední noc strávím pod střechou svého otce!“ Jeho oči se setkaly s Melisendřinýma a dlouze se jí do nich díval. Dívka zrudla a snažila se od něj svůj zrak odvrátit, ale nedařilo se jí to, protože on ji držel v šachu. Mistr Gareth ho od Mirelly odrazoval, jako by byl

nějaký neposlušný školák, Melora ho dráždila a mučila, aby ho nakonec odmítla. Díval se do Melisendřiných očí, dokud se nezachvěla a ve tváři celá zrudla. Nakonec se jí podařilo pohled odvrátit a odspěchat z místnosti se skloněnou hlavou.

Pak se Bard zasmál a sklonil k Alaricovi: „Pojď, já ti dám všechny svoje luky, šípy a hračky. Jsem už muž a nebudu je potřebovat; kdo jiný by je měl dostat, když ne můj vlastní bratr? Můžeš se mými věcmi probrat a já ti povím, co budeš na královském dvoře dělat.“

Později, když dítě odešlo spát, si s rukama plnýma míčků, loveckých luků a dalších věcí stoupl k oknu a spokojeně se usmíval. Melisendra za ním přijde. Nedokáže přemoci kouzlo, které na ni vrhl. K čertu s ženami, které si myslí, že ho mohou jenom provokovat, odmítat ho a dělat si s ním, co samy chtějí! A tak se usmíval, nikoli překvapeně, nýbrž s pocitem naplněné touhy, když zaslechl na schodech lehké kroky.

Vešla do komnaty pomalu a zdráhavě.

„Ale, slečno Melisendro,“ pravil s úsměvem, který odhaloval jeho bílé zuby, „co vy tu děláte?“

Vzhledla k němu velkýma zamlženýma a poněkud vystrašenýma očima. „To netuším,“ odpověděla roztřeseným hlasem. „Myslela jsem... Zdálo se mi, že sem musím přijít...“

Vztáhl k ní s úsměvem ruce, přitáhl si ji k sobě a začal ji líbat. Držel ji pevně a pod rukou cítil, jak jí buší srdce, a věděl, že má strach a že je celá zmatená.

Mohl to také zkusit s Carlinou, pak by s tím nebyly žádné potíže. Neublížil by jí, ani ona by neprotestovala. Byl hloupý. Domníval se, že Carlina s ním musí sdílet ten vír, který v něm zuřil, že ho musí chtít tak, jak on chtěl ji. Stále ji chtěl, cítil v krvi palčivou touhu, žízeň, kterou v něm žádná jiná žena nedokáže utišit. Byla *jeho*, jeho žena, králova dcera, znak a symbol jeho cti, všeho, co v životě dokázal, a král Ardrin se opovážil mezi ně postavit!

Ruce mu zabloudily ke stužkám její spodničky, vklouzly dovnitř a ona ho nechala dělat všechno, co si usmyslel. Všechno vyděšeně a trpělivě snášela, jako králíčák v drápech bančia. Trochu se zachvěla, když jí sevřel prsa. Měla plná ňadra, ne vyzáblá jako Carlina. Tohle

byla samice, silná a plná samice, podobna Meloře, která ho dráždila a hrála si s jeho city. No, tahle to dělat nebude! Zatáhl ji k posteli a neustále vyvíjel tlak na její mysl i tělo. Nebránila se, i když ji hodil na lůžko a vyhrnul sukni. Stále se bezmyšlenkovitě třásla, ale on si toho nevšímal a vrhl se na ni. Vykřikla, ale pak už jenom ležela tiše a chvěla se. Neplakala však. No, tohle jí jde. Její čirá hrůza ho dráždila, stejně jako Carlinina. Ale tahle žena ho provokovat nebude, tahle ne!

Svalil se a ležel vedle ní vyčerpaně, ale vítězoslavně. Co kňučí? Vždyť to chtěla stejně jako on. Dal jí všechno, co může žena chtít, jen co se přenese přes ty hloupé řečičky a lichotky. Myslel, že by něco takového dokázal i s vdanou paní. S náhlým bodnutím bolesti se rozpomněl, jak seděl s Melorou u ohně a povídali si. Nechtěl ji tenkrát nijak očarovat; a proto z něj potom udělala blázna! No, tahle žena k tomu nebude mít příležitost. Všechny ženské jsou stejně děvky; už jich měl dost. Nic kolem toho nedělají, tak proč by urozená děvčata měla být jiná? Pod sukněmi mají jedno a totéž, tak co. Jenom cenu má každá z nich jinou, děvky si za to žádají peníze a šlechtičny sladké řečičky, lichotky a to, aby jim obětoval svoji mužnost!

Pak byl náhle k smrti vyčerpán. Jede do vyhnanství, opouští svůj domov na celé roky a je nucen plýtvat časem i myšlenkami na ženy. K čertu s nimi! Melisendra k němu ležela zády a třásla se vzlyky. Sakra! S Carlinou by to takové nebylo! Ona ho milovala, naučila by se ho milovat, od dětství byli přátelé, jedině, co jí měl prokázat bylo to, že jí nechce ublížit... Měla to být Carlina! Co to tady vlastně s touto malou děvkou v posteli dělá? Hodlal se snad nějak pomstít Meloře? Zrzavé vlasy, rozhozené po polštáři, ho vylekaly. Mistr Gareth by se zlobil, mistr Gareth věděl, že Bard mac Fianna není žádný kluk, kterého je třeba před ženou, jíž se mu zachtělo, varovat. Ale její tiché vzlyky ho naplňovaly úzkostí.

Váhavě k ní natáhl ruku: „Meloro,“ řekl, „neplač!“

Obrátila se k němu obličejem. Její oči s vlhkými řasami vypadaly nesmírně obrovské. „Já nejsem Melora,“ pravila. „Kdybyste takhle jednal s Melorou, zabila by vás svým *laranem*.“

Ale ne, pomyslel si. Melora ho chtěla, ale kvůli svým naivním názorům si zvolila, že je bude oba trýznit. Tato — jak jen se jmenu-

je... Mirella, ne, Melisendra, tak to je... byla ještě panna. To nepředpokládal; věděl, že mnoho *leronisek* využívá práva vybírat si muže, které chtějí. Přál si, aby to byla Melora. Melora by dokázala utišit jeho krutý hlad. Melisendra byla v jeho náručí jenom bezvládným tělem jako kus hadru. A přesto... Přesto i toto bylo vzrušující, když věděl, že na ni dokáže vztáhnout kouzlo a že se mu nemůže vysmívat, jako to udělala Melora.

„To nevadí,“ řekl. „Stalo se. Sakra, přestaň brečet!“

Snažila se vzlykání ovládnout. „Proč se na mě teď zlobíš, když jsi prosadil to, co jsi chtěl?“

Proč mluví, jako kdyby ona to vůbec nechtěla? Viděl, jak si ho prohlíží. Dal jí prostě jenom příležitost udělat, co sama chtěla, bez potřeby překonávat skrupule, které Meloře bránily klesnout mu do náručí!

„Moje paní se bude zlobit,“ řekla. „Co si jen počnu, bratranče, jestli jsem přišla do jiného stavu?“

Hodil na ni šaty. „S tím já nemám co dělat,“ odvětil. „Já jsem na cestě do exilu; ledaže by ses se mnou chtěla rozjet v mužském převlečení, jako dívka z jedné staré balady, která následovala svého milého jako páže v pánských šatech. Co? Nu, tak potom, *damiselo*, nebudeš první ani poslední, kdo donosí di Asturienům parchanta. Nebo si snad myslíš, že jsi něco lepšího než moje matka? Jestli tomu tak bude, jsem si jist, že tě můj otec nenechá, abys s dítětem hladověla někde v polích.“

Zírala na něj s očima dokořán otevřenýma a stírala si slzy, které jí stále stékaly po tvářích.

„Ty nejsi člověk, ty jsi ďábel!“ zašeptala.

„Ne,“ odporoval jí s hořkým smíchem. „Tys o tom ještě neslyšela? Jsem vyhnanec, jsem vlk! Král to povídal. Copak si myslíš, že bych se mohl chovat jako člověk?“

Sebrala svoje šaty a prchla pryč. Naslouchal, jak její nárek mizí; jak její kroky utichají na schodišti...

Mrštil sebou na postel. Polštář voněl po jejích vlasech. *Sakra*, pomyslel si zachmuřeně, *kdyby to tak byla Carlina...*

Bez Carliny jsem vyhnanec, bastard... vlk... Vztek, pýcha a touha ho náhle celého přemohly.

S tebou bych byl někdo úplně jiný... Carlino, ach Carlino...!

Odjel hned zrána, jen co se s otcem a Alaricem rozloučil. Bylo mu smutno, ale byl mladý a věděl, že se musí vydat ven do světa za dobrodružstvím. Nedokázal dlouho vydržet na jednom místě. Můžou tomu říkat vyhnanství, ale pro mladého muže se zkušenostmi z války to bylo dobrodružství a naděje. A za sedm let se může vrátit zpátky.

Cestou se mlha postupně rozpustila a začínalo být hezky. Mohl by zajet do Suchého města a zjistit, jestli pan Ardcaran nepotřebuje žoldáka, tělesnou stráž nebo někoho, kdo by dokázal hovořit jazykem Asturijců a západní země, nebo kdo by jeho muže vycvičil v šermu a obraně proti nepříteli. Určitě jich potřebuje spoustu. Nějak si při tom vzpomněl na tu prostou písničku svých vojáků:

Pěťadvacet leronisek navštívilo Ardcaran,
k čemu všemu byl jim potom ten *laran*...

Napadlo ho, že musejí být jako Mirella, *leroniska*, která si své panenství drží pro Vhled. Proč, přemýšlel, to může být jenom dívka, kdo může trénovat tuto formu *laranu*? O *laranu* nevěděl nic, jenom to, že se ho bojí, a přesto stačilo málo a on mohl být — jako Geremy — vybrán k výcviku na *laranzu* a nosit s sebou do bitvy místo meče hvězdný kámen... Zahvízdal si několik dalších veršů této balady, ale hlas se mu v rozlehlých prostorách úplně ztrácel. Přál si, aby tu s ním byl nějaký přítel nebo druh, stačil by i pomocník. Nebo aspoň žena; třeba Melora, která by mu po boku jela na svém kulhavém oslíku a povídala si s ním o válce, etice a ambicích, jako si dosud nikdy s žádnou jinou ženou nepovídal. Ani vlastně s žádným mužem... Ne. Nesmí na Meloru myslet. Když si na ni vzpomněl, viděl její rezavé vlasy a to mu okamžitě připomnělo Melisendru, jak mu bezvládně leží v náručí...

Carlina. Kdyby s tím Carlina souhlasila, jako by to udělala každá správná manželka, a odjela s ním do vyhnanství. Mohli jet spolu, smát se a povídat si jako malé děti. A až by večer slezli s koně a rozbili tábor, držel by ji něžně v náručí a opatrně zabalil do pokrývek... Tyto myšlenky ho bolely. Ale pak ho okamžitě ovládl zuřivý vztek, když ho napadlo, že král Ardrin možná nebude chtít ztrácet čas a dá

Carlinu jinému muži, možná Geremymu Hasturovi. Škodolibě jí Geremyho přál, i s tou jeho zmrzačenou bezvládnou nohou... Ale tato myšlenka ho mučila. Carlina, která se dává Geremymu, jak jemu nechtěla! K čertu s nimi co vlastně od nich očekával?

K polednímu zastavil, aby se jeho kůň mohl vydýchat, uvázal ho ke kokonovníku a z vaku u sedla si vyndal tvrdý chléb a masovou pastu, které spolu přežvykoval, zatímco kůň se pásł na čerstvé jarní trávě. Jídlo měl na několik dní; domna Jerana k němu byla štedrá. Nechtěl riskovat, aby si musel jídlo nebo obilí pro koně kupovat, dokud nepřekročí Asturijské hranice. Láhve si raději naplní vodou z pramenů nežli z městských studen. Bylo na něj uvrženo vyhnanství a všichni mají právo ho odmítnout. Toho, že by byl zabit, se příliš neobával. Král Ardrin na jeho hlavu nevypsal žádnou odměnu, takže pokud se bude držet stranou od Geremyho příbuzných, kteří by na něm mohli uplatnit krevní mstu, neměl důvod ke strachu.

Cítil se však velice sám, na což nebyl zvyklý. Byl by vděčný za něčí přítomnost, třeba i sluhy. Vzpomněl si, jak jednou jeli s Beltranem na loveckou výpravu. Mohlo jim být kolem třinácti let, muži ještě nebyli, a kvůli jakýmsi problémům doma začali hovořit o možném útěku z domova, že by mohli jet do Suchého města a nechat se najmout jako žoldáci. Přestože věděli, že to je napůl hra, brali to na-prosto vážně. Tenkrát byli dobrými přáteli. Náhlá bouře je přinutila hledat přístřeší v polorozbořené stodole. Choulili se k sobě pod jednou pokrývkou a dlouho do noci si povídali. Než usnuli, obrátili se k sobě čelem a vyměnili si slib *bredinu*, jak to malí hoši dělávají... Proč jenom, ve jménu všech bohů, se musel kvůli něčemu takovému s Beltranem pohádat? Ztracená Melora, byl z jejího odmítnutí úplně vykořeněný, kvůli čemuž se nepohodl se svým nevlastním bratrance. Proč se ženy pletou do mužských přátelství? Ani jedna z nich za to nestojí! A protože ho Melora odmítla, on se pohádal s Beltranem a řekl mu cosi neodpuštitelného, což vedlo k tomu... I když už vyrostl z chlapeckých her, měl mít na paměti ty dlouhé roky, po které byl přítelem Beltrana, svého bratrance a prince. Bard si zakryl rukama tvář a poprvé po dlouhé době od svého dětství se rozplakal. Vzpomínal na roky, kdy k sobě měli tak blízko, a jak se pak stal jeho nepřítelem a Geremy byl zmrzačen na celý život. Oheň dohořel, ale

on znaveně ležel dál s hlavou v dlaních, přemožen smutkem a zoufalstvím. Co ho to jenom popadlo, že od sebe odhodil ctižádost, přátelství, život, který si vybudoval, a to všechno kvůli jedné ženě? A teď přišel i o Carlinu. Slunce zapadlo, ale on se nedokázal donutit vstát, umýt si tvář a nasednout na koně. Přál si, aby byl býval raději zahynul v bitvě u Morrayova mlýna, a dýka se tak Geremymu vyhnula.

Jsem sám. Napořád už budu sám. Jsem vlkem, kterým mě můj nevlastní otec nazval. Každý je proti mně a já jsem proti všem. Nikdy předtím si význam slova *vyhnanec* plně neuvědomoval, ani když stál před králem a vyslechl své potrestání.

Konečně vyčerpáním usnul.

Když se náhle probudil, procitl ze spánku rychle jako divoké zvíře, cítil, že má tváře ztuhlé solí ze slz, jež mu ve spaní uschly, slz svého uprchlého dětství; věděl, že spal příliš dlouho. Poblíž někdo stál. Ještě než pořádně otevřel oči, uchopil bryskně meč a vyskočil.

Byl šedavý úsvit. Před ním stál Beltran, zahalený v modrém plášti s kapucí, a v ruce měl vytažený meč.

„Takže,“ pronesl Bard, „tobě nestačilo, že jsem byl vyhnán do exilu. Máš dojem, že ani sedm dlouhých let ti neposkytne přede mnou bezpečí, Beltrane?“ Bylo mu zle od nenávisti a své slabosti. To tolik včera večer naříkal kvůli ztracenému přátelství se svým nevlastním bratrem, který ho přišel ve spánku zabít?

„Jak jsi statečný, můj princi!“ zvolal. „Zabít spícího muže. Nabyl jsi dojem, že ani sedm let tě přede mnou neochrání?“

„Nebudu s tebou diskutovat, Vlku,“ odvětil Beltran. „Místo toho, abys z našeho království co nejrychleji zmizel, ty ses rozhodl, že ti to bude trvat co nejdéle. Visí nad tebou teď kletba, že tě může kdokoli beztréstně zabít. Můj otec ti poskytl milost; já však ne, já tě ve svém království nechci. Tvůj život patří mně.“

Bard zachrčel: „Tak si ho vem!“ a zaútočil na něj mečem.

Oba byli rovnocenní soupeři. Učívali se spolu šermovat od nejlepších učitelů v zemi a vždycky spolu trénovali. Důvěrně znali slabá místa toho druhého. Bard byl vyšší a dosáhl dál; přesto však nikdy předtím nebojovali skutečnými zbraněmi, jenom s náhražkami. Bard

měl neustále před očima tu prokletou zimní noc, kdy se rval s Geremym a zmrzačil ho na celý život... Nechce Beltrana zabít; a nevěřil ani, že by ho Beltran v případě, že by vyhrál, dokázal zabít. *Proč, ve jménu Zandrua, proč?*

Je možné, že Carlina by mohla zákonně patřit Geremymu pouze v tom případě, že by se stala vdovou dříve, než by se provdala? Ta myšlenka ho rozběšnila. Odrazil Beltranův útok a bojoval jako smyslů zbavený, až se mu podařilo vykopnout Beltranovi meč z ruky. Odkutálel se od nich.

„Nechci tě zabít, bratranče,“ řekl. „Nech mě z tohoto království v klidu odejít. A jestli mě budeš chtít připravit o život i po těch sedmi letech, vyzvu tě na souboj a budeme spolu čestně bojovat.“

„Zkus mě zabít neozbrojeného,“ chroptil Beltran, „a tvůj život nebude mít po celých Stech královstvích ani cenu zlámané grešle.“

Bard se zamračil: „Tak pojď, seber si ten meč a já ti ukážu, jak se má bojovat! Myslíš si snad, chlapečku, že tím, že mě zabiješ, se mi vyrovnáš?“

Beltran šel mlčky zvednout meč. Když se sklonil, aby ho sebral, ozval se dusot koňských kopyt a oni spatřili, jak se na ně plnou rychlostí žene kůň. Když mezi nimi škubnutím zastavil, Bard s úžasem zjistil, že na něm sedí Geremy Hastur, bledý jako smrt. Seskočil s koně a chytil se za opratě, protože sám nedokázal bez opory stát.

„Prosím vás, Barde, Beltrane...“ lapal po dechu. „Copak vás nedokáže usmířit nic jiného než smrt? Nedělejte to, *bredinové*. Já už nikdy nebudu chodit a Bard musí na polovinu života do vyhnanství. Beltrane, prosím tě, jestli mě máš aspoň trochu rád, tak už toho nechte...“

„Ty se do toho neplet, Geremy,“ odbyl ho Beltran se staženými koutky úst.

Bard však pravil: „Tentokrát, Geremy, přísahám na čest svého otce a na svoji lásku ke Carlině, že za tuhle hádku vůbec nemohu. Beltran mě chtěl zabít ve spánku, a když jsem ho odzbrojil, věnoval jsem mu život. Jestli se ti toho malého blázna podaří nějak uklidnit, tak to prosím tě ve jménu Boha udělej, a mě nechte v klidu odejít.“

Geremy se na něho usmál a řekl: „Já ti nic nevyčítám, bratře. Byl jsi opilý, celý bez sebe, a já ti na rozdíl od krále věřím, že jsi

úplně zapomněl, že při sobě nemáš svou dýku, kterou sis jako kluk krájel chleba. Beltrane, ty osle, polož ten meč! Přišel jsem se s tebou rozloučit, Barde, a usmířit se s tebou. Pojd' mě obejmout, bratranče.“

Rozpřáhl náruč a Bard s očima zamlženými slzami šel svého nevlastního bratrance obejmout a políbit na obě tváře. Cítil, že se zase rozpláče. A pak ho přemohl vztek a nenávisť, když přes rameno spatřil, jak se na něj žene Beltran s napřaženým mečem.

„Zrádce! Ztracenej zrádce!“ zařval, vytrhl se z Geremyho náručí a vytáhl svůj meč. Dvěma údery vyrazil Beltranovi meč, a přestože slyšel, jak Geremy hrůzou a děsem vykřikl, proklál Beltranovi svým mečem srdce. Bezvůlně se mu svalil k nohám.

Geremy také upadl, silně se udeřil do zmrzačené nohy a naříkal na zemi. Bard nad nimi zklamaně stál.

„*Kristoforové* mají o svém Otci břemen takovou pověst,“ pravil. „Také byl zrazen svým nevlastním bratrem, když stál v náručí svého přítele. Nevím, jestli jsi *kristoforo*, Geremy, nebo jestli ses jenom propůjčil k takové ošklivé hře. Já ti věřil.“ Cítil, jak se mu ústa plácem zkroutila, ale kousl se silně do jazyka, aby nedal nic najevo.

Geremy zaťal zuby a pokoušel se vstát. „Já tě nezahlavil, Barde. Přísahám. Pomoz mi, bratráčku.“

Bard zakroutil hlavou. „Podruhé ne,“ pronesl hořce. „Domluvil ses s Beltranem, jak svoji odvetu provedete?“

„Ne,“ odpověděl Geremy. Chytil se za třmeny a podařilo se mu vstát. „Věř tomu, Barde, nebo ne, pokusil jsem se o usmíření...“ Začal naříkat. „Je Beltran mrtev?“

Bard odvětil: „Nevím.“ Sklonil se a položil mu ruku na srdce. Nebilo; pohlédl zoufale na Beltrana a pak na Geremyho. „Neměl jsem na vybranou.“

„Já vím,“ řekl Geremy a hlas se mu zlomil. „Byl by tě býval zabíjel. Milostiplná Avarro, proč se nám to stalo?“

Bard zaťal zuby a přinutil se vytáhnout meč z Beltranova těla. Oťel ostří o trs trávy a zasunul ho do pochvy. Geremy opodál plakal; už se nepokoušel své slzy zakrývat. Nakonec pravil: „Nevím, co říknu králi Ardrinovi. Měl jsem ho na starost. Vždycky byl z nás ten nejmladší...“ Nemohl to dopovědět.

„Já vím,“ povzdechl si Bard. „I když my jsme už dávno byli muži, on byl pořád dítě. Mělo mě napadnout...“ Zmlkl.

„Každý máme nějaký osud,“ připomenul Geremy. „Barde, moc nerad tě o to žádám, ale nemohu chodit sám bez pomoci. Mohl bys přehodit Beltranovo tělo přes jeho koně, abych ho mohl dovézt zpátky do hradu? Kdybych s sebou měl sluhu nebo pomocníka...“

„Ale,“ namítl Bard, „nechtěl jsi přece mít u své zrady žádné svědky.“

„Stále tomu věříš?“ kroutil hlavou Geremy. „Ne. Nechtěl jsem mít svědky pro svoji slabost, protože jsem byl skutečně odhodlán vás oba požádat o uzavření smíru. Nejsem tvůj nepřítel, Barde. Smrti už bylo dost. Nebo si chceš vzít i můj život?“

Bard věděl, že by toho mohl snadno dosáhnout. Geremy byl jako řádný *laranzu* neozbrojený. Zakroutil ale hlavou, došel pro Beltranova koně a zavedl ho na místo, odkud mohl pohodlně zvednout princovo nehybné tělo a přivázat ho přes sedlo.

„Mám ti pomoci nasednout, Geremy?“

Geremy sklonil hlavu, nechtěje se setkat s Bardovýmá očima. Neochotně jeho nabídku přijal a Bard mu pomohl do sedla. Seděl tam, kolébal se a třásl od hlavy k patě. Jejich oči se střetly, ale oba věděli, že už nemají, co by si řekli. I obvyklý pozdrav na rozloučnou by byl příliš. Geremy zatáhl za opratě, uchopil i opratě druhého koně, na němž leželo Beltranovo bezvládné tělo, pomalu se obrátil a pustil se po cestě zpátky k hradu Asturijců. Bard se zachmuřenou tváří sledoval, jak odchází, dokud mu nezmizel z dohledu. Pak si povzdychl, osedlal vlastního koně a odebral se bez ohlednutí z království Asturijců do vyhnanství.

KNIHA DRUHÁ

**Vlk
z Kilghardu**

1. KAPITOLA

Půl roku před uplynutím sedmi let vyhnanství se Bard mac Fianna, zvaný Vlk, dozvěděl o smrti krále Ardrina a zjistil, že se může do říše Asturijců klidně vrátit.

Byl tehdy daleko v Hellersu v malém království Scaravel, kde pomáhal bránit Sain Scarp před bandity z Alardynu. Po krátké době, co se Sain Scarp ubránil, dostal Bard od domna Rafaela zprávu o tom, co je u nich v království nového.

Tři roky po smrti prince Beltrana porodila královna Ariel králi dalšího syna. Když Ardrin zemřel a na otcův trůn měl nastoupit malinký princ Valentin, královna prozíravě uprchla ke svým příbuzným na valerónské planiny a zanechala Asturijce svému vlastnímu osudu. Největší nárok si dělal Geremy Hastur, jehož matka byla sestřenicí krále Ardrina, a který prohlašoval, že za dávných dob toto celé území přináleželo pod vládu starých Hasturů, a mělo by jim tedy náležet i nadále.

Dom Rafael psal: *Nikdy už nehodlám padat na kolena před Hastury. My máme na trůn mnohem větší nárok nežli Geremy, protože Alaric je právoplatný dědic můj i — po Valentinovi — krále Ardrina. Přijed', můj synu, abys mi pomohl vyzvednout Alarica z Geremyho poručenství a získat království pro svého bratra.*

Bard stál zpola oděný ve Scaravelské strážnici, kde ho zpráva zastihla, a dlouze o ní přemýšlel. Sedm let pracoval v různých drobných královstvích jako žoldák; později se vypracoval na jejich kapitána. Vůbec neměl pochyb o tom, že se jeho pověst Vlka z Kilghardu rozesla široko daleko za Hellers, možná i do Valeronu. V těchto letech zakusil spoustu bojů a teď měl před sebou vzkaz, v němž mezi řádky stálo, že ho v nastávajících letech čeká ještě pěkná řádka dalších; na jejich konci jej však bude očekávat mír, čest a teplé místočko poblíž trůnu Asturijců. Zamračil se na posla:

„Otec ti nedal žádnou jinou zprávu, jenom toto? Žádný důvěrný vzkaz, který bys měl vyřídit z očí do očí?“

„Ne, *vai domne*.“

O mojí ženě tedy nedostanu žádnou zprávu? přemýšlel Bard. Měl Geremy tolik drzosti a vzal si ji? Protože co jiného než sňatek s Ardrinovou dcerou by mu mohlo dodat odvahy, aby si nárokoval právo na jeho trůn? Všechny ty řeči o starých dobách, kdy tam vládli Hasturové, jsou nesmysl, a Geremy to musí vědět stejně dobře jako on!

„Ale mám pro vás vzkaz od paní Jerany,“ dodal posel. „Požádala mě, abych vám vyřídil, že vás pozdravuje domna Melisendra a váš syn Erlend.“

Bard se zamračil, až sebou posel při jeho prudkém pohybu škulbl.

Na Melisendru už úplně zapomněl. Měl mezitím celou řadu žen a bylo značně pravděpodobné, že měl v některém z království jednoho či dva syny. Jedné táborové ženě dal peníze, když je měl, protože její syn vypadal jako on v jeho letech, protože mu vyprala šaty a zastříhla vlasy, když potřeboval ostříhat, a protože vařila mnohem chutnější jídla, než která dostával na strážnici. S nelibostí teď na Melisendru pomyslel. Fňukna jedna ukňouraná! Toto setkání s ní mu zanechávalo pachut' v ústech. Bylo to naposled kdy se pokusil očarovat ženu, již toužil dostat do postele. No, pravda, byla to panna, a zdá se, že ji nenapadlo nic moudřejšího, než se se vším, co se přihodilo, svěřit svojí paní. Paní Jerana na něj měla pífku již od jeho dětství a bratr Alaric si s ním hrával raději než s kterýmkoli jiným kamarádem. A teď může Jerana na jeho hlavu připočítat další špatný skutek, protože tak tomu dozajista říká.

Melisendřina přítomnost bude dobrou výmluvou, proč se vyhnout Asturijcům. Ale přesto nebylo úplně nepříjemné myslet na to, že má někde v nějaké dobré rodině potomka, vychovaného jako *ne-destra* šlechtice. Tomu chlapci může být tak šest let. To už je dost, aby se začal učit chlapeckým záležitostem. Melisendra ho bezpochyby proti němu naočkovala. Rozhodně nechtěl, aby jeho syn byl vychováván takovou syrovátkovou fňuknou, ani jejími kyselými dámami. Takže jestli se paní Jerana domnívá, že ho odradí zprávou o tom, že všichni vědí, jak Melisendru zneužil, tak to o tom bude muset přemýšlet znovu.

„Řekni mému otci,“ obrátil se na posla, „že se k Asturijcům vydám během tří dnů. Moje práce tady je již u konce.“

Než odešel, odebral se do tábora za ženou jménem Lilla a dal jí většinu peněz, které si v Scaravelu vydělal.

„Mohla by sis někde tady v horách koupit malý statek,“ navrhl jí. „A manžela, který by ti s tím pomohl a vychoval syna.“

„Podle tvých slov soudím,“ odpověděla Lilla, „že se sem nehodláš vrátit zpátky, až si to u vás doma všechno vyřídíš.“

Bard zakroutil hlavou. „Myslím, že ne.“

Viděl, jak ztěžka polkla, a začal mít strach z toho, že mu bude dělat scény. Ale na to byla Lilla příliš rozumná. Stoupla si na špičky, vřele ho objala a políbila.

„Tak ti tedy přeju šťastnou cestu, Vlku, a ať se ti tam daří.“

Vrátil jí polibek a usmál se na ni. „Ty jsi ale statečná žena, jako voják! Rád bych se ještě rozloučil s chlapcem,“ dodal a ona zavolala baculatého chlapce, který mohl oči nechat na Bardově nablýskané přilbě, kterou si na cestu na jih nasadil na hlavu. Bard chlapce zvedl a přitiskl si ho na prsa.

„Nemohu ho přijmout za svého, Lillo,“ pravil. „Nevím, jestli tam budu mít nějaký domov, kam bych ho mohl vzít. Ostatně přede mnou i po mně jsi měla mnoho mužů.“

„To od tebe ani neočekávám, Vlku. Každý muž, kterého bych si vzala za manžela, může mého syna vychovat jako svého vlastního, nebo si vzít nějakou jinou ženu.“

„Stejně ale platí,“ pokračoval Bard a usmál se na chlapce, „že kdyby začal za takových dvanáct let projevovat zájem o bojové umění a tys měla další děti, takže bys ho nepotřebovala, aby ti pracoval na statku nebo tě ve stáří živil, pošli ho za mnou k Asturijcům a já ho naučím vydělávat si na chleba mečem a udělám pro něj všechno.“

„To je od tebe velice štědré,“ řekla Lilla a on se zasmál.

„Je snadné být štědrý ve věcech, o kterých se dá tušit, že nikdy nenastanou. Tohle všechno totiž předpokládá, že za dvanáct let já budu ještě naživu, což je věc, kterou žádný voják nemůže říct s určitostí. Kdyby ses doslechla, že jsem mrtev... Tak si, děvče, bude tvůj syn muset probojovat cestu světem sám, stejně jako jeho otec, pomo-

cí bystrého rozumu a silných paží. Necht' jsou k němu d'áblové las-kavější, než byli ke mně.“

Lilla pravila: „To je zvláštní požehnání, které dáváš svému synovi, Vlku.“

„Vlčí požehnání?“ zasmál se Bard a dodal: „Je možné, že to vůbec není můj syn; a požehnání od cizího mu nemůže nijak prospět, zrovna tak jako kletba mu nemůže způsobit žádné zlo. Já takovýmto věcem vůbec nevěřím, Lillo. Kletby a požehnání jsou jedno a to samé. Přeju mu všechno dobré, a tobě taky.“ Rychle chlapce políbil na tvář, postavil na zem a ještě jednou políbil Lillu. Pak naskočil na koně a odjel pryč. Jestli Lilla plakala, tak měla dost duchapřítomnosti, aby s tím vyčkala, až Bard zmizí z dohledu.

Bard se ovšem na cestě na jih cítil povznesený. Osvobodil se z jednoho závazku, který si během těchto let způsobil, a nestálo ho to víc než peníze, které tak jako tak nepotřeboval. Ten chlapec vůbec nemusí být jeho, protože všechny malé děti s blond vlásky vypadají jedno jako druhé, aniž by byly v příbuzenském poměru. Vyroste pevně spjatý s půdou své matky a on už tedy nemusí ani na jednoho z nich vůbec pomyslet.

Osaměle zamířil ke Kadarinu. Projížděl krajinou, která byla zpusťována drobnými válkami, neboť Aldaranové, kteří tady v dobách jeho otce udržovali mír, již nevládli. Místo toho tu byla čtyři malá království a lesy ležely ladem, protože čtyři chamtiví a pŕdychtiví bratři proti sobě bojovali lepivým ohněm a magií. Bard na rok u jednoho přijal službu, a když byl poražen (dom Anndra ze Špičatých vrchů mu dal dívku, kterou Bard chtěl, štíhlou, čtrnáctiletou s dlouhými tmavými vlasy a očima, které mu připomínaly Carlinu), Bard se sebral a vstoupil do služby k jeho bratrovi; domna Lerryse potom zavedl přímo do pevnosti tajnou chodbou, kterou poznal, když sloužil na Špičatých vrších. Jenže pak se ti dva bratři usmířili, uzavřeli spolu proti třetímu bratrovi spoustu přísah a to děvče ho varovalo, že jedna součást jejich paktu je Bardova hlava, protože oba měli pocit, že by kteréhokoli z nich mohl kdykoli zradit. Vypustila ho ven stejnou tajnou chodbou a on uprchl do Scaravelu, kde si sliboval, že se už nikdy nebude zúčastňovat příbuzenských bitek.

A nyní jede domů dělat úplně to samé! Aspoň že se v tomto případě jedná o jeho vlastní příbuzné.

Přejel Kadarin a projížděl pohořím Kilghardu, kde na krajině spočívaly stopy války. Když přejel hranice Asturijců, všiml si, že zde jsou také pozůstatky války. Přemýšlel, jestli se s návratem na králův dvůr neunáhlil. Ale ne; nárok na trůn uplatňoval Geremy, který seděl v Ardrinově pevnosti, a jestli ji už dom Rafael stačil obklíčit, poslal by Bardovi vzkaz, že se sejdou tady. A tak pokračoval dál v cestě do svého starého domova.

Vůbec si neuvědomoval, kolik se toho tady za těch sedm let změnilo, respektive kolik zbylo ze starého. Bylo časně jaro; přes noc napadal těžký sníh a kokonovníky byly celé zasněžené. Když byli s Carlinou malí, hrávali si pod kokonovníkem na dvoře. On už sice dávno vyrostl z dětských her, ale vylezl na strom, aby Carlině přinesl kokonky, z jejichž měkkých vatových skořápek si dělala postýlky pro panenky. Jednou našli opravdu veliký kokon a Carlina do něj uložila kotě, zabalila ho do jemné plsti a zpívala mu ukolébavky. Kotě však tato hra brzy přestala bavit a vyškrábalo se ze skořápky ven. Pamatoval si, že Carlina měla dlouhé vlasy až do pasu, jak tam stála s roztrhaným kokonem v rukách a cucala si palec, kam ji kotě škrábalo, a oči měla plné slzí. On to kotě chytil a chtěl mu zakroutit krkem, ale Carlina mu ho vytrhla, skryla na prsou a malýma rukama ho bránila.

Carlina. Vracel se k ní zpátky, vracel se zpátky ke své ženě, která mu podle starého zákona přináležela, a on bude vyžadovat, že musí být dodržen. Pokud její otec dal Carlinu jinému muži, tak ho zabije a pak se ožení s Carlinou. A kdyby ten druhý muž byl Geremy, urízl by mu *cuyony* a opekl by si je před jeho očima!

Do chvíle, než z dálky spatřil věže hradu domna Rafaela, dostal se do divokého zápalu, namířeného proti Geremymu i Carlině; kdyby s ním byla zůstala, ani Ardrin by je nemohl od sebe podle zákona rozdělit!

Slunce zapadlo, ale byla jasná noc a na obloze svítily tři měsíce. Napadlo ho, že to je šťastné znamení, ale když vyjížděl k branám hradu, které před ním byly zavřené, když slezl s koně a zatloukl na

ně, zaslechl hrubý hlas starého otce *coridomna* Gwynna: „Koho to sem čerti nesou? Kdo se sem odvažuje lézt v době, kdy všichni slušní lidé jsou už dávno v posteli? Jestli něco chceš domnu Rafaelovi, tak se vrať zítra za světla, až všichni vagabundové zalezou zpátky do svých pelechů!“

„Otevři bránu, Gwynne,“ křikl Bard se smíchem, „neboť za ní stojí Vlk Kilghardu, a jestli ji neotevřeš, přeskočím zed’ a ty budeš platit krvavou pokutu, jestli mi lupiči ukradnou koně! Nebo mi snad chceš bránit v návratu do otcova domu?“

„Mladý pan Bard! Jste to opravdu vy? Brynate, Haldrane, pojd’te sem otevřít bránu! Slyšeli jsme, že jste na cestě, ale kdo mohl tušit, že se vrátíte v takovouto hodinu?“ Brána se otevřela. Bard seskočil s koně a zavedl ho dovnitř. Starý Gwynn k němu přistoupil a nemotorně ho jednou rukou objal. Byl starý, šedivý a sehnutý. Napadal na jednu nohu a ruka mu končila u lokte, přišel o ni, když hájil hradní věž, v jejímž podkroví byla ukrytá první žena domna Rafaela. A tehdy dom Rafael přísahal, že až do jeho smrti nebude nikdo jiný jeho *coridomnem*, a přestože muž již drahnou dobu přesluhoval, žárlivě na svém místě lpěl a bránil každému mladšímu muži, který chtěl jeho místo zaujmout. Když bylo Bardovi sedm let, ukázal mu jako první pohyby mečem. Ted’ ho objal, políbil a pravil: „Nevlastní otče, proč jsou brány v této mírumilovné krajině zabarikádované?“

„V dnešní době tady už není žádný mír, pane Barde,“ pravil starlec chmurně. „Hasturové tady začali prohlašovat, že celá tato země je jejich, přestože od věku věků náležela vždycky Asturijcům; vždyť už to samotné jméno *Asturijci* znamená *Země Asturijců*; jak si jenom mohou ti prokletí Hasturové nárokovat právo na celý tento kraj? A ted’ ještě lidé z Hali prohlásili, že budeme patřit pod vládu jejich tyrana, a snaží se nám všem sebrat zbraně, takže budeme vydáni na milost a nemilost hrdlořezům a banditům! Pane Barde, nastaly tak špatné časy, co jste odsud odešel!“

„Doslechl jsem se, že král Ardrin je mrtev,“ řekl Bard.

„To je pravda, pane, a mladý princ Beltran byl zákeřně zavražděn, a to přibližně ve stejné době, kdy jste nás opustil. Jen tak mezi námi, vůbec nevěřím tomu, že by ten zatracený Hastur, který se nyní pokouší nárokovat si trůn, v tom neměl prsty. On a mladý princ prý

spolu jeli někam ven a vrátil se jenom jeden z nich; samozřejmě, že to byl Hastur, ten špinavý *laranzu* a bačkora. Když tedy Ardrin zemřel, uprchla královna Ariel ze země. Dom Rafael říkal, když starý král zemřel, že: *„Tato země zahyne, jestli jí bude vládnout dítě.“* A pochopitelně, po celém kraji se jenom válčí a pole jsou plná když už ne banditů, tak vojáků, a poctiví lidé si nemohou v klidu a míru pěstovat obilí. A teď jsem se ještě doslechl, že když Hasturové v této válce zvítězí, odeberou nám všechny zbraně, včetně loveckých luků, a nám zbudou snad jenom dýky a vidle. A jestli to půjde všechno podle nich, tak bych věřil i tomu, že nedovolí pastýřům s sebou nosit palice proti vlkům!“

Když zdravou rukou uchopil opratě Bardova koně, ještě dodal: „Ale pojďte dál, pane, dom Rafael bude rád, že jste se vrátil!“ Zavolal pár chlapců, aby koně odsedlali, odnesli Bardovy cestovní vaky dovnitř do hradu, donesli světlo a přivolali sluhy. Za okamžik byl dvůr plný pobíhajících lidí, štěkajících psů, hluku a zmatku.

Bard se zeptal: „Nešel si otec náhodou už lehnout?“

„Ne, pane,“ odpověděl mu dětský hlas. „Já jsem mu totiž řekl, že přijedete dnes v noci; viděl jsem to v hvězdném kameni. Takže vás velkomožný pán očekává v hradní síni.“

Starý Gwynn sebou překvapeně trhl.

„Mladý pane Erlende!“ zvolal přísně. „Vy máte přece zakázáno chodit do stájí! Ty malej neposlucho, vždyť by tě mohli ti koně ušlapat! Maminka se na mě bude kvůli tobě moc zlobit!“

„Koně mě znají, znají i můj hlas,“ odpovědělo dítě a objevilo se ve světle. „Ti mě neušlapou.“ Vypadalo na šest let a na svůj věk bylo poměrně malé. Mělo husté kudrnaté nazrzlé vlásky, které ve světle svítily jako právě vyklepaná měď. Bard věděl, kdo to je, ještě než chlapec poklesl v kolenou a udělal staromódní pukrle a řekl: „Vítejte domů, pane. Chtěl jsem vás vidět jako první. Gwynne, nemusíš se bát, povím pánovi, aby se na tebe nehněval.“

Bard se na chlapce zmařčil: „Tak ty jsi Erlend.“ Zvláštní, že ho to nenapadlo. Melisendra měla zrzavé vlasy po starých generacích svého rodu a krev Hasturů, po Hasturovi a Casildě. Netušil však, že by chlapec mohl být nadaný *laranem*. „Tak ty tedy víš, kdo jsem já?“ Jakkap asi o něm Melisendra mluvila?

„Ano,“ odvětil. „Viděl jsem vás v matčině mysli a paměti, už když jsem byl ještě malý. Nyní má příliš mnoho práce, jak říká, aby vychovala takového kluka, jako jsem já, a nemá čas vzpomínat na staré časy. A taky jsem vás viděl ve svém hvězdném kameni a pán mi povídal, že jste velký bojovník a říkají vám Vlk. Myslím, že bych se chtěl také stát velkým bojovníkem, i když moje matka říká, že se ze mě stane nejspíš *laranzu*, vládce kouzel, jako její otec. Směl bych se podívat na váš meč, otče?“

„Ano, samozřejmě,“ usmál se na malého vážného chlapce Bard. Poklekl vedle něj a vytáhl meč z pochvy. Erlend na něj opatrně položil svou malou ruku. Bard ho chtěl právě varovat, aby se nedotýkal ostří, ale vzápětí si uvědomil, že to chlapec sám ví velice dobře. Zastrčil zbraň a vzal si hocha na ramena.

„Tak můj syn mě vítá doma po všech těch letech vyhnanství jako první ze všech. To je milé. Pojď se mnou pozdravit mého otce.“

Velká síň vypadala menší, než když ji viděl naposled, a také poněkud zašlá. V dlouhé nízké místnosti s kamennou podlahou visely na zdech štíty a zástavy mužů z rodu di Asturienů a staré zbraně, které se dnes již nedaly použít: šavle a staříčká kopí, jež na dnešní bitky byly příliš nepružné, a také tapisérie utkané před více než sto lety zobrazující dávné bohy a bohyně, bohyni úrody, která vyhání z pole bančia, Hastura spícího na pobřeží v Hali, Cassildu u tkalcovského stavu. Kamenná podlaha pod nohama byla nerovná a ve vzdáleném koutě dlouhé místnosti plál oheň. V rohu byly shromážděny ženy a Bard zaslechl tóny *rrylu*. Od krbu se z křesla zvedl dom Rafael di Asturien, když k němu Bard se synem na ramenou přišel blíž.

Měl na sobě dlouhý domácí háv utkaný z tmavozelené vlny, vyšíváný u krku a na rukávech. Muži z rodu di Asturienů byli všichni blondatí a vlasy domna Rafaela byly tak světlé, že nebylo patrné, zdali již šediví nebo ještě ne. Jeho vous však byl bílý. Vypadal téměř stejně, jako když ho Bard viděl naposled, jenom trochu pohubl a měl zapadlejší oči; patrně mu v tom napomohla spousta starostí.

Napráhl náruč, ale Bard položil Erlenda zpátky na zem a poklekl vedle svého otce. Po celou dobu dlouhých sedmi let exilu to ještě před žádným pánem neudělal.

„Vrátil jsem se, otče,“ řekl a kdesi vzadu v mozku pocítil údiv svého syna, že jeho otec, statečný a udatný bojovník a vyhnanec, poklekl před jeho dědem tak, jako to dělají vazalové. Ucítil, jak ho otec pohladel po vlasech.

„Máš mé požehnání, synu. A všem existujícím bohům, jestli nějakí jsou, děkuji, že ses vrátil zpátky ke mně domů živ a zdrav. Nikdy jsem o tom ani na chvíli nezapochyboval. Vstaň, drahý synu, a obejmi mě.“ Bard poslechl, spatřil v otcově tváři vrásky a opět si uvědomil, jak otec pohubl. Šokovaně si s údivem pomyslel: *On už je opravdu starý! Obr z dob mého dětství je již stařec!* Dělal mu problémy, že je vyšší než jeho otec, a o tolik širší v ramenou, že by ho mohl v náručí zvednout, jako to udělal s Erlendem.

Ty roky, po které bojoval v divných válkách cizích zemí uplynuly tak rychle! *Čas položil svoji těžkou ruku i na mne*, napadlo ho a povzdychl si.

„Vidím, že tě přišel přivítat i Erlend,“ řekl dom Rafael, když si k němu Bard přisedl ke krbu. „Ale teď už musíš do postele, chlapče. Co si tvoje chůva myslí, že tě pustila tak pozdě v noci ven z postele?“

„Domnívám se, že si myslela, že už dávno spím,“ odpověděl Erlend. „Jenže já byl toho názoru, že se sluší jít pozdravit vracejícího se otce. Dobrou noc, děde, dobrou noc, pane,“ zdvořile pravilo dítě a zase se roztomile staromódně poklonilo. Když odcházelo z místnosti, dom Rafael se usmál.

„To je ale čaroděj! Polovina služebnictva se ho už teď začíná obávat! Ale na svůj věk je moc chytrý a dobře vychovaný. Jsem na něj hrdý. I když, musím se přiznat, mě mrzelo, žes mi nepověděl, že Melisendra s tebou čeká dítě. Ušetřilo by jí to — a mně také — spoustu ošklivých slov od naší paní. Nevěděl jsem, že si zachovává panenství pro Vhled. A tak jsme to všichni schytali, protože Jerana měla zlost, že svoji *leronisku* ztratila tak brzy.“

„Neřekl jsem ti to, protože jsem to nevěděl,“ odpověděl Bard. „A Melisendřino předsevzetí nebylo zřejmě nijak pevné, když se neubránila tomu, že za mnou přišla do pokoje právě v době, kdy jsem nesmírně toužil po ženě.“ Poté, co to řekl, se cítil poněkud zahanben, když si vzpomněl, že jí vlastně nedal vůbec žádnou šanci, aby se

mohla sama rozhodnout. Ale, řekl si, kdyby měla Melisendra aspoň polovinu *laranu*, který slibovaly její zrzavé vlasy, nikdy by se nestala obětí jeho kouzla. S Melorou kupříkladu nic nesvedl.

„No, aspoň že je její syn šikovný a chytrý. Vidím, žeš ho nechal ve svém domě, místo abys ho poslal někam na vychování.“

Jeho otec, hledě do ohně, pravil: „Byl jsi ve vyhnanství. Měl jsem strach, že on bude to jediné, co mi po tobě zbude. A v každém případě,“ dodal jakoby v sebeobraně, jako by se styděl za svoji slabost, „Jerana neměla to srdce odloučit Melisendru od jejího dítěte.“

Bard vyzpozoval, že nikdy nepodezíral Jeranu z toho, že by neměla srdce, takže to pro něj nebylo žádné překvapení. Otcí to však říkat nechtěl, a tak pravil: „Všiml jsem si, že ho matka naučila něco ze svých kouzel. Už při sobě nosí hvězdný kámen, přestože je ještě tak malý. Ale teď už dost o ženách a dětech, otče. Myslel jsem si, že bys už mohl zaútočit na toho zatraceného Hastura, který si myslí, že mu tato země bude celá patřit.“

„Nemohu jen tak z ničeho nic Geremyho napadnout,“ namítl dom Rafael, „protože je u něj stále ještě Alaric. Poslal jsem pro tebe, že bys mohl vymyslet nějaký způsob, jak dostat svého bratra zpátky domů, abych já mohl volně na Hastury zaútočit.“

Bard zlostně pravil: „Geremy je had, který se kroutí všude! Jednou jsem ho měl v rukách, ale nezabil jsem ho. Byl jsem stejně krátkozraký, jako byla Melisendra.“

„Ale já tomu chlapci nepřeju vůbec nic zlého!“ vykřikl dom Rafael. „Kdybych byl v jeho kůži, podnikl bych stejné kroky, o tom nemám nejmenších pochyb. Byl na dvoře krále Ardrina jako rukojmí krále Carolina z Thendary. Nepochybuju o tom, že Geremy moc dobře věděl, že v případě, že by došlo k roztržce mezi Ardrinem a Carolinem, bude on první, kdo přijde o hlavu, ať už je nevlastním bratrem Ardrinova syna či nikoli! A když už mluvíme o Ardrinových synech — víš, že Beltran je mrtev?“

Bard zaťal zuby a přikývl. Jednoho dne svému otci řekne, jak Beltran zahynul; teď však na to není ten pravý okamžik. „Otče,“ zeptal se na něco, o čem by si nikdy nepomyslel, že se ho zeptá: „Byl jsem já na Ardrinově dvoře zárukou tvého dobrého chování?“

„Myslel jsem, že jsi to věděl vždycky,“ odpověděl dom Rafael. „Ardrin mi nikdy příliš nevěřil. Přesto však, o tom nepochybuji, tě král Ardrin patřičně oceňoval — jinak by ti nedal svoje vyznamenání, ani nepředal velení nad svým synem. Všechno jsi to zahodil kvůli své pošetilosti, můj chlapče, ale zdá se mi, že ti ty roky ve vyhnanství velmi prospěly, takže o tom nebudeme dále mluvit. Ale když jsi byl ty, a pak Alaric, na jeho dvoře, věděl Ardrin, že nebudu dělat žádné problémy, ani se ho nepokusím svrhnout z trůnu, přestože jsem na něj měl úplně stejný nárok jako on, a ještě mnohem větší než jeho mladší syn. Dneska však, když jsou Ardrin i Beltran mrtvi, by byla katastrofa, kdyby se v takovéto době dostalo na trůn dítě — krysy v kuchyni řádí, když je kočka ještě kotě! Když budeš se mnou...”

„Ty snad o tom, otče, pochybuješ?“ zeptal se Bard, ale dřív, než stačil říct něco dalšího, přišla k nim od dámského krbu štíhlá žena s prošedivělými vlasy, oblečená do bohatě vyšíváných šatů s prýmký.

„Tak ty ses vrátil, nevlastní synu? Zdá se, že ti sedm let vyhnanství nijak moc neuškodilo,“ pravila a pohlédla na jeho kožešinkou zdobený oděv, dýku posetou diamanty, meč u pasu a na copan bojovníka zdobený drahokamy. „Ba naopak to vypadá, jako by se ti v cizích válkách dařilo! Tohle přece není vlčí kůže!“

Bard se paní Jeraně poklonil. *Je to pořád ta samá kyselá, jedovatá babice. Trvalo by to třikrát sedm let, než by se dokázala změnit, a i ta nejlepší změna k lepšímu by stejně pořád byla v ježibabu. Ale během oněch sedmi let se již naučil neříkat nahlas všechno, co mu přijde na jazyk.*

„Těch sedm let na vás zanechalo pramalé stopy, vážně,“ polichotil jí, ale její úsměv byl kyselý.

„Tvoje způsoby se aspoň trochu změnily.“

„Není divu, *domna*, vždyť jsem se sedm let živil jenom pomocí vlastní hlavy a meče. Za takových podmínek a okolností se člověk buď musí změnit, nebo zemřít. A jak vidíte, jsem ještě stále mezi živými.“

„Ale tvůj otec příliš pohostinností neoplývá,“ pravila lady Jerana. „Nenabídl ti žádné občerstvení. Jakto že jsi v takových těžkých dobách jel tak pozdě v noci a sám?“ dodala, když kývla na služebnictvo, aby donesli jídlo a víno.

„Je to tak nebezpečné, *domna*? Starý Gwynn něco povídal, ale já si myslel, že v jeho věku už všechno zveličuje.“

„Jemu to stále dobře myslí,“ podotkl dom Rafael. „To já jsem vydal rozkazy, aby se brány při západu slunce na noc zavíraly a že každý muž, žena či dítě musejí být uvnitř. A také jsem poslal na hranice zvědy, aby nám signalizovali vatrami, kdyby se objevila více než tříčlenná skupina jezdců. Kvůli tomu jsme tě také náležitě nepřivítali. Vůbec nás nenapadlo, že bys mohl přijet sám, bez strážce nebo služebníka!“

„Neříkají mi Vlk jenom tak,“ bránil se Bard. „*Osamělý zdivočelý vlk*, tak mě nazývají celým jménem.“

„Ale přesto bys měl být opatrný,“ dodal dom Rafael. „Říká se jim bandité, ale já se domnívám, že by mohlo jít o Geremyho muže. Vpadli do jedné vesnice a ukradli několik koní. Vystavěli jsme tady na hradech stáje, kam si je vesničané mohou ustát, pokud chtějí, ale oni je mají raději doma. Ti lupiči také ukradli pytle s obilím a ořechy, a také polovinu sklizně jablek. Lid sice nebude hladovět, ale na trhu bude nedostatek. Lidi nemají mnoho peněz a někteří se už stačili ozbrojit. Dokonce se proslýchalo, že by bylo třeba najmout *leronisy*, kteří by ty bandity odstranili, ale nakonec z toho nic nebylo a já jsem tomu byl docela rád; tento způsob válčení se mi totiž nijak zvlášť nelíbí.“

„Ani mně,“ odpověděl Bard. „Ovšem malý Erlend povídal něco o tom, že je cvičen jako *laranzu*.“

Paní Jerana přikývla. „Ten chlapec má *donas*. Jeho učitelé se domnívají, že na rytíře svaly mít nebude.“ Služebníci donesli víno a rozdávali lahodné kousky saturejky. Bard ztuhl, když náhle pohlédl do očí malé baculaté ženě s vlasy jako zářící oheň, jejichž paprsky jí splývaly na ramena, přestože měla pečlivě vyčesaný drdol.

„Melisendra?“

„Pane,“ sklonila uctivě hlavu. „Erlend říkal, když se vrátil zpátky do postele, že vás už viděl.“

„Je to hezký čiperný chlapec. O jeho existenci jsem se dozvěděl teprve několik dní předtím, než jsem sem přijel. Dříve mě to ani nenapadlo. Každý muž by byl na takového synka pyšný.“

Na tváři se jí objevil lehký úsměv. „A takováto poklona udělá každé ženě dobře, ať už byla cena, kterou za to musela zaplatit jakákoli.“

Ted' si myslím, že on je dostatečnou náhradou za to, co jsem ztratila. Ale trvalo mi to pěknou řádku let, než jsem se s tím vyrovnala.“

Bard si mlčky matku svého syna prohlížel. Měla stále kulatou tvář s malou bradou. Na sobě měla střízlivé šedivé šaty a přes ně modrou vyšívanou vestu s motýlky u krku a na rukávech. Její chování bylo hrdé a elegantní, což mu náhle připomnělo důstojnou řeč jeho synka.

„Lady Jerana k nám oběma byla moc laskavá; a váš otec též.“

„V to jsem pevně věřil,“ řekl Bard. „Vyrostl jsem v domě svého otce a nevidím důvodu, proč by to s mým synem mělo být jinak.“

V očích se jí zableskla ironie. „Ano, já vím, to bylo to poslední, co jste mi tenkrát povídal, že jste si naprosto jist, že váš otec nedovolí, abych s dítětem hladověla někde v polích.“

„Vnuk je vnuk,“ pravil Bard. „Přestože jeho narození nebylo doprovázeno zbytečnými obřady a rituály.“

Melisendra tiše namítla: „Žádné narození není nepožehnáno, Barde. Obřady slouží jako útěcha srdcím nevědomých, neboť moudří vědí, že požehnání dává jenom bohyně. Ale jak by mohlo být něco, co dává útěchu, zbytečné?“

„Chápu to tedy tak, že ty nepatříš mezi nevědomé, kteří takovéto rituály potřebují?“

„Když jsem je potřebovala, pane, byla jsem nevědomější, než si umíte představit, a byla jsem hodně mladá. Dneska už vím, že bohyně sama dokáže poskytnout mnohem více útěchy než kterýkoli obřad vedený člověkem.“

Bard se zasmál. „Která bohyně to z té spousty, které utěšují nevědomé v této zemi, je?“

„Bohyně je jenom jedna, ať už má jakékoli jméno, nebo ať ji nevědomí nazývají, jak chtějí.“

„No, myslím, že si budu muset nějaké vymyslet, abych jí mohl poděkovat,“ odvětil Bard. „Když se mi dostalo tak skvělého syna... Ale raději bych přiznal, že dlužím díky tobě, Melisendro.“

Zakroutila hlavou. „Nic mi nedlužíš, Barde,“ řekla a odvrátila se. Chtěl jít za ní, ale u krbu začali hrát. Šel tedy a posadil se zpátky vedle otce. Na druhém konci místnosti tančilo několik žen, ale on si povšiml, že Melisendra mezi nimi není.

Zeptal se: „Jak je možné, že si Geremy činí nárok na trůn? Už jenom to jméno *Asturijci* v sobě obsahuje *země Asturijců*, tak co s tím má Hastur společného?“

„On tvrdí,“ začal dom Rafael, „že kdysi tato celá země patřila Hasturům a že Asturijci se spojili s di Asturieny jenom proto, aby splnili Hasturovu vůli. *Asturijci* tedy podle něj ve starém jazyku znamená *země Hasturů*.“

„On je snad blázen!“

„I kdyby byl, bylo by to šílenství, které mu hraje do ruky. On totiž tuto zemi chce dát královi Carolinovi z Carcosy.“

„To je absurdní...“ začal Bard, ale pak se zarazil. „Když pomineme nárok prince Valentina, a já bych se k tomu přimlouval, protože země, v níž vládne dítě, nemůže prosperovat, tak jaký má nárok, kromě starého mýtu o Hasturovi a Cassildě? Nechci, aby mi vládl král, jehož nárok na trůn vyplývá z legend a mýtů!“

„Ani já,“ odpověděl dom Rafael. „To už bych spíš věřil, že Hasturové kdysi byli bohy, jak to praví jeden mýtus, a že Hasturové byli skuteční synové Pána světla. Ale i kdyby první Hastur byl syn samotného Aldonese, tak já se svého nároku na trůn v zemi di Asturiennů, kterým náležela dlouhé roky, jen tak lehce nehodlám vzdát! Nemohu na něj zaútočit, dokud u něj bude Alaric. Ale myslím, že si je vědom toho, že lidé budou protestovat, že je na trůně Hastur. Možná si tam Alarica drží jako svojí loutku, kterou ve vhodnou chvíli použije, ale určitě se musí celý strachy třást, bačkora jeden!“

„Až se dozví, že jsem se vrátil, bude mít opravdický důvod se třást,“ pravil Bard. „Ale já si myslel, že by se spíš oženil s dcerou krále Ardrina, aby trůn udržel pro své děti.“

„S Carlinou?“ optal se dom Rafael a zakroutil hlavou. „Já o ní nic nevím, ale Geremyho si zcela určitě nevzala. O tom bych se jistojistě doslechl.“

Brzy poté hudba dohrála, paní Jerana poslala ženy pryč a dom Rafael upřímně od srdce popřál svému synovi dobrou noc. Jerana povolala do jeho starého pokoje sluhu, aby mu vyčistil boty, vypral oděv a odvedl ho do lázně. Když se však vrátil do postele, zjistil, že sluha pominul běžnou zdvořilost a neoptal se, jestli si nepřeje na noc ženu. Bard ho chtěl zavolat zpátky, ale pak pokrčil rameny. Celý den dneska

seděl na koni, a navíc mezi služebnými paní Jerany neviděl žádnou dívku, která by ho zajímala. Zhasil světlo a vlezl si do postele.

Vzápětí se s úlekem posadil, protože v posteli už někdo byl.

„Všichni Zandruovi čerti!“ zaklel.

„To jsem já, Barde,“ posadila se vedle něj Melisendra. Měla na sobě dlouhou tenkou košili světlé barvy a vlasy jí zářily. Bard se zasmál.

„Tak ty ses vrátila, přestože jsi tak naříkala a kvílela, když jsem tenkrát prosadil svou!“

„Já to nechtěla, to si přála lady Jerana,“ pravila Melisendra. „Možná jenom nechce ztratit další ze svých panenských *leronisek*. A co se mě týče, já mohu ztratit jenom to, co jsem už jednou ztratila.“ Cynicky pokrčila rameny. „Dovolila mi obývat tyto místnosti, řekla, že na to mám právo. Malý Erlend s chůvou spí opodál. Nejsi o nic horší než ostatní; a bohyně sama ví, že jsem se tady musela mnohokrát bránit, abych tu měla klid. Lady Jerana ze mě chce mít *barraganu* svého nevlastního potomka a já ti porodila syna. Ale jestliže mě nechceš, budu jediné ráda, když budu spát někde jinde, i kdyby to třeba mělo být v postýlce mého dítěte.“

Barda její klid a lhostejná poddajnost nesmírně dráždily, ale stejně dobře si uvědomoval, že by měl stejný vztek, kdyby se bránila a dávala najevo svůj odpor. Už ji chtěl s nadávkou a ranou vyhodit ze své postele a nakázat jí, ať se odtud drží co nejdál. Ale byl si jaksi i vědom toho, že ať udělá cokoli, ona to přijme se stejně lhostejným pokrčením ramenou, jenom aby ho ještě víc rozčílila. Zatracená ženská, člověk by si myslel, že jí nějak ublížil, zatímco jí dal syna s modrou krví a čestné místo *barragany* na tomto šlechtickém dvoře!

A tak — protože nemohl mít v posteli Carlinu — si řekl, že když je lampa zhasnutá, jsou všechny ženy stejné.

„Tak teda pojd’,“ vyzval ji hrubě, „ale buď zticha. Nemám rád ženské, které nadělají spoustu cavyků, a nechci slyšet žádné tvoje připomínky.“

Když ji uchopil, pohlédla na něj s úsměvem. „Jste to zase vy, stejný, jako jste byl dřív, pane. Necht’ vám všichni bohové pomáhají, že musíte tolik strpět toho, co vám nečiní potěšení.“

Nic jiného neřekla. Kdyby ano, pomyslel si Bard v tupém vzteku, určitě by ji uhodil a snažil se z ní ten přihlouplý úsměv vymlátit.

2. KAPITOLA

Vzbudil se do velkého hluku a posadil se. Spal už v tolika bítvách, že honem nevěděl, kde je. Melisendra seděla vedle něj.

„To je útok?“

„Vypadá to tak. Jak to mám sakra vědět?“ Bard vyskočil z postele a naházel na sebe šaty. Ona si natáhla přes noční košili dlouhý župan a řekla: „Musím jít za paní a dohlédnout na to, aby byly ženy a děti v bezpečí. Ukaž, pomohu ti obout se,“ dodala a Barda napadlo, jak může vědět, že nehodlá plýtvat časem, aby volal osobního sluhu. „Tady máš meč a plášť.“

Když spěchal ke schodům, křikl ještě přes rameno: „Dohlédni, aby se chlapci nic nestalo!“ Samotného jej to velice překvapilo; když se přece útočí na hrad, myšlenky na ženy a děti jdou obvykle stranou.

Svého otce, oblečeného ve spěchu, našel ve velké síni.

„Útočí na nás?“

„Ne. Je to jenom nějaká rychlá akce, přišli a sebrali nehlídané koně a pár pytlů s obilím ve vesnicích. Ten hluk spustili vesničané, kteří nám to sem přijeli oznámit. Moje stráž se za nimi pustily a doufají, že by se jim mohlo podařit získat nazpět aspoň koně...“

„Geremyho muži?“

„Ne, to by zaútočili rovnou na hrad, ne na vesnice. Myslím, že to jsou chlapi ze Serraisu, kteří se vyrojili na našich hranicích, aby využili bezvládní a pošťvali na nás lůzu ze Suchozemě... Celý kraj se jimi jenom hemží. Proč jenom nejedou na Geremyho v hradě Asturijců!“

Vešel Gwynn a dom Rafael se ke starému *coridomnu* podrážděně otočil. „Co je?“

„Královův posel, pane.“

Dom Rafael se zamračil a zkusmo se optal: „Copak v této zemi je nějaký král, který by byl schopen vysílat posly?“

„Prosím o prominutí, pane. Měl jsem lépe říci posel od domna Geremy Hastura. Přijel doprostřed tohoto zmatku, právě když se vaši muži chystali vyjet za těmi bandity...“

„Mohl bych jet s nimi,“ navrhl Bard, ale jeho otec zakroutil hlavou.

„To je bezpochyby právě to, co si nejvíc přejí: abys vyplýval svoje síly na bandity a nějaké přepadovky.“ Obrátil se ke Gwynnovi a řekl: „Přijmu toho muže od Geremyho. Vyřídíte paní Jeraně, aby zavolala *leronisku*, která by v hale rozprostřela kouzlo pravdomluvnosti. Jinak žádného hasturského poskoka poslouchat nebudu. Barde, zúčastníš se toho se mnou?“

Nežli stačil Geremyho posel s vlajkou parlamentáře a zástavou Hastura z Carcosy, na níž byla stříbrná borovice na modrém pozadí zdobená rozsvícenými svíčkami, dorazit do síně, Bard v rychlosti posnídal ořechovou kaši, kterou mu donesli z kuchyně, a spláchl ji šálkem kyselého piva, smyl spánek z očí a oblékl si na sebe otcovy barvy di Asturienů, modrou a stříbrnou. Dom Rafael seděl na pódiu ve vyřezávaném křesle dva kroky za stojícím Bardem, jehož ruce spočívaly na rukojeti meče. Melisendra, taktéž oblečená v modré a stříbrné barvě di Asturienů (jak se jenom mohlo stát, že Hasturové a Asturienové mají naprosto stejné rodové barvy, napadlo Barda), seděla na nízké stoličce a skláněla se nad svým hvězdným kamenem, který kolem sebe po místnosti šířil namodralé světlo pravdomluvnosti. Posel se zastavil ve dveřích a vypadal znepokojeně.

„Můj pane, toto snad není nutné.“

„V mém domě,“ začal dom Rafael, „jsem to já, kdo posuzuje co je nutné a co nikoli. Ovšem, pokud nepřijde někdo z mých pánů a vládců. Já však nikoho z Hasturů jako svého krále nikdy nepřijal, takže svůj vzkaz laskavě vyřídíte pod kouzlem pravdomluvnosti, nebo si ho nechte pro sebe a rychle opusťte můj hrad!“

Posel byl natolik vycvičen, že by si jistě nedovolil pokrčit rameny, nicméně vzbuzoval dojem, že tak učinil.

„Jak si přejete, *vai domne*. Vzhledem k tomu, že nehodlám lhát, vypovídá vaše přijetí o vás mnohem víc, nežli vypovídá můj vzkaz o mém pánovi. Poslyšte tedy slovo velikého pána Geremy Hastura, guvernéra di Asturienů a regenta Asturijců, který tuto zemi spravuje pro jejího právoplatného vládce, krále Carolina z Carcosy...“

Dom Rafael ho tiše, ale přesto slyšitelně přerušil: „Co je to za *leronisku*? Říkal jsem, že chci rozprostřít kouzlo pravdomluvnosti po celé síni, a přesto tady teď slyším takovéto nehorázné...“

Bard věděl, že dom Rafael to řekl jenom kvůli tomu, aby vyrušoval. Kouzlo pravdomluvnosti ovlivňovalo pouze fakta a úmysly, nikoli prohlášená tvrzení. Pochopitelně to věděl i posel, takže si toho vyrušení nijak nevšímal. Jeho postoj se náhle změnil a Bard věděl, že se dívá na *hlas*, neboli na profesionálního posla, jehož úkolem je vyřídit vzkaz přesně těmi slovy a přesně stejnou intonací, jakou mu byl zadáván k vyřízení. Všichni poslové dokázali své vzkazy vyřizovat slovo od slova. Ale opakovat je naprosto stejným hlasem, jaký měl mluvčí, a donést nazpět vzkaz a tlumočit ho stejným tónem, aby se dalo posoudit, nakolik jsou v odpovědi přítomny ironie či narážky, to bylo vzácné a zvláštní umění.

„Vzkaz pro mého druha a starého přítele mého otce, domna Rafaela di Asturiena,“ začal *hlas* a Bard se otrásl; bylo to všechno nějak tajemné. *Hlas* byl pomenší obtloustlý muž s nazrzavými kníry v neurčitém livreji, ale z jeho úst zazníval hlas Geremy Hastura, jako by před nimi stál on sám, shrbený muž s jedním ramenem výš nežli druhým, s jednou nohou kratší a opírající se o nějakou hůl. Bard cítil, jak jím proběhlo zvláštní mrazení, když viděl, co způsobila jedna klukovská hádka...

Ne. Tohle je jenom trik, vycvičený *hlas*, mimika, speciální služebník. Skutečný Geremy je daleko odsud.

„Příteli, můj a váš nárok na trůn ponechme pro nyní stranou, promluvíme si o tom později. V současném okamžiku jsou všichni di Asturienové pod nadvládou lidu ze Serraisu, kteří pohlížejí na trůn Asturijců s pochybami a považují tuto zemi za lovného ptáka, jehož může číkoli jestřáb ulovit. Ať už mám na trůn nárok já či vy, žádám vás nyní o příměří, abychom dokázali společně vyhnat z našich hranic násilníky ze Serraisu. Poté můžeme jako přátelé zasednout ke stolu a promluvit si o tom, kdo bude v této zemi vládnout a jak. Žádám vás, jako největšího z generálů, kteří sloužili mému bratranci Ardrinovi po dlouhá léta, o uzavření prozatímního příměří. Dávám vám slovo Hastura, že v době, kdy bude mezi námi vládnout příměří, bude váš syn Alaric, jenž je vychováván na mém dvoře, naprosto

v bezpečí. Až budou vetřelci vyhnáni z našich hranic, slibují, že se spolu osobně setkáme, neozbrojeni a doprovázeni nejvýše čtyřmi poddanými, abychom se společně domluvili na osudu této země a o návratu Alarica ke svému otci.“

Po několika vteřinách *hlas* — tentokrát svým hlasem — ještě dodal: „Toto je všechno, co vám pan Geremy Hastur pro tentokrát vzkazuje; kromě toho, že vás žádá, abyste přišel, jak nejrychleji budete moci.“

Dom Rafael zadumaně hleděl na podlahu, ale Bard se zeptal: „Kolik vetřelců již překročilo hranice Asturijců?“

„Celá armáda, pane.“

Dom Rafael pravil: „Vypadá to, že nemáme na vybranou. Jinak nás muži ze Serraisu napadnou jednoho po druhém a pohodlně nás přemůžou. Vyříd'te mému příteli, že se s ním setkám, jen co připravím celou svoji armádu a *leronise* a zajistím bezpečnost pro svůj hrad, svoji paní a vnuka. Můžete mu také vyřídit, že jsem tohle všechno pronesl pod kouzlem pravdomluvnosti.“

Hlas se poklonil a pronesl ještě několik formálních vět. Poté odešel a dom Rafael se obrátil na svého syna.

„Tak co tomu říkáš, Barde? Slyšel jsem o tvé vojenské zdatnosti, a podívej, zrovna tady na tebe jedna čeká. Ani ses doma u Asturijců nestačil pořádně ohřát.“

„Raději bych sice bojoval přímo proti Geremymu,“ podotkl Bard. „Ale trůn Asturijců musí být v bezpečí, než se na něj kdokoli posadí. Jestli si Geremy myslí, že naše pomoc posílí jeho nárok na trůn, bude na nás, abychom ho z jeho iluzí vyvedli, jakmile k tomu nastane ten pravý čas. Kdy vyrazíme?“

Signální vatry hořely po celý den a svolávaly všechny muže, kteří se zavázali sloužit Asturijcům, což znamenalo, že se shromažďovali všichni schopní muži, kteří dokázali čelit invazi. Když vyjeli, přidávalo se k nim cestou stále více a více mužů, šlechticů v brnění z kůže vyztužené kovem, s meči, štíty a koňmi. Pěšáci nesli luky, ohnivé šípy a dlouhá kopí, statkáři a rolníci jeli na oslech a rohatých tažných zvířatech, ozbrojeni starodávnými kopími, napuštěnými dávivými a slznými esencemi, někteří měli dokonce jenom kyje a vidle.

Bard jel mezi vlajkonoši svého otce. Opodál jela malá neozbrojená skupina mužů a žen, kteří na sobě měli dlouhé šedivé pláště a kapuce, které jim zakrývaly tváře. Byli to *leronisové*, jež budou bojovat po boku bojovníků. Bard si uvědomil, že během jeho nepřítomnosti musel otec všechny tyto muže odvést a vycvičit. Náhle se trochu zachvěl. Jak dlouho už se jeho otec na toto povstání připravoval, jak dlouho o této zběsilé akci uvažoval? Myslel snad celou tu dobu na to, jak bude muset získat korunu pro svého vlastního syna Alarica?

Nicméně on, Bard, měl pro válku mnohem větší předpoklady než pro vládnutí. Mnohem raději by byl královým mužem, než samotným králem, a jestliže by se jednoho dne jeho milovaný bratr králem skutečně stal, pak by jeho čekala skvělá budoucnost. Začal si pískat a rozjařeně pobídl koně.

Přibližně za hodinu však utrpěl šok, neboť mezi zahalenými tvářemi *leronisů*, kteří je doprovázeli, poznal rysy Melisendry.

„Otče,“ zeptal se, „proč jede matka mého syna mezi bojovníky? Není to žádná táborová žena.“

„Není, ale je to ta nejzkušenější *leroniska*, jakou máme k dispozici.“

„Mám teď pocit, jako by se mě lady Jerana snažila obelhat, když mi tvrdila, že jsem ji pro tuto činnost zcela zkazil...“

„Pro *Vhled* se už skutečně nehodí,“ odpověděl dom Rafael. „Ale už pro něj máme jinou mladou dívku, ještě jí není ani dvanáct. Ale v ostatních záležitostech je Melisendra nesporný talent. Jednoho času jsem dokonce přemýšlel, že bych si ji sám vzal za svoji *barraganu*, protože Jerana ji má tak ráda, a jak sám dobře víš, když je člověk jednou ženatý, není dobré brát k sobě konkubínu, kterou jeho vlastní právoplatná manželka nemá v oblibě. Ale...“ pokrčil rameny, „Jerana si ji přála uchovat pro *Vhled*, takže jsem ji musel nechat být. Co se stalo dál, víš nejlíp sám. Stejně je lepší mít vnoučka. A protože se Melisendra ukázala být plodnou, doufám, že si ji vezmeš za ženu.“

Bard se stáhl. „Rád bych vám, pane, připomněl, že už jednu manželku mám. Dokud bude Carlina naživu, jinou ženu si nevezmu.“

„Ty si dozajista Carlinu vzít můžeš. Pokud ji ovšem najdeš,“ dodal dom Rafael. „Co jí zemřel otec, už se na dvoře neukázala.“

Utekla dokonce dříve, než vzala královna Ariel Valentina ke svým příbuzným ve Valeronu.“

Bard přemýšlel, jestli uprchla proto, aby si nemusela vzít Gere-myho. Pochopitelně se mu tato cesta jevila k získání Ardrinova trůnu jako nejschůdnější. Čekala snad nyní někde na něj, až si pro ni přijde a odvede si ji?

„A kde teda Carlina je?“

„O tom nevím víc než ty, můj synu. Pokud vím, je někde ve Vě-zích, učí se na *leronisku* nebo snad...“ dom Rafael zvedl oči k nové skupině mužů, která se k nim cestou přidala. „Možná si ostříhala vlasy nakrátko a přidala se k Sesterstvu meče.“

„To snad ne!“ vykřikl Bard a otřásl se odporem, když si vzpomněl na ženy v šarlatových pláštích. Na ženy s vlasy ostříhanými více, než mají mniši; ženy bez půvabu a elegance, ženy, které nosí dýku Zřeknutí se, a to nikoli v botách jako muži, nýbrž přivázanou na prsou, takže muž, který na ně sáhne, zemře, a navíc se ta žena může zabít sama dříve, než padne do zajetí. Pod pláští nosí podivný háv toho jejich Sesterstva, kalhoty a dlouhé krajkové vesty ke kolům a kotníčkové boty. Uši mají propíchnuté jako bandité a z levého lalůčku jim visí dlouhá náušnice.

„Přemýšlím, jestli... Jestli máš, otče, mezi svými lidmi některé z těchto žen.“

„Ale ony jsou dobré bojovnice,“ namítl dom Rafael. „Raději zemřou, než by se vzdaly nepříteli. Žádná z nich ještě nikdy nepadla do zajetí ani nezhradila svoji přísahu.“

„A to mi chceš namluvit, že žijí úplně bez mužů? Tomu bych nevěřil,“ zapochyboval Bard. „A co si o nich myslí ostatní muži, když to nejsou žádné táborové ženy?“

„Chovají se k nim se vší úctou jako k *leroniskám*,“ odpověděl dom Rafael.

„S úctou? K ženám v kalhotách a s propíchnutýma ušima? Já bych s nima zacházel jako s těma, které se vzdaly mravopochestnosti. Nic jiného si ostatně nezaslouží.“

„To bych ti neradil,“ podotkl dom Rafael. „Protože jsem se do-slechl, že když je některá z nich znásilněna a nezabije buď sebe nebo toho násilníka, její sestry ji uštvou a zabijí je oba. A jak může potvr-

dit spousta mužů, jsou počestné jako kněžky Avarry. Přestože nikdo neví, jak to mezi nimi ve skutečnosti chodí. Můžou to docela dobře být adeptky posvátné prostituce. Ale jsou to, jak jsem již řekl, zdatné bojovnice.“

Bard si mezi nimi Carlinu nedokázal představit. Jel dál, celý zasmušilý a zamlklý, dokud na něj po poledni nezavolali, aby zkontroloval zbraně skupiny mladých farmářů, kteří se k nim přidali. Jeden měl zděděný meč, ale ostatní sekery a krumpáče, které vypadaly, jako že je používaly celé generace, vidle a kyje.

„Umíte jezdit na koni?“ zeptal se muže s mečem. „Jestli ano, můžete se připojit k mým jezdcům.“

Mladý rolník zakroutil hlavou. „Nay, *vai domne*, neumím jezdit ani na ornejch zvířatech,“ přiznal se hrubým dialektem. „Tendle meč bejval mého dávného pána, co ho měl s sebou před stovkou let na Ohnivém vršku. Umím s nim makat, krapátko, ale stejně bysem radši zvostal s mejma kamarádama.“

Bard souhlasně přikývl. Zbraň vojáka nedělá.

„Jak si přejete. Hodně štěstí. Vy a vaši přátelé se mohou přidat támhle k těm mužům. Mluví vaším jazykem.“

„Jasný, to sou mý sousedi, *vai domne*,“ oznámil a pak se ještě plaše zeptal: „Vy asi nejste synátor našeho nejvyššího, kterému přezdívaj Vlk?“

Bard odpověděl: „Říkají mi tak.“

„A co tu teda děláte, *domne*? Slyšel sem, že ste někde daleko v cizej zemi jako vyhnanec...“

Bard se krátce zasmál. „Ten, kdo mě poslal do vyhnanství, si to teď sám zodpovídá v pekle. Hodláte získat moji hlavu jako odměnu?“

„Nay, nic takovýho,“ pravil mladý rolník, přestože se mu v očích zablýsklo. „Ne syna našeho nejvyššího. Jenom když vy pude- te s náma, tak dokážem, aby nás ty druhý neporazili, *dom* Vlk.“

„Kéž by všechny lišky a divoši ze Serraisu byli stejného názoru,“ podotkl Bard a sledoval, jak se muž řadí mezi své lidi. Byl celý zamyšlený, když doháněl svého otce. Tu a tam zaslechl útržky rozhovorů: *Vlk, Vlk z Kilghardu nás povede*. No, snad to aspoň trochu pomůže.

Když dohonil otce, dom Rafael kývl na nejmladšího *leronise*, asi dvanáctiletého pihovatého chlapce, jemuž zpod kapuce zářily vlásky. „Rory něco viděl, Barde. Řekni mému synovi, co to bylo, chlapče.“

„Tam za lesem, domne Vlku... domne Barde,“ rychle se opravil, „tam je horda mužů, kteří na nás číhají.“

Bardovy oči se zúžily. „Jak jsi to viděl? Pomocí Vhledu?“

Laranzu odpověděl: „Za jízdy sice nevidím tak zřetelně, jako v křišťálu nebo v kaluži průzračné vody, ale jsou tam.“

„Kolik jich je? A kde? Jak jsou rozestaveni?“ Pálil na chlapce jednu otázku za druhou. Rory slezl ze svého poníka, sebral ze země větvičku a začal kreslit do prachu u cesty.

„Čtyři, možná pět tuctů. Asi deset jich je na koních, asi tady...“ načrtl spojovací linku k ostatním, „někteří mají luky...“

Melisendra se sklonila nad chlapcem a pravila: „Jsou tam s nimi nějací *leronisové*?“

„Myslím, že ne, *domna*. Není to jasně vidět...“

Bard se rychle otočil na velkou skupinu mužů za sebou. Sakra! Nepovažoval ještě za nutné, aby se seřadili, ale kdyby byli v takovémto uspořádání napadeni z boku, tak by i několik málo mužů dokázalo nadělat pěknou melu! Ještě než začal vážně přemýšlet o nebezpečí, křikl: „Rory, podívej se, jestli nás někdo nesleduje!“

Chlapec přimhouřil oči a odpověděl: „Ne, domne Vlku, cesta za námi je prázdná až ke hradu domna Rafaela a i dále ke hranicím v Marenji.“

To znamenalo, že invazní armáda ze Serraisu je někde mezi nimi a hradem Asturijců. Budou si muset cestu probojovat a najdou hrad v obklíčení? Možná se útočníci zmocní Geremy Hastura ještě předtím, než tam oni vůbec dorazí. Ne, takto nesmí o svém spojenci hovořit. Ještě ho tady čeká ta přepadová akce. Byl si jist tím, že je směšně malinká, určená jenom kvůli tomu, aby je poněkud zdržela, dokud neošetří své zraněné, a aby nepřijeli do hradu dříve než před půlnocí, možná dokonce následujícího dne. Což znamená, že útok je plánovaný na dnešní noc. Armáda této velikosti nemůže uniknout pozornosti. Jestli s sebou mají strážné ptáky nebo *leronise* se schopností Vhledu, pak musejí vojáci ze Serraisu dozajista vědět, že už

jsou na cestě, a rovněž musejí mít pádný důvod pro to, aby je o den pozdrželi.

Řekl něco z toho svému otci a dom Rafael souhlasně pokýval hlavou.

„Škoda, že se jim nemůžeme nějak vyhnout,“ napadlo Barda, „a nechat je, ať si tam na nás cíhají jako kočka u prázdné myši díry. Jenže armáda naší velikosti nedokáže projít lesem, aniž by byla zpozorována. Rory říká, že s nimi není žádný *leronis*, což ovšem vůbec neznamená, že jeden z jejich velitelů není v kontaktu s nějakým, který by všechno viděl jeho očima. Takže je nemůžeme ani napadnout, protože bychom tím vzbudili pozornost u hlavní armády v Serraisu.“ Okamžik přemýšlel. „A jestliže to uděláme — přestože bychom je rychle vyřídili, když jich jsou jenom čtyři tucty, poskytl bychom tím *leronisům* nebo strážným ptákům čas, aby zjistili, kolik nás vlastně je, jak jsme rozmístěni a jaké máme zbraně. Jenže — co *leronis* nevidí, o tom nemůže podat zprávu. Domnívám se, že by hlavní část armády měla obejít les tam, kde by je ti útočníci neviděli. Otče, dej někomu z mužů svůj plášť, koně, zástavu a pošli ho se mnou. Sám půjdeš s muži kolem lesa. A já zatím...“ na okamžik se zarazil, „já zatím s deseti či dvanácti jezdci, tuctem mužů s meči a štíty a půl tuctem lučištníků pojeďu po hlavní cestě. A pokud budeme mít štěstí, budou si nepřátelé myslet, že je nás na bitvu proti obležení hradu Asturijců jenom tolik, kolik projde po cestě. Vezmi s sebou všechny *leronise*, a až se dostanete za les, posaď se s nimi a s jejich strážnými ptáky, ať zjistí, jakou armádu proti nám ze Serraisu poslali tentokrát.“

Rychle s tím všichni souhlasili.

„Vezmi si lučištníky z Cechu,“ bylo mu řečeno, „a jezdce pána Lanzella. Je jich patnáct a jsou spolu dokonale secvičení. Pěšáky si vyber sám.“

„Otče, já ty muže zatím dobře neznám, abych si je mohl rychle vybrat.“

„Jerrall je zná,“ pravil dom Rafael a kývl na jednoho svého vlajkonoše. „Je u mně už dvacet let. Jerralle, půjdeš teď s mým synem a budeš ho poslouchat stejně jako mě.“

Když shromažďoval vybrané muže a sledoval, jak se hlavní část armády vydává opačným směrem, pocítil Bard, jak se mu podivně stáhlo hrdlo. Bojoval sice už od svých třinácti let, ale až nyní se poprvé ocitl pod vlajkou svého otce.

Napadli nepřátele zezadu a pobili polovinu jejich koní dříve, než se k nim muži vůbec dostali. Bardovi muži utvořili oblouk a pálili na ně hořící šípy. Bitva netrvala více než půl hodiny a Bardovi muži se během ní zmocnili zástavy Serraisu. Zbylí zranění vojáci se rozprchlí po okolí všemi směry. Bard přišel o dva nebo tři muže, ale zajali nebo zabili všechny nepřátelské koně. Nařídil proříznout hrdlo všem těžce raněným — stejně by v žádném případě nepřežili transport, a navíc to bylo mnohem milosrdnější, než je tam nechat napospas *kyorebni* a vlkům — a posbírat výzbroj a brnění.

Když se přidali k hlavní části armády, vyslechl zajatce jejich *lارانز*, který se dokázal dostat dovnitř mysli druhých lidí. Díky tomu se dozvěděli, že si měli skutečně doslova probojovat cestu do hradu Asturijců proti celé armádě Serraisu. Armáda, shromážděná u hradu, se chystala k útoku, ale byla také připravena hrad obléhat dál, pokud by se jim náhlý útok nepodařil.

Bard přikývl. „Musíme v cestě pokračovat celou noc. Vozy se zásobami sice nemůžou jet tak rychle, ale naši nejlepší muži musí dorazit včas a překazit překvapení, které chystají vojáci ze Serraisu!“ Noční déšť, typický pro toto roční období, již začal padat, ale oni pokračovali v cestě. Jeli nejrychleji, jak jen to dokázali, a to i poté, co se déšť změnil v lehký sníh. Muži začali trochu protestovat.

„Chcete nám namluvit, že se chystají napadnout hrad Asturijců v takovémto počasí? Vždyť ani neuvidí zdi, na které by měli mířit!“

Bard se rozpomněl na dávnou bitvu, které prvně samostatně velel. Melisendra mu se svými zářivými vlasy zakrytými šedivou kapucí *leronisů* náhle a s bolestným bodnutím pozdní lítosti připomněla Meloru. Kdepak asi teď je? Dokonce i Melisendřin hlas byl jejímu podobný, když tiše řekla: „Před úsvitem se vyjasní, tím si můžete být naprosto jist. A taky si můžete být jist tím, že i jejich čarodějové to dobře vědí. Uvnitř hradu si lidé mohou připadat vzhledem k bouři v bezpečí, ale jakmile se obloha vyjasní, rozzáří se měsíc.“

Muž se na ni s úctou smíšenou s údivem zahleděl. „To jste se dozvěděla pomocí svých čarodějnických schopností, *domna*?“

„Vím to, protože znám cykly měsíců,“ zasmála se Melisendra. „Ale tohle by vám řekl každý zemědělec. Dnes v noci budou na obloze všechny čtyři měsíce a Liriel a Kyrrdis v úplňku. Bude jasno, že by se dali pouštět jestřábi! Takže tam musíme být včas, i když...“ dodala zamyšleně, „bude i dost světla pro jejich čaroděje, na což se musíme dobře připravit.“

Bard byl za tyto vědomosti vděčný, přestože se mu používání čarodějnictví v bitvách pranic nelíbilo. Dával přednost poctivému boji s mečem a kopím.

Bouře se mezitím rozběsnila. Leronisové jeli vpředu a nesli svítilny. Mladý Rory zjišťoval cestu pomocí Vhledu. Muži s koňmi jeli za nimi, za světlem svítilen, a za mohutného klení zdolávali sníh a závěje. Barda napadlo, jestli tuto bouři nepřivolali nepřátelští *leronisové*. Na to, aby byla přirozená, se mu zdála příliš silná. Nevěděl, jak by se to dozvěděl, protože si po dlouhém přemýšlení jednoduše *zakázal* zeptat se Melisendry.

Náhle bouře zničehonic ustala a oni vjeli do jasné noci. Vítr se utišil a nad hlavou se jim rozzářily velké bledé tváře velkých měsíců v úplňku, světlý Liriel a namodralým světlem planoucí Kyrrdis. Bard zaslechl, jak si muži překvapením povzdychli. Ocitli se přímo na vrcholku kopce a pod nimi se rozprostíralo údolí obklopující hrad.

Byl to zvláštní a tajuplný pohled. Všude bylo ticho. Podle toho, co mu řekli čarodějové, věděl, že někde tam je utábořená celá Ser-raiská armáda, která se připravuje na útok za svítání. Nikde však nebyl vidět žádný oheň, ani slyšet neopatrný krok.

„Přesto tam jsou,“ ozvala se vedle něj Melisendra a on prostřednictvím její mysli zahlédl obraz údolí, které bylo mnohem více osvětlené, než jak to ve skutečnosti viděl on, kde se objevovaly podivné tečky, o nichž věděl, že to jsou muži, koně a bojové stroje.

„Jak je možné, že to vidíš, Melisendo?“

„Nevím. Možná můj hvězdný kámen cítí teplo jejich těl a tlumočí to pomocí obrazu do mé mysli... Každý to vidí jinak. Rory mi říkal, že je *slyší*. Možná, že cítí pohyb jejich dechu nebo pláč trávy, kterou drtí jejich kroky.“

Bard se otrásl a litoval, že se na to ptal. Tuto ženu měl, porodila mu syna, ale přesto o ní nic nevěděl a měl z ní strach. Slyšel vyprávět o *laranu*, který byl schopen zabít myšlenkou. Má ho také? Asi ne, protože jinak by ho už zabila, když ohrožoval její počestnost...

„Vědí jejich *Ieronisové*, že se blížíme?“

„Určitě vědí, že jsme někde tady. Přítomnost všech těchto mužů a zvířat se nedá před nikým, kdo má schopnost *laranu* skrýt. Ale já s Rorym jsme se pokusili naše *larany* co nejvíce potlačit, takže si mohou myslet, že jsme mnohem dál, než ve skutečnosti jsme. Nechali jsme starého mistra Ricota a paní Arbellu u zásobovacích vozů a pověřili je, aby vysílali falešné obrazy, jako kdyby tam s nimi ještě byla celá armáda... Můžeme jenom čekat a uvidíme.“

Vyčkávali tedy. Kyrrdis se nachýlil k horizontu a východní obloha právě začínala rudnout, když se Melisendra dotkla Bardovy paže a řekla: „Tam dole byl vydán rozkaz k útoku.“

Bard nekompromisně pravil: „V tom případě na ně musíme zaútočit jako první.“ Kývl na své páže a vydal rozkaz. Nebyl nijak unavený, přestože v posledních třech dnech toho moc nenaspal. Jedl tvrdý rohlík, v němž bylo zapečené maso. Chutnalo to jako kůže, ale z vlastní zkušenosti věděl, že kdyby se do bitvy pustil s prázdným žaludkem, mohlo by se mu udělat nevolno nebo by mohl dostat závrať. U jiných mužů to mohlo být jinak, vzpomínal si, že Beltran vždycky říkal, že kdyby se před bitvou jenom dotkl jídla, zvracel by jako těhotná žena. Ale proč právě teď myslí na Beltrana? Proč se mu právě teď musel jeho duch usadit na ramenou?

Musí se tedy probojovat Serraiskou armádou, obkličující hrad Asturijců, aby zachránili bezvýznamný život Geremy Hastura. A pak znovu zaútočí? Copak si Geremy skutečně myslí, že když tam bude celá armáda domna Rafaela, že se mu podaří svůj narok na trůn prosadit? Napadlo Geremyho, že smír bude trvat jenom tak dlouho, jak to dom Rafael uzná za vhodné? Přesto však požádal domna Rafaela, aby sem s armádou dorazil.

Kolik vojáků bude stát při domnu Rafaelovi? Se vši pravděpodobností by většina z nich nerada viděla na trůně Hastura, podobně jako jejich velitel.

Dole v údolí blikla jakási záře a on vydal rychlý rozkaz:

„Světla!“

Odevšad se zpoza stínů objevily rozžaté svítilny. Hořící šíp se zasyčením prolétl oblohou jako kometa a zabodl se doprostřed Serraiské armády.

„Do útoku!“ křikl Bard.

Armáda se spustila ze svahu za dávného bojového pokřiku di Asturienu přímo na Serraiské vojsko a napadla je ze zadu, právě když zaútočili na zdi hradu Asturijců.

V okamžiku, kdy rudé slunce začalo stoupat nad východními kopci, byla Serraiská armáda rozprášená a zbytky vojáků se zmateně rozprchly. Většina jich zahynula hned při prvním úderu, kdy jich Bardovi muži zabili či zranili dobrou polovinu. Nepodařilo se jim vypustit jediný katapult nebo spustit bojový stroj, ani nestihli zapálit lepidlo, neboť Bard se ho zmocnil dříve. Nakonec zapálili několik menších lepidlových ohňů, a všude po okolí explodovali a zmírali zbývající koně, jež tam zmateně v šoku pobíhali. Pak byl náhle konec, zbyla jenom jatka a poslední zbylé skupinky. Ozbrojení muži uvnitř hradu na ně ze zdí stříleli šípy a nakonec *leronis* mezi ně rozšířil kouzlo hrůzy a děsu, takže se rozprchli s takovým křikem, jako kdyby se za nimi hnali všichni ďáblové z devíti Zandruových pekel. Barda napadlo — protože už sám měl příležitost čelit hrůzám způsobených *laranem* —, že ti ďáblové docela určitě ve skutečnosti existují; nebo aspoň si Serraiští vojáci myslí, že jsou skuteční, což je v konečném důsledku vlastně totéž.

Dom Eiric Ridenow ze Serraisu byl zajat, a když Bard s jeho vlajkonoši dojel do hradu, už se debatovalo o tom, jestli ho zadrží jako rukojmí zaručující dobré chování ostatních pánů ze Serraisu, nebo ho použijí jako výkupné a po přísaze o nevměšování ho pošlou domů, nebo jestli ho mají oběsit na hradních zdech jako výstrahu všem, kdo by se v ozbrojení ještě někdy pokusili překročit hranice Asturijců.

„Jen se ukažte,“ pravil starý muž a zaťal zuby tak pevně, až se mu pohnul jeho blondatý knír. „Myslíte si snad, že sem moji synové okamžitě nenapochodují, jakmile se dozvědí, co se stalo s naším předvojem?“

„Lže,“ řekl mladý *laranzu*. „Tohle nebyl žádný předvoj. Byla to armáda složená z veškerých bojeschopných mužů, které dal dohromady. Jeho synové nejsou ve věku, kdy by mohli jít do bitvy. Všechno vsadili na jedinou kartu.“

„A také by zvítězili, kdyby nebylo vás, přátelé,“ řekl Geremy Hastur domnovi Rafaelovi. Měl na sobě dlouhou róbu učence, která byla tak tmavě fialová, že vypadala téměř jako černá. Kromě malé dýky neměl žádné zbraně. Dlouhá róba částečně skrývala jeho zranění, ale nemohla zcela zakrýt, že potřebuje podporu hole, díky čemuž vypadal čtyřikrát starší, než ve skutečnosti byl. Zrzavé vlasy mu už na spáncích šedivěly a začal jako starý muž nosit na bradě vous. Bard si s uspokojením pomyslel, že jeho nevlastní bratr nevypadá jako bojovník víc než ženy, které měl v armádě.

Dom Rafael se s Geremym objali jako přátelé, ale pak od sebe poodstoupili, protože Geremy spatřil Barda, jenž stál dva kroky za svým otcem.

„Ty!“

„Jsi překvapen, že mě vidíš, bratranče?“

„Byl jsi ve vyhnanství po sedm let, Barde. Máš na rukou královskou krev. A tvůj život je tady nepochybně v sázce; udej mi aspoň jediný důvod, proč bych neměl říci svým mužům, aby tě odsud vyvlekli a pověsili na hradní zeď!“

Bard se plamenně bránil: „Jenže ty víš dobře, čím zradou se ocitla ta krev na mých rukách...“ Ale dom Rafael ho gestem ruky umlčel.

„To má být vděk, Geremy? Bard vedl jednotku, která vybojovala bitvu, aby hrad Asturijců nepadl do rukou Serraiských. Kdyby nepřišel, sloužila by teď tvoje hlava jako terč, na kterém se cvičí Muži domna Eirica!“

Geremy zaťal zuby.

„Nikdy jsem nepochyboval o tom, že můj bratranec je statečný,“ pravil, „a myslím, že bych mu měl udělit milost: život za život. Nechť to tak je, Barde: klidně si v tomto království pobývej, na to máš plné právo. Ale ne tam, kde jsem já. Následuj svoji armádu kamkoli, ale na můj dvůr už ve svém životě nikdy nechod, protože jestli tě tady ještě jednou spatřím, dám tě zcela jistě zabít.“

„Tak to...“ začal Bard, ale dom Rafael ho opět přerušil.

„Stačilo. Dřív, než začneš rozhodovat o životě a smrti, měl bys raději sedět na trůně, Hasture. Jakým právem si vládu v tomto království nárokuješ?“

„Jako zástupce Valentina, Ardrinova syna a na žádost královny Ariel. Jako guvernanta této země, která před dávnými lety bývala součástí hasturské říše — a znovu jí také bude, jen co tyto roky anarchie pomínou. Hasturové z Carcosy jsou mírumilovný národ a nechají tady di Asturieny vládnout, alespoň do doby, po kterou se zaváží dodržovat věrnost Říši Hasturů. Valentin už tak učinil.“

„No to je skvělé!“ vykřikl dom Rafael. „Zasloužíš si velikou slávu a uznání za tento vskutku hrdinský čin, když jsi vytáhl přísahu od sotva pětiletého dítěte! Slíbil jsi mu snad nový meč na hraní a nového poníka, nebo jsi ho obalamutil jenom při dortíku a hrstce bonbónů?“

Geremy sebou při takovémto sarkasmu škubl. „Poslouchal, co mu řekla jeho matka, královna Ariel. Ona ví dobře, že já budu zájmy jejího dítěte — dokud nebude dospělý — hájit. Pak, jak povídal, mi bude věrnost přísahat jako muž a převezme tady vládu.“

Dom Rafael rozhněvaně pravil: „Tato země, která od chvíle, kdy jsme si ji před dávnými věky vybojovali od kočičích lidí, patří di Asturienům a nechceme tu na trůně žádné Hastury!“

„Muži této země budou následovat Valentina, svého zákonodárného pána, který zachová věrnost právoplatnému králi Hasturů,“ pronesl Geremy.

„Skutečně? Jestli tomu opravdu věříš, tak by ses měl raději jít zeptat lidu, pane můj.“

„Já jsem spíš věřil,“ odpověděl Geremy a vši silou se snažil chovat klid, „že jsme spolu uzavřeli příměří, domne Rafaeli.“

„Příměří po dobu obléhání tohoto hradu Serraiskou armádou, leč pohled’ — ta armáda je dobitá a já silně pochybuji o tom že se domnu Eiricovi podaří sehnat dostatek bojeschopných mužů, aby sestavil novou, dříve než za deset let! A to i kdybychom ho pustili na svobodu! Co se toho týče,“ dodal a kývl na jednoho ze svých strážců, „odved’te domna Eirica někam, kde bude v bezpečí.“

„Třeba do hladomorny, pane?“

Dom Rafael si prohlédl domna Eirica od hlavy k patě. „Ne,“ pravil konečně. „To by na jeho věk bylo příliš kruté. Pokud pod kouzlem pravdomluvnosti odpřisáhne, že se nepokusí o útěk dokud nerozhodneme o jeho osudu, ubytujeme ho v pohodlí, jak se na jeho původ a šedivé vlasy sluší a patří. Bude u nás tak dlouho, dokud jeho synové za něj nebudou schopni zaplatit výkupné, protože ho budou potřebovat doma. Malí chlapci jsou impulzivní a mohli by udělat něco, co by pak mohlo mít dalekosáhlé a nepříjemné důsledky.“

Dom Eiric překvapeně zíral, ale pak pravil: „Přiveďte tedy *leronise*. Budu přísahat na Serraiské zdi, že toto místo neopustím, dokud mě sami nepropustíte, ať již mrtvého či živého.“

Bard se hrubě zasmál. „Ať přísahá na něco pevnějšího, otče, než jsou zdi Serrais, protože ty mohu zbořit, kdykoli si zámam.“

Dom Eiric na něj zlostně hleděl, ale neřekl nic, neboť to, co pro nesl Bard, byla naprostá pravda a on to dobře věděl. Dom Rafael rozkázal strážím: „Odveďte ho někam do příjemné místnosti a tam ho hlídejte, dokud z něj nedostanu přísahu. Ručíte mi životem za to, že neuteče, dokud za ním nepříjde *leroniska*.“

Když starce odváděli pryč, Geremy Hastur se zamračil. „Nespoléhej příliš na moji velkomyslnost, drahý bratranče. Zdá se mi, že chceš nějak moc rozhodovat o osudu mých zajatců.“

„Tvých zajatců? Kdy konečně pohlédneš pravdě do tváře, bratranče?“ optal se dom Rafael. „Tvoje vláda tady skončila, což ti nyní dokážu.“ Kývl na Barda, který vystoupil na balkón.

Dole ze dvora, kde stála nastoupená armáda, se začaly ozývat nadšené výkřiky.

„Vlk! Vlk z Kilghardu!“

„Náš generál! S ním vždycky zvítězíme! Syn domna Rafaela! „Ať žijí di Asturienové!“

Dom Rafael vkročil na balkón a zvolal: „Poslouchejte, muži! Vybojovali jste si nad Serraisem svobodu. Postoupíte Asturijce Hasturům? Já vznáším nárok na trůn pro di Asturieny; nikoli pro sebe, ale pro svého syna Alarica.“

Po jeho slovech následoval povzbuzující křik. Když se muži utišili, pokračoval: „Jsi na řadě, Geremy Hasture. Běž a zeptej se, jestli

je dole někdo, kdo by si přál po dobu nejméně dvanácti let, než doroste Ardrinův syn Valentin, žít pod vládou Hasturů!“

Bard měl pocit, jako by na Geremym byla vidět jeho nenávist a vztek. Mladý muž však nepromluvil, ale šel rovnou na balkón. Ozval se jeden či dva výkřiky: „Hastury ne!“ a „Pryč s tyranii Hasturů!“, ale po chvíli nastal opět klid.

„Muži di Asturienů!“ zvolal. Měl silný hlas, rezonující bas, který propůjčoval jeho lžím dojem pravdy. „V dávných dobách dobyl tento kraj Hastur, syn světla, a předal jej do správy di Asturienů. Stojím tu ve jménu krále Valentina, Ardrinova syna. Jste snad zrádci, abyste se bouřili proti svému právoplatnému pánovi?“

„A kde je ten král?“ vykřikl jeden z mužů v davu. „Jestli to má být náš právoplatný vládce, tak proč tady není, aby k nám promluvil sám?“

„Žádné loutkové krále Hasturů!“ křikl další. „Vrať se do Hali, tam patříš, Hasture!“

„Chceme na trůně opravdického chlapa di Asturiena, ne žádnýho hasturského sraba!“

„Hasturové nám můžou políbit prdel!“

Bard naslouchal a jak výkřiky nabíraly na intenzitě, uspokojení v něm stále víc a víc narůstalo. Někdo po něm hodil kamenem. Geremy neuhnul, nýbrž ho chytil a on mu modrým světlem explodoval v ruce. Dav se rozběsnil:

„Nechceme tu žádné čaroděje!“

„Chceme vojevůdce, ne zkurvenýho *laranzu*!“

„Domne Rafaeli! Domne Rafaeli! Kdo zastupuje krále Alarica?“ křičeli a ozývaly se dokonce i výkřiky: „Bard! Bard di Asturien! Chceme Vlka z Kilghardu!“

Někdo hodil dalším kamenem, který však letěl od Geremyho poněkud stranou. Nechtěl se již namáhat. Pak po něm někdo hodil hrst koňského hnoje, který se mu rozplácl na jeho fialovém hávu. Geremyho lokaj ho chytil za rukáv a odtáhl z balkónu pryč.

Dom Rafael pronesl: „Ještě si myslíš, že si nárok na trůn tady uhájíš, Geremy? Možná bych mohl tvoji hlavu poslat královně Ariel a lidu z Carcosy, jako varování, aby si paní své služebníky vybírala rozvážněji.“

Geremy se na něj zašklebil: „To bych ti neradil. Král Valentin si moc rád hraje se svým kamarádem Alaricem. Leč nepochybují, že by královna Ariel neváhala, a okamžitě ti poslala dárek na oplátku.“

Bard před ně předstoupil se zaťatými pěstmi, ale dom Rafael zakroutil hlavou: „Ne, můj synu. Nebudeme tady prolévat žádnou krev. Nechceme Hasturům nijak ubližovat, pokud si budou vládnout na svém území a nebudou se nám vměšovat do našich záležitostí. Zůstaneš však naším milým hostem, dokud se můj syn Alaric ve zdraví nenavráť pod tuto střechu.“

„Myslíš, že král Carolin Carcoský bude se samozvancem vyjednávat?“

„Pak mi bude ctít,“ odvětil dom Rafael, „že tě budu moci hostit tak dlouho, jak si jenom budeš přát. Pro případ, že bych se tvého návratu do Carcosy nedožil, mám vnuka, který bude správcem Asturijců za mého syna Alarica.“ Obrátil se na Barda: „Doprovod' našeho královského hosta do jeho komnaty; nezapomeň, že je králem v Carcose, přestože tady se jím nikdy nestane. A dohlédni na to, aby služebníci zajistili všechno, co bude potřebovat, aby mu nic nescházelo. A taky aby ho střezili, aby se nevypravil někam na průzkum do okolních lesů, mohl by spadnout někam do strže a polámat si svoji zmrzáčenou nohu. Musíme synovi krále Carolina zajistit veškeré pohodlí!“

„Dohlédnu, aby dny trávil ve své místnosti při studiu a meditacích a aby pohybem zbytečně neriskoval zranění,“ pravil Bard a položil Geremymu ruku na rameno.

„Pojď, bratranče.“

Geremy jeho ruku ze sebe setřásl, jako by ho páčila. „Ty ztracenej bastarde, neopovažuj se mě dotýkat!“

„Neshledávám v tom žádné potěšení,“ odvětil Bard. „Nejsem totiž na chlapečky. Ale jestli se mnou nechceš jít dobrovolně, mohu...“ kývl na dva vojáky. „Pan Geremy má nějaké problémy s chůzí; je mrzákem, jak jistě vidíte. Mohli byste ho prosím dopravit do jeho místnosti?“

Geremy se vztekal a zuřil, když ho ozbrojení drsní chlapíci zvedli a vynášeli ven. Pak se rozpomněl na svoji důstojnost, zmlkl a nechal se odnést. Ale pohled, kterým se na něj podíval, Bardovi po-

věděl, že pokud ho někde nalezne v plné zbroji, může počítat s tím, že mezi nimi proběhne boj na život a na smrt.

Měl jsem ho zabít, když k tomu byla vhodná příležitost, napadalo Barda hořce. Jenže zmrzačil jsem ho nechtěně; a neozbrojeného jsem ho zabít nemohl.

Byl bych raději, kdyby Geremy byl mým nevlastním bratrem a přítelem, nikoli nepřitelem. Který bůh mě nenávidí, že se mi tohle muselo stát?

Výměna vlády na Asturijském hradě probíhala několik dní, ale obešla se bez velkých problémů. Museli oběsit několik Geremymu nejvěrnějších mužů, jenž zorganizovali vnitřní povstání, nicméně *laranzové* spiknutí odhalili dříve, než se stačilo plně rozběhnout. Brzy byl klid. Bard se od Melisendry dozvěděl, že jedna z dam svržené královny čekala s Geremy Hasturem dítě a prosila, jestli by s ním nemohla společně zůstat v domácím vězení. „Nevěděl jsem, že Geremy má nějakou lásku. Víš, jak se jmenuje?“

„Ginevra,“ odpověděla Melisendra a Bard zdvihl obočí. Vzpomněl si na Ginevru Harrylovou. „Ty jsi *leroniska*,“ řekl jí. „Nemohla bys nějak způsobit, aby potratila nebo něco takového? Není třeba, aby se Hasturové takhle rozrůstali!“

Melisendře zajiskřila v očích zloba. „Žádná *leroniska* se nenechá k něčemu takovému zneužít!“

„Myslíš si, že jsem hlupák, ženská jedna? Nevypřávej mi tady pohádky o ctnostech a poctivosti. Každá táborová žena, která přijde nechtěně do jiného stavu, zná nějakého čaroděje, který jí od toho pomůže!“

Melisendra celá bledá vzteky odvětila: „Pokud žena nechce přivést své dítě do bídnych podmínek, do války, nebo ho mít bez otce, případně když ví, že pro něj nebude mít dostatek mléka, pak se nad ní jistě nějaký *leronis* smiluje. Ale zabít chtěné a dlouho očekávané dítě jenom proto, že nějakému chlapovi nevyhovuje a jednou by se mohlo posadit na trůn?“ Její oči ho téměř propalovaly. „Myslíš, že já jsem tvoje dítě chtěla, Barde di Asturiene? Ale stalo se a nešlo to už odestát, a ať by to dopadlo jakkoli, já přišla o Vhled... Tak jsem se rozhodla neničit nevinný život, i když jsem si ho nijak nepřála. Mys-

líš si snad, že bych mohla Ginevře ublížit, když vím, že to dítě i jeho otce vroucně miluje? Jestli tolik toužíš, aby přišlo o život, tak za ní pošli svoje hrdlořezy, ať ji podříznou, a bude to!“

Bard nevěděl, co má říci. Byla to nehezská myšlenka; Melisendra se tak mohla snadno zbavit něčeho, z čeho se později vyklubal Er-lend. Proč to vlastně neudělala?

A teď ta Ginevra. Zatracené ženské a ty jejich věčné skrupule! Melisendra v bitvě zabíjela, to věděl. Přesto, když je teď tady poten-cionální nepřítel Asturijců, mnohem nebezpečnější než bojovníci s mečem či kopím, tak ho chce klidně nechat žít! Nehodlá se s ní o tom hádat, ale dá jí pocítit, jak ho zase ponížila. Řekl jí to a práskl za sebou dveřmi.

Když musel myslet na ženu, kterou měl a kterou nechtěl, para-doxně ho to přivedlo ke vzpomínkám na ženu, kterou chtěl a kterou mít nemohl. A pak začal přemýšlet o tom, jak využít Ginevry a dítě-te, které čekala.

Když okolní krajina zmlkla a vojáci se vrátili domů (kromě jed-notky, kterou Bard cvičil v obraně proti možnému útoku; věděl totiž moc dobře, že Hasturové je jednoho dne napadnou, ať mají rukojmí nebo ne), paní Jerana se vůbec neobtěžovala sejít ke dvoru. Bard ji tedy sám vyhledal v místnostech, které dřív náležely královně Ariel.

„Je paní Ginevra Harrylová, která čeká dítě s Hasturem, v po-rádku a zdravá? Kdy má porodit?“

„Patrně za tři měsíce,“ odpověděla paní Jerana.

„Mohla byste mi udělat laskavost, matko? Dohlédněte na to, aby měla veškeré pohodlí, dostatek pečovatelek a k dispozici dobrou a spolehlivou porodní bábu.“

Paní se zamračila. „Proč? Vždyť má všechno, co by mohla po-třebovat, tři služebné sympatizující s Hastury, a porodní bábu, která asistovala také při porodu tvého syna. Ale já už tě natolik znám, abych věděla, že to neděláš ze samotné laskavosti vůči paní Gine-vře.“

„Že ne?“ podivil se Bard. „Copak jste zapomněla, že Geremy je můj nevlastní bratranec?“

Jerana nevypadala, že by mu věřila, ale Bard už nic jiného ne-dodal. Přesto však o něco později, když si ověřil, že všechno, co mu

manželka domna Rafaela řekla, byla pravda, se odebral do Geremyho pokojů.

Geremy právě hrál hru s názvem Hrady s jedním pážetem, které tam bylo posláno, aby ho hlídalo. Když Bard vstoupil, odsunul stranou hrací kostky a neobratně se postavil.

„Nemusíš se chovat podle předpisů, Geremy. Vlastně nemusíš ani vůbec vstávat.“

„Je zvykem, aby vězeň povstal, přichází-li jeho věznitel,“ pravil Geremy.

„Prosím tě,“ namítl Bard. „Přišel jsem ti předat zprávy o Ginevře Harrylové. Ty jsi určitě příliš hrdý na to, aby ses o to zajímal sám. Je ubytována vedle místností ženy mého otce a starají se o ni její vlastní komorné, Camilla a Rafaela Dellerayovy s Felizií MacAnndrovou. Při porodu jí bude asistovat porodní bába, působící na dvoře.“

Geremy zaťal zuby. „Vzhledem k tomu, že tě znám,“ pravil, „a podle toho, jak se mnou nyní mluvíš, jsem si téměř jist, žeš ji poslal do nějaké špinavé díry, kde za porodní bábu bude mít nějakou nešikovnou špindíru, aby jí ztížila porod, a to všechno jenom proto, aby ses pomstil za nějaké tebou vymyšlené bezpráví!“

„Křivdíš mi, bratranče. Má pohodlí možná ještě větší, než máš tady ty, a všechno ti to zopakuju pod kouzlem pravdomluvnosti jestli chceš.“

„A proč bys to dělal?“ zeptal se Geremy podezíravě.

„Protože vím, jaké to je, když si chlapi dělají o svoje ženy starosti,“ odvětil Bard. „Domyslel jsem si, že dychtíš po zprávách o své ženě, jako bych dychtil já po své. Jestli si přeješ, mohu zařídit, aby Ginevra tady byla s tebou...“

Geremy se svalil na židli a skryl si obličej do dlaní. „Máš z toho velké potěšení, když mě můžeš mučit, Barde? Proti Ginevře naprosto jistě nic mít nemůžeš, tak jí prosím tě nic nedělej. Jestli ti dělá dobře, když mě vidíš poníženého, tak se klidně před tebou budu plazit na kolenou; ale ji a dítě prosím tě nech na pokoji.“

Bard otevřel dveře, aby mohla vejít jeho *leroniska* — ne však Melisendra. Když místnost naplnilo namodralé světlo kouzla pravdomluvnosti, spustil: „Poslyš, Geremy. Paní Ginevra žije v luxusních pokojích v těsné blízkosti pokojů, které obývala královna Ariel, když jsme byli malí. Dostává se jí pestré stravy, a protože je těhotná, jsou

jí doručovány na můj příkaz i lahůdky, na které dostane chuť. Má u sebe svoje dámy, spí ve vlastním pokoji, kde ji nikdo neruší, a na zavolání se dostaví i porodní bába mojí vlastní matky.“

Geremy neustále udržoval pohled na namodralém světle pravdomluvnosti, ale to se ani nezachvělo. Stále ještě sice nenabyl důvěry, avšak o *laranu*, ve kterém se sám cvičil, toho věděl dost, takže poznal, že se tady nejedná o žádný podvod ani lež. Zeptal se jenom: „Proč mi to všechno říkáš?“

„Protože,“ začal Bard, „i já mám ženu, kterou jsem neviděl dlouhých sedm let vyhnanství. Jestli mi pod kouzlem pravdomluvnosti řekneš, kde najdu Carlinu, dovolím, aby tady Ginevra do porodu byla s tebou, případně tě s dozorem nechám přestěhovat k ní.“

Geremy zaklonil hlavu a rozesmál se dlouhým smíchem, ztělesňujícím zoufalství.

„Tak tohle bys chtěl vědět! Úplně jsem zapomněl, jak vážně jsi ty zasnuby bral... Všichni jsme to brali vážně, dokud jsi neměl tu roztržku s Ardrinem.“

„Carlina je moje žena,“ pravil Bard. „A protože tady máme kouzlo pravdomluvnosti, odpověz mi upřímně: neodvolal Ardrin svůj slib a nechtěl ji dát tobě, ty jeden hasturskej zmetku?“

„Odvolal ho brzy i pozdě,“ odpověděl Geremy. „Když Beltran zahynul a ty jsi byl ve vyhnanství, považoval spojení mezi vámi za zrušené. A opravdu ji nabídl mně. Ale nezatínej zuby a nemrač se tak, Vlku. Carlina o mě neměla nejmenší zájem a řekla to otci, který z toho měl záchvat a prohlásil, že do konce jeho života mu už žádná žena odporovat nebude.“

Světlo pravdomluvnosti se na jeho tváři ani nezachvělo, takže Bard věděl, že mluví pravdu. Pocítil příval radosti. Carlina na jejich svazek nezapomněla a všechny odmítala, dokonce i Geremyho!

„A kde je teď? Mluv, jestli chceš, aby tu Ginevra byla s tebou!“

V Geremyho smíchu se mísila hořkost se zoufalstvím. „Kde je teď? To ti opravdu moc rád řeknu, bratranče. Složila slib kněžky Avarrské, jemuž se ani její otec neopovážil zabránit,“ řekl. „Uprchla ze dvora i z království na Ostrov ticha, kde se zavázala strávit zbytek svého života v počestnosti a modlitbách. Jestli ji chceš, milý bratranče, pak si tam pro ni budeš muset dojet.“

3. KAPITOLA

Poté, co zvítězili nad Asturijsi, pověřil otec Barda velením jeho armády. Serrais byl však prozatím poražen a vypravit se proti Hasturům bylo předčasné. Šel tedy za domnem Rafaelem a požádal ho o několik dní dovolené.

„Abych řekl pravdu, plně si ji zasloužíš, synu. Kam se chystáš vydat?“

„Podařilo se mi vytáhnout z Geremyho, kam odešla Carlina,“ odpověděl. „Chtěl bych vzít s sebou čestnou stráž a přivést si ji zpátky.“

„Jen jestli není provdaná za někoho jiného,“ pravil jeho otec smutně. „Vím, jak se cítíš, ale nemohu tě s čistým svědomím poslat, aby ses zmocnil manželky někoho z mých poddaných. Já totiž v této zemi vládnu podle zákona!“

„Jaký zákon může být silnější než ten, který poutá muže k ženě, s níž je zasnoubený? Ale můžeš být naprosto klidný, otče. Carlina není za nikoho provdána; uprchla na místo, kde ji nikdo nemůže nutit, aby se provdala za nějakého jiného muže.“

„V tom případě,“ odvětil jeho otec, „si vezmi muže, které chceš. Až se s ní vrátíš, oslavíme vaši svatbu se vším leskem.“ Zaváhal. „Ale Melisendra coby tvoje *barragana* nebude moc ráda, že je tvoje manželka zpátky. Mám ji odeslat na některý z našich zámků? Svého syna může vychovat i tam, aniž by jí něco chybělo.“

„Ne,“ namítl divoce. „Dám ji Carlině jako služku!“

Cosí v něm vzplálo při představě, jak Melisendra poníženě obskakuje Carlinu, češe jí vlasy a zavazuje boty a stuhý.

„Dělej, co uznáš za vhodné,“ řekl mu dom Rafael. „Ale je to matka tvého nejstaršího syna, a když ponížíš matku, ponížíš tím i jejího syna. Ani Carlina by myslím nebyla moc ráda, kdyby se každý den i noc musela dívat na svoji sokyni. Domnívám se, že ženám moc nerozumíš.“

„Může být,“ připustil Bard, „ale buď si jist tím, že když mě Carlina požádá, abych Melisendra poslal pryč, okamžitě tak učiním. Pro-

tože to bude moje právoplatná manželka, bude její povinností vychovat mi všechny syny, takže Erlenda svěřím do výchovy jí.“ Což bude lepší, než ho nechat u Melisendry, aby ho proti mně poštvála, pomyslel si. Malého Erlenda si velice oblíbil a chtěl ho mít při sobě.

Vybral si jako čestnou stráž tucet mužů. To postačí, aby ženám z Ostrova ticha ukázal, že odvést si svoji ženu míní vážně. A aby neztrácely čas tím, že mu ji nebudou chtít vydat. Proti hrstce samotáňek z jiného světa nebude potřeba velké bojové jednotky!

Kromě čestné stráže si vzal s sebou také dva čaroděje; mladého *laranzu* Roryho a samotnou Melisendru. Od dětství slýchal povídačky o kouzelnických kouscích kněžek Avarrských a vždycky si přál, aby čarovat uměl také. Rád by si s nimi změřil síly. A Melisendře navíc vůbec neuškodí, když se dozví, že on má svoji právoplatnou manželku, a nebude po něm už nic požadovat.

Ostrov ticha ležel mimo království Asturijců v nezávislém kraji Marenji. Bard o Marenji věděl docela málo; snad jenom to, že jejich vládce tam je volen každých několik let přímo obyčejným lidem, že nemají ustavenou žádnou armádu a straní se veškerých dohod s králi a panovníky okolních krajů. Jednou Bardův otec na svém hradě hostil vrchního úředníka Marenji, aby s ním projednal koupi několika soudků jejich ovocného vína, a při té příležitosti se s ním také dohodl o strážení hranic.

Přešel pokojný kraj Marenji s alejemi jabloní, hrušní, švestek a křovinami ořechovníků a kokónovníků. V kopcích spatřil roklinu, v níž byl přehrazený potok, pohánějící mlýn na výrobu kokónovníkové plsti, z níž se šily oděvy. Stála tam vesnice tkalců; vzpomněl si, jak nádherně tady tkají sukně a šály. Nikde nebyly žádné stopy po jakékoli obraně.

Barda napadlo, že kdyby se ta místa tady vyzbrojila a shromáždili se tu vojáci, poskytovala by dokonalý nárazník pro Serraiskou armádu, až by se zase vydala proti Asturijcům. Asturijští vojáci by zase na oplátku mohli chránit místní obyvatelé. Vrchní úředník Marenji by to dozajista pochopil. A kdyby náhodou ne, stejně by neměl žádné vojsko, které by se mohlo postavit na odpor. Hned, jakmile se vrátí zpátky, to okamžitě navrhne otci, aby zbytečně neztráceli čas a ihned sem vyslali jednotky.

Když jeli dál, kraj potemněl. Vjeli do stínu vysokých hor, kolem jezer a zamlžených horských ples. Statků tu bylo čím dál tím méně, jen tu a tam stály ojediněle na samotách. Melisendra a chlapec jeli těsně vedle sebe a vypadali, že jim není nejlépe.

Bard si v mysli promítal všechno, co o kněžkách Avarrských věděl. Vždycky prodlévaly, aspoň co si ještě žijící lidé pamatovali, na ostrově uprostřed Jezera ticha. A každý muž, který tam kdy vkročil, zahynul. Říkalo se, že kněžky se zavázaly celoživotní počestnosti a modlitbám. Byly mezi nimi panny, vdané ženy i vdovy, které se buď ze žalu, piety nebo kvůli pokání vydaly na tento ostrov, aby tu dlely pod pláštěm Avarry, Temné matky. Ať už byly jakéhokoli původu, mohly tam žít, jak chtěly dlouho, jenom když uctívaly Avarru, nosily oděv Sesterstva, nehovořily s žádnými muži a hlídaly si svoji počestnost. Žádný muž se nikdy nedozvěděl, co vlastně mezi sebou mají, a ženy, které mezi ni žily, to nesměly nikomu vyzradit.

Do svatyně Avarry se chodily modlit ženy mající smutek a zoufající nad ztrátou dítěte nebo manžela, ženy neplodné, které marně toužily po dítěti, ženy s podlomeným zdravím kvůli nepřetržitému těhotenství, jež prosily o zdraví nebo neplodnost, ženy trpící jakoukoli trýzní, ty všechny se tady modlily a prosily kněžky nebo přímo samotnou Avarru, aby jim pomohla.

Jednou jedna stará žena, která sloužila Jeraně — Bard byl tenkrát ještě tak malý, že ho nevyháněly, když si chtěly mezi sebou popovídat — vyprávěla: „Tajemství Ostrova ticha? Jejich tajemství je v tom, že žádné není! Kdysi jsem tam nějakou dobu strávila. Ženy tam žily ve svých domech, samotné, v klidu a vší počestnosti, mluvily jenom když bylo potřeba, třeba kvůli modlení, léčení nebo kvůli milodarům. Modlily se za úsvitu, za soumraku, a také, když vycházely měsíce. Zavázaly se, že ve jménu Bohyně pomohou každé ženě, která je o to požádá, ať už má jakýkoli problém nebo tíseň. Vědí toho spoustu o bylinách a jiných léčivech. Když jsem tam mezi nimi byla, učily mě. Jsou to dobré a svaté ženy.“

Bard přemýšlel, jak by nějaká žena, která se zavázala zavraždit každého muže, který by na jejich ostrov vkročil, mohla být dobrá. I když, musel připustit (ale jenom z legrace a sám sobě, aby trochu

pozapomněl na svoji úzkost), to musejí být jiné ženy, když vydrží tak dlouho mlčet. Mlčení byla zcela výjimečně ženská ctnost.

Přesto však se mu nezdálo správné, aby ženy bydlely samy, bez ochrany. Kdyby on byl nejvyšším úředníkem v Marenji, vyslal by tam armádu, aby je chránila!

Stáli právě na převisu nad údolím a shlíželi do přízračných vod Jezera ticha.

Bylo to klidné a tajuplné místo. Když začali klesat dolů ke břehům jezera, nebyly slyšet žádné zvuky, kromě dunění kopyt jejich koní, a výkřiku vodního ptáka, kterého vyrušili z hnízda, a on se náhle vznesl do vzduchu. Nad temnou vodou visely převísle větve tmavých stromů, protože slunce se již zvolna nachylovalo k západu. Když přijeli blíže, slyšeli kvákání žab. Museli se teď brodit měkkými bažinami podél břehu jezera a Bard slyšel, jak jeho koni v blátě mlaskají kopyta.

To je ale ponuré místo! Carlina může být jenom ráda, že za ní přijel, aby ji odsud odvezl. Tím, že sem prchla, aby nebyla nucena k dalšímu sňatku z politických důvodů, ukázala, že má zdravý rozum; sedm let piety a modlení stranou od mužů však již bylo dost! Život jako princezna Carlina, manželka velitele královské armády, bude vést úplně jinak!

Z povrchu jezera stoupaly husté chomáče mlhy, které se vinuly směrem k nim, takže Bard chvílemi vůbec neviděl na cestu. Muži protestovali, protože vzduch tady byl těžký a téměř nedýchatelný. Malý Rory, který jel na poníkovi Bardovi po boku, zvedl bledou ustaranou tvář.

„Prosím, *vai domne*, vraťme se zpátky! Ztratíme se v mlze. Nikdo nás tu nechce, já to cítím!“

„Použij Vhledu,“ rozkázal Bard. „Co vidíš?“

Dítě si poslušně vzalo hvězdný kámen a pohlédlo do něj. Obličej přitom tak zkroutilo, až to vypadalo, že zadržuje pláč.

„Nic. Nevidím vůbec nic, jenom mlhu. Pokoušej se přede mnou skrýt, říkají, že to je pro muže nepřístojné, aby sem chodil.“

Bard vyštěkl: „A to si říkáš chlap?“

„Ne,“ odpovědělo dítě. „Ale *ony* mi tak říkají a povídají, že tam nesmím chodit. Prosím, prosím pane Vlku, vraťme se! Temná matka

ke mně obrátila svoji tvář, ale má ji zahalenou závojem, hněvá se... Prosím, prosím, sem nesmíme chodit, musíme se obrátit a vrátit se, jinak se stane něco strašného!“

Bard měl vztek a cítil se ponížen. Copak si ty čarodějnice támhle na ostrově myslí, že ho vystraší svými čarodějnickými kouzly, které zkouší na nevinného chlapce s hvězdným kamenem? „Drž jazyk za zuby a chovej se jako chlap,“ napomenul dítě, které popotáhlo nosem, otřelo si tvář a celé se třesoucí mlčky pokračovalo v cestě.

Mlha ještě zhoustla a obloha potemněla. Blížila se snad bouře? Zvláštní; nahoře nad jezerem bylo pěkně a jasno. Patrně je to vlhkost z těchto nezdravých bažin.

Jak jsou ti jeho muži pověřiví, že je dokáže rozházet trochu mlhy!

Náhle se mlha začala svíjet, téct a nabírala určitý tvar. Pocítil, jak jeho kůň udělal krok stranou, jako kdyby přímo před ním něco bylo. Náhle se před ním vynořila ženská postava. Nebyl to žádný zamlžený přízrak, byla to skutečná žena z masa a kostí jako on. Viděl každý pramen jejích bílých vlasů, spletených do dvou copanů splývajících po stranách obličeje, který měla téměř celý obalený do hustě tkaného černého závoje. Na sobě měla černou sukni a přes halenu z hrubého plátna černý hustě pletený svetr bez ozdob jako vesničanka. U pasu měla barevný opasek, u nějž jí visel nůž ve tvaru srpů s černou rukojetí.

Vztáhla k nim nekompromisně ruku.

„Vraťte se,“ pravila. „Víte, že sem nesmějí vkročit žádní muži. Toto je svatá půda, náležející Temné matce. Obraťte koně a vraťte se, odkud jste přišli. Jsou tady tekuté písky a jiná nebezpečí, o kterých nic nevíte. Běžte zpátky.“

Bard otevřel ústa a chvíli mu trvalo, než dokázal promluvit: „Nechci vám nijak ublížit, ani vám, Matko, ani žádné z Avarrských služebnic. Přišel jsem, abych si odtud odvedl svoji zákonnou manželku Carlinu di Asturienovou, dceru krále Ardrina.“

„Tady nejsou žádné zákonné manželky,“ odvětila stará kněžka. „Jenom sestry Avarry, které tady žijí v míru a v modlitbách, a něko-

lik kajícnic a nebožaček, které se sem na nějakou dobu uchýlily, aby se zhojily jejich rány a bolesti.“

„Vy se mě snažíte přelstít, matko. Je mezi nimi paní Carlina?“

„Tady není nikdo tohoto jména. Neptáme se našich sester na jméno, které nosily ve vnějším světě. Když k nám některá žena přijde a složí slib, je její dřívější jméno zapomenuto, zná ho jenom Bohyně. Není tu žádná žena, kterou byste mohl nazývat svojí manželkou, ať už jste kdokoli. Z celého srdce vás ještě jednou důrazně žádám, abyste odsud rychle odešli a přestali se rouhat, nebo proti sobě obrátíte hněv Temné matky.“

Bard se předklonil v sedle. „Nepokoušejte se mě zastrašit, madam! Víím, že moje žena je tady, a jestli mi ji nevydáte po dobrém, půjdu a vezmu si ji sám a nebudu zodpovídat za to, co vyvedou moji chlapci!“

„Jenže,“ namítla žena, „vy za to všechno zodpovědný budete, ať už za to odpovědnost přijmete či nikoli.“

„Neodporujte mi laskavě! Radši běžte a řekněte jí, že si pro ni přijel její manžel. Když to uděláte, nebudu se rouhat, ale slušně tady před vaší svatyní počkám.“

„Já se vašich vyhrůzek nebojím,“ namítla stará kněžka. „A nebojí se jich ani Velká matka.“ Náhle se jí mlha zavířila kolem obličeje a ona zmizela. Na místě, kde stála, nebyl vůbec nikdo, jenom víry mlhy, stoupající z rákosí na břehu jezera.

Bard zalapal po dechu. Jak mohla zmizet? Byla tu vůbec, nebo se mu to všechno jenom zdálo? Ať tak či tak, získal tím jenom více přesvědčení, že Carlina je skutečně tady a že ji před ním skrývají. Proč ho jenom ta stará dáma neposlechla, když ji důrazně žádal, aby Carlině vyřídila, že sem pro ni v míru přijel, že nikomu nehodlá ublížit ani nic znesvěcovat, že si ji chce jenom odvést zpátky domů ke svému krbu a na svoje lůžko? Byla to koneckonců jeho zákonná manželka. Copak musel být donucen, aby to tady přece jenom znesvětil?

Obrátil se a dojel k Melisendře.

„Nastal čas, abys použila svoje čarodějnické umění,“ oznámil jí. „Jinak nás všechny pohltní tekuté písky. Jsou tady někde?“

Vytáhla hvězdný kámen a podívala se do něj. Měla při tom tentýž vzdálený a zastřený pohled, jako mívala Melora.

„Jsou tu někde poblíž, i když myslím ne v naší bezprostřední blízkosti. Barde, jsi si jist, že toto bláznovství chceš opravdu vykonat? Je to vážně nebezpečné vzbudit hněv Avarry. Kdyby se Carlina k tobě chtěla vrátit, přišla by sama. Není tady přece ve vězení.“

„To nemohu vědět,“ odsekl jí Bard. „Tohle jsou všechno šílené ženy, které se pokoušejí žít o samotě, meditovat a žít ctnostně místo toho, aby se věnovaly pořádným ženským činnostem.“

„Myslíš, že se meditace a ctnost pro ženy nehodí?“ zeptala se ho s nádechem sarkasmu.

„V žádném případě. Ale žena se přece může u domácího krbu modlit, jak chce dlouho. A žádná provdaná žena nemá právo se zavázat dodržovat počestnost proti vůli svého zákonného manžela. K čemu ty kněžky vůbec jsou, když se takto vysmívají přírodním i lidským zákonům?“

Myslel tuto otázku jen jako řečnickou, Melisendra na ni však odpověděla: „Slyšela jsem, že vykonaly mnoho dobré práce. Vědí toho spoustu o bylinách a medicíně, dokážou, aby jalové plodilo. A modlitby jsou vždycky dobrá věc.“

Bard ji neposlouchal. Prošli mlhou a dostali se na malou písčitou pláž, kde nebylo rákosí, jež všude jinde břehy jezera lemovalo. Byla tu malá bouda a uvázaný člun.

Bard slezl s koně a zavolal:

„Hej! Převozníku!“

Z boudy vylezla drobná nahrbená postava zahalená v šál. Bard byl vzteky celý bez sebe, když zjistil, že to není převozník, ale jakási zmračená a šedivá stařena.

„Kde je převozník?“

„Já tento přívoz obsluhuji, *vai domne*, pro počestné dámy.“

„Tak mě teda převez přes jezero na ostrov, ale rychle!“

„To nemohu, pane. Je to zakázáno. Jestli chce nějaká žena, tak ji převezu. Ale ne muže, to není dovoleno, Bohyně to zakázala.“

„Nesmysl,“ odsekl Bard. „Jak se odvažuješ říkat, co si myslí nesmrtelní, jestli tedy bohové vůbec existují, neřku-li Bohyně? A jestli se to nelíbí kněžkám, tak to ovšem mají pořádnou smůlu.“

„Nebudu za vaši smrt zodpovídat, *vai domne*.“

„Ale prosím vás. Vlezte sakra už do toho člunu a okamžitě mě převezte. Rychle!“

„Rozmyslete si to dobře, pane. Nevíte, co říkáte. Tenhle člun vás na druhou stranu nepřeveze. Mě ano, i dámy. Ale vás v žádném případě.“

Bard usoudil, že žena byla zřejmě pomatená. Možná jí kněžky tu práci převoznice daly z milosti, protože jim jí bylo líto, nicméně jejím hlavním posláním bylo odrazovat lidi. On se ale odradit nenechá! Vytáhl dýku.

„Vidíš to? Mazej do člunu! A hned!“

„To nemohu,“ naříkala žena. „Skutečně nemohu! Vody tu nejsou bezpečné, pokud si to kněžky nepřejí. Nesmím jezdit na druhý břeh, pokud mě samy nezavolají!“

Bard se zamračil, neboť se rozpomněl na očarovaný brod u Morayova mlýna, kde se klidná a mělká říčka v mžiku proměnila v rozbouřený vír. Zahrozil jí však zbraní.

„Do člunu!“

Celá rozřesená udělala krok, pak další, jenže potom se zhroutila jako hromádka hadrů a vzlykala: „Nemohu! Opravdu nemohu!“

Bard měl chuť do ní kopnout. Místo toho však zaťal zuby a překročil její strachem se choulící tělo, nastoupil do člunu, zvedl pádlo a zabral dlouhým silným pohybem.

Vody jezera byly rozbouřené, pod hladinou kroužil vír, jaký Bard ještě nikdy v životě nespatrił a který malým člunkem točil jako se zátkou z korku. Bard byl však nesmírně silný muž a na jezeře Mirion se naučil, jak řídit člun na rozbouřených vodách. Několikrát prudce zabral pádlem...

...a ke svému úžasu zjistil, že se jenom jaksi otočil kolem vlastní osy a místo toho, aby člun zamířil ke břehům Jezera ticha, míří přímo na písčitou pláž, kde stála převoznická budka.

Bard bezmocně zaklel, když ucítil, jak byl člun uchopen divokým vírem a nesen zpátky na břeh, odkud vyplul.

Znovu vši silou zabořil pádlo do vody a snažil se otočit člun zpátky správným směrem. Stálo ho to nesmírné vypětí sil, ale ať se snažil sebevíc, nepodařilo se mu posunout člun směrem k ostrovu ani o kousek. Člun pomalu a neustále kroužil dokola, přestože se ho Bard tolik snažil nasměrovat. Převoznice se vztyčila na kolenou a při

pohledu na něj se dusila potlačovaným smíchem. Člun vyskočil na břeh a poslední záběr pádla se zaryl hluboko do písku.

Drobná převoznice zakrákala: „Já vám to povídala. Nepodaří se vám to, ani kdybyste to zkoušel celý den i celou noc. Člun se směrem k ostrovu nepohne ani o kousek, ledaže by ho zavolaly samy kněžky.“

Bardovi se zdálo, že se na obličejích některých z jeho mužů objevil posměch. Podíval se po nich s takovým hněvem, že raději začali předstírat, že se nic neděje. Udělal výhružný krok k převoznici. Měl sto chutí zakroutit jí krkem. Byla to však jenom stará prostáčka, nic víc.

Když se nad ní postavil, něco ho napadlo. Brod u Morayova mlýna byl očarovaný. A vypadá to, že tento člun taktéž. V každém případě, jestli se kněžky skutečně snaží před ním Carlinu schovat, což bylo více než zjevné, musí se ke slovu dostat čarování i z jeho strany.

Možná by se *leroniska* mohla pokusit utiřit vody, stejně jako to udělala Melora u Morayova mlýna. A jeho muži by pak mohli s koni klidně přeplavat na druhou stranu.

„Melisendro!“

Tiše k němu přišla. Přemýšlel, jestli se mu za jeho zády smála, když zápasil se člunem.

„Jestli na tu vodu vrhla nějaká čarodějnice kouzlo, tak ty bys jí mohla zklidnit a kouzlo převrátit!“

Podívala se mu zpříma do očí a zakroutila hlavou.

„Ne, pane. Nehodlám riskovat hněv velké Avarry.“

„To je ta Bohyně, o které jsi breptala?“ zeptal se.

„Je to Bohyně všech žen a já ji nechci rozzlobit.“

„Melisendro, varuju tě...“ Zvedl ruku a chtěl ji udeřit.

Hleděla na něj s naprostým nezájmem. „Nemůžeš mi udělat už nic horšího, než cos mi udělal. Po tom všem, co jsem musela snášet, si snad nemyslíš, že mě pár ran může donutit k tomu, abych tě na slovo poslouchala?“

„Jestliže mě nemáš tak ráda, jak tvrdíš, tak proč se mi nesnažíš pomoci vysvobodit moji manželku? Pak by ses mě už napořád zbavila, když ti jsem tak odporný!“

„Za cenu toho, že bych do tvých rukou lstí uvrhla nějakou jinou ženu?“

„Ty žárliš!“ obvinil ji. „Nechceš, abych v náručí držel žádnou jinou!“

Stále mu zpříma a bez mrknutí hleděla do očí. „Kdyby tvoji ženu tady na ostrově drželi v zajetí a ona si přála být s tebou, pak bych mileráda riskovala Avarin hněv a pomohla jí do tvé náruče. Jenže se zdá, že jí se nijak zvlášť nechce kvůli tobě opouštět své útočiště. A jestli máš, Barde, aspoň trochu rozum tak odsud okamžitě odejdeš, než se stane něco ještě mnohem horšího!“

„To víš díky Vhledu?“ Stres mu vehnal do slov sarkasmus.

Sklonila hlavu a on si všiml, že tiše pláče, když odpovídala: „Ne, pane. Toho už nikdy... nikdy nedosáhnou. Ale vím, že Bohyně se nesmí beztrestně pokoušet. Měl bys, Barde, raději odejít.“

„Tobě by bylo líto, kdyby mě stihl nějaký krutý osud?“ zeptal se jí nečekaně, a ona neodpověděla, jenom otočila koně a pomalu odjížděla od břehu.

Zatracené ženské! Všechny, a ta jejich bohyně jakbysmet!

„Tak jdem, chlapi!“ křikl. „Přeplaveme to. Kouzlo platí jenom na ten člun.“ Přinutil koně vstoupit do vody, přestože ten se divoce vzpíral. Obrátil hlavu a zjistil, že ho ostatní nenásledují.

„Tak pojd'te! Co to s váma jenom je? Jde se! Táhle ten ostrov je plný ženských, a protože se mě pokoušely převést, dávám vám je všechny k dispozici. Tak pojd'te, můžete si s tím ostrovem i ženama dělat, co jenom se vám zlíbí! Snad se nebojíte nějakých brebtů starý čarodějnice! Jdeme!“

Asi polovina mužů zaváhala a něco povídala.

„Nay, to se nesmí, pane, to vypadá zlověstně!“

„Sama Bohyně to zakázala, pane! Nedělejte to!“

„Pokoušíte osud!“

Nicméně jeden či dva dychtivě pobídl koně kupředu, zatáhli za opratě a hnali zvířata proti jejich vůli do vody.

Miha zase začínala stoupat a stále více houstla. Tentokrát v sobě navíc měla přídech podivně nazelenalé barvy. Zdálo se, jako by se v ní objevovaly nějaké tváře, které se na něj šklebily a vyhrožovaly mu a pomalounku se přibližovaly blíž a blíž ke břehu. Jeden z mužů couvl a už se mu do vody dál nechtělo. Jako šílený vykřikl: „Ne, ne! Matko Avarro, prosím o slitování! Ušetři nás, prosím!“ Prudce škubl za opra-

tě a Bard zaslechl šplouchání vody u kopyt jeho koně, jak se otočil a v hrůze prchal ke břehu stejnou cestou, kterou přišel. Jeden po druhém se jeho muži otáčeli a pobízeli svoje zvířata k návratu zpátky na cestu ke břehu, přestože se Bard vztyčil ve třmenech a proklínal je. Nakonec zbyl ve vodě už jenom on sám. Čert je všechny vem! Mají strach z trochy mlhy! Zbabělci, jakmile se vrátí zpátky domů, zbaví je všechny šarže a odvolá, jestli je rovnou nepověsí za zbabělost a zradu!

Rozhodl se nebrat mlhu na vědomí. „Tak jdem!“ pobídl koně, ale ten se nehýbal a jenom se pod ním třásl, jako kdyby stál uprostřed zběsilé sněhové vánice. Přemýšlel, jestli i ten kůň vidí ty hrozné tváře, které se stále víc přibližují ke břehu.

Náhle i Bardem projela do morku kostí čirá hrůza a děs. Věděl, každým nervem uvnitř svého těla věděl, že jestli se ho jediná tvář v té mlze jenom dotkne, vyprchá z něj veškerá síla i veškerý život, ztuhne a zemře. Mlha se mu prokouše až na kost a on s hrůzyplným výkřikem spadne ze sedla dolů a nebude už mít sílu víckrát se zvednout. Škubl opratěmi svého koně a chtěl se co nejrychleji rozběhnout za Melisendrou a ostatními muži, kteří ho tam opustili, ale nemohl se ani pohnout. Kůň se pod ním jenom třásl a také nebyl schopen žádného pohybu. Jednou někde zaslechl, že velká matka na sebe dokáže vzít podobu koně... Očarovala snad toho jeho?

Tváře se k němu čím dál tím více blížily, děsivé a beztvaré, tváře mrtvých lidí, znásilněných žen, mrtvá těla, jimž z kostí visely cáry masa, a Bard si náhle nějakým způsobem začal být vědom toho, že to jsou všechno obličejové tváře lidí, které odvedl do válek a na smrt, že to jsou všichni muži, které kdy zabil, všechny ženy, které kdy znásilnil, zbil, upálil nebo vyhnal z jejich domovů, že je tam i zoufalá tvář ženy, které při plenění Scaravelu vytrhl dítě a mrštil je přes val, aby se dole roztránilo na kamenech... žena, které se zmocnil v bitvě o Špičaté vrchy, když vedle ní ležel její mrtvý manžel... poraněná a krvácející holčička, kterou zneužil tucet mužů... Lisarda, plačící v jeho náručí... Beltran, kterému z kostí opadávalo maso... Všechny ty obličejové tváře už byly u něj tak blízko, že přestal rozeznávat jejich obrysy, ovíjely se mu kolem nohou a kolen a mířily stále výš. Vyšplhaly se mu až do slabin, kde se do něj začaly zakusovat, cítil, jak je z jeho pohlaví vysávána veškerá síla a on už přestává být mužem, cítil, jak mu do bři-

cha proniká ledový chlad... Až se mu dostanou k hrdlu, prokousnou mu ho a on se bezmocně a bezvládně skácí k zemi mrtev...

Bard vykřikl a jeho vlastní výkřik mu jaksi dodal sílu, takže dokázal uchopit opratě a zuřivě kopnout koně do slabin. Trhl sebou a vyrazil kupředu. Báł se o svůj život, a tak ho nechal běžet, kam sám chce, jenom pryč od těchto hrůz a z tohoto místa. Někde ztratil třmeny i opratě, jak kůň zběsile vyrazil ale panika mu dodávala tolik sil, aby se mu udržel na hřbetě. Konečně pocítil, jak kůň zvolnil tempo, a vrátilo se mu bdělé vědomí, takže zjistil, že jede na konci průvodu jeho mužů poblíž Melisendry.

Rozhodl se, že jestli pronese jediné slovo, jestli vyřkne třeba jenom jedinou slabiku, kterou by naznačovala, že ho varovala nebo že ji měl uposlechnout, tak ji okamžitě udeří. Jak je jenom možné, že ta ženská vždycky vyjde z jejich šarvátek jako vítěz? Už má k smrti dost toho, jak se mu pořád takhle pošklebuje! Jestli pronese jenom jediné slovo o tom, jak vypadal směšně, když visel na tom koni a v hrůze prchal pryč...

„Jestli se ty sama tak dokonale hodíš k tomu, abys dodržovala meditace a žila v počestnosti,“ začal na ni křičet, „a když tě tak těší, že jsem prohrál, proč nejdeš a nepřidáš se k nim také?“

Ale ona si z něj posměšky vůbec nedělala. Ani ho totiž neviděla, protože měla obličej zahalený závojem, pod nímž tise plakala.

„Šla bych k nim moc ráda,“ zašeptala. „Opravdu moc ráda. Ale ony by mě nechtěly.“ Sklonila hlavu a už se na něj ani nepodívala.

Bard pokračoval v jízdě a byl vzteky celý bez sebe. Carlina mu zase jednou unikla! Zase si z něj jenom vystřelila, a to na ni tolik spoléhal! A navíc byl stále spojen s Melisendrou, kterou začínal nenávidět. Když vyjížděli strmou stezkou vzhůru do kopce, otočil se a rozzlobeně pohrozil pěstí k jezeru, které za nimi ve vší tichosti leželo ve zvolna padajícím soumraku.

On se vrátí. Ty ženy tady ho sice pro tentokrát přemohly, ale on už vymyslí, jak se sem vrátí, a rozhodně se už nenechá zastrašit nějakými čarodějnickými kousky! Jen ať se před ním mají na pozoru!

A jestli se tam Carlina skrývá také, ať si dá pozor i ona.

4. KAPITOLA

Do pohoří Kilghardu přišlo léto a přineslo s sebou požáry, kdy se pryskyřicovníky začínaly samy vzněcovat, a všichni muži, kteří byli na dosah, museli jít hasit. Jednoho dne pozdního léta mířil Bard di Asturien s malou skupinou ozbrojených mužů a tělesných strážců pomalu k jihu, dokud nepřekročili hranici mezi Marenji a královstvím Asturijců.

Tady už nikdy víckrát, pomyslel si, nebude opravdická hranice. Kraj Marenji, přestože jejich vrchní úředník mohutně protestoval, byl odzbrojen a obklopen vojáky, kteří byli umístěni do každého domu a do každické vesnice v celém Marenji. Byl ustanoven systém signálních ohňů a telepatických vzkazů, aby mohli být obyvatelé království Asturijců včas varováni před jakýmkoli útokem ze severu či z východu, ať již před útokem banditů z Kadarinu, nebo nájezdníků ze Serraisu.

Lid Marenji také vznesl protesty. Kdy už si lid konečně uvědomí, rozjímal Bard, co je pro něj dobré? Copak chtěli stát zcela neozbrojeni mezi Serraisem a Asturijci, aby je mohla každých pár let přepadávat cizí vojska? A jestli tam nechťeli vojáky Asturijců, měli si vybudovat vlastní armádu, aby se jim ubránili.

Jednu noc strávil ve svém starém domově, kde však kromě starého *coridomna* nebyl vůbec nikdo; Erlend byl poslán ke své matce na dvůr. Brzy bude muset začít přemýšlet, které šlechtické sídlo by se pro výchovu jeho syna hodilo nejlépe. I když byl Erlend předurčen stát se *laranzu*, stejně by měl něco vědět o válce a válčení. Bard si vzpomněl, jak Geremy, který věděl, že nikdy nevyrazí do boje se zbraní v ruce, nijak za svými nevlastními bratry v bojových uměních nezaostával... Tuto myšlenku však okamžitě zavrhl, protože o tom nehodlal přemýšlet.

Erlend by se mohl stát *laranzu*, když k tomu má talent. Byl to však jenom *nedestro*. Kdyby se Bardovi podařilo získat Carlinu, jistě by mu brzy dala dostatek vlastních synů. Jenže Erlendovi se musí dostat výchovy, jakou si vzhledem ke svému postavení zaslouží.

Předpokládal, že Melisendra se vší pravděpodobností proti tomu bude dělat nějaké scény. Ztracená ženská, mít manželku znamená mít samé nevýhody a žádný prospěch! Kdyby to nebyla otcova nejzkušenější *leroniska*, už by ji byl dávno poslal pryč. Možná by si ji nějaký z mužů domna Rafaela chtěl vzít a jeho otec by jí jistě něco dal věnem.

Za soumraku přijel k hradu Asturijců, jehož dvůr byl plný cizích koní, hasturských zástav a zástupců všech zemí Sta království. Co se to tady děje? Poslal snad král Carolin konečně za Geremyho výkupné?

To byla — jak se vzápětí dozvěděl — jenom jedna část. Před čtyřiceti dny porodila paní Ginevra Harrylová Geremy Hasturovi syna. Geremy chtěl přijmout chlapce za vlastního a současně se s tou ženou *di catenas* oženit. Na důkaz toho, že Geremy Hastur tady není žádným vězněm, ale váženým hostem (což je společensky přijatelná přetvářka pro všechna rukojmí, napadlo zlomyslně Barda), rozhodl se dom Rafael, že obřad provede osobně a celá svatba proběhne jako velická hostina, které se zúčastní Hasturové z celého širokého dalekého okolí. A protože dom Carolin nehodlá návštěvu u Asturijců riskovat, vyslal sem jednoho ze svých poradců, *laranzu* Varzila Neskajského, aby sňatku poželhal.

Barda takovýto typ veselí nijak zvlášť nezajímal, ale přípravy na něj mu bolestivě připomněly, jak na začátku tohoto léta před svojí porážkou u Jezera ticha doufal, že bude mít takovouto oslavu sám. Jako vojevůdce královských vojsk však musí být u takovéto události přítomen. Zadumaný se oblékl do vyšívané tuniky a slavnostního modrého pláště s bohatě zdobenými okraji a výšivkou z měděných vláken. Melisendra měla vyčesané vlasy se splývavými lokýnkami a v zelených šatech, přes něž měla přehozenou pláštěnku, vypadala slavnostně a hrdě i ona. Než opustili své místnosti, vešel malý Erlend a obdivem, jak to jeho rodičům sluší, otevřel oči dokořán.

„Mami, ty jsi krásná! A ty taky, tati, i tobě to moc sluší!“

Bard se zasmál a sehnul se, aby zvedl svého syna do výšky. Erlend zaškemral: „Já bych chtěl jít také dolů, abych viděl svatbu a všechny ty slavnostně oblečené dámy a pány...“

„Tam děti nemají co pohledávat,“ začal Bard, ale Melisendra ho přerušila: „Chůva tě vezme na chvíli na balkón, aby ses na ně mohl aspoň chvíli podívat. A když budeš hodný, přinese ti k večeři z kuchyně dorty.“ Bard ho dal zpátky na zem a Melisendra poklekla, aby ho políbila.

Bard, který záviděl, jak malý chlapec lne ke své matce, pravil: „A zítra pojeděš se mnou.“ Erlend odešel z místnosti s chůvou a vidinou příslibených lahůdek.

Ale Bard se mračil, když chlapec scházel po širokém schodišti.

„Proč, ve jménu všech bohů, se otec za těchto podmínek rozhodl takhle oslavit Geremyho svatbu?“

„Myslím, že má nějaký plán, ale nevím jaký. Rozhodně si však nemyslím, že by ke Geremymu choval zvláštní náklonnost. Ani ke Ginevře, přestože je dom Regis Harryl jedním z nejstarších šlechticů Asturijců a před několika generacemi byl i rodově spřízněn s Hastury.“

Bard začal přemýšlet. Pochopitelně, že dom Rafael hodlá trůn udržet pro Alarica, což se mu může podařit jenom tak, že bude udržovat přátelské styky se všemi šlechtici, s nimiž ho pojí dohoda. Svatba dcery nejváženějšího zástupce na královském dvoře bylo jednoduché diplomatické gesto, které za to rozhodně stálo, přestože by Bard osobně váhal, má-li svému spřízněnci, jenž provdává dceru Hasturům, prokázat takovou čest, zvláště když se mohou v blízké době Hasturové stát nepřítelem.

„Skutečně si myslíš, že mezi námi a Hastury bude válka, Barde?“

Bard se zamračil, protože nenáviděl Melisendřin zvyk číst mu myšlenky. „Nevidím žádný způsob, jak se tomu vyhnout.“

Melisendra se lehce otřásla. „Ale jak to? Vždyť tě prosili...“

„Jsem voják, Melisendro. Válka je mým posláním, stejně jako je posláním pro všechny muže věrné Asturijcům, takže nám nezbývá nic jiného, než ubránit toto království násilím.“

„Myslela jsem, že by mohlo být snadné uzavřít s Hastury příměří. Nechtějí válku o nic víc než my.“

Bard pokrčil rameny. „Tak raději připustíme, aby nás obklíčili.“ Přál si, aby se Melisendra přestala bavit o věcech, které ji vůbec nezajímají.

„Ale zajímají mě, Barde. Jsem totiž *leroniska* a o válkách vím své. A i kdybych jí nebyla a zůstávala jako ostatní ženy doma a starala se o domácnost, tak by mě to stejně zajímalo, protože rány zraněných, plenění a posílání synů do války by se mě také týkalo... Válka se týká i žen, nejenom mužů.“

Byla celá rozpálená, ale Bard jí jenom hrubě odsekl: „Nesmysl. A jestli mi ještě jednou budeš bez mého svolení číst myšlenky, Melisendo, tak toho budeš litovat!“

Pokrčila rameny a odevzdaně pravila: „Omlouvám se za všechno, co má s vámi něco společného, můj pane. A jestli si přejete, abych vám nečetla myšlenky, tak je prosím nevysílejte, protože já je prostě vždycky zachytím. Nedokážu ani rozeznat, kdy jste promluvil nahlas a kdy si to jen myslíte.“

Bard o tom přemýšlel. Nikdy ho nenapadlo, že by měl nějaký změřitelný *laran*. Jak to, že mu Melisendra dokáže tak snadno číst myšlenky?

Velká síň byla zaplněná davem mužů a žen. Ozýval se tam také pláč dvou či tří malých dětí. V poslední době se mezi šlechtičkami vyskytla nová móda kojit své děti osobně, místo aby se řádně předávaly kojným. Ginevra sama se nedávno stala matkou, takže několik mladých dam usoudilo, že vezmou svoje kojence s sebou do síně. Bard doufal, že je odnesou, než začne slavnost. Rozhodl se, že až se Carlina objeví zase u dvora, bude trvat na tom, aby se chovala patřičně důstojně; s kraválem všech těch kojenců to tady vypadalo jako někde na louce plné březích klisen!

Paní Jerana sama však naléhala, aby byli kojenci před začátkem odnesení. Manželské náramky byly s velkou slávou zapnuty na zápěstí Geremyho a Ginevry a vladař Asturijců pronesl: „Buďte navěky jedinou bytostí.“ Tak Geremy má manželku, u které se navíc ukázalo, že je plodná. Pokrčil rameny a odebral se svému příbuznému po blahopřát.

Ginevra se objímala s Melisendrou a vyměňovaly si pošetilosti, o jakých si obvykle mladé ženy na svatbách štěbetají. Bard se poklonil.

„Gratuluji ti, bratranče,“ pravil se vší zdvořilostí. Nepřál Geremy nic špatného; a předpokládal, že kdyby byl na jeho místě, zachoval by se stejně.

„Vidím, že se sem sjeli tvoji příbuzní z širokého dalekého okolí, aby ti poblahopřáli.“

„Většinou mé paní,“ odvětil Geremy a představil mu Ginevru. Byla to drobná snědá žena, která vypadala jako kdyby pocházela z rodu lidí, žijících v horách. A přesto, že Geremy nestál vzpřímeně, sahala mu sotva po ramena. Měla také malá prsa a podle té nejnovější pošetilé módy měla šaty vpředu na tkaničky, aby mohla kojit své dítě na veřejnosti. Jak pobuřující!

Ale poklonil se jí a zdvořile pravil:

„Doufám, že váš syn je zdravý, jak se na syna správného chlap sluší!“

Odpověděla mu několik zdvořilostních slov. Geremy měl zcela zjevně tentýž pocit jako Bard, že se nehodí, aby se tady mezi lidmi neformálně bavili.

„Ale ano, dámy říkají, že to je hezký chlapec. Já sám to nedokážu posoudit. Mně se zdá, že vypadá jako všechny malé děti, vlhký je na obou stranách a celou dobu kvílí. Ginevra však říká, že je krásný, přestože ji tak potrápil.“

„Měl jsem štěstí,“ řekl Bard, „že jsem se se svým synem seznámil až poté, co se naučil chodit a uměl už mluvit jako rozumná bytost, a ne jako nedrezírované štěně.“

„Už jsem malého Erlenda viděl,“ pravil Geremy. „Je hezký a chytrý. Jeho matka, pokud jsem slyšel, je *leroniska*; má ten chlapec také *laran*?“

„Jeho matka to tvrdí.“

„To se dalo očekávat, když má zrzavé vlasy Hasturů. Přemýšlel jsi o tom, že bys ho dal na výchovu do Věží, třeba do Hali nebo do Neskaje? Myslím, že by ho tam s radostí přivítali. Náhodou je tady můj příbuzný Varzil Neskajský, mohl by to zařídit.“

„O tom nepochybuju. Ale zdá se mi, že Erlend je ještě moc malý na to, aby byl poslán pryč z domova, navíc v době války. Nerad bych ho někde viděl jako rukojmí.“

Geremy vypadal šokovaně. „Ty mi dobře nerozumíš, bratranče. Věže přísahaly neutralitu, díky čemuž se stalo, že Ridenow se stal správcem Hali. A po požáru v Neskaji, když byla Věž opravena, přišel Varzil s věncem a odpřisáhl, že budou dodržovat Dohodu s Hastury a už nikdy v boji nepoužijí *laranové* zbraně.“

„Chceš říct, že pokud to nebude ve prospěch Hasturů,“ zašklebil se cynicky Bard. „To bylo od Carolina chytré, takhle si zajistit jejich loajalitu!“

„Ne, bratranče, to ne. Přísahali, že nebudou bojovat ani na straně Hasturů a že svoje hvězdné kameny budou používat jenom k mírovým účelům.“

„A Carolin souhlasí s tím, aby v jeho říši ta Věž fungovala?“

„Můj otec si to přeje,“ namítl Geremy. „Ta země je každoročně tak pustošena hloupými a bratrovražednými válkami, že zemědělci nemohou ani pěstovat obilí. Lepivý oheň je sám dost špatný, a čarodějové navíc nyní vymysleli nějaké další a hroznější zbraně. Paní Valeronu vyslala vzdušné vozy s prachem z kostní drtě, aby ji rozstříkali na sever od Thendary. Myslím, že tam už žádné obilí nikdy neporoste, a každý, kdo by tam tudy jenom projížděl, to nepřežije, protože se mu krev změní na vodu a kosti zkřehnou... A ještě další hrozná věc, o kterých se na slavnosti nesluší mluvit. Tak jsme ve Věži všichni přísahali, že už nikdy proti žádnému nepříteli nepoužijeme *laranové* zbraně a země, sousedící s říší Hasturů, se zavázala tuto Dohodu dodržovat také.“

„O této Dohodě jsem ještě nic neslyšel,“ řekl Bard. „Co v ní je?“

„Všude tam, kde je Dohoda v platnosti, nesmí nikdo nikoho napadnout a silou mu vnucovat svoji vládu...“

„O tom jsem nikdy neslyšel,“ namítal Bard. „Sám bych ale také dával přednost čestnému boji mečem a kopím před čarodějnictvím. Nemám v boji *leronise* rád a myslím, že ani žádný jiný voják Ale ve své říši bych nikdy nestrpěl *leronise*, ledaže by mi odpřisáhli že budou vždycky bojovat na mé straně a chránit moje vojsko proti čarodějnickým útokům. Řekni mi o tom víc.“

„A jak, já byl v království svého otce naposled, když jsem byl docela malý kluk. A moc toho o tom nevím, jenom to, co mi říkal Varzil.“

„Jste příbuzní Ridenowů ze Serraisu?“

„Všichni jsme Hasturové,“ odpověděl Geremy, „a všichni v sobě máme něco z krve Hastura a Cassildy. Proč bychom měli být zne-svářeni?“

Toto Bardem úplně škusblo. Jestliže se Hasturové a Serraiští spolu spojí, co se stane s královstvím Asturijců? Chtěl s touto informací okamžitě utíkat za otcem, ale minstrelové začali hrát k tanci a tanečníci se začali shromažďovat na parketu.

„Chtěla by sis zatančit, Ginevro? Nemusíš tady jenom stát se mnou, když jsem zmrzačený. Jistě tě někdo z mých příbuzných provede.“

Usmála se a stiskla mu ruku. „Na své svatbě nebudu tančit vůbec s nikým, když se svým manželem tančit nemohu. Počkám, až budou samotné dámy tančit kruhové tance a přidám se k nim.“

„Máš věrnou ženu,“ řekl Bard a Geremy pokrčil rameny. „Ginevra vždycky věděla, že já nikdy nezískám slávu na bitevním poli ani na tanečním parketu!“

Jeden z Hasturových příbuzných v modrém a stříbrném k nim přišel, aby požádal nevěstu o tanec. Bard sledoval Ginevrino zdvořilé a elegantní odmítnutí, a došlo mu, proč si jeho příbuzný vybral toto vyhublé, tmavé a nehezské stvoření. Měla v sobě šarm a půvab královny a mohla být svojí přítomností, přestože byla tak nenápadná, ozdobou jakéhokoli dvora.

„Ale to nesmíte,“ zvolal muž. „Když si ten, kdo se chce v následujícím roce sám oženit, zatančí s nevěstou na její svatbě, bude jeho činy doprovázet štěstěna. Jak můžete mít to srdce takhle mi to štěstí odepřít, *domna*?“

Ginevra s ním vesele žertovala: „Já budu tančit jenom s dámami, z nichž mnohé ještě nejsou provdané. To jim pomůže najít si ženi-chy, a protože k svatbě jsou potřeba i pánové, pomůžu tím i svobod-ným mládencům!“ Udělala na hudebníky gesto, aby začali hrát kruhové tance. Vzala Melisendru za ruku a táhla ji na parket. Do závěsu se za ně přidala spousta dalších žen a příliš mladých dívek, které ješ-

tě nesměly tančit s cizími muži, nebo i těch, jejichž manželé či bratři měli právě práci někde jinde a nemohli tu být přítomni. Bard sledoval, jak tam Melisendra ve svých zelených šatech tančí. Kdepak teď asi je Melora? Proč ho ta vzpomínka na ni neustále pronásleduje? Proběhla mu myslí a on věděl, že to je pošetilost, že kdyby byl s Melorou poután nějakým poutem, tak by se spolu bavili, byli by přátelé, byli by si blízcí, jako tady Geremy s Ginevrou. Vzpomněl si, jak si Ginevra přitiskla Geremyho ruku k tváři. Žádná žena se k němu takto nikdy nechovala, ale přesto si dokázal představit, jak to dělá Melora. Nesmysl; Meloru si vzít nemůže, není dostatečně urozená a stejně se zaslíbila Věžím. Tohle není jediná věc, která činí manželství manželstvím. V duchu kritizoval Geremyho za to, že se oženil s Ginevrou, která navzdory původu ze starého rodu a královským pohybům byla — co se postavení týče — hluboko pod ním. Jenom blázen by si vzal ženu, která mu do manželství nepřinese možnost mocného spojení a bohaté věno! On si kupříkladu v žádném případě Melisendru vzít nemohl; je to dcera jenom jednoho poddaného *laranzu*... I když co to Geremy povídal o příbuzných z rodu Hasturů a rezavých vlasech? Melisa by tedy vůbec nemusela být tak neurozená...

„Myslel jsem,“ pravil Geremy, „že budeme mít už co nejdřív tu čest tančit na svatbě tobě, Barde. Nemůžeš přesvědčit Carlinu, aby opustila pohostinné Sesterstvo Avarry?“

„Já s ní vůbec neměl příležitost mluvit. Břehy Ostrova ticha jsou střeženy kouzly. Na jejich zrušení by bylo potřeba celý regiment *le-ronisů*! Ale říkám ti: jednou ten den přece nastane.“

Geremy učinil gesto, vyjadřující náboženskou hrůzu.

„Ty se nebojíš hněvu velké Avarry?“

„Já se nebojím žádných žen, které si myslí, že jejich vůle je vůlí bohyně nebo nějakých jiných božstev!“ zavrčel Bard.

„Ale nezdá se ti, že tvoje nevěsta dává přednost životu v počestnosti a práci pro bližní než radostem, které by ji očekávaly, kdyby si vzala tebe? To je ale pošetilost, že?“ V Geremyho šedých očích se zablýsklo zlomyslné pobavení a Bard se otočil na podpatku a odešel. Nechtěl ztrapňovat svého otce tím, že by se hádal na tak velké slav-

nosti, jakou tato bezpochyby byla. Sám sobě však nedokázal přiznat, že už se vlastně s Geremym nechce dál přít.

Později, když všichni mladí lidé tančili, hovořil se svým otcem, co by se mělo udělat se severními hranicemi.

„Není pravděpodobné, že by nás Serrais napadla, dokud tady máme domna Eirica jako rukojmí,“ řekl. „Ale jestliže nás obklíčí Hasturové, může se to klidně stát. Doslechl jsem se, že Aldaran a Špičaté vrchy mezi sebou mají jakousi dohodu. Kdyby se do nás pustili společně, sotva bychom zvládli jejich útok odrazit, když máme tolik jednotek vyslaných na obranu proti Serraisu. A jsou i tací, kteří by se s Hastury velice rádi spojili. Jestliže se s Hastury spřáhne i Varzil Serraiský, budeme muset zvítězit nad MacArany u El Haleine, abychom si ubránili jižní hranici, protože Marenji stojí mezi námi na severu.“

„Nemyslím, že by si MacAranové ani lidé ze Syrtisu chtěli proti sobě Hastury poštvat,“ odpověděl dom Rafael. „Říká se, že pán Colryn ze Syrtisu se může postavit na nejvyšší místo ve své pevnosti a dokáže obhlédnout celou svoji zemičku; ale i když se myš ve zdi může zdát od kočky daleko, udělá líp, když nebude pištět. A dom Colryn si v žádném případě nepřeje stát se myší v kočičích rukách krále Carolina! Carolin by ho mohl sežrat, aniž by si zamazal vousky od krve.“ Zamračil se. „Ale jestliže nevrátíme domna Eirica do Serraisu, tak nás všichni jejich spojenci do zimy napadnou! Možná bychom měli pomocí domna Eirica uzavřít příměří a získat tím čas. Čas totiž potřebujeme ze všeho nejvíc!“ Bouchl se do kolena otevřenou dlaní. „Můžeme být donuceni uzavřít příměří i s Hastury!“

Bard pohrdavě odpověděl: „Proti Hasturům vytáhnu do boje sám. Já z nich strach nemám! Scaravel jsem ubránil s hrstkou mužů, a totéž dokážu i s Asturijci!“

„Ale jsi jenom jeden člověk,“ namítl dom Rafael, „a jako takový můžeš vést jen jednu jednotku. Se Serraisem na východě a Hastury na západě — a možná i s těmi za Kadarinem, kteří se nás chystají napadnout ze severu — nemají Asturijci žádnou šanci.“

„Máme obranyschopnou Marenji,“ nenechal se odradit Bard, „takže každý, kdo by nás chtěl odtamtud napadnout, se nejdříve musí

probojovat jejich zemí. A myslím, že bychom na sever a do Suchozemě mohli poslat žoldáky; tam už moji pověst znají a budou bojovat pod mým vedením. Možná bychom mohli domna Eirica přimět k příměří; má malé syny a měl by se válce na nějaký čas vyhýbat. Jestliže se nám ho podaří přimět k půlročnímu příměří, tak proti nám nebude moci — s tím musí každé propuštěné rukojmí počítat — do jarního tání rozpoutat žádnou bitvu. A do jara by se nám mohlo podařit sehnat dostatek žoldáků, možná i spojenců, takže bychom mohli zaútočit na Serrais a uvrhnout je do svého poddanství. Přemýšlej o tom, otče! Měli bychom celou východní oblast, kde by byl mír a přestalo se tam válčit! Zdá se mi, že jsme se Serraisem byli nepřáteli už v časech, kdy jsem byl ještě malé mimino!“

„To je pravda,“ připustil dom Rafael. „Ještě déle. Ale i kdybychom dobyli Serrais, budeme proti sobě stále ještě mít Hastury, neboť král Carolin tvrdí, že všechny tyto země kdysi patřily říši Hasturů...“

„Geremy něco takového povídal. Ale já ho moc vážně neberu. Jenže jestli to tvrdí i král Carolin, tak mu to budeme muset všechno důkladně vysvětlit!“

„Ale já budu muset přísahat a uzavírat příměří,“ pravil dom Rafael realisticky. „Je to všechno otázka času; neboť čas, kdy jsme drželi Geremyho jako rukojmí, už vypršel. Carolin poslal Varzila Neskajského, aby Geremyho doprovodil domů. A tvého bratra Alarica přivedl zpátky k nám.“

„Nebude mi líto, až Geremyho tady na dvoře přestanu vídat,“ odvětil Bard, ale byl si vědom toho, že to pro domna Rafaela představuje velkou diplomatickou ztrátu. Když měl Hastura jako rukojmí, byly diplomatické vztahy s Hastury v jisté rovnováze. Přesto však Alaricův návrat tohle všechno vynahrazuje.

„Jak se má můj bratr?“ vyhrkl Bard. „Doufám, že dobře a že je šťasten a zdrav. Nechybělo mu u Carolina nic? Když tam totiž prchla královna Ariel, byl jsem si téměř jist, že padl do rukou krále Carolina.“

„Já jsem ho ještě neviděl,“ odpověděl dom Rafael. „Je stále ještě u Varzila. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, proběhne oficiální vý-

měna za chvíli, protože Varzil byl králem Carolinem pověřen důležitou misí, pro kterou si žádá zvláštní audienci.“

Bard zvedl obočí. Takže správce Neskaji klesl na úroveň hasturského patolízala? Možná to bylo ještě horší, než si myslel, možná že všechny země od Pohoří Kilghardu až po Thendaru patří pod vládu Hasturů! Budou mezi ně v příštích letech patřit i Asturijci? *Tak to ale jenom přes moji mrtvolu!*

Pak se náhle zachvěl zlověstnou předtuchou. Jestli se to skutečně stane, bude to doopravdy a doslova jen přes jeho mrtvolu. Jenže to je koneckonců úděl každého vojáka! Ať už se stane cokoli, on tomu tak jako tak neunikne.

Když bude Alaric navracen, bude mít dom Rafael aspoň příležitost provést korunovaci, neboť stále trvá na tom, že on králem není, že je jenom Alaricovým zástupcem. Bard přemýšlel, jaký je rozdíl mezi dvěma dětskými králi. Nicméně Alaric byl zde, nikoli jako Valentin v útočišti v jiném království. Pak si Bard uvědomil, že o Alaricovi přemýšlí, jako by to bylo před sedmi lety a jako by to byl ještě chlapec, který se raduje z hraček, zděděných po starším bratrovi. Dneska je Alaricovi už čtrnáct nebo patnáct a brzy z něj bude dospělý muž. Jeho vlastní syn Erlend není o mnoho starší, než byl jeho bratr, když Bard odjížděl do vyhnanství!

Čas. Čas je nepřítel každého. On sám žil déle, nežli většina mužů, kteří si na chléb vydělávali stejným způsobem jako on, jako žoldáci. Ale aspoň nemusel ztrácet čas a ženit se, aby zplodil legitimní syny. Musí království svého bratra důkladně bránit, a pak také musí objevit účinný způsob, jak dobýt Ostrov ticha, i kdyby na to měl sehnat celou armádu čarodějů, a získat Carlinu.

Dokud ona bude naživu, on si jinou ženu za manželku nevezme! Prvně ho napadlo, že možná udělal velikou chybu. Jestliže ho Carlina skutečně nechce, existují možná jiné ženy, které by ho chtěly. Opět mu přišla na mysl Melora... Ale ne. Carlina je dcera krále Ardrina, byla s ním zasnoubena, a jestli ho nechce, tak jí tedy bude muset sám ukázat, jaké jsou její povinnosti. Žádná žena ho nikdy nemohla podobně odmítnout!

Rafael Asturijský následujícího dne ráno propustil domna Eirica ze Serraisu.

„Ale proč, otče?“ ptal se Bard. „Vždyť jsi ho mohl pozdržet aspoň ještě několik desetidenní!“

„Musím postupovat podle protokolu,“ odpověděl zachmuřeně dom Rafael. „Varzil Neskajský, který je z Ridenowa rodu, si s ním přál mluvit, což ale nemohl, dokud nedostal svému hlavnímu posláním, co tady měl, a nevyměnil rukojmí. A navíc bez mého svolení nemůže s mými vězni mluvit. Tak jsem přijal přísahu domna Eirica a pustil ho, než měl Varzil možnost s ním promluvit. Nechci napomáhat tomu, aby se Ridenowé spojili s Hasturými!“

Bard přikývl. Pokud dom Eiric přísahal, že po dobu půl roku na Rafaela Asturijského nezaútočí, nemůže se podle zákona spojit ani s žádným nepřítelem Asturijců. Bard se ve vojenských taktikách a strategiích vyznal velice dobře, ale diplomacie pro něj byla stále neobjevená země. Ale s otcovými diplomatickými vědomostmi a jeho vlastními v oblasti válčení snad jednoho dne tomuto celému území budou vládnout.

Zjistil, že je celý nedočkavý, až se seznámí s tím Varzilem, který je spojencem Hasturů. Neskaja byla po více než dvě století v rukách Ridenowů, a to i přesto, že ležela mimo území Serraisu. V těch dobách spolu Hasturové a Ridenowé neustále válčili, dokud nebyl uzavřen za vlády Allarta z Thendary mír. Sní snad ještě nyní Hasturové o tom, že jim mají Serraiské země patřit?

Bard se zasedání rady zúčastnil jako nejvyšší velitel armády svého otce. Melisendra byla také přítomna, protože tam musela rozprostřít kouzlo pravdomluvnosti. Když Bard sledoval, jak sedí ve svých šedivých nezdobených šatech a pláštěnce (což bylo na úředních jednáních oficiálním znakem, že je *leroniska*), uvědomil si, že ona jako nejzkušenější čarodějka na otcově dvoře má práva a pravomoci ve své oblasti, že má moc, která s tím, že je matkou vladařova vnuka, neměla nic společného. Tato myšlenka ho lehce podráždila; *laranzů* je tady přece dost, tak proč si otec ze slušnosti nevybral někoho jiného? Pokoušel se snad jeho otec postavit Melisendru do pozice, kdy by mohla svého pána a otce svého syna zesměšnit?

Doufal, že Alaric bude mít jako voják nějaké schopnosti. Vzhledem k tomu, že byl vychován u Ardrina, se mohl aspoň něco naučit. Bard byl sám, takže jestli bude mít spolehlivého a schopného vojévůdce, který dokáže vést z trůnu své muže do bitev (což by měl bez výjimky zvládnout každý král), bylo by to pro Asturijce v nastávajících letech dobré znamení.

Varzil Neskajský byl drobný a štíhlý muž. Ve slavnostním šatu, jenž měl na sobě při svatebním obřadu, vypadal skvostně, ale nyní v zelenozlatém plášti byl malý a měl úzká ramena. Ve tváři byl pohublý — jako všichni učenci — a ruce měl (jak si Bard se zadostiučiněním povšiml) malé a žensky pěstěné, bez mozolů po meči nebo dýce. Ani na spáncích neměl vypadané vlasy od nošení přilby. Není to žádný bojovník, ale nějaký zženštilý slaboch, hejsek! A to má být vážený vyslanec Hasturů! *Jednou rukou bych ho dokázal přerazit!* pomyslel si Bard.

Dokonce i Geremy, který byl shrbený a táhl za sebou svoji zmračenou nohu, byl vyšší než on. Geremy měl na sobě oblíbené prosté šaty a kromě malé dýky s rukojetí zdobenou ohnivými kameny nebyl nijak ozbrojen. Bard ze svého místa za otcovým trůnem pozoroval, jak probíhají formality a jak je po místnosti rozprostíráno kouzlo pravdomluvnosti.

„Geremy Hasture,“ začal dom Rafael. „Vzhledem k tomu, že se můj syn živý a zdravý vrátil ke mně domů, prohlašuji tě za volného a smíš se odebrat domů do království svého otce nebo jinam, kam si budeš přát. Smíš si vzít s sebou i svoji ženu, která je moje poddaná, a svého syna, své služebnictvo a všechno, co ti patří. Navíc na důkaz vážnosti, v které moje paní chová tvoji ženu, smějí její služby svoji paní Ginevru následovat do jejího nového domova, dostanou-li svolení od svých otců.“

Geremy se poklonil a pronesl krátkou zdvořilostní řeč, v níž domnu Rafaelovi poděkoval a ujistil ho o svém vděku za jeho pohostinnost. Ironie byla v jeho slovech natolik zřetelná, že se záře kouzla pravdomluvnosti na jeho tváři okamžitě zachvěla, ale nestálo za to se tím hlouběji zaobírat. Zdvořilosti, pomyslel si Bard hořce, jsou většinou stejně jenom samé lži.

„Geremy, pokud máš zájem, může být tvůj syn vychován u mě na dvoře. Otec jeho matky je můj věrný dvořan a já ti dávám svoje slovo, že bude vychován společně s mým vnukem a že se mu dostane vzdělání a úcty, jako by to byl můj vlastní syn.“

Geremy mu zdvořile poděkoval a prohlásil, že jeho syn je ještě příliš malý na to, aby opustil svoji matku, protože je ještě kojencem a Ginevra ho velice ráda sama kojí.

Pak předstoupil Varzil: „Já jsem se dostavil ve jménu Carolina, nejvyššího krále Thendary, zástupce Valentina Asturijského, právoplatného krále Asturijců a svrchovaného pána všech těchto zemí, abych navrátil Alarica di Asturiena, syna vladaře a správce Asturijců, jeho otci. Alaricu...“

Bard slyšitelně zatajil dech. Zpoza Varzila vystoupil drobný chlapec, který silně dopadal na jednu nohu a ramena měl shrbená, jako by byl přízračnou parodií samotného Geremyho. Bard se nedokázal ovládnout, předstoupil před svého otce a zvolal:

„Otče! Dovolíš snad, aby se nám vysmívali přímo v naší síni? Podívej, co udělali mému bratrovi, jak se mu pomstili za Geremyho zranění! Přisahám pod kouzlem pravdomluvnosti, že Geremy byl zraněn nešťastnou náhodou, nikoli úmyslně, a že si Alaric tohle od krále Carolina vůbec nezasloužil!“ Vytáhl dýku. „A teď se při všech bozích ty hasturský zmetku braň, protože tentokrát je tvůj život skutečně v sázce a nebude to žádnou nešťastnou náhodou! Udělám teď to, co jsem ti správně měl udělat už před sedmi lety...“

Chytil Geremyho za rameno a obrátil ho k sobě.

„Vytáhni dýku, nebo tě na místě zabiju!“

„Přestaň! Nakazuji to!“

Varzilův hlas nebyl nijak silný, ale Bard přesto uvolnil sevření a bledého a zpoceného Geremyho pustil. Mnoho let již neslyšel rozkaz ze rtů vycvičeného *laranzu*. Nad Bardem se tyčila drobná Varzilova postava a hrozila mu tak, že mu z roztřesených prstů vypadla dýka.

„Barde di Asturiene,“ pravil Varzil. „Já s dětmi neválčím, ani Carolin ne. Tvé obvinění je zruďné. Stojím tu ve světle kouzla pravdomluvnosti, abych tě obeznámil s pravdou. Nic jsme ti o Alaricově zranění neříkali, protože jsme se báli, že bys okamžitě dospěl k tomuto závěru. My za Alaricův úraz vůbec nemůžeme. Před pěti lety

ulehl se svalovou horečkou, kterou ochoť v jezerním kraji tolik dětí; a přestože všichni Ardrinovi léčitelé dělali co mohli, dokonce ho, jakmile byl schopen cesty, poslali do Neskaje — což zdůvodňuje, proč tu nebyl přítomen, aby se s tebou shledal, když královna Ariel prchla ze země —, přesto navzdory nejlepší péči se jeho noha nezlepšila a záda ochabla. Může nyní chodit jenom o holi, ale vrátila se mu řeč. Takže se můžeš Alarica zeptat sám, jestli mu něco při naší péči scházelo.“

Bard jenom překvapeně zíral. Tento zmrzačený ubožák byl kdysi jeho statný a silný bratříček, který mu měl pomáhat s vojskem! Přepadl ho pocit, že si z něj snad všichni bozi dělají legraci:

Dom Rafael roztáhl ruce a Alaric se dobelhal do otcova náručí.

„Drahý synu!“ pronesl v šoku. Chlapec zmateně pohlédl na Varzila.

„Milý otče,“ řekl Alaric. „Opravdu za to, co se mi stalo, Ardrin vůbec nemůže, a už vůbec ne pan Varzil. Když jsem onemocněl, pečoval o mě spolu se svými *leronisy* dnem i nocí, a potom po mnoho let, když už jsem se trochu uzdravil. Byli na mě hodní a milí jako moje vlastní matka.“

„Bohové nad námi!“ zvolal dom Rafael. „A Ardrin mi nedal ani vědět? Ani Ariel, když odsud utíkala?“

„Už před léty mě poslali do Neskaje,“ odpověděl Alaric. „A protože ty jsi nikdy ke dvoru nepřišel, myslel jsem si, že tě nijak nezajímá, co se mi přihodilo. Pochopitelně,“ dodal ještě ironicky, což Barda přesvědčilo, že pokud bylo Alaricovo tělo zmrzačené, s jeho myslí se nestalo vůbec nic, „že jsi mě nechtěl zpátky, abys mohl s Carolinem o mě dlouho bojovat. Věděl jsem, že mi budeš držet trůn, aspoň do chvíle, než mě uvidíš. Ale abych řekl pravdu, nebyl jsem si příliš jistý, jestli za mě budeš chtít to výkupné vůbec zaplatit.“

Dom Rafael dojatě pravil: „Jsi můj milovaný syn a já tě vítám zpátky domů a na trůn, který jsem pro tebe vydobyl.“ Bard však ještě zaslechl nevyslovený dodatek, totiž že *jestli se na něm udržíš*. Byl si jist, že Alaric to zaslechl také.

Varzil měl tvář plnou soucitu a očima ulpíval na Alaricovi a domnu Rafaelovi, jako kdyby nemyslel na nic jiného než na dítě a jeho zdrceného otce. Bard však věděl, že i když měl o chlapce

upřímný zájem, ze všech sil se snažil tento okamžik dobře načasovat a provést ho ve chvíli, kdy způsobí nejvíce zmatku a zděšení. Chtěl všem veřejně ukázat, že mladý nástupce trůnu Asturijců není nic jiného než ubohý mrzáček!

Bard pocítil zoufalství a vztek. Toto je tedy ten mladý silný bojovník, který ho má doprovázet do bitev? Ale přesto se mu pro jeho malého bratříčka svíralo srdce bolestí. Ať už je zklamání jeho otce nebo jeho vlastní jakékoli, Alaric to musí pociťovat mnohem silněji, než kterýkoli z nich dvou. Bylo neomluvitelné, že takovýmto způsobem zneužili malého chlapce, jenom aby dokázali, že se Asturijci na trůn vůbec nehodí! Kdyby to nebylo v rozporu s nutností chovat se diplomaticky, s velikou chutí by na místě Varzila uškrtil — a Geremyho také.

Přesto však — napadlo ho, jak pomalu přicházel zase k sobě — to mohlo být mnohem horší. Alaric je sice zmračený, ale jinak vypadá zdravě a také hlavu má naprosto v pořádku. Geremy má zdravého syna; není důvodu, proč by jich Alaric nemohl mít celý tucet. Nebyl by ostatně prvním invalidou, který byl korunován na krále. Vždyť v něm má věrného spojence, s jehož pomocí bude snadněji velet královskému vojsku!

Já se nijak trůn získat nesnažím, rozmýšlel Bard. Nemám pro vládnutí ani dostatek důvtipu, ani schopností. Raději budu královským vojevůdcem, nežli králem samotným! Vyhledal očima Alarica a usmál se na něj.

Dom Rafael již mezitím také získal nazpět svoji rovnováhu. Vstal ze svého dočasného křesla a pravil: „Na důkaz toho, že jsem tady vládl jen jako tvůj zástupce, drahý synu, předávám nyní toto místo tobě, právoplatnému vládci Asturijců. Můj synu a můj pane, přijmi prosím toto místo.“

Chlapcovi zrudly tváře, ale v protokolu byl velmi vzdělaný, takže ho to nijak nezaskočilo. Když mu otec poklekl k nohám a nabídl mu svůj meč, řekl: „Vstaňte, otče, a vezměte si svůj meč zpátky. Zůstanete vládcem a správcem této země do doby, než já se stanu dospělým.“

Dom Rafael vstal a sedl si na své místo tři kroky za trůnem.

„Můj bratře,“ pravil Alaric a podíval se na Barda. „Doslechl jsem se, že jsi vojevůdcem královského vojska Asturijců.“

Bard před mladým vladařem poklekl a odpověděl: „Jsem tady, abych vám sloužil, můj pane a bratře.“

Alaric se prvně od okamžiku, kdy vystoupil zpoza Varzilových zad, usmál. Jeho úsměv na Bardovo srdce působil jako vycházející slunce.

„Nemusíš mi vykat, bratře. Nechci ti brát tvoje postavení, nežádám si tvůj meč. Žádám tě jen, abys dobře střežil toto království. Jmenuji tě po svém otci druhým mužem tohoto království a začnu přemýšlet, jak bych se ti mohl odměnit.“

Bard stručně odpověděl, že jeho přízeň je již sama o sobě odměnou. Takovéto obřady neměl v lásce, už od dob, kdy byl malým chlapcem na královském dvoře. Vrátil se zpátky na své místo a v duchu si děkoval, že se aspoň neztrapnil, když o nic nezakopl.

„A nyní, drahý příteli Varzile,“ pokračoval Alaric, „můžeš pronést svoji diplomatickou misi, o níž vím, že jsi jí byl pověřen a že jsi o ní nechtěl s malým chlapcem zcela pochopitelně hovořit. Mohl bys ji však nyní k vládci Asturijců a k mému otci a správci království konečně pronést?“

Dom Rafael svého syna podpořil: „Vítám Carolinova vyslance,“ pravil. „Ale nebylo by lepší si ji vyslechnout někde v příjemnějším prostředí, než je tato trůnní síň, kde neustále všichni musíme slavnostně povstávat a dodržovat zdvořilostní formality?“

„Bude mi ctí,“ odvětil Varzil. „A také bych se přimlouval za rozptýlení světla kouzla pravdomluvnosti, jestli s tím budete souhlasit, protože záležitosti, jichž se moje poselství týká, nejsou složena z faktů, nýbrž z postojů, nároků, názorů a etických ohledů. Kouzlo pravdomluvnosti se při čestné výměně názorů, kdy si každá strana myslí, že má pravdu, mívá s účinkem.“

Dom Rafael obřadně odpověděl: „To je pravda. Propustím tedy nyní s tvým svolením naši *leronisku* a za hodinu se setkáme v mé vlastní přijímací místnosti, pokud to pro tebe není příliš neformální, milý bratranče. Nabízím jenom víc pohodlí, ani v nejmenším nechci tvoji misi zlehčovat.“

„Neformálnost a soukromí jenom přivítám,“ pravil Varzil. Když se vyslanec Hasturů na chvíli vzdálil, zůstal dom Rafael se svými syny ještě chvíli v síni.

„Alaricu, můj synu, nemusíš se celé naší besedy zúčastňovat, jestli jsi unavený.“

„Otče, rád bych s tvým svolením zůstal,“ odpověděl Alaric. „Jsi můj zástupce a dohlížitel, takže se tvým úsudkům přizpůsobím, nežli vyrostu v muže, a i potom se v dalších letech s tebou budu dál radit. Ale už je mi tolik, že státoprávní věci dokážu pochopit, a jestli tady mám jednoho dne panovat, bylo by dobré, kdybych se od tebe začal hned učit.“

Bard si s domnem Rafaelem vyměnili souhlasné pohledy.

„Bude nám radostí, když s námi zůstanete, Naše Veličenstvo.“ Dom Rafael užil starého výrazu *va Altezu*, kterým se oslovují jen ti nejvyšší činitelé v říši. Bard věděl, že otec tím uznal chlapce za dospělého, přestože se ve skutečnosti sotva přiblížil věkové hranici oficiální dospělosti. Přestože Alaric trochu vypadal jako churavé dítě, neměl ani Bard, ani jeho otec nejmenších pochyb, že je dostatečně zralý na to, aby zastal své místo jako muž.

Znovu se sešli v soukromé pracovně domna Rafaela. Sesedli se kolem stolu a dom Rafael dal poslat pro víno. Když sluha zmizel, Varzil spustil: „S vaším dovolením, domne Rafaeli, i s vaším, veličenstvo,“ dodal formálně směrem k Alaricovi a jeho tón byl o poznání odlišný od laskavé důvěrnosti, kterou mu projevoval dříve. „Jsem pověřen misí od Carolina z Thendary. Zprvu jsem s sebou chtěl přivést posla s *Hlasem*, abyste slyšeli slova, jak je pronesl sám Carolin, ale potom — neurazíte-li se — jsem od té myšlenky upustil. Jsem Carolinův blízký spojenec a přítel; jsem správcem Neskajské věže. A uzavřel jsem s ním Dohodu, o jejíž podepsání jsme nyní chtěli požádat i vás. Jak jistě víte, byla Neskaja vybombardována za dob předchozí generace. Když ji Carolin Hastur nechal přestavět, domluvili jsme se na Dohodě. Nepožádal mě o to tím, že by mi to jako můj svrchovaný pan nařídil, nýbrž mě požádal o spolupráci jako rozumného člověka. A já byl rád, že mu mohu vyhovět.“

„O čem ta Dohoda, o níž hovoříte, pojednává?“ zeptal se dom Rafael.

Varzil neodpověděl přímo. Místo toho pravil: „Sto království je naprosto roztrženo, každý rok tu vznikají zbytečné bratrovražedné války. Například ta vaše o trůn Asturijců, kdy jste se o něj přeli s královnou Ariel. Carolin z Thendary hodlá uznat dvůr Rafaela di Asturiena jako právoplatného správce tohoto království a královna Ariel je ochotna svůj požadavek na trůn — ať již svůj, nebo svého syna — stáhnout, pokud podepíšete Dohodu.“

„Cením si velkomyslnosti vašeho ústupku,“ odvětil dom Rafael. „Ale nehodlám kupovat zajíce v pytli. Než s ní případně budu souhlasit, potřebuji přesně vědět, co v ní stojí.“

„V Dohodě se strany zavazují, že ve válkách nebudou používat žádných čarodějných zbraní,“ odpověděl Varzil. „Možná je válka mezi muži skutečně nevyhnutelná; přiznávám se, že já to nejsem schopen posoudit. Carolin a já doufáme, že se pomocí své práce dožijeme dne, kdy celé toto území bude žít v míru a klidu. V mezidobí bychom vás však chtěli požádat, abyste se s námi spojili v čestném prohlášení, že v případě boje budete mezi sebou bojovat jako čestní vojáci mechanickými prostředky, a ne jako zbabělci, používající čarodějné zbraně proti ženám a dětem, vypalující lesy a plundrující města a vesnice. Žádáme, abyste na svém území zakázali veškeré zbraně, které jsou mimo dosah bojujícího vojáka, takže boj bude čestný a spravedlivý, a že neohrozíte nevinné zrádnými zbraněmi, které útočí z povzdálí.“

„To snad nemyslíte vážně!“ zamračil se dom Rafael. Zíral nevěřícně na Varzila. „Co je to za bláznivý nápad? To snad máme do bitev chodit jenom s meči, zatímco náš nepřítel nás bude moci napadnout šípy a lepivým ohněm nebo bombami a magií? Domne Varzile, jsem dalek toho, abych si o vás myslel, že jste zešílel, ale to skutečně věříte, že válka je *hra hradů*, kterou hrají ženy a děti hracími kostkami za cukrátku nebo mince? Opravdu si myslíte, že rozumný muž bude takovouto pošetilou myšlenku vůbec poslouchat?“

Varzilova klidná a ušlechtilá tvář zůstala naprosto vážná. „Dávám vám svoje nejčestnější slovo. Za tím, co říkám, si také stojím: dohodu s králem Carolinem a Hastury již podepsalo mnoho malých království. Zbraně zbabělců a *laranové* bitky se naprosto musejí postavit mimo zákon. Válkám nedokážeme předcházet, alespoň ne za

současného stavu ve světě. Ale můžeme se je pokusit držet v určitých mezích, snažit se zabránit devastování polí a lesů, nedovolit další destrukci, jaká se stala před devíti lety v Hali a při níž děti otekly a onemocněly chorobou, která jim proměňovala krev ve vodu, protože si hrály v lesích, kde listy byly poprášeny kostním prachem... V tom kraji se dodnes nedá žít, domne Rafaeli, a nebude to možné ani tehdy, až Alaric už bude mít vnoučata! Válka je dobývání, domne Rafaeli. Skutečně se dá urovnat hodem v kostky nebo hrou o hrady. Pravidla válčení neurčili bohové, nemusíme je stále více a více stupňovat, dokud se všichni nevyhladíme navzájem, takže vítězství a prohra budou totožné. Proč je nezastavit na stupni, kdy se dá bojem projít čestně a důstojně?“

„Co se tohoto týče,“ odvětil dom Rafael, „myslím, že můj lid s tím souhlasit nebude. Nejsem žádný tyran, abych jim odebral všechny zbraně a oni byli vystaveni napospas různým bezpáteřním živlům, které zbraně za žádných okolností nevydají. Možná, že kdyby mi bylo zaručeno, že tak učinili již všichni naši nepřátelé... Ale asi ne.“

„Barde di Asturiene,“ obrátil se Varzil překvapivě k němu. „Ty jsi voják. A většina vojáků jsou rozumní lidé. Jsi velitelem vojska svého otce. Cožpak ty bys byl nerad, kdyby se takovéto kruté zbraně nesměly používat? Neviděl jsi snad vesnice vypálené lepivým ohněm, nebo malé děti umírající na rozklad krve ve vodu?“

Bard pocítil vnitřní bodnutí, jak se mu při Varzilových slovech okamžitě vybavila jedna taková víska poblíž Scaravelu, kde se ozýval nekonečný nárek dětí pálených lepivým ohněm. Trvalo to celé dny, než jedno po druhém zemřelo, ale potom to ticho bylo snad ještě mnohem horší a jemu se zdálo, jako by mu ten dětsky křik stále zněl v uších... On sám by lepivý oheň nikdy nepoužil, ale proč se Varzil ptá právě jeho? On je jenom voják, muž loajální svému otci, který musí poslouchat rozkazy.

„Domne Varzile,“ odpověděl, „já osobně bych mnohem raději bojoval jenom mečem a štítem, kdyby se k tomu dali přimět i ostatní. Ale jsem vojákem a mým posláním je vyhrávat bitvy. A bitvu nemohu vyhrát, pokud do ní půjdu s muži ozbrojenými, pouze meči, zatímco nepřítel bude vybaven lepivým ohněm nebo vyšle démony,

aby moje muže zastrašili, když způsobí, že se proti mně obrátí vítr, voda, bouře a zemětřesení.“

„To po vás nikdo nebude chtít,“ odpověděl Varzil. „Ale souhlasíte s tím, že když *laran* nebude použit proti vám, že ho nepoužijete ani vy, a obzvláště ne proti nevojákům?“

Bard začal něco v tom smyslu, že to zní rozumně, ale dom Rafael ho zlobně přerušil: „Ne! Válka není hra!“

Varzil se ho škodolibě zeptal: „A když to není hra, co to tedy je? Samozřejmě, že ti, kteří válku rozpoutávají, chtějí, aby se ostatní řídili podle nich!“

Dom Rafael posměšně zkroutil ústa: „Proč tedy takhle nevést veškerou politiku? V budoucnosti se mohou naše války odehrávat ve fotbale, nebo dokonce skákáním přes provaz. Můžeme svoje mužstva vyslat do bitvy na fotbalovém hřišti, nebo nechat skákat malé holčičky, která vyskáče vítězství!“

Varzil odpověděl: „To, kvůli čemu se vede většina válek, by se dalo vyřídit rozumnou debatou mezi rozumnými lidmi. Když se nedá pomocí rozumu dospět k žádnému závěru, dalo by se k tomu stejně dobře využít dětských míčových her, protože tyto nekonečné války, které se jenom snaží dokázat, že bohové se vši patrností milují jenom ty, kteří mají lépe vydrežírované vojsko, jsou v podstatě úplně to samé!“ V jeho hlase zaznívala nesmírná hořkost.

„Mluvíte jako zbabělec,“ řekl dom Rafael. „Válka může být děsivá pro slabochy, ale protože muži nejsou rozumní — a proč by se také měli spokojit s rozumným řešením, když mohou získat, co chtějí? —, všechno dopadne ve prospěch toho, kdo je silnější. Povahu lidstva nezměníte, to je prostě fakt, vyplývající z dlouhé historie. Jestliže muže neuspokojí odpověď, kterou dostane, pak nehledě na to, jak rozumné a správné se to může zdát jiným — půjde a vybojuje si to, co chce. Jinak bychom se všichni rodili bez rukou a bez mozků, které nám umožňují používat zbraně. To nemůže popřít nikdo, kromě zbabělců; čekal bych takové názory od nějakého slabocha, ale ne od *laranzu*.“

„Silná slova nelámou kosti, pane,“ odpověděl Varzil. „To, že mě nazvete zbabělcem, mne nepřinutí, abych vzal zbraň a začal bojovat jako malý kluk, který se naštve, když mu říkají *zkurvysyne*! Nebo

snad chcete říct, že když vás napadnou vojáci s meči, vy je popálíte lepivým ohněm?“

„Ano, přirozeně, kdybych ho měl. Nevyrábím ten ďábelský materiál, ale když už bude proti mně použit, musím ho mít a musím ho použít dřív, než bude použit proti mně. Myslíte si, že všichni budou tu dohodu dodržovat i tehdy, když si nebudou jisti svým vítězstvím?“

„Vy byste tedy tyto zbraně použil, přestože víte, že by zničily celou vaši zemi a otrávily ji kostním prachem, nebo ji zamořily novým jedem, který by způsobil černé otevřené rány všem mužům, ženám i dětem, kteří by dýchali stejný vzduch? Domníval jsem se, že jste rozumný a milosrdný muž!“

„Ale to jsem!“ vzkřikl dom Rafael. „Jenže nejsem rozumný až tolik, že bych složil ruce, nechal obsadit svoji zemi a způsobil, že můj lid bude žít v otroctví nějaké jiné země! Já si myslím, že všechno, co poskytuje rychlé a rozhodující vítězství, je dostatečně milosrdné a rozumné. Válka bojovaná pouze meči jako nějaký turnaj se může táhnout celé roky; takto jsme válčili v dobách mého mládí celé věky se Serraisem. V tomto případě si totiž nepřátelé rozmyslí, jestli si mají začít válku proti těm, kteří disponují takto nebezpečnými zbraněmi. Ne, domne Varzile, vaše slova znějí na povrchu sice hezky, ale pod nimi se skrývá naivita. Mužům se možná může líbit takovýto způsob boje, který se dá prodlužovat jako hra, když budou vědět, že si na válku jenom hrají a že nemůžou být vážněji zraněni. Vraťte se zpátky ke Carolinovi a povězte mu, že na jeho Dohodu kašlu a že je mi úplně lhostejná. Jestli mě napadne, shledá, že jsem vyzbrojen všemi možnými zbraněmi, které moji *leronisové* stvoří, a záleží pak jenom na něm, jestli se rozhodne, že svoje muže vyzbrojí pouze meči a štíty. Pro mě za mě si svoje vojsko může vyzbrojit třeba tenisovými míčky, čímž by mi usnadnil práci. Nebo jim může rovnou nakázat, že se mají okamžitě vzdát. Máte pro mě ještě něco, co jste měl vyřídit, nebo je tato naivní dohoda celé vaše poselství?“

„Ne,“ odpověděl Varzil.

„A co tedy ještě? Nechci válku s Hastury. Dával bych přednost příměří.“

„To já také,“ řekl Varzil. „A taktéž král Carolin. Byl jsem sem vyslán, abych vás přesvědčil o nutnosti slibu, že proti nám nezačnete

válku. Jste rozumný muž, jak říkáte; proč tedy chcete, aby tuto zemi zpustošila válka?“

„Já válku vůbec nechci. Ale nedám Hasturům zemi, v níž od nepaměti vládli di Asturienové.“

„To není pravda,“ namítl Varzil. „Spisy v Nevarsinu a Hali — které jsou patrně spolehlivější, než staré vlastenecké legendy a pověsti, kterými dodáváte odvahu svým mužům — vás přesvědčí, že před méně než sto lety v této zemi panovali Hasturové. Ovšem po invazi kočičích lidí pověřil pán Hasturů di Asturieny, aby ji bránili, ale nic víc. A nyní se tyto země rozdělily do malinkých království a všechny vyhlásují odvěké právo na nezávislost a vládu nad svým lidem. To je chaos. Proč by nemohl zase nastat mír!“

„Mír? Chcete snad říct Tyranie,“ zasmál se dom Rafael. „Proč by se měli svobodní lidé Asturijců klanět Hasturům?“

„A proč by se měli klanět di Asturienům, když už o tom mluvíme? Mír je vykoupen za cenu vzdání se místní autonomie. Předpokládejme, že by každý rolník trval na tom, že se stane svobodným pánem a bude mít absolutní právo na svrchovanost, odmítne všem ostatním vkročit na své území, aniž by zaplatili poplatek, a kdyby nebyl loajální vůči nikomu jinému, jenom sám sobě?“

„To by bylo šílenství,“ namítl dom Rafael.

„Tak ale jak to, že není šílenství tvrdit, že El Haleine, Asturijci a Marenji jsou království se svými vlastními králi a vládami naprosto nezávislými na ostatních? Proč nevyhlásit mír pod vládou syna Hasturů, moci se všude svobodně pohybovat a obchodovat a nenarážet neustále na nějaké ozbrojené jednotky? Ve své říši si budete svobodně vládnout, jenom se zavázete, že se nebudete vměšovat do jiných svobodných a nezávislých království, ale že budete se svým pánem spolupracovat na přátelské úrovni jako sobě rovní...“

Rafael di Asturien zakroutil hlavou. „Moji předkové si tuto zemi vybojovali. Ardrinův syn Valentin o svoje právo přišel když uprchl se svojí matkou — zrádkyní ke králi Carolinovi. Ale já toto království udržím pro své syny, a jestli ho chtějí Hasturové, budou sem muset přijít sami a zmocnit se ho, jestli na to mají.“ Hovořil statečně, ale Bard věděl, že otec vzpomíná na jejich rozhovor, který spolu vedli toho večera, kdy měl Geremy svatbu.

Serrais na východě. Aldaran a Špičaté vrchy na severu. Hasturové se všemi svými spojenci na západě a dříve či později i lidé z valerónských planin na jihu.

„Takže,“ pokračoval Varzil, „nebudete přísahat spojenectví s Hastury, přestože vše, o co vás žádají, je, abyste nezaútočili na Hali, Carcosu, hrad Hasturů či Neskaju, která je pod jejich ochranou?“

„Trůn Asturijců,“ pravil Rafael, „není Hasturům podřízen A to je moje skutečně poslední slovo k tomuto tématu. Nehodlám Hastury napadnout, když se tady nebudou snažit rozkazovat.“

„Alaricu,“ řekl Varzil, „ty jsi pán Asturijců. Nejsi ve věku, kdy se uzavírají dohody, ale já tě přesto žádám, zdali by ses nemohl zeptat svého otce, jestli si za tím, co řekl, skutečně stojí.“

„Můj syn již není váš vězeň, domne Varzile,“ zaťal Rafael zuby. „Nevím, nakolik jste ho stačili naočkovat proti svému lidu, ale nyní...“

„Otče, to není spravedlivé,“ ozval se Alaric. „Žádám tě, aby ses přestal s mým přítelem Varzilem přát!“

„Ale synu můj,“ bránil se otec, „já se jenom snažím, aby tady vládl mír. Proto vás prosím, domne Varzile, abyste přestal s těmi pošetilými řečmi o tom, abychom se vzdali trůnu Asturijců ve prospěch Hasturů!“

„Dokonce i teď plánujete válku proti mírumilovným sousedům, kteří vás nijak nenapadají. Víím, co jste provedli v Marenji. Jsem informován o tom, že na jaře hodláte podniknout útok proti Serrais. A také hodláte posilnit země podél Kadarinu...“

„A co vám je do toho?“ optal se Bard s nepřátelským chladem. „Země podél Kadarinu Hasturům nepatří!“

„Ale nepatří ani Asturijcům,“ namítl Varzil. „Carolin přísahal, že je ochrání proti malým chamtivým královstvím. Na svém vlastním území si dělejte, co sami uznáte za vhodné; ale varuji vás, jestli nejste připraveni bojovat proti všem, kteří uzavřeli s Hastury spojenectví, nedělejte to!“

„Pokoušíte se mi vyhrožovat?“

„Ano,“ odvětil Varzil. „Přestože bych to raději nedělal. Jako vyslanec Hasturů jsem se vás ptal, zdali jste vy a vaši dva synové ochotni uzavřít dohodu, v které se zavázete, že neohrozíte žádnou ze

spojeneckých zemí, neboť jinak jsme připraveni vyrazit do útoku během čtyřiceti dní, dobudeme království Asturijců a dáme ho do správy někoho, kdo tu bude mezi *comii* pod Hastury udržovat mír.“

Barda tato slova naplnila hrůzou. Ve skutečnosti vlastně nebyli vůbec připraveni bojovat proti Hasturům, zvláště když mají muže podél Kadarinu a Serraisu na východě! Jestliže na ně Hasturové zaútočí právě nyní, pak se Asturijci v žádném případě nemohou ubránit. Dom Rafael vzteky zaťal pěsti.

„Jaký slib po nás požadujete?“

„Přísahu,“ pravil Varzil. „Ne mně, ale Geremy Hasturovi pro jeho příbuzného Carolina, slib blízkých lidí, který se nedá bez výpovědi půl roku předem porušit. A který vás zaváže, že nepodniknete žádný útok proti zemím, jež jsou ve společenství s Hastury. Na oplátku se i vy dostanete pod ochranu této Dohody a nikdo vás nebude smět napadnout. Svolíte k tomu?“

Následovalo dlouhé ticho. Di Asturienové byli v nevýhodě a dobře to věděli. Neměli na výběr. Přísahat museli. Byli vděční, že Alaric promluvil a oni ani jeden nemusejí ztrácet tvář.

„Domne Varzile, budu přísahat příbuzenský slib, i když ne pro spojenectví. Postačí to? Přísahám, že nezaútočím proti Carolinovi z Thendary, aniž bych ho na to půl roku předem neupozornil. Jenže,“ dodal a Bard si povšiml, jak se mu dětská bradička zachvěla, „tento slib bude trvat pouze po tu dobu, kdy mě můj příbuzný Carolin z Thendary nechá na trůně Asturijců. Jakmile na můj trůn zaútočí, toho dne já okamžitě stáhnu svůj slib a budu ho považovat za svého nepřítele!“

„Přijímám tvoji přísahu, bratranče,“ kývl Geremy. „Slibuji, že ji čestně předám Carolinovi. Jenže jak přiměješ svého otce a svého bratra, aby tuto přísahu dodržovali také? Ty ještě nejsi dospělý a oni jsou na trůně tvými právními zástupci.“

Alaric odpověděl: „Při všech bozích a cti mého rodu; Barde, bratře, potvrdíš moji přísahu?“

„Ve formě, v jaké byla přísaha podána, ji milerád potvrdím, bratře.“ Sevřel meč. „Nechť se Zandru zmocní tohoto meče i mého srdce, jestli tuto přísahu někdy poruším.“

„A já,“ dodal dom Rafael se sevřenými rty a s prsty na dýce, „přísahám při cti Asturienu, již nikdo nemůže popřít.“

Ne, pomyslel si Bard, když po nekonečných formalitách konečně Geremy a Varzil odešli, tady jsme skutečně neměli žádnou jinou možnost. Rozhodně ne se zmrzačeným dítětem na trůně, když tam neusedl mladý udatný bojovník, kterého jsme očekávali. Potřebovali čas a tato dohoda jim ho štědře poskytovala. Jeho otec zachovával klid až do okamžiku, kdy Hasturův vyslanec odjel a Alaric, smrtelně bleďý z napětí při dlouhém ceremonálu, byl odnesen do svých místností. Pak se zhroutil.

„Můj syn! Tohle je můj syn! Já ho miluji, vážím si ho, ale je k čertu vůbec schopen v takovéto době vládnout, Barde? Proč jenom bohové dopustili, aby tvoje matka nebyla mojí zákonnou manželkou!“

„Otče,“ utěšoval ho Bard, „vždyť má zmrzačenou jenom nohu! Hlavu má úplně v pořádku. Já jsem voják, ne politik; Alaric bude mnohem lepším králem, než bych byl kdy já!“

„Ale před tebou mají respekt, nazývají tě Vlkem a svým velitelem. Copak mohou takto pohlížet i na mého malého chudáčka mrzáčka?“

„Když mu budu stát za trůnem,“ pravil Bard, „tak ano.“

„Alaric je požehnaný, že má takového bratra! Pravdu má staré přísloví, které říká, že *kdo nemá bratra, není nic*... Ale jsi sám a zavázal ses Hasturům, což ti svazuje ruce. Kdybychom měli čas, nebo kdyby byl Alaric dostatečně silný a zdravý...“

„Kdyby královna Lorimel nosila kalhoty místo sukně, byla by králem ona a Thendara by nikdy nepadla,“ namítl Bard. „Nemá smysl mluvit o tom *co by kdyby* nebo *proč jenom bohové dopustili* a tak dále. Ale kabát si nastříháme tak, jak máme před sebou rozloženou látku. Bohové vědí, že mám svého bratra nesmírně rád a mohl bych vřiskat jako malý Geremyho syn, že se před námi objevil shrbený a pokroucený; ale co se stalo, stalo se. Svět se bude točit po svém dál. Jsem jenom člověk.“

„Hasturové mají neskutečné štěstí, že ses nenarodil jako jedno z dvojčat,“ zasmál se zoufale dom Rafael. „Protože kdybyste byli

dva, můj drahý synu, mohl bych dobýt všechny země Sta království!“

Pak zmlkl a přestal se najednou smát. Hleděl na Barda s takovou pozorností, až Bard začal mít obavy, jestli šok z Alaricova zranění tomu starci nezpůsobil nějakou újmu na zdravém rozumu.

„Kdybyste byli dva,“ opakoval, „kdybyste byli dva stejní, jako jsi ty, Vlku, pak bych dokázal dobýt všechny země od Dalereuthu až po Hellers. Barde, řekněme, že jste dva,“ pokračoval šeptem. „Řekněme, že bych měl ještě jednoho syna, naprosto stejného jako ty, který by měl stejně dokonalé znalosti o válkách a způsobech válčení, měl by veškeré předpoklady pro vojenskou strategii a tvoji dychtivou věrnost... A jste dva! Víím totiž, jak toho druhého nalézt. Ne někoho, kdo by byl *jako ty* — ale někoho, kdo *bude tebou!*“

5. KAPITOLA

Bard šokovaně zíral na svého otce. *Necht' při nás stojí všichni bohové, pomyslel si, ať je Alaric schopen vládnout, neboť náš otec dočista zešílel!*

Jenže dom Rafael vůbec nevypadal šíleně a jeho hlas i pohyby byly střízlivé jako jindy, takže Barda napadlo další, rozumnější vysvětlení.

„S tím jste se mi nesvěřil, pane. Chcete snad říct, že máte ještě jednoho nevlastního syna, který mi je natolik podobný, že by mě mohl nahradit, kdyby byla potřeba?“

Dom Rafael zakroutil hlavou. „Ne. A jsem si vědom toho, že to, co jsem před chvílí pronesl, může znít jako čiré šílenství, drahý synu, ale můžeš být naprosto klidný. Nezačnu běsnit jako těhotná žena ve Větru duchů, ani nehodlám chytat motýly na sněhu. Ovšem to, co ti teď řeknu, se ti bude jistě zdát podivné a...“ Rozhlédl se po prázdné korunovační místnosti, „...a v žádném případě o tom nemůžeme hovořit tady.“

Když došli do soukromých místností jeho otce, Bard chvíli počkal, než otec poslal své služebnictvo pryč, a nalil jim oběma víno.

„Ne moc,“ pravil otec suše. „Nechci, aby sis o mně myslel, že jsem opilec, stačí, že si myslíš, že jsem se zbláznil. Povídal jsem, Barde, že kdybychom měli k dispozici dva muže jako ty, se stejnými strategickými schopnostmi — jež ty musíš mít vrozené, protože ostatní, kteří s tebou vyrůstali, stejné schopnosti nemají, a já sám jsem tě to všechno nemohl naučit. Kdybyste byli dva, Barde, mohl bych celou tuto říši dobýt. Jestliže má být Sto království sjednoceno — a já musím přiznat, že to je poměrně rozumný nápad, protože proč by se všechny tyto země měly neustále svářet a navzájem plundrovat? — tak proč by jim měl vládnout Hastur? V těchto kopcích už dávno předtím, než pán Carthon dal svoji dceru Hasturům, žili muži nosící jméno di Asturienu. I v našem rodě se vyskytuje *laran*, ale to je *laran* lidského druhu, opravdových lidí, nikoli národa *chieriů*. A Hasturové jsou *chieriové*, nebo aspoň jejich potomci, čehož si můžeš

povšimnout sám, dáš-li si tu práci a spočítáš jim prsty, a mnoho z nich se rodí jako *emmaskové*, ani muži ani ženy. Felix z Thendary se před několika sty lety narodil právě takový, takže větev jeho rodu zanikla.“

„V těchto kopcích nežije nikdo, kdo by neměl ani trochu *chierijské* krve, otče.“

„Jenže jenom Hasturové se ji snažili ve svém rodě uměle pěstovat,“ namítl dom Rafael. „A mnoho starých rodin — Hasturové, Aillardové, Ardaisové, dokonce i Aldaranové ze Serraisu mají ve své krvi tolik podivných příměsí, že se před nimi musí normální lidský člověk mít na pozoru! Může se z nich narodit dítě schopné zabíjet myšlenkou nebo vidět do budoucnosti, jako by čas běžel oběma směry, bez ničeho zapálit oheň či obrátit tok řeky... Jsou dva druhy *lارانu*: ten, který mají všichni lidé a který je umocňován používáním hvězdných kamenů, a ten, který je zlý a který rozvinuli Hasturové. I v našem rodě se několik takových lidí vyskytuje, například tvůj rusovlasý syn od matky *leronisky*; tím jsi vrátil hasturský druh opět do našeho rodu. Ale co se stalo, to se stalo, Erlend nám může někdy být k užitku. Už jsi ji zase oplodnil? Proč ještě ne?“ zeptal se, ale na Bardovu odpověď nečekal.

„Můžeš vidět, jakou nechut' mám k tomu, aby mi vládli Hasturové. Jsou skrz naskrz prolezlí *chierijskou* krví a svoje schopnosti si udržují uvnitř svého rodu díky plodovému programu. A já si myslím, že by měli vládnout lidé, a ne čarodějové!“

„Ale,“ namítl Bard, „proč mi to teď říkáš? Nebo se mi snad snažíš naznačit, že až Erlend bude dospělý, nezapře v sobě svůj hasturský původ?“ Hovořil se sarkasmem v hlase a jeho otec se s odpovědí nenamáhal.

„To, co ty nevíš,“ pravil, „je to, že jsem jako chlapec studoval umění *lارانu*. Nebyl jsem však — jak jistě víš — vzděláván v umění vládnout, neboť nejstarší z nás byl Ardrin, a ani mezi di Asturieny jsem neměl nijak silné postavení: mezi námi byli ještě tři bratři a tak jsem se věnoval studiu. Byl jsem *lارانzu* a nějakou dobu jsem bydlel v Dalereuthské věži, kde jsem se něco z toho jejich umění naučil.“

Bard věděl, že jeho otec při sobě nosí hvězdný kámen, ale na tom nebylo nic zvláštního, a navíc ne všichni, kdo ho nosili, ovládali *laran*. Že však byl ve Věži, to nevěděl.

„Dneska pro používání hvězdných kamenů vládne zákon,“ pokračoval dom Rafael. „Nevím, kdo ho vymyslel, nebo proč by měl být zapotřebí, ale je to tak. Ten zákon praví, že všechno, co existuje, kromě hvězdných kamenů ovšem, má svého přesného dvojníka. Nic není natolik jedinečné, aby to nemělo dvojníka. Všechno, úplně všechno, každyčkový králíčák v lese, každyčkový strom i květina, každý kámen v polích — všechno to má někde svého přesného dvojníka. Takže i všechny lidské bytosti mají někde jednoho svého přesného dvojníka, který je mu podobný více než jeho dvojče. A tak jsem dospěl k závěru, že někde máš, Barde, svého přesného dvojníka i ty. Možná bydlí v Suchém městě nebo v neznámé zemi za Stěnou světa, možná je to syn rolníka, může žít za nepřekročitelným zálivem Dale-reuthského moře, ústícího do Neznámého oceánu. A bude víc než jen tvoje dvojče, i kdyby bydlel sebedál za hranicemi Sta království. Doufám však, že tomu tak není, věřím, že žije někde v Pohoří Kilghardu, jinak by bylo značně obtížné naučit ho našemu jazyku a našim způsobům a mravům. Ale ať už je čímkoli, bude mít *laran*, přestože ho nikdy nikdo neučil, jak s ním zacházet. Bude mít tvoje vojenské schopnosti, přestože třeba nebude vědět, jak je využít. A bude ti tolik podobný, že ani tvoje vlastní matka, kdyby ještě žila, by nepoznala, který jste který. Už je ti jasné, drahý synu, proč by bylo tak dobré ho tady mít?“

Bard se zamračil. „Začínám mít dojem...“

„A ještě něco. Tvůj dvojník nebude vázán přísahou dodržovat slib Hasturům. Rozumíš mi?“

Bard rozuměl. Dobře mu rozuměl. „Ale kde bychom toho mého absolutního dvojníka mohli najít?“

„Povídal jsem ti, že jsem studoval umění *laranu*,“ odpověděl dom Rafael. „Vím o tom, kde je velké plátno, neboli sada vzájemně propojených hvězdných kamenů, sestrojených za tímto účelem nacházení dvojníků. Když jsem byl mladý, mohli jsme — byť to bylo velice těžké — přenášet muže a ženy, jiné *leronisy*, z jedné sady do

druhé. Kdybych jednu sadu s plátnem tady měl, sehnal bych ti tvého dvojníka z jakékoli dálky.“

„Ale,“ zeptal se Bard, „kdybychom ho tady měli, jak bychom zjistili, jestli nám bude ochoten pomoci?“

„Musí být tím, čím je, to jinak nejde,“ odvětil dom Rafael. „Kdyby byl slavným generálem, už bychom o něm dávno věděli. Může to opravdu být jeden z mých nevlastních synů, nebo Ardrinovůch, který žije v bídě a chudobě a o válkách neví vůbec nic. Ale jakmile mu poskytneme příležitost ke slávě a moci — a to už se vůbec nezmiňuji o příležitosti k rozvinutí vojenského ducha, který jako tvůj dvojník mít musí, přestože zatím možná pouze ve skryté formě — pak nám bude vděčný a bude nám s oddaností sloužit jako náš věrný spojenec. Protože, Barde, jestliže to je tvůj dvojník — pak bude taky stejně jako ty ctižádostivý!“

Za tři dny byl Alaric-Rafael, dědic Asturijců, v zastoupení svého otce slavnostně korunován. Bard veřejně zopakoval svůj slib, který dal svému bratrovi, a Alaric ho obdaroval nádherně zdobeným mečem z dědictví. Bard věděl, že to je jeden z drahocenných mečů jeho otce, který si schovával v tajné naději, že ho jednou jeho syn ponese do bitvy. Ale bylo více než zjevné, že král Alaric, ať už bude jakkoli dobrým králem, se udatným bojovníkem nikdy nestane. A tak Bard přijal z rukou svého bratra tento rodný meč a spolu s ním se stal vojevůdcem celých armád nejen království Asturijců, ale i těch království, která jim byla poddaná. *V tuto chvíli jsem vojevůdcem pouze Asturijců a Marenji; ale to je teprve jenom začátek.*

Přijde den, kdy se stanu vojevůdcem všech Sta království a všichni o mně budou vědět a všichni se Asturijského Vlka budou bát!

A jako vojevůdce Marenji, napadlo ho, jsem plně oprávněn do té země jít a pěkně si to s těmi zatracenými ženskými na Ostrově ticha vyřídit!

Mohl bych je vyhlásit vlastizrádným spolkem a nařídit jim ostrov opustit. Byl si jist, že obyvatelé Marenji to budou považovat za rouhání, ale přesto požádal Alarica, aby vydal prohlášení, že se všeobecně ví, že lid Marenji skrývá snoubenku Barda di Asturiena, a že

kdokoli, kdo zatajuje místo pobytu Carliny di Asturien, bude považován za zrádce a podle zákona bude podléhat nejvyššímu trestu.

Alaric toto prohlášení sice vydal, ale mezi čtyřma očima se Bar-da překvapeně zeptal:

„Proč chceš ženu, která o tebe vůbec nestojí? Já si myslím, že by ses měl oženit s Melisendrou. Je moc hezká a je to matka tvého syna, takže by se Erlend stal tvým legitimním synem. Je to schopný chlapec, a navíc má schopnost *laranu*. Ožen se s ní a já vám přichystám krásnou svatbu!“

Bard stroze odvětil, aby se jeho bratr a jeho pán v jedné osobě nepletl do věcí, kterým vzhledem ke svému věku nemůže rozumět.

„Kdyby mi bylo o deset let víc, vzal bych si Melisendru sám,“ opáčil Alaric. „Líbí se mi. Je ke mně laskavá a nikdy se před ní necítím jako mrzák.“

„To by mohla zkusit!“ zavrčel Bard. „Kdyby se jenom odvážila být na tebe hrubá, přetrhl bych ji jak hada, a ona to moc dobře ví!“

„No, ale já skutečně mrzák jsem a musím se s tím naučit žít. Lady Hasturová, *leroniska*, která o mě pečovala v Neskaji a která mě naučil znovu mluvit, mi vysvětlila, že není důležité, jestli mám zmrzačené tělo. A Geremy — i on je zmrzačený a jak je to bystrý chla-pík, silný a vážený; bude pro mě velice těžké začít o Hasturech přemýšlet jako o svých nepřítelích!“ dodal s povzdechem. „Politiku opravdu těžko chápu, Barde. Přál bych si, aby mezi všemi lidmi vládl mír, pak bychom mohli být přátelé lorda Varzila, který se mi stal téměř nevlastním otcem. Jsem však zvyklý, že se ke mně ostatní chovají jako k mrzákovi, protože jím skutečně jsem, druzí mi musejí pomáhat obléci se, chodit... Ale s někým, jako je Melisendra, to tolik nevnímám, protože se snaží, abych se cítil — přestože mi třeba pomáhá zavazovat tkaničky u bot —, že nejsem o nic horší než kdokoli jiný.“

„Jsi král,“ namítl Bard, ale Alaric si rezignovaně povzdychl.

„Ty vůbec nechápeš, co ti chci říct, Barde, vid' že ne? Ty jsi silný, nikdy jsi nebyl nijak vážněji nemocen, ani ses nikdy nebál, tak jak bys to mohl chápat? Víš, co to znamená být vyděšen k smrti, Barde? Když jsem byl prvně v horečkách a nemohl jsem ani dýchat... Celou noc u mě seděli Geremy a tři Ardrinovy léčitelky

s hvězdnými kameny, celých sedm nocí, aby mi pomohli dýchat, když já jsem nemohl.“

Bard se proti své vůli rozpomněl na hrůzu, která ho sevřela na březích Jezera ticha, když ho zavalily ty přízračné tváře... Ale ani svému vlastnímu bratrovi by to nedokázal přiznat. „Já se bál, když jsem jel prvně do bitvy,“ řekl. To přiznání mu nevadilo.

Alaric si závistivě vzdychl.

„To jsi nebyl o moc starší, nežli jsem já teď, a už jsi měl vyznamenání krále Ardrina. Jenže to je něco jiného, Barde. Měl jsi meč, mohl jsi proti svému strachu něco podniknout, zatímco já... Já mohl jenom ležet a přemýšlet, jestli skutečně umřu, a věděl jsem, že tomu nemůžu nijak zabránit, a byl jsem naprosto bezmocný. To potom už chápeš, že se to může kdykoli přihodit znovu, a můžeš zemřít, zahynout. I když se snažím být statečný, dneska už vím, že se může kdykoli naskytnout něco, proti čemu se nedá bojovat,“ vyprávěl Alaric. „A s některými lidmi se cítím jako ubohý, nemocný, zmrzačený zbabělec. A s jinými — jako je například Varzil nebo Melisendra — mám zase pocit, že tomu tak není, že život ve skutečnosti není tak strašný... Víš, co tím myslím, Barde? Chápeš to aspoň trochu?“

Bard se podíval na chlapce a povzdychl si, protože věděl že jeho bratr ho prosí o pochopení, a on neví, jak mu ho poskytnout. Viděl již takové vojáky, smrtelně zraněné, a když se jim podařilo přežít, objevilo se v nich něco, co nedokázal pochopit. Totéž se stalo také Alaricovi, jenže o mnoho dřív, než na to byl dostatečně zralý.

„Myslím, že jsi strašně osamělý,“ řekl konečně. „A necháváš se příliš unášet fantaziemi. Ale jsem rád, že je k tobě Melisendra laskavá.“

Alaric si vzdychl a natáhl k Bardovi svoji malou bílou ruku. Bard ji svojí velkou hnědou sevřel. Sice si nerozumějí, ale mají se rádi, a to je hlavní.

„Doufám, že dostaneš svoji ženu zpátky, Barde. Je to od lidí moc ošklivé, že ji před tebou skrývají.“

„Alaricu, otec a já musíme na několik dní odjet ze dvora. Otec, já a několik jeho *leronisů*. Ale zůstane tady dom Jerral, kdybys něco potřeboval.“

„Kam máte namířeno?“

„Otec ví o někom, kdo by nám velice pomohl s velením v armádě, tak si pro něj jedeme.“

„A proč mu prostě nenakážete, aby sem přišel? Vladař něco takovéhoho může nakázat přece komukoli.“

„Nevíme docela přesně, kde vlastně žije,“ odpověděl Bard. „Nejdřív ho musíme *laranem* najít.“ To je snad dostatečné vysvětlení, pomyslel si.

„No dobrá, když musíte jít, tak musíte. Ale mohla by Melisendra zůstat se mnou?“ požádal, a Bard, přestože věděl, že Melisendra je jedna z nejlepších *leronisek*, se rozhodl přání svého bratra neodmítnout.

„Jestli chceš Melisendru,“ pronesl, „určitě s tebou ráda zůstane.“

Byl připraven, že bude muset čelit otcovu hněvu, ale k jeho překvapení dom Rafael přikývl.

„V žádném případě jsem nezamýšlel vzít Melisendru s sebou. Je to přece matka tvého syna.“

Bard přemýšlel, jaký je mezi tím rozdíl, ale nechtěl se ptát. Stačilo mu, že Melisendřinu přítomnost chce jeho bratr.

Té noci opustili hrad a vydali se směrem k Bardovu starému domovu. Doprovázeli je tři *leronisové*, dvě ženy a jeden muž. Dom Rafael je zavedl do místnosti, o jejíž existenci Bard dříve nevěděl; byla ve staré věži na konci rozbitého schodiště.

„Už celé desítky let jsem tyto věci nepoužíval,“ řekl dom Rafael, „ale umění *laranu*, když už se ho člověk jednou naučí, nelze zapomenout.“ Obrátil se k čarodějům a zeptal se: „Víte, co je tohle?“

Muž pohlédl na přístroj a pak s úžasem na své dvě kolegyně a domna Rafaela. „Vím, pane. Ale myslel jsem, že jeho používání je mimo bezpečí Věží zakázáno zákonem.“

„V říši Asturijců neplatí žádný jiný zákon než můj! Umíte s tím zacházet?“

Laranzu se ještě jednou rozpačitě podíval na své družky. „Najít dvojníka podle Cherillysova zákona? Myslím, že ano. Ale čeho, nebo koho?“

„Tady mého syna. Vojevůdce vojska krále Alarica.“

Jedna z žen pohlédla na Barda a on zachytil ironický posměšek její myšlenky: *Ještě jeden Vlk z Kilghardu? Myslím, že jeden nám*

tady bohatě stačí! Domyslel si, že to je asi nějaká přítelkyně Melisendry. Avšak pokrčili rameny, rychle zašitili svoje myšlenky a řekli: „Ano, pane, jestliže si to přejete.“

Vycítil jejich překvapení, nechut', údiv. Ale nahlas neprotestovali, začali se připravovat, zapečetili místnost, aby tam nemohl nikdo cizí vkročit, a aby je nemohli odnikud vyšpehovat ostatní *leronisové*.

Když bylo všechno připraveno, vyzval dom Rafael Barda gestem, aby šel před plátno, byl potichu a nehýbal se. Poslechl a mlčky poklekl na určené místo. Byl v takové pozici, že neviděl ani na otce, ani na žádného z *leronisů*. Cítil jenom, že jsou v jeho blízkosti. Bard si o sobě nemyslel, že by měl kdovíjakou schopnost *laranu*, a ani to málo, co zřejmě měl, nikdy pořádně netrénoval. Vždycky se raději čarodějnickému umění posmíval a myslel si, že to je práce pro ženské. Cítil se proto poněkud stísněně, když se na něj soustředily myšlenky *leronisů*. Cítil, jak do něj proniká jejich u myšlení, stále hlouběji do mozku a do těla, a jak vyhledávají samou podstatu jeho bytosti. Napadlo ho náhle, že to vypadá, jako kdyby hledali jeho duši, pokoušeli se ji svázat a uvěznit tady na tom odrážejícím se plátně.

Nemohl pohnout ani prstem u nohy. Pociťoval paniku, která ho ochromila... Ne. Tohle byl jenom jeden z čarodějnických úkonů, *laran*, nic, čeho by se musel bát. Otec by nedovolil, aby mu ublížili.

Vůbec se nehýbal a díval se na svůj odraz v zrcadle. Byl si vědom toho, že to není jenom jeho pouhopouhý zrcadlový obraz, nýbrž že je to přímo on sám, zobrazený mnoha paprsky pomocí hvězdných kamenů, do nichž vysílali okolostojící *leronisové* svoje myšlenky. Cítil, jak se síť jejich intenzivních myšlenek šíří nezměrným prostorem, všude proniká a hledá něco, co by přesně zapadlo do jeho vzorce, co by přesně zapadlo do jeho vlastní podoby... Něco velice blízkého, blízkého na dotek... jen to uchopit... Ne. To nebyl dvojník, někdo, kdo by byl jako on, už se dotkli aspoň devadesáti ze sta, ale jeho přesného dvojníka stále nemohli nalézt. Pociťoval, jak ten druhý zase mizí, a jak hledání začíná znovu od začátku.

(Daleko v pohoří Kilghardu se muž jménem Gwynn, vyhnanec a sirotek — přestože mu matka říkala, že byl před třiceti lety zplozen Anselem ze Špičatých vrchů, takže byl potomkem Ardrina prvního Asturijského — právě probudil z divokého snu, kdy ho obklopovaly

cizí tváře, kroužily kolem něj a snášely se na něj jako jestřábi na svoji kořist, a jedna tvář mu byla tak podobná, že vypadala úplně jako on sám...)

Opět se rozprostřela síť myšlenek, tentokrát zasahovala do mnohem většího prostoru, do bezhvězdné noci, do nedozírných dálav za čas a prostor, do děsivého víru prázdnoty. A znovu se na plátně objevila Bardova postava, celá rozechvělá a vyděšená, jak se spáček pokoušel probudit ze špatného snu; a v Bardově mozku vzplála jiskra: jsem to já, nebo někdo jiný? Nevěděl, nedokázal to ani odhadnout. Postava zápasila o svobodu, ale *leronisové* ji drželi, uvěznili do své sítě, posouvali jí, aby zapadla do vzorku na plátně... Prohledávali každíčký atom, až konečně všechny maličkosti odpovídaly, byly totožné...

Ted'!

Bard spatřil, jak se v místnosti zablesklo, pocítil palčivý šok, jak byl ten druhý odtržen od obrazu uvnitř jeho hlavy, jak se jeho obraz rozdvojil a oddělil... Zavalila ho hrůza; byl to jeho vlastní strach, nebo strach toho druhého, který se k němu blížil přes nesmírný vír prázdného prostoru... Zahlédl velké žluté slunce, vířící světy, hvězdy, probleskující temnotou, otáčející se galaxie... Mozkem mu projel další blesk a ztratil vědomí.

Pohnul se a strašlivě ho bolela hlava. Byl celý zmatený. Dom Rafael ho podepíral a změřil mu puls. Pak ho pustil, poodešel o kus dál a Bard, který se necítil dobře a byl tím bleskem téměř oslepený, ho sledoval očima. *Leroniska*, která stála za ním, vypadala také omráčeně. Zachytil šepot myšlenek jedné z nich: *Já tomu nevěřím. Dokázala jsem to, sama jsem se toho účastnila, ale stále tomu nedokážu uvěřit...*

Na druhé straně plátna ležel u podpěrného sloupu nahý muž. A Bard, přestože byl na toto setkání rozumově naprosto připraven, pocítil příval ochromující hrůzy.

Neboť ten muž, co tady ležel na podlaze, byl on sám.

Ne někdo, kdo by mu byl nesmírně podobný. Ne náhodný dvojník nebo někdo z blízké rodiny. *Byl to on sám.*

Měl široká ramena a na zádech mezi nimi tmavé mateřské znamínko, které spatřoval pouze v zrcadle. Svaly na předloktích se mu

vzdouvaly, ve slabinách měl stejně tmavě zrzavé chlupy, stejně zahnutý palec u levé nohy.

Pak si začal všímat odlišností. Vlasy měl ostříhané víc na krátko, přestože na samém vrcholku hlavy měl stejnou rozčuchanou čupřinu. Na koleni neměl žádnou jizvu; dvojník tedy nebyl v bitvě v Havraním údolí, kde ho zasáhl nepřátelský meč. Ten druhý neměl ani silný mozol v předloktí, kde se uvazuje popruh od štítu. Malé detaily vše ještě zhoršovaly, neboť tento muž nebyl jeho pouhý duplikát, stvořený *laranem* na plátně, nýbrž to byla lidská bytost *odjinud*, která však vypadala naprosto stejně jako Bard di Asturien.

Neovládl se a vstal, přešel místnost, poklekl vedle nahého muže a položil mu ruku pod hlavu.

„Jak se cítíte?“

Teprve poté, co promluvil, ho napadlo, jestli cizinec vůbec rozumí jeho řeči. Bylo by to nesmírné štěstí, přestože si spíše myslel, že tohoto jeho dvojníka otec zplodil někde v pohoří Kilghardu. Jak by mu mohl někdo být tolik podobný, kdyby to vůbec nebyl jeho příbuzný? Mužova pokožka byla o něco tmavší než jeho, jako kdyby na ni pájilo mnohem silnější slunce... Ne, to je bláznovství, slunce je jenom jedno... Ale přesto měl v hlavě stále ještě obrazy vířících galaxií a světa s jedním chladným a bledým měsícem; nejděsivější na tom všem bylo, že to vypadalo, jako by o tom přemýšlel sám Bard!

Cizinec promluvil. Nehovořil Bardovým jazykem a Bard vycítil, že mu v místnosti nikdo jiný nerozumí. Bard však věděl, co muž řekl, jako kdyby spolu byli spojeni silným poutem *laranu*.

„Je mi šíleně blbě. Jak si myslíte, že se cítím? Co se stalo, bylo tu nějaké tornádo? Sakra — vždyť vy jste já! To není možné! Nejste snad náhodou d'ábel?“

Bard zakroutil hlavou. „Nejsem d'ábel, to ani náhodou,“ odpověděl.

„Ale kdo tedy jste? A co je tohle? Co se to tady vlastně stalo?“

„To uvidíte později,“ odvětil Bard, ale vzápětí si povšiml, že muž sebou znepokojeně škubl, a tak ho přidržel u podlahy. „Nesmíte se ještě hýbat. Jak se jmenujete?“

„Paul,“ odpověděl muž slabým hlasem. „Paul Harrell.“ A pak zase upadl do bezvědomí. Bard ho chtěl instinktivně zvednout a po-

depřít. Zavolal o pomoc. Přišel *laranzu* a muže v bezvědomí prohlédl.

„Nic mu není, ale vyčerpal na té cestě nesmírnou spoustu energie.“

„Sežeňte starého Gwynna, ať vám s ním pomůže,“ ozval se dom Rafael. „Je to člověk, ke kterému mám naprostou důvěru.“ Bard pomohl starému *coridomnovi* odnést cizince do svých dětských pokojů a zamkl dveře, přestože to nebylo nutné; *laranzu* povídal, že prospí celý den i celou noc, možná bude spát i déle.

Když se vrátil, zjistil, že dom Rafael uvedl své *leronis*y do přílehlé jídelny, kde starý *coridom* právě prostíral teplou večeři se spoustou vína. Bard, který byl neukojitelně zvědav dozvědět se o cizinci co nejvíc, se s otcem pokusil navázat kontakt, ale z jakéhosi zvláštního důvodu byla otcova mysl proti němu zaštitěna.

Proč se otec tak pevně zabarikádoval?

„Jídlo a nápoje jsou tu pro vás, přátelé. Býval jsem kdysi *laranzu*, a tak vím, jak člověku po takovéto práci vyhládne. Pojd'te a berte si, na co jen máte chuť. Pak se můžete odebrat do svých pokojů, které jsem dal pro vás připravit, a odpočívat, jak dlouho chcete.“

Tři *leronisové* se rychle vrhli ke stolu a začali zvedat sklenky s vínem. I Bard měl žízeň. Vzal si tedy sklenku a chtěl se napít, ale otec ho železným stiskem uchopil za zápěstí. V tu chvíli jedna z žen vykřikla, až jim ztuhla v žilách krev, a svalila se bezvládně na podlahu. *Laranzu* začal v šoku víno vyplivovat, ale bylo již pozdě.

Je otrávené, došlo Bardovi a zamrazilo ho, když si vzpomněl, jak málo stačilo, a napil by se i on. Druhá *leroniska* zvedla tvář a Bard ucítil její děs a hrůzu z blízké smrti. Vína se ještě pořádně nenapila a začala se kolem sebe rozhlížet, doufajíc, že se jí nějak podaří uprchnout.

Bard zaváhal, neboť ta žena byla mladá a velice krásná. Vycítila jeho zmatek a vrhla se mu k nohám: „Ach ne, pane, prosím vás, ušetřete mě, přísahám, že nikomu neřeknu ani slovo...“

„Pij,“ přikázal dom Rafael s kamennou tváří. „Barde, donuť ji, ať se napije.“

Bardův zmatek byl najednou pryč. Otec má pravdu, žádný z *leronisů* nesmí tuto noc přežít, aby o ní nemohl vyprávět. Starému

Gwynnovi se dá věřit, ale *leronisům*, jimž myšlenky může pomoci hvězdného kamenu číst kdokoli — to prostě nepřipadá v úvahu. Základním kamenem jejich plánu bylo, že se nikdo nesmí dozvědět, že má dvojníka. Ta žena mu stále klečela u nohou a cosi v hrůze drmolila. Zdráhavě se sklonil, aby vykonal svoji práci, ale dříve, než ji stačil uchopit, *leroniska* se vymrštila a utíkala pryč. Povzdychl si, neboť před sebou uviděl skutečně nepěknou honičku, na jejímž konci ji bude muset srazit k zemi. Ale ona oběhla stůl, uchopila číši a zhloboka se napila. Při třetím loku zvláštně zakašlala a padla na stůl, přičemž shodila tác s chlebem, který dopadl na zem s hlasitým cinknutím.

Tak proto nechtěl otec s sebou vzít Melisendru!

Dom Rafael vylil zbytek otráveného vína na kamennou podlahu.

„Tamhle je plná láhev,“ pravil suše. „Věděl jsem, že ji budeme potřebovat. Klidně jez, Barde, jídlu nic není, a před sebou máme spoustu práce. I když nám Gwynn pomůže, stejně zabere celou noc, než je všechny tři pohřbíme.“

KNIHA TŘETÍ

Temné dvojče

1. KAPITOLA

Jestliže tedy on je já, kdo potom jsem já?

Paul Harrell si nebyl docela jistý, je-li myšlenka, která se mu tak silně drala do mysli, jeho vlastní, nebo toho muže, který stojí před ním. Všechno bylo nesmírně zmatené. A současně v něm soupeřily dva pocity: *tento muž mi rozumí a já ho přitom tolik nenávidím. Jak se může opovážit být takový, jako jsem já?* Nebyla to jeho první zkušenost s rozpolceností, nicméně vědomí toho bylo velice znepokojující.

Muž, který se představil jako Vlk, jeho jméno zopakoval. „Paul Harrell. Ne, to není jméno nikoho z našich, přestože Harryllové patří mezi nejvěrnější muže mého otce. Bylo by příliš žádat, abyste byl jedním z nich.“

Paula opět rozbolela hlava a ke svému překvapení zjistil, že ho bolí na jednom jediném místě. Pak přišel na to, jak dokonale prověřit, zdali to přece jen není nějaká podivná noční můra ve svěrací kabíně.

„Je tady nějaký hajzl?“

Věděl, že druhý muž bude rozumět i tomu nejvulgárnějšímu slangu; kde jenom sakra mohl přijít k tomu, že se mu naučil číst myšlenky? Bard jenom ukázal rukou: „Tamhle přes chodbu.“

Paul vstal a nahý prošel dveřmi, které mu druhý muž ukázal. Nebyl zamčen. Takže není vězeň, a ať už po něm budou chtít cokoli, toto bylo dobré znamení. V chodbě byla kamenná podlaha a nesmírně ho zábla. Koupelna byla dobře vybavená. Příslušenství bylo ovšem na pohled poněkud zvláštní a vůbec netušil, z čeho by mohlo být vyrobeno. Porcelán to určitě nebyl, ale snadno si domyslel, jak vedou instalační trubky, protože mnoho možností nebylo. Tekla tam teplá voda a dokonce tam byla velká zapuštěná vana s kouřící horkou vodou, která vypadala trochu jako japonská lázeň, a z lehce léčivé vůně odvodil, že někde vyvěrá z vulkanického zřídla. Ulevil si, čímž dospěl k závěru, že se definitivně nejedná o noční můru. Na lavičce

ležela nějaká dečka nebo pokrývka lemovaná kožešinou, tak ji zvedl a zahalil se do ní.

Když se vrátil do místnosti, pohlédl ten druhý na jeho improvizované ošacení a pravil: „Mělo mě to napadnout dřív. Na židli je župan.“

Vypadal jako nějaký starodávný koupací plášť, jen byl tlustší a obšitý jakýmsi hedvábím. Materiál, z něhož byl zhotoven, vzbuzoval dojem kožešinky, a župan se pevně zavazoval u krku, aby na člověka nefoukalo. Byl velice teplý. V jeho domovině by se hodil, kdyby se jeho majitel vydal na Sibiř. Posadil se na postel a nohy si přikryl teplým pláštěm.

„Takže abychom pomalu začali. Kde to vlastně jsem a co tady vůbec dělám? A kdopak jsi ty?“

Bard zopakoval svoje jméno a Paul ho zkusil vyslovit. „Bard di Asturien.“ Nebylo to zas až tak exotické jméno. Snažil se rozpomenout na to, co mu Bard povídal o Stu království. Zajímalo by ho, jak se tady jmenuje slunce — neznal žádný svět v Konfederaci, který by měl takto velké a tak rudé slunce. Kolem skutečně obrovských sluncí zpravidla nebývají obyvatelné planety. „Je tady těch království opravdu sto?“

Pomyslel na typ Spojených konfederací, kde se všichni králové scházejí každé čtyři roky na kongresu Konfederace světů. Jenomže jich nikdy nebylo sto. To by představovalo značné shromáždění, obzvláště kdyby spolu vycházeli tak, jak spolu zpravidla vycházejí velyslanci Konfederace! A to jich je jenom čtyřicet dva!

Bard vzal jeho otázku zcela vážně.

„Vyznám se líp ve strategii než v zeměpise,“ odpověděl. „A v poslední době jsem s žádným geografem nehovořil. Mohly vzniknout nějaké nové aliance a Hasturové možná obsadili jeden nebo dva prázdné trůny. Myslím, že jich bude tak kolem sedmdesáti pěti nebo osmdesáti, víc ne. Ale Sto království obsahuje pěkně kulaté číslo a za hranicemi to má dobrý zvuk.“

„A jak se vám podařilo mě sem přemístit?“ zeptal se Paul. „Co jsem naposled slyšel, cestovat někam dál za kolonii Alfa, byť hyperprostorem, zabere nesmírnou spoustu času, a já jsem si všiml, že mi vlasy ani nehty nijak zvlášť nevyrostly.“

Bard se zachmuřil a odvětil: „Nemám nejmenší tušení, o čem to mluvíš.“ *Ovládá snad čarodějnictví, které je silnější než naše?* Paul nevyřčenou myšlenku zaslechl velice zřetelně.

„Takže jsme mimo Konfederaci světů.“

„Může být,“ odvětil Bard.

„A předpokládám, že Terranská policie tady nemá žádné pravomoci?“

„Patrně nikoli. Jediné právo, které tady v tomto království platí, je to, které určil můj otec jako zástupce mého bratra Alarica. Proč se ptáš? Utíkáš snad před zákonem, nebo jsi dokonce odsouzený k smrti?“

„Spoustu času jsem strávil jako uprchlík,“ řekl Paul. „Ještě než mi bylo osmnáct, byl jsem dvakrát vyzván k převýchově. Teď se mám nalézat pod ochranným dozorem a ve výkonu trestu...“ O svěrací kabině tady zcela zjevně nemělo smysl se zmiňovat. Se vši pravděpodobností ji tady vůbec neznali a nebylo by moudré je na ni upozorňovat.

„Ve vaší zemi se tedy dává přednost uvěznění, místo usmrcení a vyslání do vyhnanství?“

Paul přikývl.

„A ty jsi byl — uvězněn? Pak mi tedy, protože jsem tě vytáhl z věznice, dlužíš službičku.“

„To je diskutabilní,“ odvětil Paul. „O tom si promluvíme později. Jak jste mě sem dostali?“

Jenže vysvětlení — řeči o *hvězdných kamenech a kruhu čarodějů* — mu nedávaly žádný smysl, podobně jako svěrací kabina by nedávala žádný smysl Vlkovi. Když na to přijde, je to vysoce podivné, stejně jako existence čehokoli, co by ho mohlo ze svěrací kabiny vysvobodit. Už se o to pochopitelně mnozí pokoušeli, ale nikomu se to zatím nepodařilo; nebo aspoň vláda o tom nikoho nezpravila.

„A co lidé, kteří mě sem dostali?“

Bard zvažněl. „Ti nejsou ve stavu, že by o tom mohli něco vykládat.“ Paul přesně věděl, co tím myslí. „Jak my říkáme, všichni jsou pod zemí, kromě mého otce. Ten se s tebou setká později, teď ještě spí. Celou noc tvrdě pracoval, a už je to přeci jenom starší muž...“ Paulovi vytanul na mysli obraz s třemi hroby, chvatně vyko-

panými při měsíčním světle. Náhle ho zamrazilo. Tady není místo pro bázlivce. Nicméně je to místo, po jakém celý život vlastně toužil. Lidé tady jednají podle pravidel, kterým rozuměl. Věděl, že se ho Bard vši silou snaží vyděsit, ale rozhodl se, že nastal čas, aby dal tomuto samolibému Vlkovi najevo, že se jen tak snadno zastrašit nedá. *Kdo se bojí velkého strašidelného vlka? Já ne!*

To, že ho sem dopravili, bylo zcela jistě nezákonné, jinak by nezabíjeli všechny svědky. Takže na Barda a jeho otce něco má.

„Domnívám se, že jste mě sem nepřenesli z čiré lásky k poznání,“ pravil. „Jinak byste to dali rozhlásit hláskými troubami ze všech věží, místo abyste mě tady takhle potajmu skrývali a zamordovali každého, kdo o mně ví.“

Bard vypadal celý nesvůj. „Ty umíš číst moje myšlenky?“

„Trochu ano.“ Ale ne tolik, jak by si přál, aby si Bard myslel, že umí.

Chtěl jenom Barda trochu vyvést z rovnováhy. Věděl, že to je chlapík, který umí hrát pěkně natvrdo, na život a na smrt, a proto se potřeboval chytit jakékoli výhody.

Jenže Bard se nevystavil všem těmto potížím pro nic za nic. Než se dozví, co po něm Bard chce, je teoreticky v bezpečí, a pokud se nemel stát čestným hostem při veřejné popravě, bylo všechno lepší než svěrací kabina.

„Co se mnou zamýšlíš? Nejsem držitelem žádných medailí za dobré chování, podobně jako jím nejsi ani ty,“ snažil se zažertovat.

Bard se zasmál. „Skvělé. Já byl vyhnanecem už v sedmnácti a od té doby jsem žoldákem. Letos jsem se vrátil, abych pomohl otci prosadit nárok na trůn Asturijců pro svého bratra Alarica.“

„Ne pro sebe?“

„Nikoli. Mám na práci spoustu zajímavějších věcí, než vysedávat v radě s šedovousými stařešiny, vymýšlet zákony týkající se chovu dobytka na pastvinách, opravování silnic, rekonstrukci cestovních přístřešků a řešit, jestli může Sesterstvo meče držet hlídky společně s muži.“

Když to Paul slyšel takto podané, usoudil, že být králem je poměrně nudná činnost. „Ty jsi mladší bratr a starší bratr je král?“

„Ne, přesně naopak. Můj mladší bratr je legitimní syn. Já jsem jen *nedestro*... víc než parchant, ale bez nároku následníka.“

„Narozen z nepožehnaného svazku, což?“

Bard vypadal chvíli zmateně, ale pak se při té představě roze-smál. „I tak se to dá říct. Ale na staříka si nemohu v žádném případě stěžovat. Vychoval mě na svém dvoře a v hádce s králem se postavil na moji stranu. A teď mě můj bratr postavil do čela svých vojsk.“

„Takže k čemu potřebuješ mě?“ zeptal se opakovaně Paul. „A taky — co z toho budu mít já?“

„Tak za prvé — získáš svobodu,“ odpověděl Bard. „Jestli jsi uvnitř své duše mně tolik podobný, jako jsi zvenčí, pak to pro tebe bude znamenat hodně. A kromě toho? Nevím. Ženy, jestli o ně stojíš, a zase — jestli jsi jako já, tak o ně stát budeš a taky je dostaneš. Bohatství, nejsi-li příliš hamizný. Dobrodružství. Možná i království do správy. V každém případě ti nabízím mnohem lepší život, než bys vedl ve vězení. Není to snad pro začátek dost?“

Vypadalo to tak. Bude sice muset na Barda poněkud dohlédnout, ale aspoň sem nebyl dopraven jako vězeň kvůli potížím se Zendou, kdy by seděl a hnul ve vězení, zatímco jeho dvojník si mohl dělat, co jenom chce.

Zachytil v Bardově mysli obrazy, které ho skutečně nadchnuly. Tohle tedy musí být svět, ve kterém se stoprocentně vyplatí žít! Ne jako v tamtom, kdy se každý musel krotce přizpůsobit davu průměrných, a když z něj někdo vystrčil hlavu, hned mu ji usekli!

Mnoho důležitých osobností, generálů a vládců má dvojníka; ale měl nějak pocit, že tady půjde o něco víc. Mohli si přece jinak vybrat někoho odsud, kdo by byl Bardovi na chlup podobný, příbuzného nebo přítele, aniž by museli zacházet tak daleko. Menší rozdílné detaily by se daly nějak zamaskovat, navíc by ten člověk uměl i jejich jazyk a znal by jejich zvyky. Někdo jako Paul, který se u nich ani nedokázal obléci, aniž by mu bylo ukázáno, jak se to dělá, a který zatím nedokáže s nikým komunikovat jinak než pomocí myšlenek — a navíc ještě jenom s jednou osobou —, tak to už je vážné, pro to musí být nějaký pořádně důležitý důvod, že potřebují právě jeho. Potřebují někoho, kdo je jako Bard, a to nejen na povrchu. Potřebují někoho, kdo je stejný jako on i uvnitř.

To bude panečku opravdický život! Ne jenom existence s předepsanými hranicemi, ale skutečný svět, kde bude moci být opravdovým chlapem mezi opravdovými chlapy, ne mezi bezkrevnými androidy a duchovenstvem!

Bard vstal.

„Máš hlad? Řeknu, aby ti donesli něco k jídlu. Podle mého otce by to, co chutná mně, mělo chutnat i tobě. A taky ti pošlu nějaké šaty. Velikost budeš mít přibližně jako já...“ Zarazil se a v tu chvíli se začal smát. „Ne, kruci, ty máš velikost určitě stejnou jako já! Dokud ti nedorostou vlasy, nemůžeme dělat nic; nikdo mě bez copanu bojovníka nesmí uvidět. To nám poskytuje dostatek času, aby ses stačil naučit základům naší kultury. Předpokládám, že šermovat aspoň trochu umíš? Ne? To tedy ten tvůj svět musí být prapodivné místo! Nejsem žádný přeborník, takže se parádní grify učit nemusíš, ale ze sebeobrany něco znát musíš! A jazyk se naučit taky budeš muset. Já s tebou nebudu pořád a je to otrava celou dobu někomu pořád číst myšlenky. Tak se zatím měj.“ Vstal a odešel pryč, zanechav Paula s třesoucíma se rukama a celého udiveného, jestli to přece jenom nemůže být nějaký zvláštní sen ve svěřací kabině.

No, nevádí, i kdyby to byl přece jenom sen, může si ho tak jako tak užít!

2. KAPITOLA

Již po desetidenní vyrazili směrem k hradu Asturijců. Dom Rafael nechtěl nechávat správu v nezkušených rukách Alarica příliš dlouho. Takže plán čekat, dokud Paul nebude vypadat naprosto přesně jako Bard, musel ustoupit poněkud stranou. Na druhou stranu uznali, že by mohlo být jenom ku prospěchu věci, kdyby je lidé viděli spolu a povšimli si drobných rozdílů. Takže až později bude Paul vypadat přesně jako Bard, nikdo neuvěří, že ten jeho přítel, který se mu tolik podobal, by mohl být úplně stejný jako Bard. Nechtěl, aby se rozšířil názor, že pečlivě skrývají někoho, kdo je naprosto a do detailu stejný jako on. Lidé, připomenul otcí, obvykle vidí to, co očekávají, že uvidí, a když ho často uvidí s novým přítelem, který mu je poněkud podoben, pak lidé, kteří rádi žvaní o tom, do čeho jim nic není, začnou upozorňovat na drobné rozdíly a říkat, že si přece jenom jako vejce vejci podobní nejsou.

A tak měl Paul prozatím svoje krátké vlasy, vybělené mnohem silnějším sluncem, než bylo to Bardovo, byl obarven na zrzavo a měl vypěstován malý nezastřižený knír. Rozdíly v osobních gestech a držení těla udělají zbytek, prozatím postačí, když se roznese, že to je vzdálený *ndestro* vnuk jednoho z bratrů Ardrina nebo domna Rafaela, který zemřel dřív, než se Ardrin dostal na trůn, takže to je Bardův bratranec, kterého objevil v letech exilu.

Bude také třeba rozšířit, že žil daleko na severu od Kadarinu, poblíž země stopařů. Toto území bylo natolik vzdálené, že bylo vysoce nepravděpodobné, že by ke dvoru přišel někdo, kdo by ovládal tamější jazyk a zvyky, takže chyby, které Paul bude dělat, budou připsány na vrub jeho neotesané a podivné výchově.

A také bude dobré, že se Paul bude moci otevřeně po dvoře pohybovat a sám se naučí místní zvyky a seznámí se se zdejší politikou. Bardovi se ulevilo, když zjistil, že Paul umí jezdit na koni, i když ne tak dobře jako on. Čtení myšlenek jim poskytovalo pomoc. Paul už trochu z jazyku *casta* pochytil a jeho zvláštní přízvuk může být vysvětlen tím, že vyrostl v zemědělském kraji v Hellersu, jak vymysle-

li. Prvním úkolem, říkal si Bard, bude odnaučit ho posledním zbytkům toho přízvuku.

Jejich odvážný plán byl takový: rozdělit vojsko a vyslat je na dvě různá místa. Jednu část proti Serraisu na západě a druhou na východ proti Carolinovi. Pak se říše sjednotí a nakonec bude všech Sto království podřízeno vládě Alarica Asturijského. Pak, když jim Hasturové budou podrobeni, bude možné říše sjednotit a všude zavládne mír, bez tyranských pravidel Varzilovy mizerné Dohody! Bude mír bez tlaku drobných bratrovražedných válek, které každoročně pustošily zemi od jarního tání do zimy, bez neustálého vzníkání malých království, které se objevovaly pokaždé, když si nějaká skupina mužů usmyslela, že se jim jejich pán nelíbí, a rozhodla se založit vlastní království bez něj.

Pak, přemýšlel dál Bard, může opětovně nastat Zlatý věk, který zanikl, když pán Carthonu uzavřel dohodu s lesním lidem.

Středem tohoto plánu bude vojenský génius Barda di Asturiena a pronikavé charisma Vlka Kilghardu. Paul, který jel pomalu za Bardem a domnem Rafaelem — jak jeho postavení chudého příbuzného vyžadovalo — dokázal něco z jeho myšlenek zachytit. *Takže já mám být psem tohoto vlka? To se ještě uvidí!*

Paul přemýšlel o teorii, díky níž sem byl dopraven. On a Bard byli v samotné své podstatě jeden a tentýž člověk. Věřil tomu. Vždycky byl toho názoru, že je o mnoho větší než jeho druhové, a to nejen co se tělesného vzrůstu týče, i když ani to nebylo k zahoezení. Neustále však měl pocit, že by se lépe hodil do dobrodružnějšího světa, než do jakého se narodil.

Byl toho názoru, že většině lidí to buď zapalovalo, ale neměli odvahu, nebo naopak. A to málo z těch, kteří měli jak rozum tak odvahu, zase nemělo fantazii. Paul o sobě věděl, že má všechno. Ale ve světě, kde žil, jich nemohl využít. Jeden z jeho prvních psychiatrů, když se ho ještě pokoušeli přizpůsobit jejich zřízení mu upřímně řekl, že je hraniční případ, že v primitivní společnosti by byl géniem. Což mu však nijak nepomohlo. Psychiatr se mu také stejně upřímně doznal, že pokud se nehodlá dobrovolně přizpůsobit, tak se v této společnosti veškerá jeho aktiva stanou pasívy.

Nyní tedy zapojoval celý svůj mozek i představivost, aby se vyznal v Bardově světě. Čtyři barevné měsíce mu napověděly, že toto není žádná ze známých kolonií světů Konfederace. Přesto však její obyvatelé byli lidmi, aspoň pokud mohl zatím soudit, takže by měli mít nějaké předky z Terry. Věděl také, přestože nebyl žádný velký lingvista, že *casta* se svojí zvláštní směsicí španělských slov, musela se vši pravděpodobností pocházet také z Terranské kultury. Mohl jenom tvořit hypotézy, že to jsou možná potomci jedné ze ztracených lodí, které byly do vesmíru vyslány před objevením dálkostroje, aby kolonizovaly dosud neobydlené světy. Jedna z těchto lodí v dávných dobách zřídila kolonii Alfa, ale většina zmizela beze stopy i s celou posádkou a byla vyhlášena za ztracené. Paul věděl, že Konfederace světů byla připravena na to, že jednoho dne objeví někde zastrčenou jednu či dvě přeživší kolonie. Doufal jen, že je neobjeví za jeho života. Byla by to skutečná tragédie, kdyby musel přihlížet, jak tuto civilizaci srážejí na průměr, jak tomu je na Teře, Alfě nebo na jakékoli známé planetě!

Když krátce před polednem sjížděli dolů k hradu Asturijců, povšiml si Paul, že to je pevnost, jaká se už na Teře nestaví pěkných pár tisíciletí. Vypadala jako jeden z historických hradů na obrázku. Stavební materiál byl odlišný, zrovna tak životní styl, který diktoval architektuře. Již dříve se však seznámil s teorií opevnění a obranné strategie, a začal se zabírat problémem, jak by se takováto pevnost dala dobýt. Nebylo by to snadné, myslel si. Ale nějak to jít musí. Byl si docela jist, že kdyby na to přišlo, určitě by to dokázal.

Přesto, napadlo ho, by bylo snadnější, kdyby měl uvnitř komplie...

Dom Rafael slavnostně oznámil Alaricovi a rádcům svůj návrat. Bard přidělil Paulovi několik sluhů, ukázal mu, kde bude bydlet, a odebral se za svojí prací. Paul se o samotě pustil do obhlídky místností, které mu byly propůjčeny.

Našel malé schodiště vedoucí dolů na oplocený dvorek, kde rostly podzimní květiny — přestože se Paulovi zdálo, že klima je tady na jakékoli květiny dosti chladné. Všude byly cestičky z kamenných dlaždic, vůně bylin a stará studna. Posadil se, aby vychut-

nal odpolední slunce, a zamyslel se nad podivnou situací, v níž se ocitl.

Zaslechl za sebou nějaký zvuk a rychle se otočil — dost dlouho byl uprchlíkem, takže si nemohl nevšimnout zvuků, které za sebou kdykoli zaslechl. Značně se mu ulevilo, když zjistil, že to je jenom malý chlapec, který si na cestičce hraje s míčem.

„Otče!“ vykřiklo dítě. „Neřekli mi, že ses už vrátil...“ Pak se uprostřed svého rozjařeného běhu k němu zarazil a s roztomilou důstojností pravil: „Omlouvám se, pane. Teď už vidím, že nejste můj otec, přestože jste mu nesmírně podobný. Žádám vás o prominutí, že jsem vás vyrušil, pane...“

„Nic se neděje,“ zasmál se Paul. Nedalo mu mnoho přemýšlení, aby mu došlo, že to musí být Bardův syn. Je to směšné — nedovedl si představit, že by Bard byl ten typ, který má ženu a děti, který by se dokázal takto usadit. Napadlo ho ještě, že se Bard zmiňoval o nějakých domlouvaných sňatcích, tak to ho patrně oženili bez ptaní, i když si nedokázal představit, že by se tomu Bard krotce podrobil. No, snad se o tom dozví víc později.

„Už mi mnoho lidí říkalo, že jsme si s tvým otcem velice podobní.“

Dítě ho dotčeně a povýšeně opravilo: „Měl byste říkat *pan generál*, když mluvíte o mém otci, přestože jste jeho příbuzný, pane. I já o něm musím mimo rodinu hovořit jako o *panu generálovi*, protože chůva říká, že budu již brzy poslán na výchovu a tak se musím o něm naučit hovořit s patřičnou úctou. Vždycky mu tak mám říkat, pokud spolu nebudeme sami. Ale král Alaric říká *můj otec*, když mluví o mém dědovi, domnu Rafaelovi. A mému otci také neříká *pane generále*, a to ani když jsou v korunní síni. Copak je to spravedlivé, pane?“

Paul skryl úsměv a odpověděl, že královský rod má své zvláštnosti. Nu, toužil po světě, kde by všichni nebyli nuceni být si rovni, a tak to nyní má. Patrně v něm bude zastávat vyšší postavení, než si zprvu myslel.

„Domnívám se, pane, že pocházíte z dalekého Hellersu. Odhaduji to z vašeho přízvuku,“ řeklo dítě. „Jak se jmenujete?“

„Paolo,“ odpověděl Paul.

„Ale to není nijak divné jméno! Jmenujete se tam daleko za Hel-
lersem podobně jako my?“

„Toto je moje jméno v překladu do *casty*, aspoň tak mi to tvůj
otec říkal. Kdybych ti řekl, jak zní moje jméno doopravdy, zdálo by
se ti to pořádně divné.“

„Chůva povídá, že je nezdvořilé ptát se druhého na jméno, když
jsme se sami nepředstavili. Já jsem Erlend Bardův, pane.“

No, to Paul už věděl. „Kolik ti je let, Erlende?“

„O zimních svátcích mi bude sedm.“

Paul zvedl obočí. Myslel, že chlapci bude přinejmenším devět
nebo deset. Možná tu rok trvá déle.

„Erlende,“ ozval se ženský hlas. „Nesmíš obtěžovat otcovy hos-
ty!“

„Obtěžuji vás, pane?“ optal se Erlend.

Paul, který byl pobaven důstojnými způsoby tohoto odpověděl:
„Ale vůbec ne.“

„Tak se nic neděje, má paní,“ řekl Erlend, když k nim žena toči-
tou cestičkou došla. „Říká, že ho neobtěžuju.“

Žena se sladce a vesele zasmála. Byla mladá, měla kulatý obli-
čej s pihami a dva zrzavé copy, které jí visely skoro až do pasu a kte-
ré měly téměř stejnou barvu, jako Erlendovy vlasy. Byla prostě, ale
nikoli ošuntěle oblečená. Kromě malého odřeného medailónu
s modrým kamenem kolem krku na sobě neměla žádné šperky. Na-
padlo ho, že to patrně bude jeho chůva, chudá příbuzná nebo příslu-
hovačka. Podle toho, jak Barda už znal, usoudil, že by svoji milenkou
nebo společnici oblékl do něčeho slavnostnějšího, a jeho žena by
byla oblečena náležitě podle svého postavení.

Ale proč by ji Bard přehlížel? Paulovi se totiž zdálo, že tato ku-
latá žena s hlubokým smíchem, jemnými rukama a veselým úsmě-
vem, je samotné ztělesnění ženy — a sexu. Chtěl ji, náhle a tak moc-
ně, že měl co dělat, aby se na ni nevrhl. Kdyby tam nebylo to dítě...

Ale ne. Nehodlá své postavení tady takhle kvůli nějaké ženské
riskovat, aspoň ne hned. To právě bylo to, co zhatilo jeho spiknutí a
přivedlo ho do svěrací kabiny. Neměl dost rozumu a zdravého úsud-
ku, aby držel ruce pryč od nesprávné ženy. Podle řečí, které zaslechl
mezi služebníky a vojáky, nabyl přesvědčení, že Bard je vysazený na

ženy; docela to očekával, když byl Bard jeho dvojník. A nehodlá s ním mít kvůli takhle triviálním věcem nějaký konflikt. Žen je na světě spousta.

Ale právě tahle... Fascinovaně na ni hleděl, na její jemné ruce, na pohyb zralého ženského těla v prostých šatech. Ve tvářích se jí od smíchu udělaly dolíčky, když chlapce napomínala.

„Ale musím přece vědět, jak se všichni jmenují, *domna*,“ namítal malý Erlend. „Až budu dost velký, abych mohl být otcovým pážetem, budu přece muset vědět, jak se všichni jeho muži jmenují!“

Měla na sobě šaty barvy rzi. Zvláštní, že ho nikdy nenapadlo, jak tato barva zvýrazňuje nazrzlé vlasy. Šaty měly stejnou barvu jako její pihy.

„Ale, Erlende, ty přece nebudeš vojákem ani pážetem, nýbrž *lارانز*,“ pravila s úsměvem. „A stejně, jsi neposlušný, protože jsme ti říkali, že si máš potichu hrát vedle na dvorku. Budu muset říct chůvě, aby tě lépe hlídala.“

„Na chůvu už jsem dost velký,“ protestoval chlapec, ale odešel poslušně s ženou pryč. Paul je sledoval, dokud mu nezmizeli z dohledu. Bože, jak po té ženě toužil! Měl co dělat, aby se na ni nevrhl... Přemýšlel, jestli by ji někdy mohl získat. Guvernantka nemůže zastávat nijak vysoké postavení, i když to je příbuzná; soudil tak podle toho, že byla chlapci trochu podobná. Kde asi je Bardova žena? Možná zemřela. V primitivních světech je porod velice riskantní a jak věděl, úmrtnost je veliká.

S cynickým úsměškem ho napadlo, že reaguje naprosto normálně. Když unikl smrti, vymanil se ze svěrací kabiny, tak co by mohlo být lepšího, než strávit pár hodin s nějakou ženou? Ale pro případ, že by tohle byla skutečnost, nehodlá již udělat tutéž chybu, která ho dostala do kabiny. Kdyby tato žena patřila nějakou zvláštní shodou okolností Bardovi, tak od ní bude držet ruce pryč! Existuje spousta jiných žen...

Sakra, ale právě tuhle by tak chtěl! Škoda, že tu byl ten chlapec. Nebyl až takový darebák, aby se vrhal na ženu v přítomnosti dítěte. Měl pocit, že ona by nebyla proti. Dmoucí ňadra a rudá ústa, to všechno mu napovídalo, že to nebude žádná nepolíbená panna. Ale aby byl spravedlivý, musí přiznat, že mu nedala žádný jednoznačný

signál. Chovala se skromně, ale vsadil celý svůj život, že by nedělala cavyky, kdyby se jí dotkl.

Později večer pro něj dal Bard poslat. Posadili se ke krbu s hromadou vojenských map a Bard trval na tom, že se v nich Paul musí umět dokonale vyznat. Dlouho hovořili o taktice a strategii, a přestože to bylo zcela pracovní setkání, Paul měl pocit, že Barda jeho přítomnost těší a že ho o tom s chutí poučuje, protože zcela zjevně neexistovalo mnoho lidí, kteří by sdíleli jeho zájem.

On je jako já, muž, který zřídka někoho, kdo by mu byl roven. Říkají mu Vlk, ale mám pocit, že by mu lépe sedělo jméno „Osamělý vlk“. Celý život je sám. Jako já.

Nebylo mnoho lidí, kteří by smýšleli stejně jako on. Nebylo to žádné zvláštní požehnání být bystřejší než devadesát procent lidí, s kterými se člověk setkává. Muži pak vypadali jako hlupáci a ženy jako ještě větší hlupačky a většina lidí neměla vůbec tušení, o čem mluví nebo o čem přemýšlí.

Už tehdy, když Paul vedl povstání, které mu přivodilo neštěstí, věděl, že je to beznadějně. Ne proto, že by povstání nebylo možné; mohlo mít úspěch, kdyby našel aspoň pár lidí, kteří by mu byli schopnými spojenci a věděli, co zamýšlí. Povstání bylo neúspěšné především proto, že muži, které vedl, nebyli ani z poloviny té věci oddáni tak jako on. Byl vlastně jediný, komu na tom skutečně záleželo, který o to, zač bojovali, skutečně stál. Ostatní nebyli tak silně motivováni. Měl podezření, že dříve či později to většina z nich vzdá — což se nakonec vyplnilo — a vezme s povděkem to, co se jim nabízí, přestože to znamenalo, že budou svoje já muset tvrdě omezovat, až z nich nezůstane vůbec nic. Jim vlastně skoro o nic nešlo. Ale on byl vždycky sám.

Vlk mě bude potřebovat!

Protože jsem na stejné úrovni jako on, jsem jeho dvojník, jsem mu nejbližší, jak mu jen kdy kdo mohl být! Pohlédl na chvíli na Barda s pocitem, který měl blízko k lásce. On mi rozumí. Kdybych já měl tenkrát někoho takového, mohli jsme těm, kteří mě pronásledovali, vrazit nůž do zad. Spolu bychom to dokázali. My dva jsme mohli změnit svět!

Paul věděl, že vzpoury obvykle selhávají, protože bystrost, odvaha a představitivost svádí lidi dohromady jenom jednou za století. Tentokrát však jsou dva!

Nedokážu svůj svět změnit sám. Ale když jsme dva, určitě to spolu dokážeme!

Bard prudce vzhlédl a Paul se začal cítit divně. Snad na něj zase nezkouší ten trik se čtením myšlenek? Ale Vlk se jenom protáhl, zívá si a pravil, že je již pozdě.

„Musím si už jít lehnout. Mimochodem, zapomněl jsem se zeptat, mám ti nechat poslat na noc nějakou ženu? Je jich tu spousta neužitečných a mnohá z nich touží po muži v posteli, tak jako on touží po ní. Viděl jsi tady nějakou, která by se ti líbila?“

„Jenom jednu,“ odpověděl Paul. „Je to myslím guvernanka tvého syna. Má dlouhé copy, je jasně zrzavá, pihovatá, oblá a ne příliš vysoká. Tuhle bych chtěl — pokud tedy není vdaná nebo něco takového. Nerad bych způsoboval nějaké potíže.“

Bard zvrátil hlavu a začal se smát.

„Melisendra! Tu bych ti neradil — má jazyk jako bič!“

„Měl jsem co dělat, abych se na ni nevrhl.“

„To se dalo čekat,“ podotkl Bard se smíchem. „Vždyť jsme úplně stejní! Přesně tohle jsem prožíval, když mi bylo šestnáct a jí, myslím, nebylo ani čtrnáct! Strašně kvůli tomu nadělala a moje nevlastní matka mi to do dneška neodpustila, ale čert to vem, stálo to za to. Erlend je její syn. A můj.“

„Ale když je tvoje...“

Bard se znovu zasmál. „Není, kruci! Mám jí už dost, ale moje nevlastní matka mi ji vnutila a ona si teď o sobě moc myslí. Rád bych jí dal za vyučenou, dokázal jí, že není nic lepšího než ostatní ženy tady a že je to jenom moje dobrá vůle a ne její právo, že tu smí zůstat, být mojí ženou a vychovávat mého syna! Počkej — kdybych jí nakázal, aby šla k tobě, tak honem s pláčem poběží za lady Jeranou. A já nemám to srdce hádat se s ženou mého otce. Ale zase...“ Zlomyslně se usmál. „Ty jsi vlastně můj dvojník. Zajímalo by mě, jestli mezi námi pozná nějaký rozdíl! Tamhle je její pokoj, bude si myslet, že to jsem já a nebude kvůli tomu dělat kravál.“

Něco v Bardově tónu ho zarazilo, když pak sarkasticky dodal: „Koneckonců, ty jsi já. Tak si nemůže stěžovat, že jsem ji dal někomu jinému!“

Co si ksakru Bard myslí, že je, že mu Melisendru takhle předhazuje? Ale myšlenka na zralé tělo té plné zrzavé ženy mu zabránila odporovat. Žádná jiná žena ho zatím ještě nikdy nedokázala na první pohled takhle vzrušit!

Srdce mu prudce bušilo, když se pak později plížil k setmělé místnosti, již mu Bard ukázal. Ale za vzrušením, za myšlenkou na ženu, se skrývala stopa bodavé opatrnosti.

Vycítil, že by Bard pokládal za nesmírný šprým, kdyby ho místo do Melisendřiny místnosti navedl do pokoje nějaké povadlé jedubaby, nějaké staré panny, která by svým jekotem byla schopna obrátit dům vzhůru nohama.

Ale i když to Bard zkusil, on ji stejně najde.

Je stejný jako já — celý život bojoval. A poté, co jsem strávil bůhví kolik let v svěrací kabině, je v mnohem lepší formě než já. Ale silnější jistě není. Vsadím se, že bych ho klidně přepral. Například pochybuji, že umí něco z karate.

Když vešel do místnosti, přestal o možnosti nezbytné konfrontace přemýšlet. Na lůžko dopadala otevřeným oknem záře měsíčního světla, takže spatřil rozpuštěné zrzavé vlasy, bohaté a husté, a pihovatou tvář, kterou již znal. Měla zavřené oči a spala. Na sobě měla noční košili, vyšívanou u krku a na rukávech, která však zralost jejího těla nedokázala zakrýt. Opatrně zavřel dveře. Jak by mohla ve tmě poznat, že on není Bard? Chtěl ji a chtěl také, aby ona chtěla jeho. Ale jestliže toto je jediná možnost... Tak na co sakra ještě čeká? Je-li to žena, která putuje z ruky do ruky, tak co na tom záleží? Ale ona zcela zjevně tento typ nebyla, protože jinak by mu ji Bard normálně předal, bez takovýchto úskoků...

Nebo možná ne. Myšlenka na Bardovo tělo, na *jeho vlastní tělo*, jak je propleteno s tělem této ženy, ho zvláště vzrušovala. Nějak ho to však začalo tížit. Trpí snad Bard také takovouto úchylkou, že ho vzrušuje, když pomyslí na to, že se jeho dvojník miluje s jeho ženou?

Posadil se na okraj postele a svlékl si šaty. Byla úplná tma, ale on nehodlal rozsvícením nic riskovat. Mohla by rozeznat nějaké roz-

díly, například že nemá ve vlasech cop bojovníka... Uvědomil si, že je celý rozechvělý, jako by byl znovu chlapec a prvně se přibližoval k ženě.

Co to ksakru zase je?

Vycítil, že Bard mu dal Melisendra proto, aby ji pokořil, a ne proto, aby ho potěšila. Náhle si uvědomil, že neví, jestli vůbec chce přistoupit na jeho plán a tuto ženu ponižovat.

Obrátila se k němu s tichým vzdychnutím, povzdechem nikoli vstřícným a oddaným, nýbrž zcela rezignovaným. Byl snad Bard tak neschopný milenec, nebo ho jenom neměla ráda? Určitě mezi nimi už nyní nebyla žádná láska. Možná jí dokáže změnit náladu! Žádná žena, která ho přijala jako milence, toho nikdy nelitovala.

Pasivně ležela a byla vůči jeho hlazení netečná. Neodmítala ho, ani nepřijímala, prostě se jenom chovala, jako kdyby tam vůbec nebyl. Ztracená ženská, takovou ji nechce, byl by radši, kdyby začala třeba ječet a prát se s ním, ale ne, aby ho přijímala jenom jako nějakou nepříjemnou povinnost. Když tuto myšlenku zformuloval, opětovně si povzdychla, objala ho kolem krku a přitáhl k sobě. Cítil její vzrůstající vzrušení i to, jak se začíná stále více chvět.

Padl na ni. Hladil ji, líbal, nechtěl ji ani na okamžik pustit. Potom tiše řekla do tmy: „Kdo jste?“

Překvapení mu vyrazilo dech. Náhle si uvědomil, že ho to mělo napadnout. On a Bard byli sice fyzickí dvojníci, možná i povahově byli jeden jako druhý. Ale sex náleží k věcem, které se v různých kulturách od sebe liší nejpodstatněji. Dozajista ji nemiloval tak, jako to dělají na planetě Darkover. Technická stránka věci byla možná podobná, ale duševní přístup se odlišoval. Pokud se nehýbal, mohl ji snadno oklamat známou tváří a známým tělem, ale každíčké pohlazení, každíčký jeho pohyb ho prozrazoval, neboť je měl v sobě tak hluboce zažitě, že by je jen těžko dokázal změnit. Nemohl se s ní milovat stejně jako Bard — přestože ten mu dopodrobna vysvětlil, jak se to tady zpravidla dělá —, protože to už by se rovnou mohl pokusit o techniku pohlavního styku člověka cromagnonského.

Tiše odpověděl: „Prosím tě nekřič, Melisendro. Poslal mě sem Bard a já tomu nemohl odolat, protože tě strašně chci.“

Měla tichý a rozechvělý hlas. „Krutě si s námi oběma zahrává. A není to poprvé. Ne, nebudu křičet. Nevadilo by ti, kdybych rozsvítila?“

Lehl si na záda a ona rozžala malou lampičku a přidržela ji tak, aby na něj viděla.

„Ano,“ pravila. „Ano, jeden druhému se až démonicky podobáte. Všimla jsem si toho hned, když jsem přišla pro Erlenda. Ale není to jenom vnější podoba, vid’? Cítím mezi vámi nějaké pouto. Přestože ty jsi... přestože jsi úplně jiný než on.“

Natáhl ruku, sebral jí lampičku a položil ji na noční stolek. „Nezlob se na mě, Melisendro,“ prosil ji. Ústa se jí chvěla a on měl chuť slíbat všechno, co ji trápí. Ale toto ani v nejmenším nebyl jeho obvyklý přístup k ženám! Zpravidla, když dosáhl toho, co chtěl, rychle prchal. Ale tady je to úplně jiné!

Celá roztřesená se na něj podívala.

„Na chvíli... Na chvíli jsem si myslela, že se v něm něco změnilo, že... Já vždycky chtěla, aby byl ke mně takovýhle...“ Polkla, aby nabrala dech, a on vycítil, že se vši silou snaží, aby se nerozplakala. „Ale klamala jsem jen sama sebe, protože on je skrz naskrz zkažený a já jím pohrdám. Ale pohrdám také sama sebou, protože bych si přála, aby se stal takovým mužem, kterého bych dokázala milovat... Protože mu patřím, protože jsem mu byla dána... Nemohu dělat nic jiného než si přát, aby se stal mužem, kterého bych milovala...“

Přitáhl ji k sobě a líbal na rozechvělá ústa, až jí zpod světlých řas vytryskly slzy.

„Ničeho nelituju,“ řekl. „Zvlášť ne toho, že jsem byl k tobě doveden, Melisendro. Je mi líto, že jsi tolik smutná, je mi líto, že jsem tě vylekal. Nikdy bych tě úmyslně nezranil ani nevylekal... Ale jsem rád, že jsem tě měl, pro jednu, že jsi proti tomu nic nenamítala...“

Střízlivě na něj pohlédla očima ještě vlhkýma.

„Ani já ničeho nelituju. Věř mi. I když si myslím, že mě chtěl jenom ponížit. Vždycky jsem odmítala, když mě lady Jerana nabízela někomu jinému, i když mě chtěla provdat za jednoho váženého strážce domna Rafaela. Bála jsem se, aby to nebylo ještě horší. To nejhorší mi udělal Bard, toho už se nebojím, a jsem toho názoru, že je lepší snášet krutosti, které znám, než být vystavena krutostem někoho úpl-

ně cizího. Ale ty jsi mě naučil něco naprosto jiného...“ Náhle se na něj ve světle lampy pousmála, a on věděl, že už nikdy nebude zcela šťastná, dokud se na něj nebude usmívat vřelým a láskyplným úsměvem jako na své dítě dole na dvoře.

„Myslím, že jsem ti vděčná. A to ani nevím, jak se jmenuješ.“

Jednou rukou zhasnul lampu a druhou ji k sobě přitáhl.

„A chceš mi svůj vděk ukázat?“

Zaslechl, jak se překvapením nadechla, a otočila se k němu, aby ho políbila. Otřásl jí to.

„Nikdy předtím jsem Barda nedokázala nenávidět,“ pravila rozechvělým hlasem a pevně se k němu přitiskla. „Ale nyní díky tobě jsem poznala, že ho nenávidím, a za to ti nikdy nepřestanu být vděčná.“

„Ale já chci víc než jen vděk,“ slyšel ke svému překvapení, jak říká. „Chci tvoji lásku, Melisandro.“

S mrazivou upřímností ve tmě odpověděla: „Nevím, jestli někdy dokážu někoho milovat. Ale myslím, že jestli se to naučím, tak to budeš ty, Paule.“

Už nic neříkal a divoce si ji přitiskl k ústům. Ale i uprostřed svého údivu a radosti cítil, jak v něm hlodá jediná myšlenka:

Ted' už nemohu couvnout, ted' už jsem se do tohoto světa včlenil. Našel jsem tady někoho, kdo pro mě znamená víc, než cokoli a kdokoli jiný ve světě, odkud pocházím. Co se mnou jenom bude, když už to nedokážu pojímat jenom jako ztřeštěný sen?

3. KAPITOLA

O deset dní později vyjel Paul Harrell po boku Barda di Asturie-na poprvé do války.

„Muži ze Serraisu porušili slib,“ řekl mu Bard. „My nemáme potřebu bojovat. Ale musíme jim připomenout, co přísahali, což nejlépe předvedeme pomocí armády. Připrav se, abychom mohli za hodinu vyrazit.“

Paulova první myšlenka byla triumfální: *Tak konečně mám příležitost ukázat svou sílu!* Druhá, která bezprostředně následovala, byla naopak znepokojující: Melisendra. Nechtěl se s ní tak brzy loučit. Začal mít pocit — snad poprvé v životě, že od ní už nechce odejít nikdy. Nicméně pak si realisticky uvědomil, že tohle je vlastně to nejlepší, co ho mohlo potkat. Dříve či později by se o Melisendru začal s Bardem přít, to mu bylo jasné. Stále ji chtěl, jako ještě nikdy v životě žádnou jinou ženu. Normálně by mu deset dní bohatě postačovalo k tomu, aby se ženy nasytil a snažil se vymanit z jejího dosahu. Ale Melisendru chtěl pořád. Děsil se rozchodu, chtěl ji znovu a znovu; a vůbec si to nedokázal vysvětlit. Chtěl ji na celý život, chtěl, aby i ona chtěla jeho. Byl udiven, že její štěstí se mu stalo důležitějším než jeho vlastní.

Vždycky si myslel, že ženy tu jsou od toho, aby si je člověk bral. Proč jenom, rozmýšlel, to je s Melisendrou jiné?

Přísahal jsem, že nikdy žádné ženě nedovolím, aby si mě zkrotila a vodila na obojku... V hloubi srdce jsem vždy věděl, že všechny ženy chtějí muže, který by jim vládl, kterého by si nemohly tak snadno podrobit... Proč je to najednou jiné?

Věděl, že Melisendru stále chce. A bude ji chtít — to je nade všechny pochyby — dokud budou žít. Ale věděl také, že Bard, který vyrostl v mnohem méně kultivovaném světě, ji považuje za svůj majetek, svoji hodnotu, cenu. Na čas by ji Paulovi přenechal, aby ji ponížil, ale úplně se jí nikdy nevzdá. Byla to přece jenom matka jeho jediného syna.

V tuto chvíli s tím nemohl vůbec nic dělat. Možná jednou nastane čas, kdy se budou o Melisendru hádat, a až ten čas nastane, musí na to být Paul připraven.

Protože až ten čas nastane, pomyslel si odhodlaně, bud' mě zabije on, nebo já budu muset zabít jeho. A já v žádném případě zabítý být nechci.

Připravoval se tedy na cestu a řekl Bardovi: „Rád bych se rozloučil s Melisendrou.“

„To naprosto není potřeba,“ odpověděl Bard, „neboť ona jede s námi.“

Paul přikývl, zprvu zcela bezmyšlenkovitě. Byl zvyklý na ženy v armádě, dokonce i na ženské generály. Ale pak mu to najednou došlo. Ano, ve světě, kde se bojuje pomocí tlačítek a knoflíků na operačním stole, jsou ženy stejně schopné jako muži. Ale tady, kde válka znamená přímý boj muže s mužem na meče a nože?

„Takové máme taky,“ odtušil Bard, který mu četl myšlenky. „Ženy z Řádu zřeknutí se, ze Sesterstva meče, jezdí do bitev po boku mužů a bojují jako čertice. Melisendra je však neobyčejná žena, ne jedna z nich. Je to *leroniska*, čarodějka, která dokáže vykouzlit bojové překážky a podobné věci.“

Paula napadlo, že by to mohlo být ještě nebezpečnější, ale neřekl nic. Když po hodině vyrazili, Bard mu řekl:

„Existují lidé, kteří můj styl znají. A protože ty máš být na této výpravě můj *nedestro* příbuzný, nebude nikomu připadat podezřelé, když tě nechám učit grify od mých učitelů.“

Paul, který jel s malou skupinkou Bardových pomocníků, si všiml, jak vojsko zdraví svého generála: „Ať žije Vlk z Kilghardu! Bud' zdrav, Vlku!“ znělo odevšad. Už jeho pouhá přítomnost v nich rozdmýčovala kuráž a odvahu pustit se do boje proti Serraiským.

Takže ho Bard jednoho dne pověří také takovou mocí. A bude se domnívat, že on krotce uposlechne a poslušně se po akci vrátí zpátky? To snad ne. Existuje, pomyslel si Paul a podél páteře mu proběhl mráz, jenom jediné vysvětlení. Bard ho na své cestě vzhůru využije, a pak, místo aby ho odměnil a propustil ze svých služeb, jak slíbil, ho pošle zpátky do svěrací kabiny pomocí stejných kouzel, která ho sem dopravila. Nebo snad, což by bylo ještě jednodušší,

postačí za tmavé noci nůž mezi žebra a jeho mrtvola se dá k dispozici na útesech vřeštícím *kyorebni*. Paul zachovával kamennou tvář a přidal se k mužům, kteří jásavě vykřikovali Bardovo jméno. To nebude tak snadné. Bard má nyní na práci mnohem důležitější věci než přemýšlet o výcviku svého dvojníka a dubléra. Jindy si však dokázali navzájem číst myšlenky a on se nenaučil tomu zabránit. Možná by mu v tom pomohla Melisendra, jestli to je opravdová čarodějka. Jenže ona určitě nebude tak chamtivá a mstivá, aby zabila otce svého syna. Může říkat, že Barda nenávidí, ale Paul si nebyl jistý, jak hluboká ta nenávisť je.

Přesto však věřil, že kdyby na to přišlo, stála by při něm.

Nyní měl možnost udělat jen jedno, což bylo právě to, co po něm Bard chtěl: připravit se na to, že se stane Bardem di Asturienem, Vlkem z Kilghardu, vojevůdcem vojska Asturijců. A že se jednoho dne stane možná i něčím víc.

Vzhledem k tomu, že nevěděl nic o místním stylu šermování a válčení a meč držel prvně v ruce, překvapeně zjistil, že mu to hned šlo. Napadlo ho, proč to tak je: narodil se totiž s naprosto stejnými reflexy a dokonalou fyzickou kondicí, díky níž se Bard stal v šermování nepřekonatelným. A během povstání si tuto kondici stále zvyšoval a naučil se neozbrojenému boji. Teď to byla jenom otázka času, kdy naučí reagovat svoje svaly jiným způsobem, podobně jako se tanečník učí různé kroky.

Zjistil, že ho to všechno nesmírně baví, že rád jezdí na koni, večer rozdělává venku oheň a spí pod čtyřmi měsíci, které střídavě ubývají a dorůstají. Často myslel na to, že kdyby se takovému světu dokázal plně přizpůsobit, byl by mnohem šťastnější. Vyskytovalo se tady jenom několik málo konformních požadavků, a ty mu navíc ještě přišly naprosto přirozené. A byla spousta příležitostí, kdy mohl dát své agresi volný průchod. V prvním ozbrojeném střetu přišel na to, že vůbec nemá strach a že by dokázal zabít, kdyby to bylo nutné, bez obav a bez zloby. A také bez skrupulí. Mrtvola probodnutá kopím či mečem nebyla jinak mrtvá než ta prošpikovaná kulkami nebo sežehnutá ohněm.

Bard se mu držel nablízku a neustále na něj mluvil. Paul věděl, že to není z dobré vůle; Vlk prostě potřeboval vědět, má-li Paul na

strategii také talent. Vypadalo to, že ano. Dokázal s muži vycházet, měl cit pro bitevní i útočnou strategii. Město za městem se vzdávalo armádě Asturijců, aniž by se stačilo vůbec začít bránit, a lidé ze Serraisu prchli až k nejzazším hranicím. Během čtyřiceti dnů padla více než polovina měst a před nimi ležela cesta volná až do staré země Serraiských. Paul jaksi instinktivně vycítil, jaké strategie je v jakém konkrétním případě třeba zrovna použít, aby je porazili dřív, než proti nim vyrazí do boje.

„Můj otec jednou říkal,“ pravil Bard, „že kdyby měl dva muže, jako jsem já, dobyl by všechna ze Sta království. A hleďme: měl pravdu. Nyní vím, že si nejsme podobní jenom na povrchu, ale že jsme v podstatě úplně stejní i povahově. Povedeme-li dvě armády, otevře se před námi celá tato země jako kurva za městskou zdí.“ Zasmál se a poplácal Paula po ramenou. „Musíme to udělat; v jednom království bychom se spolu nesnesli, ale ve stu bude místa dost pro oba.“

Paul přemýšlel, jestli je Bard přece jenom tak naivní. Určitě se ho pokusí zabít. Ale teď ještě ne, možná ani v nejbližších letech ne, protože bude muset čekat až do chvíle, kdy mu budou patřit všechna ze Sta království, nebo aspoň ta, o která stojí.

A přesto byl ve společnosti Barda rád. Mít někoho, s kým by si mohl povídat jako rovným s rovným, kdo by chápal to, co povídá, byla pro Paula nová zkušenost. A cítil, že Bard je tomu také rád.

Kdyby tady s ním byla i Melisendra, bylo by všechno téměř dokonalé. Ale ona jela ve skupině s ostatními *leronisy*, muži a ženami v šedých pláštích, kterým velel přísný bělovlasý muž s chromou nohou. Měl ji natolik zmrzačenou, že potřeboval zvláštní podpěru, již měl připevněnou k sedlu, a kromě ní ještě jednu, o níž se podpíral, když lezl dolů. V průběhu prvních tří desetidenní neměl žádnou velkou příležitost s Melisendrou promluvit, a to málo slov, které si vyměnili, bylo ještě navíc před polovinou armády.

Zdi Serraisu již byly na dohled, když si Paul, jedoucí ve skupině Bardových pážat, povšiml, že Bard opustil svoji obvyklou vedoucí pozici v čele a přidal se k *leronisům*. Po chvíli, když zjistil, že je Paul sleduje, na něj kývl a on se ke skupině mužů a žen v šedém připojil

také. Melisendra zvedla oči, aby ho pozdravila, a potajmu se na něj zpod šedivé kapuce usmála. Bylo to jako důvěrný polibek.

„Kdo mistr Gareth je?“ zeptal se Paul.

„Je vedoucím asturijských *laranzu*. A také je to můj otec,“ odpovíděla Melisendra. „Tak ráda bych mu řekla...“ Zmlkla, ale Paul přesně věděl, co chtěla dodat.

Zašeptal jí, že se mu stýská, a ona se opět usmála.

Bard na něj autoritativně kývl a pronesl: „Mistr Gareth MacAran, kapitán Paolo Harryll.“

Šedovlasý čaroděj se Paulovi formálně poklonil.

„Mistr Gareth byl zraněn v mé první akci,“ řekl Bard, „ale zdá se, že proti mně jinak nic nemá.“

Starý čaroděj bodře odvětil: „Vy za to nemůžete, Barde — nebo vám mám nyní říkat pane generále, jako vám říkají mladí vojáci? Nikdo by té bitvě lépe nedokázal velet. Že jsem dostal do nohy ránu otrávenou dýkou byla jenom smůla, s kterou bojovníci musí počítat, když se vydávají do boje.“

„Vypadá to už tak dávno,“ podotkl Bard a Paul, který vždycky z jeho mysli a citů pochytil víc, poznal, že se v těch slovech skrývá hořkost lítosti.

A Bard pocítil skutečně ostrý hrot lítosti, touhu po uplynulých dnech, kterou v něm mistr Gareth svojí přítomností náhle probudil, a měděný lesk Melisendřiných vlasů pod šedivou kapucí ji ještě umocňoval. Tenkrát mu byl po boku ještě Beltran, a byl jeho přítelem. A Melora. Nedokázal odolat pokušení a zeptal se: „A jak se má vaše starší dcera, mistře Gareth?“

„Je v Neskaji. Ve Varzilově kroužku.“

Bard se nelibě zamračil. „Ona tedy slouží nepřítelům Asturijců?“ Cítil, že by bylo lepší, kdyby na Meloru myslel jako na svého nepřítele, když ji nemůže mít na dosah. Byla to jediná žena, která ho kdy dokázala pochopit, a on se jí přesto ani nedotkl.

„Ale ne,“ odpověděl Gareth. „Neskajští *leronisové* se zavázali, že budou hvězdné kameny a svůj talent používat jenom ve prospěch lidstva, že se nebudou spolčovat s žádným králem ani nějakým vládcem, ale pouze a výhradně s bohy, aby léčili a pomáhali. Takže to nejsou žádní nepřátelé, Vlku.“

„Vy tomu opravdu věříte?“ zeptal se Bard podezřívavě.

„Já to, pane, vím, Melora nikdy nelže, a lhát mně, pro to navíc nemá žádný důvod, protože *laranzu* druhému lhát prostě nemůže. Dom Varzil je přesně to, co říká, odpřisáhl Dohodu, že nebude používat žádných zbraní, ani je nebude vyrábět, a to ani prostřednictvím *laranu*. Je to vážený muž a já jeho odvalu nesmírně obdivuju. Jistě není lehké vzdát se všech zbraní, když ostatní jsou ještě ozbrojeni a vůbec vám nemusejí věřit, že vy ozbrojeni nejste.“

„Když ho tedy tolik obdivujete,“ opáčil Bard, „mám raději počítat s tím, že mě opustíte a přidáte se k tomu ohromujícímu velikánovi Varzilovi? Je to Ridenow ze Serraisu.“

„Ano, tím se narodil,“ odpověděl Gareth. „Ale nyní to je Varzil Neskajský a kromě toho nemá žádné jiné závazky. A vaše otázka, pane, je bezpředmětná. Zavázal jsem se králi Ardrinovi celoživotním slibem, jenž nehodlám kvůli Varzilovi ani nikomu jinému porušovat. Byl bych pod zástavou Ardrinova syna, kdyby s ním nebyla královna Ariel prchla. Jsem věrný vašemu otci, protože si skutečně myslím, že to je pro Asturijce to nejlepší. Ale strážce Melořina svědomí nejsem. Ona opustila dvůr krále Ardrina té samé noci, kdy vy jste odjel do vyhnanství, tedy dlouho před tím, než bylo třeba rozhodnout se mezi Valentinem a Alaricem; Valentin tehdy vlastně ještě ani nebyl na světě. A odešla s královým svolením.“

„Takže,“ uvažoval Bard, „když se rozhodla, že proti nepřátelům Asturijců nebude bojovat, neměl bych ji mezi ně řadit, vidíte?“

„To záleží na vás, pane. Ale dá se také říci, že se rozhodla nebojovat po boku nepřátel Asturijců. Což pro ni bylo snadné, neboť ne všichni z Varzilova kroužku onu Dohodu odpřisáhli, někteří ho opustili a přidali se k Hasturům na stranu armády. Ona zůstala s Varzilem v Neskaji, což znamená, že si zvolila zůstat neutrální. I moje vnučka Mirella odešla do Věže v Hali, která také přísahala, že zůstane neutrální. A já jsem, pane, už starý muž, který zůstane svému králi věrný, pokud ho potřebuje, ale modlím se, aby mladí lidé našli nějaký způsob, jak přestat tyto prokleté války dřív, než celá země lehne popelem.“

Bard mu neodpověděl, nýbrž pokračoval: „Nerad bych myslel na Meloru jako na svého nepřítele. Pokud nemůže být mojím přítelem, myslím, že je dobře, že je neutrální.“

Paul, který jel mezi ním a Melisendrou, přemýšlel, proč vyslovení Melořina jména vnáší do Bardovy tváře takovou zlost, smutek i žal. Mistr Gareth odpověděl: „Ona by opravdu těžko mohla být vašim nepřítelem, pane. Vždycky o vás mluvila hezky.“

Bard, který si byl vědom toho, že jak Paul, tak i Melisendra dokážou číst jeho pocity a emoce, se je pokoušel vztekle zamaskovat. Co mu vůbec do té Melory je? Tuhle část života už má přece dávno za sebou. Až tato akce skončí, shromáždí všechny svoje *leronisy* a napadnou Ostrov ticha, aby odtamtud dostal Carlinu zpátky. A pak už nikdy o Meloře přemýšlet nebude. Nebo — pomyslel si ještě, když postřehl pohled mezi Paulem a Melisendrou — o Melisendře. Může si ji vzít Paul. To ho aspoň na chvíli zaměstná.

Na chvíli. Dokud nebudu mít já s pomocí krále Alarica ovládnuty všechny tyto země. Pak by mi od něj hrozilo příliš velké nebezpečí. Je to ambiciózní muž, zvyklý používat svoji sílu...

Náhle pocítil neočekávaný příval lítosti. Copak nikdy nebude mít přítele, bratra, někoho, s kým by si byli rovni, komu by mohl věřit? Copak musí ztratit každého, s kým si nějak porozumí, jako například Beltrana či Geremyho? Možná později vymyslí něco jiného, aby Paul nemusel zahynout.

Nechci ho ztratit, jako jsem ztratil Meloru... Vztekle se zarazil. Už na ni nesmí nikdy myslet!

Melisendra najednou prudce zastavila svého koně. Její tvář změnila rysy a mistr Gareth dal v ten samý okamžik v hrůze ruce k obličejí, jako kdyby musel čelit nějakém neviditelnému nebezpečí. Jeden z *leronisů* vykřikl. Další hrůzou ztratil dech a sklonil se tváří k sedlu koně, jako by tam hledal ochranu. Bard na ně zmateně a s obavami pohlédl. Paul v mžiku dojel k Melisendře, která se kymácela v sedle a byla bledší než sníh u okraje cesty.

Vůbec mu nevěnovala pozornost. „Ne! Smrt, požár!“ vykřikla a v hlase jí zazníval děs, který se nedá slovy popsat. „Smrt! Smrt! Všude jen smrt, padá z nebe... Oheň, nářek...“ Hlas jí váznul v hr-

dle, jak tam seděla s očima obrácenýma v sloup, až jí bylo vidět jenom bělmo.

Mistr Gareth se zajíkl: „Mirello! Dobří bohové, Mirella... ona je tam!“

Tento výkřik vrátil Melisendru na chvíli zpátky. „Nemůžeme vědět, jestli tam je, drahý otče. Neslyšela jsem ji vykřiknout, určitě bych věděla, kdyby byla mezi nimi. Ne, ne! Ten požár, oheň, oheň...“ vykřikla opět a Paul ji ze svého koně objal. Nechala mu na rameno dopadnout hlavu a vzlykala.

Zašeptal: „Co je, Melisendro, co se děje?“ Ona mu však nedokázala odpovědět. Jenom se o něj opírala a zoufale naříkala. I mistr Gareth vypadal, jako že každým okamžikem může spadnout ze sedla. Bard natáhl ruku, aby starého *laranzu* podepřel. Tímto dotykem do něj začal proudit sled obrazů.

Oslepující blesk. Štíravá, nesnesitelná bolest, jak plameny pronikají dovnitř a všechno neúprosně spalují... Rozrůstající se oheň, zdi se bortí a padají... Zoufalé výkřiky, hrůza, zběsilé modlitby... Vzdušné vozy duní a pálí, z nebe prší smrt...

Paul byl zatím vůči těmto obrazům netečný, ale když se otevřela Bardova mysl, uviděl to také on. Smrtelně zbledl. „Bombardování...“ zašeptal. Domníval se, že toto je civilizovaný svět, ve kterém je tento typ válčení nečestný, kde je válka spíše něco jako hra, chlapské testování odvahy, převahy a kuráže. Ale tohle...

Ženské tělo vzplálo jako pochoděň, jsou cítit sežehlé vlasy, spálené maso, štíravá bolest...

Bard starého muže podpíral, jako by to byl jeho vlastní otec. Z toho, co viděl, mu bylo zle. Ale mistr Gareth se jakýmsi způsobem dokázal z těchto vnitřních hrůz vymanit. „*Stačí!*“ zvolal odhodlaně. „Tím, že s nimi budeme prožívat jejich nevyhnutelný a bolestivý konec, jim nijak nepomůžeme! Zahalte se, všichni! Okamžitě!“ rozkázal a v mžiku přestal být ve vzduchu kolem nich cítit kouř, smrt a spaleniny. I nesnesitelné výkřiky kruté bolesti ustaly. Paul se omámeně rozhlédl po mírumilovné cestě, po oblacích, která nad nimi tiše plula, i po klidně pochoduujícím vojsku. Někde si odfrkl kůň, pod nákladem zavrzal vůz, vozka dobromyslně poháněl mezky. Paul si musel promnout oči, jak se všude kolem rozprostřelo ticho a klid.

„Co to bylo? Melisendro, co to prosím tě bylo?“ Měl paži stále kolem ní, dokud se nenapřímila a trochu neodtáhla.

„Hali,“ odpověděla. „Velká věž na březích jezera. Pán Hasturů přísahal, že Věže zůstanou neutrální, aspoň Hali a Neskaja... Nevím, kdo je napadl.“ Tvář měla ještě částečně zkroucenou sdíleným žalem a bolestí. „Každý *leronis* po celém Stu království tuto hroznou bolest musel zakusit... Proto Varzil přísahal na neutralitu... Jestli to takhle půjde dál, za chvíli nebude co dobývat...“

Většina *leronisů* vypadala již normálně, jen několik jich ještě naříkalo. „Každý z nás tady má v Hali sestru, bratra, přítele, někoho, koho má rád,“ pokračovala Melisendra. „Je to největší z Věží; je tam třicet šest žen a mužů, tři kroužky, kde jsou *leronisové* a ti z rodu, kde se dědí *laran*, z celého Sta království.“ Opětovně se odmlčela.

„Tak takhle je to s tou Dohodou,“ pronesl rozhněvaně mistr Gareth. „Budou tam i nadále sedět na zadku a ničit všechny zbraně kromě mečů a luků, zatímco ostatní jim budou házet na hlavu z nebe oheň? Ale kdo se to jenom mohl odvážit na ně zaútočit? Nejsou to přece jen jednotky Asturijců?“

Bard oněměle zakroutil hlavou.

„Serrais nyní nemá tolik síly, a taky proč by pán Hasturů napadl vlastní Věž, která mu zachovává věrnost a sama odpřisáhla neutralitu? Nemůže to být tak, že se Ailardové nebo Aldaranové v této válce dali dohromady a zapálili celé Sto království?“

Paul roztřeseně naslouchal. Tento svět byl na povrchu tak prostý, jednoduchý a krásný, a přesto se v něm vyskytuje něco takto zruďného...

„Mohlo by to být ještě horší než bombardování,“ řekla náhle Melisendra. „Zнала jsem kruh *leronisů*, kteří vrhali na obklíčený hrad pod sebou kouzlo...“ ukázala na zříceninu na vzdáleném kopci, „kdy se země rozestoupila, zatřásla a celý hrad se do ní zřítíl a všichni zahynuli.“

„Dá se nějak proti takovýmto zbraním bránit?“

„Ano, dá,“ odvětila Melisendra lhostejným hlasem. „Pokud má hradní pán k dispozici schopnější *leronisy* než ty, kteří útočí. Od dob, kdy tato země ještě byla pod vládou Hasturů, potomků Hastura a Cassildy, mají celé generace, všechny naše rodiny — stejně jako

všechny velké rody na Darkoveru — hluboko v sobě zakódovaný *laran*. Ale na to, jak mocně se dá *laran* zdědit, na to jsou hranice. Dříve či později se vyskytnou dědičné vady a větev rodu vymírá. Můj otec...“ ukázala směrem k mistru Garethovi, jenž byl stále ještě bledý a vypadal vyčerpaně, „měl za ženu svoji nevlastní sestru a z jejich čtrnácti dětí přežily jen tři — všechny dívky. V těchto kopcích už nejsou žádní MacAranové, pár jich zůstalo jenom daleko na severu, a ti nikdy nebyli pojeti do programu řízené porodnosti... Několik Dellerayů a stará větev Serraiských vymřela; jméno převzali Ridenowé, když se k nim přiznili. Moje sestra Kyria zemřela při porodu dcerky, takže jsme já a Melora vychovaly její dítě... I Mirella je *leroniska*, jedna z panen zaslíbených pro Vhled a já se modlím, aby jí zůstala, neboť vím, jak strašně se bojí toho, aby nezemřela stejnou smrtí...“

Paul nyní v kontaktu s Melisendřinou myslí nebyl, ale vycítil vlny dávného, skoro již potlačeného strachu. Vzpomněl si, že i Melisendra rodila, a pocítil náhlý soucit s bolestí, kterou musela vytrpět. Předtím nikdy neměl nijak zvlášť velké pochopení pro ženské problémy a nyní ho to zahltilo výčitkami. V jeho světě se ženy před nechtěným početím mohly bránit. Tady se ani neobtěžoval zeptat a měl nyní pocit, že Melisendru neustále pronásleduje tíha možných následků jejich milování.

„V našem rodě to začalo být smrtelné,“ pokračovala částečně duchem nepřítomná a Paula napadlo, jestli mluví k němu, anebo kvůli tomu, aby uvolnila svůj strach a napětí. „Erlend je — chvála Bohyni — zdravý, ale již má *laran*, přestože je tak malý... Bard je jenom náš vzdálený příbuzný, zatímco Kyria si vzala našeho bratrance, a to může být ten důvod... Melora a já musíme být opatrné, komu porodíme děti. I kdybychom to přežily, dítě se může narodit mrtvé... Myslím, že by Mirella neměla vůbec děti mít. A také existuje druh *laranu*, který v kombinaci s mým způsobí, že bych nepřežila čtyřicet dnů těhotenství... Naštěstí je to dnes již zřídka, i když si nejsem jistá, že by to už naprosto zmizelo. Dneska se již nevedou záznamy a staré umění monitorování buňky se již zapomnělo, neboť poslední žena, která je ovládala, zemřela dřív, než toto učení stačila někomu předat... Žádná z nás, když jsme těhotné, neví, co z toho může být. A

pak také ty nové zbraně...“ Otrásla se a rázně změnila téma, i když ne mnoho. „Měla jsem štěstí, že Bard nebyl dědičně postižen. To bylo možná to jediné, v čem jsem v celé této záležitosti měla štěstí.“

Trvalo ještě celý den, než se jim podařilo dostihnout armádu v Serraisu, což znamenalo ještě jednu noc pod širým nebem. Paul jako obvykle Melisendru v táboře nikde neviděl. Poblíž tábora byl malý hájek se studánkou, a když se k němu za nočního mrholení (Bard mu povídal, že to je v tomto ročním období naprosto normální, vyjma vrcholícího léta — to je tedy podnebí!) vydal, kývla na něj Melisendra, zahalená v šedivém plášti *leronisky*. Chvilí se tam objímali, ale když jí něco zašeptal a kývl výmluvně hlavou k převíslým stromům, zavrtěla hlavou.

„To se nehodí. Tady, v armádě. Myslíš, že to nechci, můj drahý? Ale náš čas teprve přijde.“

Chtěl protestovat — jak měl vědět, jestli po této akci ještě někdy budou mít čas? —, ale pohled do jejích očí ho zastavil. Nemůže se k Melisendře chovat jako k nějaké vojenské prostitutce. Za chvíli se musela vrátit k ostatním *leronisům*. Její otec, říkala, se bude hněvat i za toto nevinné objetí, bude si myslet, že se chovala nehezky. Ne proto, že by mu vadilo, koho miluje, ale proto, že dělat něco takového je při akci, kdy ostatní jsou od svých milovaných odděleni, nečestné. Když odcházela, hleděl za ní a myslel na to, že to vlastně bylo poprvé, co se nechal odmítnout ženou. Kdyby to udělala nějaká jiná, považoval by ji za vypočítavou intrikánku, která si ho chce omotat kolem prstu... Co se to s ním děje? Proč bere Melisendru jinak?

Navíc ho napadlo, jestli tyto poslední dny v něm nezanechaly stopu něčeho neodolatelného. Paul nebyl zvyklý rozebírat správnost svého počínání a svých motivů, bylo to pro něj něco naprosto nového, a tak to uložil k ledu. Melisendra je prostě jiná, to je všechno, a láska je umění dělat výjimky.

Zdálo se však, že celá tato noc s sebou přináší nechtěné myšlenky. Ležel s očima otevřenýma dokořán, nemohl spát a přemýšlel, co by Bard říkal, kdyby se dozvěděl, že pro něj Melisendra není nic dočasného, nýbrž že ji chce na celý život. A proč, když si byli s Bardem

tolik podobní, měli stejné sexuální chutě a žádosti, proč se Melisendry jednou provždy jako on nenabažil?

*Já vůči ní nemám žádný pocit viny, proto ve mně Melisendra ne-
vzbuzuje pocit provinění...* Paul se málem zasmál; že by se Bard cítil
kvůli něčemu vinný? Bard nikdy netrpěl výčitkami svědomí jako jiní
lidé, podobně jako Paul sám. Vina bylo něco, co si vymyslely ženy a
kněží, aby mužům zabránili dělat to, co dělat chtějí a na co mají sílu,
je to nástroj slabých, jenž jim pomáhá prosadit svou... Trvalo velice
dlouho, než Paul usnul. Přemýšlel, co se to s ním v tomto světě
vlastně děje.

Přinejmenším je to mnohem lepší než svěrací kabina. S touto
myšlenkou se mu konečně podařilo usnout.

Následující den byl chmurný a zamračený, přšelo a Paula pře-
kvapilo, že se přesto musejí vydat na pochod. Došlo mu však, že
kdyby se v tomto podnebí nechali zastavit každým deštěm, vůbec by
nic neudělali. A skutečně, spatřil pastevce, jedoucí na zvláštních ro-
hatých zvířatech, kteří dohlíželi na svůj dobytek na polích ve stráni.
Bard ho poučil, že to jsou králíčáci. Mnoho zemědělců, mezi nimi i
spousta žen, kopali zahalení v tlustých tartanových pláštích a šálách
na polích. Aspoň, pomyslel si mrzutě, oni se nemusejí o úrodu stra-
chovat. Byl rád, že není zemědělcem. Podle toho, co se dozvěděl, tu
bylo buď moc vlhko, nebo moc sucho. Když jeli podél jezera, viděl
zase malé čluny, jak v dešti rozprostírají sítě na chytání ryb. Tohle
bylo řemeslo, které se podle něj v dešti dalo poměrně obstojně pro-
vozovat.

Kolem poledního — dny tu byly delší a Paul nikdy, pokud ne-
mohl pohlédnout na slunce, nedokázal odhadnout, kolik je hodin —
se zastavili, aby trochu pojedli: tvrdý chléb se zapečenými rozinkami
nebo nějakým jiným sušeným ovocem a ořechy, jakýsi sýr neslané
nemastné chuti, hrstku oříšků ve skořápce a nakyslé víno, které nic-
méně mělo jiskru, osvěžilo a zahřálo. Věděl, že to je nejobyčejnější
domácí víno, ale domníval se, že by si ho mohl oblíbit.

Uprostřed jídla k němu přišlo Bardovo páže a vyřídilo mu, že se
má k Bardovi okamžitě dostavit. Když vstával, aby uposlechl rozka-
zu, povšiml si různých pohledů a řečí mezi vojáky. Uvědomil si, že
by měl Barda varovat, že projevování přízně někomu, kdo tady ko-

neckonců není ničím víc než nováčkem, by mu mohlo způsobit nemalé potíže. Ale Bard jenom pokrčil rameny.

„Nikdy nedělám, co se ode mne očekává,“ pravil. „Proto jsem také dostal jméno Vlk; udržuje je to v nejistotě.“ Pak Paulovi oznámil, že došel jeho posel se zprávou, že Serraiské vojsko je poblíž. Jakmile se trochu vyjasní, vyšle strážné ptáky, aby zjistili, kde se přesně nachází a jak je velké. „Mám s sebou ale také mladého *laranzu* se schopností Vhledu,“ dodal. „Mohli bychom je možná překvapit i v dešti. Ruvene,“ zavolal jednoho ze svých pomocníků. „Běž říct Rorymu Lanartovi, že až dojí, aby se u mě okamžitě zastavil.“

Když Rory přišel, zjistil Paul s nelibostí, že mladému *laranzu* je teprve kolem dvanácti let. Copak tu ve válce využívají i děti, aby čarovaly a páchaly zlo? Bylo už dost na tom, že v bitevním poli mají ženy, ale děti? Údiv ho naplnil ještě víc, když si vzpomněl na malého Erlenda s hvězdným kamenem kolem krku. To jednou bude Erlend taky takový? Pozoroval, jak dítě hledí do hvězdného kamene a oznamuje informace, které po něm byly žádány, klidným vzdáleným hlasem, a přemýšlel, jestli Melisendra souhlasí s tím, aby se i její dítě účastnilo něčeho takového.

Bard ve své podstatě není ničím jiným než barbarem v barbarské společnosti. On a já nejsme tatáž osobnost. On je mužem, jakým bych byl já, kdybych vyrostl v takovéto barbarské společnosti.

Zvedl hlavu a přistihl Barda, že ho pozoruje. Jeho dvojník však nedal ani nejmenším pohybem či náznakem najevo, jestli mu tentokrát četl myšlenky či nikoli. Jenom řekl: „Už jsi dojedl? Vezmi si s sebou, co chceš; já si vždycky беру do kapsy hrst oříšků a jím je po cestě. A řekni pomocníkům, aby se připravili k odchodu. Rory, ty pojeděš se mnou v čele, budu tě potřebovat, a taky by ti někdo měl vést koně, až budeš používat Vhled.“

Podle Paulova odhadu od polední přestávky na oběd neujeli více než hodinu, když dorazili na vrchol kopce. Bard mlčky napřáhl ruku. V údolí pod nimi byla armáda, nastoupená a vyčkávající, a Bard přes nespornou vzdálenost rozeznal zeleno-zlatou zástavu Ridenowů ze Serraisu. Mezi nimi a Serraiskými ležel malý lesík, řídký keřovitý háj. Náhle vyletěl do povětří pták a vyplašil drobné ptactvo. Paul

zaslechl, jak si Bard pomyslel: *To je konec, teď už je v žádném případě nemůžeme přepadnout nepřipravené. Mají patrně neuvěřitelně schopné leronisy.*

Pobočníci objížděli muže a přikazovali jim nástup podle bitevního plánu, který Bard vypracoval s Paulem. Paul věděl, že ho vojáci nemají příliš v lásce, protože jejich velitel s ním hovoří jako rovný s rovným. Neměli nejmenší ponětí, nakolik si oni dva ve skutečnosti rovni jsou. Něco však vycítili a to je zlobilo. Jednoho dne, až na to bude čas a nálada, s tím budou muset něco udělat. S pobavením pomyslel na to, že až jednou oba povedou různé armády, jejichž vojáci si budou myslet, že jsou vedeni samotným Vlkem z Kilghardu, to tření aspoň trochu poleví, protože mezi nimi a jejich milovaným vůdcem nebude stát žádný vetřelec.

Signálem k útoku bylo jako vždycky vytažení Bardova meče. Paul s rukou na rukojeti vlastního meče vyčkával, až dá Bard povel k útoku. Přestalo už pršet, padaly jenom ojedinělé kapky. Náhle vyšlo velikou trhlinou v mracích obrovské rudé slunce, které všechny kolem oslnilo a rozlilo se po údolí. Paul pohlédl na oblohu a jen tak mimochodem ho napadlo, že slunce je pro boj lepší než déšť. Musejí však pamatovat, že porost je ještě pořádně mokrý a koně by po něm mohli při útoku uklouznout. Mistr Gareth svolal svoji malou armádu čarodějů v šedivých pláštích kousek stranou, aby nepřekáželi při první vlně útoku. Když Paul prvně vyjížděl do bitvy, měl strach o Melisendru. Nyní již věděl, že v takovéto bitvě není nijak fyzicky ohrožena. I přesto, že ji skrýval šedivý plášť, ji poznal podle způsobu jízdy.

Spatřil, že Bard vytáhl meč; pak zaslechl jeho křik a viděl, jak začal mečem švihat do prostoru. *Co tam jenom proboha vidí?* Všichni muži v jeho okolí začali dělat totéž, sekali meči do vzduchu, vykřikovat, zvedat na obranu štít a chránit si oči před neviditelnou hrozbou. Dokonce i koně řehkali a odfrkovali úzkostí. Paul nic neviděl ani nic necítil, i když jeden muž vykřikl: „Oheň! Pozor!“ A zhroutil se s koně, kutálel se a řval. Až pak najednou, když se očima střetl s Bardovým, s očima svého dvojčete, uviděl to, co viděli ostatní: nad hlavami jim létali podivní vřiskající ptáci, zuřivě útočili na jejich zrak a jejich plesnivý dech pronikal vším, takže se i koně začali

vzpínat a zvedat se na zadní. A vůbec nejhrůznější na to všem bylo, že ti ptáci měli obličej lascivně se tvářících žen...

Paul to všechno viděl prostřednictvím Bardových očí. A svýma očima... Svýma očima viděl prosluněné údolí a Serraiskou armádu, která se chystá k protiútoku. Paul se vzepjal ve třmenech a vytasil meč. Zařval (byl si vědom toho, že náhle měl hlas jako Bard): „Tonic není, chlapi! To je jenom přelud! Co sakra dělají *leronisové*? Rychle — do útoku!“

Bardova rychlá reakce na jeho slova ho povzbudila. Křikl: „Útok!“ a vyrazil kupředu vstříc přeludům. Paul jeho očima viděl, jak na něj útočí zběsilé harpyje, které mu způsobují závrať, přestože ví, že to je jenom přelud. Ucítil odporný puch d'áblíce, ale děsivé kouzlo pominulo. Paul se vrátil do svého vlastního vědomí a hnal se s mečem v ruce do útoku. Jeden serraiský voják po něm vyjel mečem, on jeho úder odvrátil a viděl, jak muž padá k zemi. A pak se náhle ocitl uprostřed bitvy muž proti muži, takže už neměl ani chvíli čas sledovat Bardovým očima ony magické hrůzy. Bylo mu nyní jedno, co Bard může vidět, a jestli je to skutečnost, anebo jestli vidí jen výsledky magie či *laranové* techniky.

Podařilo se jim napadnout serraiskou armádu alespoň částečně nepřipravenou, protože ta spoléhala na svoje čaroděje, že zdrží útok. Bitva nebyla nijak krátká, ale ani dlouhá, jak se Paul, který Bardovi pomáhal odhadnout protivnickovy síly, domníval. Bard překvapivě vyvázl bez zranění. Byl to zázrak, neboť kdykoli se po něm Paul podíval, byl Bard uprostřed nejužší bitky. Paul utržil zranění na noze, čímž však nejvíce utrpěly kalhoty. Když se serraiská armáda zmateně rozprchla a dom Eiric se dobrovolně vzdal (Bard ho vlastní rukou oběsil jako porušitele slibu), slunce již zapadalo a Paul, jemuž pod roztrhanými koženými kalhotami mrzla noha, se spolu s dalšími pomocníky rozjel k blízké vesnici, aby tam v jednom domě zřídili vojenské velitelství. Muži se chtěli pustit do plundrování, znásilňování a následného vypálení celé vesnice, ale Bard je zadržel.

„Toto jsou poddaní mého bratra. Jsou sice vzpurní, ale stejně patří nám. A protože zřejmě byli donuceni dělat to, co po nich chtěla serraiská armáda, budou teď mít příležitost dokázat svoji loajalitu svobodně, aniž by jim na krku ležel nůž. Kdokoli z vás se někoho

dotkne, zle to s ním dopadne. Co si vezmete, za to zaplaťte, ale ženy, které o vás nebudou mít zájem, nechte na pokoji.“

Paul naslouchal Bardovým příkazům a netušil, že by v Bardovi mohlo být něco takového a že by byl schopen zabránit plundrování. Když mu to potom povídal, Bard se jenom usmál: „Nebud’ blázen. Nejsem ušlechtilý, i když si za tím, co jsem říkal, stojím. Dvůr Asturijců si tak získá pověst šlechtitných vládců. Ale je v tom ještě víc, mnohem víc. Vím totiž, že není dost věcí ani žen, aby uspokojily každého v armádě. A až by se zmocnili všeho, čeho se zmocnit dá, pustili by se do sebe a rozsekali by se na kousíčky. Což pochopitelně nemohu ve své armádě trpět.“ Škodolibě se usmál a dodal: „Důstojníci však dostanou malou úlevu; a ty si můžeš vybrat jako první, když jsi vedl útok. Možná si nejsme až zas tolik podobní; ty jsi statečnější než já, když jsi dokázal provést vojsko tou smečkou harpyjí. Nebo jsi snad začal dřív nežli já předpokládat, že by to mohly být jenom přízraky?“

Paul zakroutil hlavou. „Ani jedno,“ odpověděl. „Já prostě vůbec nic neviděl.“

Bard vytřeštil oči. „Tys... Tys vůbec nic neviděl?“

„Ne. Až potom jsem to začal vidět tvýma očima a celou dobu jsem si byl obou věcí plně vědom.“

Bard našpulil rty a hvízdal. „To je ale zajímavé!“ pronesl. „Viděl jsi požár Věže v Hali — bohové nad námi i pod námi, to je ale nechtutná záležitost! Válčit by se mělo meči a fyzickou silou, ne čarodějnictvím a bombardováním! Tu ďábelskou látku ve Věžích dělají čarodějové, žádným jiným normálním způsobem se to totiž vyrobít nedá!“

„To s tebou naprosto souhlasím,“ přisvědčil Paul. „Ale já to viděl očima Melisendry. Sám na vlastní oči jsem neviděl nic.“

„Aha. Sex vytváří mezi lidmi těsné spojení. A já jsem měl často tušení, že Melisendra je katalytická telepatka. Ve Věži sloužila k tomu, aby probouzela latentní *lاران* u lidí, kteří ho z nějakého důvodu v sobě objevit sami nedokázali. Mám podezření, že i ve mně to málo nechtěně vybudila. Boží vědí, že ji nikdy nenapadlo, že by mi dlužila nějakou laskavost! A přesto se mi někdy zdá, že to nic příjemného není, i když většina lidí si myslí pravý opak. Někdy si z

celého srdce přeju, abych byl vůči *laranu* imunní, nebo aspoň vůči přeludům. Kdybys dneska nezavelel do útoku, mohli jsme ztratit poslední zbytky našich výhod. Být imunní vůči *laranu* — když to pouze pochyťáváš z mojí mysli, Melisendřiny nebo z mysli někoho, kdo ti je velmi blízký — to je svým způsobem určitá výhoda. Později bychom si o tom mohli promluvit. Možná mě napadne něco, v čem bys mi mohl pomoci.“ Zúžil oči a ostře na Paula pohlédl. „Musím si to důkladně promyslet. Mezitím se budu věnovat téhle vzpurné vesnici. Drž se v povzdálí a sleduj, co se bude dít; jednoho dne se budeš muset také tak chovat.“

Paul poslechl a sledoval, jak Bard dává povely mužům, kteří aktivně pomáhali serraiskému vojsku. V letošním roce budou muset platit dvojnásobné daně a ti, kteří je zaplatit nebudou moci, odpracují svůj díl po dobu čtyřiceti dnů při opravě silnic. Paul už věděl, že tady funguje čtyřicetidenní cyklus, který odpovídá většímu měsíci a který se skládá ze čtyř desetidenní. I ženy menstrují v cyklu tohoto největšího měsíce. Nakonec mu ještě vzdali díky za shovívavost.

Jeden z Bardových důstojníků namítl: „Se vší úctou pane, ale měl byste to tady raději celé vypálit.“ Bard však zakroutil hlavou.

„Potřebujeme poddané, kteří platí daně. Mrtví nemohou platit nic, a navíc jejich práci potřebujeme. Kdybychom je oběsili, museli bychom živit jejich děti a manželky... Nebo snad chcete navrhnout, abychom se opakovali po Suchém městě a prodali ženy a děti do bordelů, kde by si samy vydělávaly na živobytí? Co by si lidé pomysleli o vládě krále Alarica a jeho armádě?“

Mistr Gareth za ním tiše pravil: „Jsem překvapen. Nikdo by nebyl nikdy očekával, že z takového udatného chlapce, jako Bard di Asturien byl, nakonec vyroste člověk se smyslem pro sociální citění.“

Přistoupila k nim hezká rezavá kulatá dívka a uctivě se poklonila. „Dům mého otce je vaším ústředím, pane generále. Mám nechat přinést ze sklepu víno?“

„To milerád přijmu,“ odvětil Bard. „Můžete nalít také mým lidem, jestli vás to nebude obtěžovat.“ Usmál se na ni a ona jeho úsměv opětovala.

Paul, který si připomenul, že *leronisky* jsou ubytované v odleh-
lém domě na druhém konci vesnice, strážném čtyřmi vojáky, kteří
jim měli zaručit soukromí, si vzpomněl na řeči, které se mezi vojáky
vedly o Bardovi a ženách.

Ale než se dívka stačila s vínem vrátit, ozvalo se zaklepání na
dveře. Do místnosti vpadla jedna ze Sester meče, na sobě šarlatovou
tuniku ještě potřhanou a zamazanou z bitvy.

„Pane!“ vykřikla a padla před Bardem na kolena. „Prosím Vlka
z Kilghardu o spravedlnost!“

„Jestli jste jedna z těch, které s námi bojovaly, *mestra*,“ odvětil
Bard, „máte ji mít. Co vás trápí? Jestli na vás některý můj muž vztáhl
ruku... Osobně si myslím, že by ženy v armádě neměly vůbec být,
ale když už pode mnou bojujete, máte nárok na moji ochranu. Muž,
který se vás dotkl proti vaší vůli, bude vykleštěn a pak oběšen.“

„Ne, pane,“ řekla žena v rudé tunice a položila si ruku na dýku u
krku. „Někdo takový by již dávno zahynul mojí rukou nebo rukou
některé z mých sester. Ale v serraiském vojsku byly žoldáčky ze
Sesterstva. Většina z nich stačila prchnout s armádou, ale jedna nebo
dvě byly vážně zraněné a několik jich tady zůstalo s námi. A teď,
když už je po bitvě, se vaši muži k nim nechovají s patřičnou úctou,
jaká vojenským zajatcům podle zvyku přísluší. Jedna už byla znásil-
něna, a když jsem na seržanty naléhala, aby toho nechali, odpověděli,
že když se žena účastní války, musí počítat s tím, že když prohraje,
bude se s ní zacházet nikoli jako s vojenským zajatcem, nýbrž jako
s ženou.“ Brada se jí třásla hněvem. Bard rychle vstal.

„Zařídím to,“ pravil a kývl na Paula a na pár svých důstojníků,
aby ho následovali.

Žena v červeném je provedla vesnicí do vřavy, kde se nacházel
vojenský tábor. Nemuseli chodit daleko a hned věděli o čem ta žena
hovořila. Slyšeli náрек žen a kolem jednoho stanu skupinu mužů,
kteří provoláváním oplzlostí někoho povzbuzovali. Na jedné straně
probíhal boj, kdy se skupina žen v červeném snažila probojovat ven.
Do tohoto zmatku zazněl Bardův mohutný hlas.

„Co se to tu ksakru děje? Okamžitě toho nechte!“

„Generál je tu...“ Všude se ozývalo samé mumlání a udivené
výkřiky. Bard odhodil patku stanu u vchodu a za minutu či dvě od-

tamtud vylétl klopýtající a zmatený chlap. Uvnitř hlasitě naříkala nějaká žena. Bard něco poručil jednomu vojákovi, čemu Paul nerozuměl. Pak opět zvýšil hlas:

„Jednou pro vždy vám rozkazuji: žádného civilisty se nesmíte dotknout a žádný zajatec nesmí být zneužit!“ Ukázal hlavou na muže, které vyhnal kopanci ze stanu. Omámeně seděli na zemi, opilí, s rozepnutými kalhotami, zmatení. „Jestli tu mají tito muži přátele, nechť je odvedou do jejich tábora a nechají vystřízlivět.“

V řadách to začalo šumět a jeden z mužů zvolal: „Můžeme si vzít všechno, co patřílo nepřátelské armádě, to je ve válce zvykem! Proč nám odpíráte to, co je normální, generále Vlku?“

Bard se otočil směrem k hlasu a drsně odpověděl: „Podle zvyku si smíte vzít jen jejich zbraně, nic víc. Přinutil snad někdo z vás někoho z protivníkovy armády, aby mu byl po vůli?“

Při této otázce se začaly ozývat vzteklé poznámky.

„Tak ruce pryč od těchto žen, slyšíte? A dovolte mi, abych vám zopakoval, co už jsem pravil tady této bojovnici.“ Ukázal na ženu ze Sesterstva meče. „Každý, kdo vztáhne ruku na některou z žen ze Sesterstva, která bojovala na naší straně za čest a slávu Asturijců a vládu našeho krále Alarica, bude nejdříve vykleštěn a pak oběšen, i kdybych to měl udělat sám. Rozuměno?“

Žena v rudém se však vrhla Bardovi k nohám.

„Copak muže, kteří zneuctili moje sestry, nijak nepotrestáte?“

Bard zakroutil hlavou. „Udělal jsem tady tomu ráznou přítrž. Moji muži jednali v nevědomosti, a za to je potrestat nemohu. Vězňů už se nikdo nedotkne. Ale co se stalo, to se stalo, a já nehodlám ženám, které bojovaly proti mně, poskytovat tutéž ochranu jako ženám v mých vlastních řadách. Neboť pak by se nikomu nevyplatilo být v mé armádě. Jestliže ale žoldáčky z vašeho sesterstva hodlají složit přísahu věrnosti Asturijcům a bojovat po boku našeho vojska, pak jim poskytnu veškerou ochranu. Jinak ne. Ale jestli,“ dodal hlasitě a rozhlédl se po shromážděných mužích. „Jestli se někdo dotkne vězně v rozporu s ustáleným zvykem, dám ho zbičovat a zastavím plat. Je to jasné?“ Žena chtěla ještě něco dodat, ale on ji zarazil. „Stačí, povídám. Už žádné bitky. Tak jdeme, chlapi, rozchod! Běžte si po svém. Jestli se nepřestanete rvát, budou zítra padat hlavy!“

Když se vrátili do svého ústředí a dopili víno, začali se zvolna rozcházet. Zrzavá dívka, která Paulovi matně připomínala Melisendru, mu vložila do rukou číši a usmála se.

„Tady, pane, napijte se, než půjdete.“

Zvedl k ní hlavu a pil, objímaje ji kolem pasu. Její koketní úsměv mu napověděl, že není proti, a tak ji k sobě přitáhl blíž. Náhle mu na rameno dopadla ruka a zazněl Bardův hlas: „Tu nech, Paule, ta je moje.“

Paul v myšlenkách zaklel a uvědomil si, že se to dalo čekat. Zjistil už, že mají s Bardem ohledně žen naprosto stejný vkus. Což bylo zcela přirozené, když byli jeden jako druhý, a nestalo se poprvé, že se jim oběma zachtělo stejné vojenské prostitutky nebo děvky z dobytého města. Stalo se však poprvé, že by došlo k přímému střetu. Paula napadlo, že mu Bard něco dluží za to, že dnes vedl vojsko do útoku, a tvrdohlavě nechal svoji ruku ovinutou kolem dívčina pasu. Tentokrát se v žádném případě nehodlá jen tak snadno vzdát!

„Sakra!“ zaklel Bard.

Paul si uvědomil, že už je opilý. A také že zbytek posádky zmizel, takže tam s dívkou zůstali sami. Zvedl dívce bradu a zeptal se jí: „Kterého z nás bys chtěla, děvčecko?“

Střídavě se usmívala na jednoho i na druhého. Také pila. Z jejího dechu byl cítit lehký závan sladkého vína a buď víno jí zbystřilo smysly, nebo měla trochu *laranu*, neboť odpověděla: „Jak bych si mezi vámi mohla vybrat, když jste jeden jako druhý? Jste asi dvojčata, že? Co má chudák holka dělat, když si vybere jednoho, musí se vzdát druhého.“

„To není třeba,“ pravil Paul a dopil víno, jež se mu zdálo mnohem silnější než to, které pil předtím. „Není třeba, abychom si tentokrát dokazovali, kdo z nás je lepší, vid', bratře?“ Ještě nikdy předtím o jejich nevědomém soupeření nahlas nic nevyslovil. A jestli je Bard jeho temnou polovinou, pak nyní nastala příležitost, aby se s tím oba vyrovnali.

Dívka se smíchem skákala pohledem z jednoho na druhého, pak se otočila a ukázala cestu: „Tudy, prosím.“

Bard nebyl tak opilý, aby si nedokázal udržet jasnou hlavu. Předvedl několikery hod mincí. Paula to nepřekvapilo — házení

mincí je v navzájem podobných společnostech poměrně běžné. Ustoupil a pozoroval zamlžený a elegantní tanec dvou těl, Bardova a dívčina, *jeho* a její, když Bard klesl na lůžko a stáhl dívku na sebe. Paul pocítil náhlé bodnutí překvapení: *on* by si totiž lehl na ni. Tato myšlenka však probíhala jakoby v dálce, ve snu. Položil se vedle nich a nechal ruku bloudit po jejích klenutých zádech, mezi jejími hedvábnými vlasy. Pootočila hlavu a přitiskla své rty na jeho. V tu chvíli však vzrušeně vzdychla, jak do ní Bard vnikl. Špičkami prstů si začala pohrávat s jeho přirozením. Paul ji objal a shledal, že je má oba ve svém náručí; nevadilo mu to však. Všechno to probíhalo jako ve snu, nic nebylo zakázáno a všechna tři těla se pohybovala v jednom rytmu, jako by tančila. Dívčino tělo mezi nimi bylo jenom pouhou výmluvou, aby mohl vychutnávat Bardovo tělo a sdílet s ním jeho vzrušení. Bylo to snově perverzní; věděl, že když se jí potom zmocnil zase on, byl s ním Bard stále v mentálním spojení a prožíval s ním jeho rozkoš, jako by byli opravdová dvojčata. Nikdy se nedozvěděl, a ani se nikdy dozvědět nechtěl, jak dlouho to celé mohlo trvat, protože v tu chvíli byla dívka naprosto zapomenutá a on zjistil, že je v Bardově sevření, veškerá měkkost zmizela a objevil se boj na život a na smrt, nastalo mezi nimi tak těsné spojení, že se od něho nemohl nijak izolovat, ať již to byla láska nebo nenávist. A když se od sebe konečně oddělili, cynicky rozmýšlel, co se to vlastně stalo, zda byli oba skutečně jedním jediným člověkem a jestli to byla soulož nebo snad vrcholná masturbace, a na tom, jestli ta závěrečná divoká exploze byl orgasmus nebo smrt, naprosto vůbec nezáleželo.

Vzbudil se sám a hlava mu třesla. Dívka byla pryč a už ji nikdy nespatriil. Nic pro něj neznamenal, byla jenom prostředníkem v divoké konfrontaci s jeho temnou polovinou, s jeho druhým já, s jeho částečně poznaným nevědomím. Opláchl si obličej v ledové vodě ve džberu a ještě lapal po dechu, když vstoupil Bard.

„Moje spojka mi donesla džbánky horkého *jaco*. Jestli tvoje hlava vyvádí stejně jako ta moje, měl by sis půlku vzít,“ pravil. Nápoj voněl jako hořká čokoláda, ale jeho účinek byl jako dvojité černé kávy. Paul byl rád, že se napil. Bard si nalil ještě jednou.

„Chtěl jsem s tebou mluvit, Paolo. Víím, že jsi včerejšek zachránil. Ty přeludové harpyje je něco zcela nového a moji *leronisové* na

to nebyli připraveni. Bylo to tak skutečné! Tys to opravdu vůbec neviděl?”

„Jenom tvýma očima, jak už jsem ti říkal.“

„Takže jsi vůči tomuto typu iluze imunní,“ pronesl Bard. „Škoda, že se nemohu na mistra Garetha plně spolehnout. Mohl by mi to vysvětlit. Mezi jiným ti to poskytne i ohromnou výhodu, až budeš sám vést vojsko. Muži půjdou za tebou; ale na *leronisy* si musíš dát dobrý pozor, ti vycítí všechno, co na tobě bude divného.“ Krátce se zasmál. „Na té Varzilově Bohem zapomenuté Dohodě by byla dobrá aspoň jedna věc: budeme moci vyjet do bitvy, aniž bychom s sebou všude museli tahat ty čarodějnické vykopávky; tedy pokud se podaří tu Dohodu skutečně uvést do provozu.“

„Myslel jsem, že ty a mistr Gareth jste přátelé, že jsi na něm závislý.“

„To je pravda,“ připustil Bard. „Zná mě od doby, kdy jsme byli ještě malí kluci, já a moji nevlastní bratrance. Ale já bych ho stejně radši uvolnil ze svých služeb a poslal strávit zasloužený odpočinek někam do Věže. Až v této zemi zavládne mír, možná se i Alaric k té Dohodě přidá. Nerad bych viděl, aby byly domovy mých poddaných bombardovány. Doslechl jsem se, že tam, kde loni rozprášili kostní prach, se rodí děti bez rukou nebo bez nohou, bez očí, s rozštěpenými rty nebo s dole vyčnívající páteří. Takové věci člověk nevidí víc než dvakrát do roka, a tam se jich vyskytují tucty. Musí s tím být nějaká spojitost! Muži a ženy umírají na řídkou krev... A vůbec nejhorší je, že se tam ani dneska nedá bez rizika vůbec projíždět! Ta země bude zničená po několik let, možná po dobu celé generace nebo dokonce dvou! Toho čarodějnictví už je příliš.“

Paul přemýšlel, jak se jim mohlo podařit stvořit pomocí síly myslí radioaktivní prach. Neboť to, co Bard popisoval, tomu zjevně odpovídalo. Když tedy *laran* dokáže dělat věci, o kterých se již stačil přesvědčit, nemůže být veliký problém rozložit molekuly na základní atomy nebo je zkombinovat s vysoce radioaktivními látkami.

Ironicky odvětil: „Tak proti tomuhle *laranu* docela jistě imunní nejsem!“

„Ne, taky si to myslím. Tvoje mysl imunní být může, ale tělo máš jako všichni ostatní. Avšak existují druhy *laranu*, vůči kterým ty

imunní jsi, zatímco já ne. Měl bych pro tebe jeden úkol. Hlavní síla Serraisu je poražena. Dneska jsem se doslechl, že Aillardové po bombardování Hali také přísahali na Dohodu, což znamená, že všechny tyto země na jih od valerónských planin, jichž je dohromady asi dvanáct nebo třináct, jsou připraveny k obsazení. A já bych pro tebe měl jeden úkol.“ Zamračil se a zahleděl na podlahu. „Chci, aby ses vydal k Jezeru ticha a přivedl mi odtamtud Carlinu. Hlídej jí čarodějky, ale to tobě překážet nebude. Dostaneš se za jejich kouzla a jejich přeludů si nebudeš všímat, uneseš ji a přivedeš sem.“

Paul se podivil: „A kdo je to ta Carlina?“ Odpověď však znal dřív, než ji dostal.

„Moje žena.“

4. KAPITOLA

Nad Jezerem ticha právě začínal rozbřesk a na Svatém ostrově se vinulo dlouhé procesí černě oděných žen v tmavých pláštích s kapucemi zakrývajících hlavu. Kráčely po pobřeží od chrámu ve tvaru včelího úlu k domům, kde bydlely. U pasu každé visel zahnutý nůž kněžky.

Kněžka Liriel, která byla ve světě známá jako Carlina, dcera krále Ardrina, mezi nimi šla také a v hlavě jí ještě doznívala slova ranní bohoslužby:

„Tvá noc, matko Avarro, ustupuje úsvitu a jasu nového dne. Ale do tvé temnoty, matko naše, se jednoho dne musí všechno navrátit. Dej, nechť nikdy při našich milosrdných pracích ve tvém jménu nezapomeneme, že veškeré světlo musí jednou zmizet a zůstane pouze tvoje temnota...“

Ale když se vrátily do velké budovy se stěnami z rákosí nahozeného omítkou, která jim sloužila jako jídelna, navrátila se Carlinina mysl k pozemštější věci, neboť byla právě na řadě, aby zde vypomohla. Pověsila svůj těžký tmavý plášť na věšák u vchodu a vešla do veliké potměšilé kuchyně, kde si na sebe natáhla bílou zapínací zástěru, která zakryla její černou sukni i tuniku. Svázala si vlasy bílým šátkem a začala servírovat kaši, která se celou noc vařila ve velkém kotli nad ohněm. Když rozdala všechnu kaši do dřevěných misek, nakrájela dlouhé pecny chleba a narovnala je na dřevěný táč, naplnila máslem a medem mističky, které byly rozmístěny na jídelním stole, a jak se lavice začaly zaplňovat postavami v černém, nalévala ze džbánů studené mléko nebo horký čaj z kůry stromů. Při snídani bylo mluvení povoleno, ale během ostatních jídel se dodržoval klid k meditaci. Ozýval se hovor a veselý smích, což byla jediná přestávka ve vážnosti, v níž kněžky povětšinou přebývaly. Smály se a klábosily jako každá jiná skupina žen v jakémkoli království. Carlina dokončila práci a zasedla na své určené místo.

„V Marenji je teď úplně nový král,“ říkala právě jedna ze sester, třetí po její levici. „A jako by nestačilo, že obyvatelé musejí uctívat

krále, povolali také každého bojeschopného muže do generálovy armády proti Hasturům. Říká se, že král Alaric je teprve chlapec, ale vojevůdce jeho vojska je bandita, kterému kdysi přezdívali Vlk z Kilghardu. Prý je to hrozný uzurpátor. Dobyl Kovové vrchy i Kouzelné srázy a žena, která sem přinesla kůži na podrážky, povídala, že Serrais mu podlehl také. A teď je na cestě k valerónským planinám a celý kraj se postaví proti Hasturům...“

„To je bezbožnost,“ pronesla matka Luciella, která — jak se říkalo — pamatovala i vládu dávných Hasturských králů. „A kdo to je ten generál? Ten není z rodu Hasturů, vidíte?“

„Ne. Přisahal prý, že vyrve Sto království z jejich rukou,“ řekla ta první žena. „Je to králův nevlastní bratr a skutečný vládce, ať už si na trůně sedí kdo chce! Sestro Liriel,“ optala se kněžka, „ty přece pocházíš ze dvora Asturijců. Nevíš, kdo by ten muž mohl být, ten, kterému říkají Vlk z Kilghardu?“

Carlina byla natolik překvapená, že se zmohla na zmatené „ano“ ale pak se vzpamatovala a přísně odpověděla: „Ale vždyť to přece dobře víš, sestro Anjo. Ať už jsem dřív byla kýmkoli, nyní jsem jenom sestra Liriel, kněžka Temné matky.“

„Nebud' taková,“ ohradila se Anja. „Myslela jsem, že by tě mohlo zajímat, co se děje v tvojí domovině, a že bys mohla toho generála znát!“

To musí být Bard, napadlo Carlinu. *Nikdo jiný to být nemůže.* Nahlas však pronesla: „Nemám žádnou jinou domovinu než Svatý ostrov.“ A prudce zabodla lžící do kaše.

Ne. Nemá už vůbec žádný zájem dozvědět se, co se děje ve světě za Jezerem ticha. Je už jenom výhradně a pouze Avarskou kněžkou a hodlá jí zůstat po zbytek svého života.

„To říkáš teď,“ pokračovala sestra Anja. „Ale když sem před půl rokem přišli ti ozbrojení muži, ptali se po tobě tvým starým jménem. Myslíš si, že matka Ellinen neví, že ses předtím jmenovala Carlina?“

Zvuk jejího starého jména se jí hrubě vryl do již tak rozjitřených nervů a sestra Liriel prudce vstala. „Moc dobře víš, že je zakázáno vyslovovat světské jméno kohokoli z nás, kdo sem přišel hledat útočiště a byl přijat pod roucho Matky! Porušila jsi chrámový slib. A já jako služebně starší ti nařizuji, abys učinila pokání!“

Anja na ni zírala očima dokořán. Sklopila před Carlininým hněvem hlavu, vstala a poklekla na kamennou podlahu. „Poníženě a přede všemi prosím o prominutí, drahá sestro. Odsuzuji se k půldennímu vykopávání trávy mezi kameny na cestě vedoucí k chrámu, aniž bych přijala oběd bohatší než chléb a vodu. Postačí to?“

Carlina si klekla vedle ní. „To je příliš přísné. Dostaneš normální oběd a já ti s okopáváním pomohu, jen co splním své povinnosti v domě chorých, neboť i já jsem se provinila tím, že jsem ztratila trpělivost. Ale ve jménu naší Bohyně, drahá sestro, tě zadám, abys nechala spát minulost skrytou pod jejím rouchem a to jméno už nikdy víckrát nevyslovovala.“

„Dobrá, přijímám,“ pravila Anja, vstala, sebrala ze stolu svoji misku od kaše, hrníček a odnesla je do kuchyně.

Carlina, která šla za ní, se vši silou snažila rozptýlit vrásku, která se jí usadila mezi obočím. Zvuk jména, o němž si myslela, že ho již nikdy — jak doufala — neuslyší, ji vzrušil víc, než byla ochotná přiznat, a vzbouřil v ní dlouho potlačované emoce. Našla tady klid a mír, družky, smysluplnou práci. Byla tady šťastná. Ve skutečnosti ji nijak neznepokojilo ani nevyplašilo, když sem Bard přijel s ozbrojenou eskortou, aby ji odsud odvedl. Věřila, že ji Avarra ochrání a bude ochraňovat i nadále. I její sestry ji ochraňovaly, i kouzla vržené na hladinu jezera.

Ne, strach neměla. Ať se Bard zmocní všech Asturijců, všech Sto království, pro ni to nic neznamená, ona na něj už nikdy nepomyslí, úplně a napořád ho vymetla z hlavy. Tenkrát byla mladá dívka; nyní je dospělá žena, Avarská kněžka, a uprostřed zdí, jež si zvolila, byla v bezpečí.

Sestra Anja se odebrala vykonávat na cestě k chrámu hrubou práci, která se musí pravidelně dělat, přestože nesmí být nikomu zadána; musí se čekat, dokud se některá z nich neproviní a dobrovolně si to nevybere jako svůj trest za porušení pravidla nebo za skutečnou či domnělou nedokonalost ve svém chování. Nebo si to příležitostně nezvolí kvůli uvolnění přebytečné energie. Carlina by těžkou fyzickou prací spočívající ve vytrhávání hluboko zarostlých trsů trávy, jež posouvaly kameny na cestě, uvítala, aby při úmorném a obtížném zvedání a překládání kamenů a vytrhávání trávy a trnů v sobě uvolni-

la napětí. Ale dnes se ještě k této uklidňující monotónní práci nemohla dostat, neboť se musela starat o nemocné. Sundala si zástěru a šátek, nechala nádobí, aby ho umyly novicky, a odebrala se za svými povinnostmi.

V letech, které strávila na Ostrově ticha, se toho naučila spoustu o léčení, a zaujímala nyní postavení jedné z nejzkušenějších léčitelek druhého stupně. Věděla, že jednoho dne bude patřit mezi ty nejlepší a bude pověřena výukou druhých. Bylo to jenom její mládí, které jí v tom zatím bránilo. Nebyla to pýcha, nýbrž pouhopouhé vědomí, že má dovednosti, které se tady naučila a o nichž doma na dvoře Asturijců neměla ani ponětí, neboť tam nebyl nikdo, kdo by se takovýmito věcmi zabýval a pomáhal jí je rozvíjet.

Nejdřív ji očekávaly menší každodenní starosti. Jedna z novicек se popálila na ruce o horký kotlík s kaší. Carlina potřela spáleninu olejem a poučila ji, jak se má zacházet s horkými předměty. „Meditace je nesmírně prospěšná,“ pravila přísně, „ale když zaházíš s horkými nádobami zavěšenými nad ohněm, není to ta pravá chvíle k božské kontemplaci. Tvé tělo náleží Bohyni a je Tvojí povinností o něj pečovat jako o její majetek. Rozumíš tomu, Lori?“ Pak uvařila čaj jedné z matek, kterou bolela hlava, i mladé novicce, jež měla bolestivou menstruaci, a odebrala se za jednou velice starou kněžkou, která zvolna bezbolestně a tiše sklouzávala do milosrdné smrti. Pro tu nemohla udělat víc, než ji hladit po ruce, neboť stará žena již téměř nikoho nepoznávala. Dala také mazání kněžce, které při práci ve stáji šláplo na nohu dojně zvíře.

„Tím si to potírej, sestro, a pro příště si pamatuj, že zvíře nemá rozum, a tak mu musíš ustupovat z cesty ty. A do stáje teď den nebo dva vůbec nechod’. Matka Allida patrně dneska zemře; mohla bys sedět při ní, držet ji za ruku a hovořit na ni, kdyby byla neklidná. Ke konci může přijít k vědomí; kdyby se tak stalo, pošli neprodleně pro matku Ellinen.“

Pak se odebrala do domu nově příchozích, kde dvakrát za desetidení poskytovala první pomoc těm, kdo přišli Avařiny kněžky požádat o pomoc, když selhala léčba vesnických kořenářek.

Na lavici tiše seděly tři ženy. Pozvala první do malé místnosti.

„Jak bych ti mohla ve jménu matky Avarry pomoci, sestro?“

„Ve jménu Avarry,“ začala malá, hezká a lehce již odkvetlá žena, „jsem se po sedm let manželství pokoušela počít dítě. Můj manžel mě miluje a je ochoten tuto skutečnost přijmout jako vůli bohů, ale jeho matka a otec, u nichž žijeme, mu vyhrožují, že ho rozvedou a ožení s nějakou plodnější ženou. Já... Já...“ začala naříkat, „souhlasila jsem, že vychovám nevlastní dítě, které zplodí s jinou ženou, ale jeho rodina chce, aby měl ženu, která mu dá mnoho dětí. A já... Já ho miluji,“ dodala a zmlkla.

Carlina se tiše zeptala: „A ty sama chceš děti? Nebo na ně pohlížíš jako na svoji povinnost vůči manželovi, jako na způsob, jak si udržet jeho lásku a přízeň?“

„Tak i tak,“ odpověděla žena a kradmo si otřela oči cípem závoje. Carlina, která měla *lاران* vyladěný na vysoké frekvence, zaslechla v její odpovědi nefalšovanou upřímnost, když plačíc pokračovala: „Říkala jsem mu, že vychovám jeho syny, které zplodí s ženou, již si vybere. Máme už na výchovu dítě jeho sestry a já zjistila, jak moc děti miluju... Když vidím nějakou ženu s dítětem u prsu, tolik bych chtěla svoje vlastní, tolik bych ho chtěla... Ty ses zavázala k cudnosti, ty nemůžeš vědět, jaké to je, když vidíš ostatní ženy s dětmi a víš, že ty nikdy svoje mít nebudeš... Mám svého synovce moc ráda, ale chtěla bych vlastní dítě, které bych porodila sama... A tolik bych chtěla zůstat s Michaiilem...“

Carlina chvíli uvažovala a pak řekla: „Podívám se, jestli ti budu moci pomoci. Polož se támhle na stůl.“ Žena na ni bojácně pohlédla a Carlina, která s ní byla stále v hlubokém duševním kontaktu, si uvědomila, že ta žena prošla bolestivým zásahem porodních bab, které se jí snažily pomoci.

„Neublížím ti, neboj,“ uklidňovala ji. „Ani se tě nedotknu. Jenom buď zticha, protože jinak bych nic nedokázala.“ Sejmula si z krku hvězdný kámen a ponořila svoje vědomí do těla té ženy. Po chvíli našla zablokované místo, které zabraňovalo početí. Ponořila se v onom stavu vědomí do jejích nervů a tkání a buňku po buňce uvolňovala blokádu.

Pak ženě naznačila, aby vstala.

„Nic ti slíbit nemohu,“ oznámila jí, „ale už nevidím důvod, proč bys nemohla porodit dítě. Říkalas, že tvůj muž zplodil děti s jinými

ženami? Pak nevidím důvod, proč bys do roka nemohla počít vaše vlastní.“ Žena ze sebe začala chrlit díky, ale Carlina ji zastavila.

„Mně neděkuj, díky patří matce Avaře. A až budeš stará, nikdy nebud' krutá k neplodným ženám, ani je za to netrestej. Nemusí to být jejich vina.“

Když sledovala, jak žena odchází, byla ráda, že v jejím případě našla fyzickou překážku. Když totiž žádnou nenajde, musí předpokládat, že žena buď dítě doopravdy nechce, nebo že je neplodný její muž. Jenom málo žen — a ještě méně mužů — by bylo ochotno uvěřit, že muž, který svoji mužnost prakticky dokazuje, by mohl být neplodný. Ještě před několika generacemi, kdy manželství byla skupinová záležitost a ženy rodily děti různým mužům, to bylo mnohem jednodušší. Žena prostě měla — například při nějaké slavnosti — víc milenců, než jenom svého manžela. Ale dnes, kdy se majetek dědí pouze z otce na jeho vlastního syna, musela ženám trpce radit, aby se se svojí neplodností smířily, pokud si nehodlají najít milence, čímž by však riskovaly manželův hněv. Ten starý systém, pomyslela si, dával mnohem víc smyslu.

I druhá žena měla starosti s plodností. Carlinu to nijak nepřekvapovalo, neboť to bylo hlavním důvodem, proč sem ženy chodily.

„Máme tři dcery, ale všichni synové kromě toho posledního nám zemřeli,“ vyprávěla žena. „Můj muž se na mě zlobí, protože jsem v posledních pěti letech nerodila, a říká mi, že nemám žádnou cenu...“

Zase ta samá stará písnička, pomyslela si Carlina, ale nahlas se zeptala: „Řekni mi, opravdu chceš ještě další dítě?“

„Kdyby můj manžel byl spokojený, byla bych spokojená také,“ odvětila žena roztřeseným hlasem. „Porodila jsem již osm dětí, pět z nich zůstalo naživu a náš syn je zdravý a čilý a už mu je šest. Naše nejstarší dcera má věk pomalu na vdávání. Ale nemohu snést jeho hněv...“

Carlina nekompromisně řekla: „Musíš mu říct, že to je vůle samotné Avarry a on se musí smířit s tím, že byla veliká milost, že vám zůstal jeden syn. Musí se spokojit s dětmi, které již má, protože to nejsi ty, kdo mu další odepírá, ale samotná Matka, která říká, že jsi svoji povinnost již splnila tím, že jsi porodila tolik dětí.“

Ženiny oči prozradily, že se jí nesmírně ulevilo. „Ale on se bude zlobit a možná mě i zbije...“

„Jestli to udělá,“ odpověděla Carlina a nedokázala skrýt úsměv, „tak ti ve jménu Avarry prikazuju, abys vytáhla z ohniště poleno a praštila ho po hlavě. A když už to budeš dělat, tak mu dej jednu i za mě.“ Pak o něco vážněji ještě dodala: „A také mu připomeň, že bohové bezbožnost trestají. Má být vděčný za to, co dostal, a ne chamtit po dalším.“

Žena jí poděkovala a Carlina si omámeně pomyslela: *Milosrdná matko! Porodila, osm dětí a ještě je svolná mít další?*

Poslední ženě bylo již přes padesát. Když byla pozvána dovnitř do místnosti, vyprávěla plaše Carlině, že opětovně začala krvácet, přestože čas na to již před několika lety vypršel. Byla hubená bledá a měla špatnou barvu. Carlina ji snad poprvé prohlédla nejen pomocí hvězdného kamene, ale i fyzicky. Pak pravila: „Toto sama nezvládnu. Musíte přijít znovu za deset dní, až tady bude jedna z matek. Mezitím pijte tento čaj —“ podala jí sáček. „Ten uleví bolestem a zmenší krvácení. Pořádně jezte a zkuste přibrat, abyste měla sílu na terapii, kterou vám matka předepíše.“

Žena odešla, pevně třímajíc sáček s bylinami. Carlina si povzdychla, když pomyslela na to, co ji čeká. Této ženě by kastrace možná pomohla. Ale o tom mohou rozhodnout pouze ty nejzkušenější, a zrovna tak musí rozhodnout, jestli se to vyplatí nebo jestli by jí to jenom prodloužilo utrpení. V tom případě by od hlavní kněžky dostala jiný balíček s čajem, v němž by byl pomalu účinkující jed, který by ji usmrtil dřív, než by ji bolest okradla o lidskou důstojnost. Tento rozsudek nenáviděla, ale Avařina milosrdnost obsahovala také usnadnění smrti těm, pro které je nevyhnutelná. Celé odpoledne, kdy pomáhala Anje s vytrháváním tvrdých trsů trávy a trní, kterými zarůstaly kameny na cestě vedoucí k chrámu, na ně myslela: jak na ženu, jež spokojeně odešla, tak na tu, které pomoci nedokázala. Krátce před bohoslužbou při západu slunce pro ni nechala poslat matka Ellinen.

„Matka Amalie měla vidění,“ oznámila Carlině. „Budeme potřebovat větší ochranu, neboť nás znovu napadnou. Sama vidím, že to bude kvůli tobě,“ poplácala ji po hřbetu ruky. „Vím, že za to ne-

můžeš, sestro Liriel. Ve světě prodlévá z vůle bohů zlo, ale Matka nás ochrání.“

Kéž by, pomyslela si Carlina celá rozechvělá. Kéž by to tak opravdu bylo.

Zdalo se jí však, jako by ji někde z dálky volal Bard jejím jménem a znovu slyšela jeho kletbu:

At' budeš kdekoli, at' se přede mnou pokusíš kde chceš skrýt, přísahám, že tě jednoho dne dostanu, at' budeš chtít nebo ne.

„Carlina,“ opakoval Bard, „je moje žena. A já se nemohu dostat na Ostrov ticha. Ale ty ano, když jsi vůči iluzím imunní, pokud je neodčítáš z mysli druhých. A těch myslí, z nichž můžeš číst, zase tak moc není. Půjdeš na Ostrov ticha a přivedeš mi odtamtud Carlinu. Ale pozor,“ varoval ho. „Vím, že máme zájem o stejné ženy, ale já už ti dal Melisendru. Varuju tě, jestli se dotkneš Carliny víc než jen konečkem prstu, tak tě zabiju. Carlina je moje a já si ji najdu, at' se přede mnou skrývá kde chce!“

Paul tedy stál před klidnými vodami Jezera ticha. Skrýval se v rákosí a pozoroval přivázaný přívoz. Byl to člun, který se oběma směry posouval po laně, ale měl také zařízení na samostatné veslování. Starou převoznici by sice mohl zabít, ale vypožadoval, že jí dvakrát denně, ráno a večer, dvě ženy přivážejí jídlo a džbánky vína. Kdyby tu náhle nebyla, mohly by pojmout podezření. Důkladně všechno zvážil, a když převoznice převázela kněžky zpátky na ostrov, vplížil se do její chatrče a nalil jí do vína silný alkohol. Bude tedy tak opilá, že nebude vědět, co se kolem děje, a když ji takto najdou kněžky, nebude jim moci nic vypovědět, kromě toho, že vypila svůj obvyklý příděl vína a toto to s ní udělalo. A až zjistí, že je opilá, bude už na cokoli pozdě. Ale kdyby ji našly mrtvou nebo v bezvědomí či svázanou a s roubíkem v ústech, první věc, která by je napadla, by byla, že na ostrov pronikl vetřelec.

Čekal tedy, než se vrátí z ostrova, kam vezla dvě kněžky, a posadí se před svoji chatrč, aby se najedla a napila. Hltavě snědla chléb i ovoce, které jí tu nechaly, a splachovala je mocnými doušky vína. Přesně jak předpokládal byla po chvíli tak zmožená, že se mátožně odebrala dovnitř boudy, aby se natáhla na lůžko. Brzy začala opilec-

ky chrápat. Paul pokýval hlavou. Teď, i kdyby fyzicky vycítily, že se takhle zpila, nemohly by nic podniknout. Koneckonců to byla jenom stárnoucí osoba, od které se nedalo očekávat, že snese vína tolik co mladá.

Vstoupil do člunu a začal tiše veslovat přes jezero. Přímo ho udeřilo tajemné ticho a tmavé rákosí u břehů. Bard mu stručně řekl o kouzlu, které bylo vrženo na člun. Jezero ho skličovalo a jednou nebo dvakrát se přistihl, že má pocit, jako by vesloval špatným směrem, a zachvátila ho závrať, ale pak se podíval ke břehu a na linku ostrovů na druhém konci, a vesloval dál. Paul z Bardovy mysli vyčetl strach a hrůzu, kterou tady prožil. Dokonce ani kvůli Carlině nechtěl této hrůze čelit ještě jednou, natož aby vkročil nohou na ostrov, kam — jak se říkalo — kdokoli z mužů vstoupil, musel zemřít. Cítil sice vzrůstající tíseň, ale dostalo se mu varování, takže se nenechal jen tak vyplašit. Kdyby byl člověkem z jejich světa a nebyl vůči jejich kouzlům a siločárám odolný, tušil, že by se nyní třásl hrůzou. Když se rozpomněl na to, co v Bardově a Melisendřině mysli všechno spatřil, byl tomu nakonec nesmírně rád.

Člun dorazil ke břehům ostrova, na nějž — jak bylo Paulovi řečeno — nevkočil žádný muž po celé generace, kam vůbec sahá paměť. Necítil žádnou posvátnou hrůzu; co jemu vůbec do jejich tabu bylo? On sám náboženství vždycky považoval za něco, co si vymysleli kněží, aby mohli kontrolovat druhé a sami spočívat v sladké nečinnosti. Ale pečlivě udržovaný zvyk mohl nabrat svoji sílu, které Paul nehodlal zbytečně čelit.

Od pláže vedla prošlapaná cestička, lemovaná několika keři. Paul se jí vyhnul a držel se ve stínu stromů. Skryl se za roh jakési budovy, protože po cestičce proti němu šly tři ženy. Byly oblečeny do černého a u pasu jim visel zahnutý ostrý nůž. Paulovi připadaly děsivé, vůbec ne jako ženy; měly vychrtlé obličej s velkými bradami, velké upracované ruce a beztvary oděv, který naprosto nenapovídal, že by se pod ním mohly skrývat kypré ženské tvary. Vyděsily ho. Neměl nejmenší chuti, aby ho spatřily, a neměl ani chuť jich vidět víc, než bylo nezbytně nutné. Hlavou mu proběhla myšlenka, že se za špehování ženských mystérií vždycky platilo smrtí, a proto je všechny rozumné společnosti postavily mimo zákon.

„Zdálo se mi, že jsem slyšela člun,“ pravila jedna.

„Ale ne, sestro Casildo. Podívej, člun je támhle na druhém břehu!“ odpověděla druhá a Paul byl rád, že ho odeslal po laně nazpět. Druhá žena byla energická postarší matróna s dvojitou bradou a on přemýšlel, proč tady vlastně je; spíš by očekával, že bude někde strašit své dospělé dcery a snachy a vnoučata naplňovat hrůzou z Boha. Panenské kněžky si dokázal představit jako neurotické krásné dívky, ale jako statné a rázné matróny? Nějak se mu z toho zatočila hlava.

„Kde je Gwennifer?“ zeptala se vychrtlá sestra Casilda a natáhla se k vysokému sloupu, ukotvujícímu lano s člunem. Rukojetí svého nože prudce udeřila do zvonu. Ale na druhé straně se v odpověď neozvalo vůbec nic. „To není její styl, aby spala ve službě. Není nemocná?“

„To spíš,“ odfrkla si třetí žena, která dosud nepromluvila ani slovo, „si vypila celý příděl vína na dva dny a teď tam někde opile odfukuje!“

„I kdyby, tak to stejně není žádný zločin,“ pravila ta první. „Přesto však mám neodbytný pocit, že bych si měla přitáhnout člun a jet se podívat na druhou stranu. Třeba tam leží nemocná a není jí dobře, nebo snad upadla a zlomila si nohu, jak se to starším ženám tak často stává. Mohla by tam tak ležet i tři dny, než dorazí nové poutnice!“

„To bych si nikdy neodpustila,“ souhlasila druhá. Zatahaly za lano a začaly na svoji stranu přitahovat člun. Pak do něj nastoupily a vydaly se na druhý břeh. Paul se kradl po břehu a byl rád, že starou převoznici nijak nezranil. Skutečně ji tam najdou rozkošně opilou, ale nenaskytne se jim ani nejmenší důkaz, že jí někdo zkřivil vlasek, ani že se k ní někdo přiblížil. On té staré ženě skutečně nijak neublížil; naopak jí poskytl příjemný nápoj a podle toho, co ty ženy říkaly, to tak jako tak nebylo poprvé, co si ve službě přihnula a následně usnula.

Po zádech mu přeběhl mráz, když si uvědomil, co by se stalo, kdyby uposlechl svůj první impulsivní nápad a srazil ji k zemi a svázał, než by vlezl do člunu; už teď by byl všude poplach, že se na ostrov podařilo proniknout nějakému cizímu vetřelci.

Byl si jist, že ani jedna z žen, které tady dosud spatřil nebyla ta, kterou chtěl. Bard mu ukázal Carlinin portrét, i když ho důrazně upo-

zornil, že je vyumělkovaný a namalovaný před sedmi lety. Byl si však jist, že by ji poznal, hned jak by ji prvně uviděl. S tím se pojil i další nepříjemný pocit. On a Bard mají ve zvyku, že se jim oběma pokaždé zalíbí stejný typ žen. Bard mu však jasně a důrazně naznačil, že tuto v žádném případě mít nemůže. Přečetl si z Bardovy mysli dost, aby věděl, že Carlina by byla schopná alespoň na čas z jeho hlavy vyhnat jakoukoli myšlenku na jiné ženy. Toto Paul nikdy předtím u Barda nepoznal; on byl Carlinou prostě *posedlý*, ani ne tak jí jako fyzickou osobou, ale spíš *myšlenkou* na ni.

Všemocný Bože, pomyslel si Paul, co když bude mít Carlina na mě naprosto stejný účinek a já jí nedokážu odolat?

Tak to jenom dokáže, že nevyhnutelný střet s Bardem nastane o něco dříve, nic víc.

Kdyby se mu podařilo tu dívku přesvědčit, že je Bard — bylo by to snadnější? Nebo se ho bojí a nenávidí ho tolik, jako Melisendra? Podle toho, co mu povídal Bard, se měli od dětství moc rádi, byli i zasnoubeni, dokud je králova krutost od sebe neoddělila. Jenže jestli po něm tolik toužila, proč se tedy skrývá mezi Avarrskými kněžkami?

Za Barda se mohl vydávat před někým, kdo Barda neznal do každého detailu, jako ho například znala Melisendra. Carlina však s Bardem neměla žádnou intimní zkušenost. Paul díky spojení s myslí svého dvojníka věděl, že si s Carlinou vyměnili jenom několik chvatných polibků — a i od nich se odtáhla. Kdyby se mu povedlo Carlinu přesvědčit, že je Bard, vytratilo by se jeho původní jméno a on by měl svobodu a království...

Ale pak už by tu neměl jedinou věc, kvůli které by mu v tomto světě stálo za to žít. Kdyby podvedl Melisendru, určitě by ho opustila. Stejně však musí být Bardovi podobný mnohem víc, než si myslel. I to kralování se mu zdálo nudné. Na rozdíl od Barda ho však válčení pro nic za nic nebavilo, přestože pro to vykazoval stejný talent jako on. Podle Paula byla válka jenom předehrou k uvedení záležitostí do pořádku, a jeho by k smrti nudilo vládnout v království, kde všechno běží jako na drátku. Co tedy vlastně chce? Stále o tom musel přemýšlet, stejně jako Bard, který si byl jistý tím, že když je Paul jeho dvojník, musí mít stejné cíle jako on.

Kdybych byl volný, uvažoval, vzal bych Melisendru a vydali bychom se někam na průzkumnou cestu. Je tady spousta zajímavého. Možná bych se později usadil, měl děti a vychovával je. A koně; miluji koně. Chtěl bych mít místo, kde bych našel nějaký smysl, a už bych se nikdy nepouštěl do věcí, které mě přivedly do svěřací kabiny. Nejradši bych žil ve světě, kde bych nemusel neustále bojovat proti nějakým hloupým pravidlům a zákonům.

Škoda, že to takhle nemůže skončit. Bard bude muset nakonec mít toto celé království. Celou stovku. Možná by se mu však podařilo Barda přesvědčit o tom, co chce — sakra, to musí jít, vždyť si přece dokážou číst myšlenky, tak mu Bard bude prostě muset uvěřit! A když bude mít Carlinu, nebude chtít Melisendru. Možná Erlenda, ale Melisendru určitě ne.

Bard však nikdy nedosáhne klidu, dokud Paul bude naživu. Možná by se mu podařilo z Carliny později udělat svého spojence, přestože by si nikdy nepomyslel, že by se snížil natolik, aby se přátelil se ženami. Ženy tu totiž byly výhradně kvůli jedné věci, ale to si nemyslel o Melisendře. Ta se stala jeho přítelkyní...

Šramot v křoví a kroky na cestičce ho navrátily zpátky do nebezpečí, v němž se nacházel, a on se opět ukryl do stínu keřů. Po cestě kráčely tři ženy a Paul vyhlédl a povšiml si, že jedna z nich je Carlina.

Byla bledá, hubená a tak malá, že by mu sahala sotva k prsům. Vlasy měla vzadu staženy do culíku. Pohybovala se klidně a důstojně jako všechny ostatní kněžky a ve svých šatech vypadala poněkud nemotorně. Paul na ni šokovaně zíral. Tak tohle je princezna Carlina, kterou je Bard tolik posedlý, že na ni musí neustále myslet? Kvůli ní by byl ochoten se vzdát zralé a krásné Melisendry, která je navíc i matkou jeho syna? Melisendra je krásná, chytrá, inteligentní, vycvičená v *laranu* a má způsoby, aby se jednoho dne stala zbožňovanou královnou nebo aspoň ženou generála. A taky bojovala po jeho boku ve válce. Paul si myslel, že Barda dobře zná, ale viděl, že mezi nimi ční nebetyčné rozdíly, jaké si sotva dokázal představit.

Ale tu Bard přece nechce, pomyslel si Paul, když sledoval jak Carlina odchází. To ani nemůže. Věděl, co Bard ve skutečnosti chce. On chtěl Melisendru, dokud nezhojitelně nezranila jeho pýchu. A

taky chtěl tu kulatou kurvičku, kterou měli po té bitvě. Ale Carlinu? To ne.

On byl Carlinou posedlý, a to bylo něco docela jiného. Byl si jist, jako by mu to Bard přímo řekl, že po Carlině touží z toho důvodu, že to je dcera krále Ardrina a že kdyby si ji vzal, získal by tím status královského zetě a také by už nebyl vyhnancem, jenž se úporně snaží získat nějaké postavení, vlastní identitu.

A to je další důvod, přemýšlel Paul, proč si získat Carlinu za spojence... Melisendry se však nikdy nevzdám! To by bylo šílenství. Melisendra by navíc byla i mnohem lepší královnou!

Když Bard bude mít Carlinu, nechá Melisendru na pokoji...

Musím tedy všemi silami zařídit, aby se Carlina dostala do Bardových rukou, a to tak rychle, jak to jen půjde. O jednu věc se přitom určitě starat nemusím. Bude pro mě totiž neuvěřitelně snadné se jí ani nedotknout. Takovou bych v posteli nechtěl ani za nic, ani kdyby byla třicetkrát královnou!

Sňatek s Carlinou by Bardovi — nebo Paulovi v jeho zastoupení — zajistil nárok na trůn, kdyby churavějící Alaric zemřel bez dětí, což je velice pravděpodobné. Takže pro Barda Carlina a trůn. A pro Paula svoboda a Melisendra! Bard se nikdy nebude cítit v bezpečí, dokud Paul bude živ. Musí proto odsud zmizet, a to co nejrychleji, dokud Bard bude natolik zaměstnán svým trůnem, že za ním nepošle špehy. Nejdřív však musí Bardovi zajistit Carlinu.

Kněžky šly cestou dále a Paul se v křoví plížil za nimi. První a pak i druhá zmizely v malých domcích na konci cestičky. Carlina také do jednoho zabočila a on uvnitř na okamžik spatřil světlo svítílny. Ukryl se a přemýšlel. Ne že by se žen bál. Ale bylo jich tady spousta, a navíc měly ty ošklivé ostré nožíky.

Carlina nesmí dostat příležitost vykřiknout. A to ani v duchu ne. Tady v okolí je jistě množství telepatek. To znamená — uvažoval realisticky —, že ji musí srazit jedinou ranou, aby byla v bezvědomí, než ho vůbec spatří nebo než bude stačit udělat poplach, že je tady nějaký vetřelec. A musí ji dostat z ostrova dřív, než uvidí jeho tvář.

Neslyšně proklouzl dveřmi. Broukala si jakousi melodii a zastříhávala knot u lampičky. Pak si sundala černý plášť, pověsila ho na věšák a zvedla ruce, že si rozpustí culík. Nechtěl čekat, než se svlék-

ne. V této zimě by ji nemohl neoblečenou nikam brát a věděl, že sám by ji bezvládnou obléci nedokázal. Vyklouzl tedy ze svého úkrytu a udeřil ji jednou ranou. Bez hlesu klesla k zemi. Protože nebyl na *la-ran* ještě nijak zvyklý, vyděsilo ho, jak se na místě, kde před chvílí byl život, náhle objevila *prázdnota*. Dostal strach a sklonil se, aby se ujistil, že ještě dýchá. Dýchala. Zabalil její bezvládné tělo do černého pláště a narovnal záhyby tak, aby mohla dýchat, ale plášť přitom utlumil její případný výkřik, kdyby se probírala a dostala strach. Ne-pochyboval, že by se tu v mžiku všechny seběhly. Vynesl ji ven a kopnutím za sebou zavřel dveře. Nyní přišel nejnapínavější okamžik celého představení. Kdyby ho teď někdo spatřil, nedostal by se z ostrova živý. Snesl její tělo rychle po cestě a přivolal člun. Za půl hodiny poté již odjížděl od Ostrova ticha s Carlininým bezvládným tělem přehozeným přes hřbet svého koně. Chtěl jí poskytnout co nejvíce pohodlí, ale spěchal, aby se od ostrova dostal co nejrychleji a co nejdál. Bude-li mít štěstí, nebudou ji pohřešovat dříve než ráno. A na ostrově nikde neviděl žádná jezdecká zvířata. Jenže dříve či později se stejně probere a vydá ze sebe nějaký telepatický výkřik. A on v tu chvíli už chtěl být co nejdál, aby mu to nezpůsobilo žádné zbytečné obtíže.

Když dojel k vrchovině, kde zanechal eskortu, vypadala, že je stále ještě v bezvědomí. Jeho muži už byli připraveni a opodál stál kůň s nosítky.

Kývl na ně. „Připravte se k odjezdu. Máte pro mě čerstvého koně? A také koně na výměnu k vozíku, abychom nemuseli nikde zbytečně stavět?“ Slezl s koně a naložil nehybný balík, který byl Carlinou, do nosítek a zatáhl záclonky.

„Odjezd!“

Slunce už zapadlo, když se zastavili, aby se koně vydýchali. Paul slezl dolů a něco narychlo zhltl; nebyl čas stavět déle a vařit pořádné jídlo. Pak šel odhrnout závěsy u vozíku.

Carlina se již probírala. I roubík jí vypadl z úst. Ležela na boku a tiše a zoufale se snažila rozvázat uzly na zápěstích.

„Nezranily vás snad, má paní? Rozvážu je, jestli chcete,“ pravil Paul.

Když zaslechla jeho hlas, celá se stáhla.

„Barde,“ pronesla. „Mělo mě hned napadnout, že to jsi ty. Kdo jiný by byl tak bezbožný, aby dráždil Avařin hněv!“

„Já se žádné Bohyně nebojím,“ odvětil upřímně.

„Tomu bych docela věřila, Barde Mac Fianno. Ale její trest tě nemine.“

„O tomhle nehodlám debatovat,“ namítl Paul. „Ta vaše Bohyně, pokud vůbec nějaká existuje, se nijak neangažovala, abys nebyla z ostrova unesena. Tak proč by tě měla chránit teď? Ale jestli tě myšlenka na to, jak mě trestá, uklidňuje, nebudu ti ji brát. Přišel jsem ti jenom říct, že jestli tě ta pouta škrtí, rozvážu ti je. Musíš mi dát jenom svoje čestné slovo, že se nepokusíš o útěk.“

Pohlédla na něj s neskrývaným odporem. „Kdybych mohla, tak bych zcela jistě utekla.“

Zatracená ženská, pomyslel si Paul podrážděně, *copak nepozná, kdy prohrává?* S neznámým pocitem, který vzdáleně chápal jako pocit viny, si uvědomil, že jí nechce ublížit, ani pevněji utahovat pouta. Zaklel, rychle zatáhl záclonky na okénku a odkráčel pryč

5. KAPITOLA

Bard se cestou zpátky k hradu Asturijců dozvěděl nepříjemnou novinu. Jeho druhý důstojník mu oznámil, že tři dny po bitvě za ním přišly všechny žoldnéřky ze Sesterstva meče, vyžádaly si plat, který jim byl dlužen, a opustily tábor.

Bard vytřeštil oči. „Vždyť jsem je královsky platil, a navíc jsem jim poskytl svoji osobní ochranu,“ namítal zlostně. „Udaly nějaký důvod?“

„Ano. Tvrdily, že vaši muži znásilnili jednu jejich sestru, která byla vojenským zajatcem, a vy jste je nepotrestal,“ odpověděl důstojník. „Abych řekl pravdu, generále, jsem docela rád, že jsme se jich zbavili. Něco mě na nich velice znervózňovalo. Jsou...“ Zaváhal, chvíli si něco rozmyšlel a pak pokračoval: „Jsou posedlé, to je to. Pamatujete si, pane, jak jsme jeli na Ostrov ticha a pamatujete na tu starou čarodějnici, co nás proklela? Kvůli těm zatraceným sestrám meče jsem na ni musel pořád myslet, na ni a na tu jejich Bohyni!“

Bard se zamračil. Zmínka o Ostrovu ticha mu připomněla, že Paul už měl být dávno zpátky. Snad ho to prokletí a Avarra také nezasáhli. Důstojník si jeho chmury vysvětlil jako hněv kvůli jeho zbaběleckým názorům, a nejistě hleděl na podlahu. „Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že by nás dokázala vyřídit skupinka žen, generále. Ony tam jsou všechny úplně šílené a ta jejich Bohyně taky, ne? Je nebezpečné si s nimi něco začínat, pane, a kdybyste mě poslechl, určitě byste Sesterstvo nechal na pokoji také. Věděl jste, že vykoupily vojenské zajatkyně, svoje sestry, a odvezly si je s sebou? Povídaly, že jim bylo řečeno, že všechny musí bojovat na stejné straně, aby proti sobě nemusely zvedat zbraně, a takové podobné nesmysly. Jsou bláznivé, že, pane? Jsem rád, že jsou pryč.“

„Ty zajatkyně nezabily? Slyšel jsem, že když některou z nich někdo znásilní, tak že ji její sestry uštvou a zabijí, pokud se dříve nezabije rovnou sama.“

„Jestli je nezabily? To ne, pane, stráže vypověděly, že je slyšely celou noc naříkat ve stanech. Vrátily jim zbraně a oblékly je do no-

vých šatů, protože — jak jste sám viděl — jim vojáci jejich staré potrhali —, daly jim koně a odjely spolu pryč. Říkám vám, takovýmto ženám se nedá věřit, nemají vůbec žádný smysl pro loajalitu.“

Když dojeli do hradu Asturijců, dal svému otci a bratrovi, králi Alaricovi, vzkázat, že už se vrátil. Když vedl koně do stáje, všiml si, že kuň, na němž se Paul vypravil k Jezeru ticha, stojí na dvoře. Rychle vběhl dovnitř do hradu. Otec ho přivítal a objal, i Alaric se k němu dobelhal a přátelsky ho objal také.

„Barde, máš tady paní. Princezna Carlina je tady!“

Věděl to, ale byl překvapen, že to vědí i otec a Alaric.

„Vážně?“ optal se lhostejně.

„Před chvílí přijela ve voze. Doprovodil ji sem tvůj pobočník Paolo Harryl,“ pravil Alaric. „Ale já si stejně pořád myslím, že by sis měl vzít Melisendru, Barde. Erlend je moc dobrým synem na to, aby byl jenom *nedestro*. Až budu korunován králem, dám mu legitimní status. Pak bude tvým vlastním synem, ať už si Melisendru vezmeš nebo ne!“

„Je ve svých starých pokojích?“

„Kde jinde?“ překvapilo Alarica. „Dal jsem rozkazy, aby ji tam odnesli a poskytli služebné, aby jí pomohly s koupelí a se vším, co bude potřebovat. Celý den cestovala ve voze, musí být unavená a celá špinavá.“

Je to možné, přemýšlel Bard, že by se Carlina vrátila, dobrovolně? Alaric pokračoval: „Paolo říkal, že je příliš unavená, aby se s někým teď setkávala, ale abych jí poslal služby, které by se o ni postaraly. Je to dcera krále Ardrina a tvoje žena. Až budete mít obřad, povedu ho sám, budeš-li chtít. Bývá pokládáno za čest, když král vede svatební ceremonii.“

Bard svému bratrovi poděkoval a požádal, smí-li odejít. Alaric se dětsky usmál.

„Nemusíš se mě ptát, Barde. Stále zapomínám, že jsem král a mám dávat lidem povolení k příchodům a odchodům, dokonce i otci. Není to bláznivé?“

Místnosti, které mu byly přiděleny, se nacházely hned vedle Carlininých. Když vešel, už na něj čekal Paul.

„Vidím,“ pravil Bard suše, „že jsi uspěl a svůj úkol splnil. Přišla dobrovolně?“

Paul lítostivě zakroutil hlavou a ukázal na dlouhý škrábanec na tváři.

„První noc jsem nebyl tolik ostražitý a uvolnil jsem jí na několik okamžiků pouta, aby si mohla ulevit. A to bylo jedinkrát, co jsem tuhle chybu udělal. Naštěstí nikdo z mužů nebyl Asturijec, takže nevěděli, kdo ta dáma je. Všichni to byli žoldáci z Kovových vrchů a Aldaranu a většina z nich její jazyk neuměla. Když však viděla, kam ji vedu — do jejího starého domova —, dala mi čestné slovo, že se nepokusí uprchnout. Myslel jsem, že by bylo ponižující, kdyby se domů vrátila s rukama a nohama svázanýma, a tak jsem jí vyhověl a rozvázal jí pouta. Král jí poslal služebné. Myslím, že ji najdeš dokonale zkrotlou — já se jí vůbec nedotkl, pokud nepočítám tu ránu, kterou jsem ji musel omráčit — a dokud mě neškrábla, nevztáhl jsem na ni ruku. A i potom jsem ji jen hodil jako pytel obilí zpátky do nosítek. Víc násilí nebylo vůbec třeba, to ti přísahám.“

„Věřím ti,“ odvětil Bard. „Takže kde je?“

„Ve svých pokojích. Do zítřka ji můžeš přesvědčovat, aby neodcházela, nebo jí rovnou postavit ke dveřím vlastní stráž,“ navrhl mu Paul a chvíli přemýšlel, jestli nastal vhodný okamžik, aby s Bardem pohovořil o Melisendře, ale usoudil, že nikoli.

Bard si nechal zavolat svého osobního komorníka, nechal se oholit a obléct. Poskytl Carlině trochu času, aby si po úmorné cestě odpočala a zkrášlila se. Doufal paradoxně, že bude ráda, že ho vidí, a sňatku se přizpůsobí. Samozřejmě se zlobila, když byla unesena, ale teď, když už je doma, s ním bude ochotně souhlasit. Což pochopitelně znamená, že bude vědět, že se nemá čeho bát. Vždyť ví, že by jí nezkřivil ani vlasek na hlavě. Je to koneckonců jeho žena, podle zákonů bohů i podle zákonů všech Sta království!

Stráž před jejími dveřmi se postavila do pozoru, když Bard přišel blíž, a ten, když opětoval zaslutování, se rozmyšlel, proč Paul pochyboval o Carlinině slovu. Možná proto, že když byla beze slova odvezena z ostrova pryč, bála se, že se jedná o únos, z něhož bude muset být vykoupěna, a mohla by také být nucena se provdat za ně-

jakého cizího muže. Určitě je ráda, že je zase v bezpečí svého vlastního domova.

Našel ji, jak spí v jednom z pokojů. Byla bledá, vypadala jako školačka a na sobě měla jakési prosté černé šaty. Černý nevkusný plášť přehodila přes sebe jako pokrývku. Oči měla zarudlé a byly v ostrém kontrastu s bledou tváří. Nesnesl by, kdyby plakala! Po chvíli otevřela oči a když na něj pohlédla, obličej se jí stáhl strachem. Zpřímá se posadila a přitáhla si kolem sebe černý plášť.

„Barde,“ řekla. „Ano, tentokrát jsi to skutečně ty. Kdo byl ten druhý? Nějaký tvůj prokletý příbuzný z Hellersu? Neuděláš mi nic, vid' že ne, Barde? Vždyť jsme si spolu jako děti tolik hráli...“

Zaslechl její povzdech, který mu zazněl jako úleva. Jen tak jakoby nic prohodil: „Jak jsi to poznala?“

„Jste si skutečně nesmírně podobní,“ odpověděla. „I hlas máte skoro stejný. Ale já ho dost hluboko škrábla do tváře, domnívající se, že jsi to ty. Ale jestliže to byl jenom jeden z vykonavatelů tvých ďábelských činů, dlužím mu omluvu.“

Vrátil se k tomu, co povídala před chvílí. „Já bych ti přece nikdy neublížil, Carlie. Jsi přece moje žena a král Asturijců chce sám provést náš svatební obřad. Hodilo by se ti to dneska večer, nebo bys raději posečkala, než se ti sjedou příbuzní?“

„Ani dneska, ani nikdy jindy,“ odsekla a zat'ala ruce, které na černém plášti vypadaly jako kosti. „Složila jsem slib kněžek Avarrských, že svůj život obětují modlitbám a počestnému životu. Patřím Avaře, nikoli tobě.“

Bardovi ztuhla tvář a odvětil: „Kdo klame při skládání slibu poprvé, klame i po druhé. Než ses zaslíbila Avaře, byli jsme ty a já přede všemi zaslíbeni jeden druhému.“

„Ale ne oddáni,“ odpověděla Carlina. „Zásnuby se dají zrušit, nemusejí se naplnit. A ty na mě nemáš větší právo než... Než třeba ta stráž venku na chodbě před mými dveřmi!“

„To je věc názoru. Tvůj otec mi tě dal...“

„A zase ti mě sebral, když jsi byl vyhnán!“

„Tohle právo já neuznávám.“

„A já zase neuznávám jeho právo dát mě někomu bez mého předchozího souhlasu, takže jsme vyrovnáni,“ křikla na něj a oči jí planuly.

Bardovi připadalo, že je mnohem krásnější než kdy předtím, má ve tváři barvu a planoucí oči, byť hněvem. Předtím už ho některé ženy odmítly, ale takhle dlouho na žádnou ještě nikdy nečekal. Nyní již čekání bylo za ním. Tyto místnosti neopustí dřív, dokud se nestane jeho skutečnou ženou, kterou v podstatě všechny ty roky byla. Její blízkost ho vzrušovala, i rozhořčený zvuk jejího hlasu a rozpálené oči. Ani Melisendra by to nedokázala lépe. Žádná žena mu neuměla odolat, kromě Melory, která... Zlostně tyto myšlenky zavrhl. Nic pro něj neznamená. Už je to pryč.

„Barde, nevěřím, že bys mi dokázal ublížit. Vždyť jsme si spolu jako děti hráli. Ani já ti nepřeju nic zlého. Jen mě nech odejít zpátky na ostrov a k Matce, já se za tebe přimluvím, takže nebudeš ani potrestán, ani proklet.“

Zaťal prsty. „Já se nějakých vyhrůzek nebojím, ani Avařiných, ani žádné jiné čarodějnice!“

Carlina učinila zděšené pobožné gesto. „Nepřeji si, aby ses přede mnou takto rouhal! Barde, odvez mě zpátky na ostrov,“

Zakroutil hlavou. „Ne. Ať už bylo, co bylo, teď je teď. Ty patříš sem, ke mně. Vyzývám tě, abys splnila svoje povinnosti, které máš vůči mně, a dnes večer se stala mojí ženou.“

„Ne, nikdy!“ Oči se jí zalily slzami. „Barde, prosím tě, nechtěj, abych tě začala nenávidět. Byl jsi mým nevlastním bratrancem, ty a Geremy a chudák Beltran. Hrávali jsme si spolu a byl jsi na mě vždycky hodný. Buď na mě hodný i teď a nenuť mě. Je tady tolik žen, které bys mohl mít, urozených, *leronisek*, *krasavic*... Je tu Melisendra, která je matkou tvého skvělého syna, tak proč sis usmyslel, že chceš zrovna mě?“

Podíval se jí zpříma do očí a řekl podle pravdy:

„Nevím. Ale nikdy jsem žádnou jinou ženu tolik nechtěl, jako chci tebe. Jsi moje žena a já tě mít budu.“

„Barde...“ zbledla. „Prosím tě, ne.“

Odpověděl: „Podařilo se ti zrušit zasnuby pomocí triku, ale já už se takto podruhé tebou oklamat nenechám. Svoji povinnost vůči mně splníš, ať chceš nebo ne, Carlino.“

„Chceš říct, že mě hodláš znásilnit?“

Posadil se vedle ní na lůžko a vzal ji za ruku. „Přál bych si, abys mě raději chtěla. Ale tak či tak, stejně tě mít budu, Carlie, takže se s tím musíš nějak vyrovnat.“

Vytrhla mu svoji ruku a odtáhla se od něj co nejdál, zachumlala se do svého černého těžkého pláště a začala vzlykat. Bard z ní plášť stáhl, přestože na něm visela, a zlostně ho hodil na podlahu. Nesnesl, aby plakala. Nikdy nemohl snést, když se rozbrečela, i když ji jenom škráblo kotě. Připadalo mu, jako by jí nyní bylo devět let, byla celá hubená a cucala si lehce poraněný palec.

„Kruci přestaň brečet, Carlie! Nevydržím to. Myslíš, že bych ti někdy dokázal ublížit? Nechci ti nijak ubližovat, ale musím se ujistit, že mi zase neutečeš! Nebudeš se na mě poté nijak hněvat, to ti slibuju. Žádná žena si *potom* na to nikdy nestěžovala.“

„Ty tomu vážně věříš, Barde?“

Neobtěžoval se odpovédět. Nevěřil tomu a byl si toho zcela vědom. Ženy vždycky mají celou řadu různých výmluv, aby nemusely dělat, co dělat chtějí. Vzpomněl si na Lisardu, na tu malou kurvičku, které to potom taky nijak nevadilo, a ještě se jí to nakonec líbilo! Ale ženy nebyly vychovávány tak, aby byly v těchto věcech upřímné. Místo odpovědi se k ní sklonil a vzal ji do náruče. Odtáhla se a přitom ho škrábala do tváře.

„Vidíš, Barde, tady máš! Teď jsi svému kamarádíčkovi ještě víc podobný! Nejsi o nic lepší!“

Jeho zklamání se proměnilo v zuřivost. Chytil ji za obě ruce:

„Přestaň už, Carlie! Nechci ti ubližovat, ale ty mě k tomu vysloveně nutíš!“

„Ty se vždycky dokážeš nějak ospravedlnit, vid’?“ odsekla mu. „Proč bych ti to měla usnadňovat?“

„Carlie, neexistuje způsob, jak bys mě mohla přemluvit, oklamat, nebo přesvědčit, abych se toho vzdal. Rozhodl jsem se, že tě mít budu, a udělám pro to všechno. I když ti nechci ublížit, musím nějak zajistit, abys byla zticha. Jednou jsem dopustil, abys mi uprchla, a

z toho pramenily všechny moje problémy. Kdyby se do toho tenkrát Jeremy nepletl, mohla jsi už dávno být mojí ženou a mohli jsme celou tu dobu spolu šťastně žít. A Beltran by ještě žil...”

„Ty se opovažuješ mě za to vinit?“

„Ale ty máš skutečně vinu na všem, co se mi přihodilo od chvíle, kdy jsem připustil, abys mě odmítla,“ namítl zlostně. „Hodlám si tě i přesto vzít za manželku a dát ti příležitost to všechno napravit!“

„Napravit? Ty jsi snad zešílel, Barde!“

„Aspoň tohle mi snad dlužíš, ne? Když teď budeš rozumná a ne-budeš se pošetile bránit, může to být pro tebe stejně příjemné jako pro mě, čemuž bych dal přednost. Ale tak či tak jsem silnější než ty, a kdybys měla rozum, věděla bys, že nemáš žádnou šanci mě přerpat. Podívej...” Zatahal ji za šál. „Sundej si to.“

„Ne!“ vykřikla zoufale a v hrůze se odtáhla. Bard zaťal zuby. Jestli se ta malá kočička chce prát, bude tomu muset nyní učinit ráznou přítrž. Strhl jí šál a odhodil stranou, chňapl za tuniku, až ji podélně roztrhl. Spodní tunika z jemné tkaniny se rozpárala téměř sama. Carlina ho škrábala po rukou, tloukla ho do obličeje a do hlavy, ale on ji ignoroval. Zvedl ji a stále se vzpírající ji hodil doprostřed postele a položil se vedle ní. Kopla ho a on ji silně udeřil dlaní. Přikrčila se v tenké košilce a rozplakala se.

„Carlie, drahoušku, miláčku, já ti nechci ublížit, nemá smysl se se mnou prát.“ Chtěl ji pevně sevřít v náručí, ale ona odvrátila hlavu a tiše plakala, což ho stále víc a více provokovalo. Přestože k ní chtěl být něžný, znovu ji udeřil, aby přestala naříkat. Přestala se bránit a jenom tak odevzdaně ležela. Slzy jí tiše stékaly po tvářích. Sakra! Mohlo jim to oběma udělat jenom dobře! Proč ho nutí, aby proti ní použil násilí?

Naplněný vztekem — a současně také vzrušený — kvůli tomu, jak zkazila okamžik, o kterém léta snil, se na ni vrhl, vyhrnul jí košilku a hrubě jí rukou roztáhl nohy. Vzepjala se a chtěla ho shodit, ale on si na ni lehl celou vahou. Vzlykala, odtahovala se, lapala po dechu. Už se nebránila, přestože věděla, že jí ubližuje. Spatřil, jak se vši silou zakousla zuby do spodního rtu a jak jí tam vytryskla krev. Chtěl se sklonit a slíbat ji, ale ona prudce šklubla hlavou a dál mu

ležela bezvládně v náruči jako mrtvola. Jenom slzy se jí valily po tvářích, jako by pouze ty byly živé.

„Pane generále!“ vyrušil Paula, který kráčel chodbou, nějaký hlas. Na okamžik měl dojem, že se Bard vynořil někde opodál, ale pak si uvědomil, že oslovení patří jemu. Takže přeci jenom vypadá skutečně jako Bard! Nejdřív chtěl oznámit, kdo je, ale pak mu došlo, že nikdo nepředpokládá, že by si Paolo Harryll a Bard byli tolik podobní. Tápal rychle v paměti, jak jen se ten muž jmenuje.

„Lerrysi.“

Mužovy oči zabloudily k místu, kde měl Paul na tváři jizvu. „Vypadáte, jako byste se pral s jednou z těch holek v červeném,“ pravil se smíchem. „Doufám, že jste jí vyrval náušnici i s uchem.“ V jazyce *casta* toto slovní spojení bylo lehce dvojsmyslné, a tak se Paul, přestože v jeho světě mu k smíchu připadaly věci o něco inteligentnější, solidárně zasmál s ním, ale neodpověděl.

„Slyšel jsem, že všechny dezertovaly. Hodláte je za to potrestat, postavit mimo zákon nebo něco takového? Muži by si užili a ženy se naučily, kde je jejich pravé místo!“

Paul zakroutil hlavou. „Jestřábi se nepouštějí na domácí ptactvo. Ať si jdou, je jediné dobře, že je máme z krku,“ odpověděl a zadumaně pokračoval v cestě do svých pokojů. Jak předpokládal, Melisendra na něj čekala.

Rozpřáhla náruč a políbila ho. Uvědomil si, že po celou zpáteční cestu z Ostrova ticha se na tuto chvíli nesmírně těšil. Co se to s ním jenom stalo, že se mu nějaká žena dostala takhle pod kůži?

„Jak se má Erlend?“

„Docela dobře, i když bych si přála, abychom ho poslali někam na venkov do bezpečí. Nebo ještě raději do Věže. I když...“ zarazila se, „poté, co padla Hali, si už nejsem jistá, jestli je ve Věžích bezpečno, stejně jako kdekoli jinde v zemi...“

„Pošli ho na venkov, jestli chceš,“ řekl Paul. „Jsem si jist, že Bard nebude mít žádné námitky. Ale proč si myslíš, že by tady neměl být v bezpečí, Melisendo?“

„Mám krev Aldaranů,“ odpověděla se zaváháním. „A v tomto rodě je schopnost předvídavého *laranu*. Není na něj velké spolehnutí,

protože ho neumím moc ovládat, ale někdy... Možná mám jenom strach, když jsem to tady viděla všechno v plamenech. I obličej krále Alarica jsem viděla, jak celý hoří...”

„Ale drahoušku!“ přitáhl ji k sobě Paul a náhle si uvědomil, že kdyby se jí něco stalo, nezbylo by mu v tomto světě už vůbec nic, co by ho dokázalo naplnit světlem štěstí a spokojenosti, stejně jako ani nikde jinde. Co se to s ním jenom děje?

Natáhla ruku, aby se lehce dotkla rány na tváři.

„Jak se ti to stalo? Je to příliš malé, abys to utržil v boji.“

„Taky jsem to v boji neutržil,“ pravil Paul. „Udělala mi to jedna žena.“

Usmála se a řekla: „Nikdy se neptám, co muži ve válce dělají. Dovedu si představit, že máš spoustu žen, ale to si nemůžeš vybírat nějaké povolnější? Nemyslím si, že by takovéhoho krasavce některá odmítla.“

Paul cítil, jak se začervenal, protože si vzpomněl na tu hezkou rzravou kurvičku, kterou měli s Bardem dohromady. Ta byla povolná až až. Zprvu byla jenom náhražkou za to, že tam nebyla Melisendra, a později se stala výmluvou pro vzájemné porovnání s Bardem. „Ženy, které si vybírám, svolné jsou, miláčku,“ pravil a přemýšlel, proč se obtěžuje s vysvětlováním — co jenom se to s ním v posledních několika málo měsících děje? „Tohle byla zajatkyně, žena, kterou mi Bard nakázal sem přivést.“

Tak takhle to je. Mám mu za zlé ty jeho ženy. Nejsem žádný kuplíř. Uvědomil si příčinu svého hněvu a Melisendra, která se s ním dostala do duševního kontaktu, řekla: „To mě překvapuje. Existuje jenom několik žen, které kdy Barda odmítly. I když u princezny Carliny, která uprchla ze dvora, se povídalo něco o jejich svatbě, když byli ještě skoro děti.“ A jak sledovala jeho myšlenky, vymrštila se jí ruka k ústům a jenom na něj zírala.

„Carlina, ve jménu Bohyně! On tě poslal — on tě poslal, abys riskoval hněv Avarry, aby se její hněv přesunul na tebe...”

„Nemyslím, že by to bylo právě z tohoto důvodu,“ odvětil Paul a vysvětlil jí, že je vůči kouzlům vrženým na Ostrov ticha zcela imunní.

Znepokojeně mu naslouchala a zoufale kroutila hlavou. „Každý muž, který vkročí na Ostrov ticha, musí zemřít...“

„Tak za prvé,“ pronesl Paul, „já se té vaší Bohyně nebojím. Což jsem Carlině již říkal. A je to Bardova žena...“

Melisendra zakroutila hlavou. „Ne, ona patří Bohyni. Možná jejím prostřednictvím dopadne na Bardovu hlavu Avařin hněv. Nijak tomu nemůže uniknout.“ Otrásla se a tvář jí zbledla hrůzou. „Myslela jsem, že Bardovi stačí jedno varování, když se na ten ostrov nedostal...“ zašeptala. „Ne že bych Barda nenáviděla, je to otec mého syna, ale...“

Zmateně a rozrušeně přecházela po místnosti. „A trest pro toho, kdo znásilní Avarskou kněžku... je hrozný! Nejdříve upadne do nepřátelství Sesterstva meče, které je pod ochranou Bohyně, a pak tohle.“

Paul ji znepokojeně sledoval. Po celý život věřil, že ženy skutečně chtějí, aby byly ovládnuty, že ve své nejhlubší podstatě si přejí být pokořeny, a i když si to neuvědomují, tak jim v žádném případě nemůže ublížit, když jim muž ukáže, co vlastně samy chtějí. Když tak pozoroval Melisendru, začínal si být jist, že ona dobře ví, co chce, což pro něj byla nová a poněkud zneklidňující myšlenka. Přesto se jí Bard zmocnil proti její vůli... Zjistil, že se touto myšlenkou nechce nijak do hloubky zaobírat, protože by mohl zjistit, že by Barda chtěl zabít.

A Barda zabíjet nechci, stal se tak nějak součástí mě samotného...

„A co je s tím Sesterstvem, Melisendro? Jsou to ženy, které chodí s muži. Copak mají právo se jen tak ukazovat a říkat hele, tady jsem, ale nesmíš se mě dotknout? Souhlasím s tím, že žen, které zůstávají doma pod ochranou svých mužů, by se nikdo neměl ani dotknout, ale ty, které se této ochrany dobrovolně vzdaly...“

„Ty si myslíš, že všechny ženy jsou stejné? Sestry meče nijak neznám, i když jsem občas s nějakou pár slov příležitostně prohodila. Vím o nich málo, ale když chtějí tasit meč, nevidím důvodu, proč by to měly dělat bez války...“ zasmála se, když si uvědomila, co řekla. „Ne, takhle to nemyslím. Ale nikdo by je přitom neměl obtěžovat. Proč by jim to, že se narodily jako ženy, mělo bránit, když chtějí vál-

čit, když tomu dávají přednost před šitím plášťů, vyšíváním polštářků a výrobou sýra?“

„Příště,“ usmál se Paul její rozhorlenosti, „budeš tvrdit, že muži by měli mít právo trávit své životy vyšíváním ubrusů a praním plínek!“

„A tebe nikdy nenapadlo, že se pro to někteří muži hodí víc než-li k válčení?“ zeptala se. „Rádi by si oblékli sukně a zůstali doma a vařili kaši k obědu. Žena se může vdát, nebo se stát *leroniskou*, zasnětit se Sesterstvu, propíchnout si uši a nosit meč, ale běda muži, který by se nechtěl stát ani válečníkem, ani zemědělcem, ani *laranzu*! Proč by se žena, která se rozhodne bojovat ve válce, měla obávat toho, že v případě prohry bude znásilněna? Já jsem žena — chtěl bys mě vidět v takové situaci?“

„Ne,“ odpověděl Paul. „Zabil bych každého, kdo by na tebe vztáhl ruku, a to si piš, že by neumíral snadno! Ale ty jsi žena zatímco ony...“

„Ony jsou ženy také,“ přerušila ho zlobně. „Muži si nemyslí, že ženy nejsou ženami, a také je neznásilňují, když musejí orat na poli, aby uživily svoje osiřelé děti nebo pást zvířata v divočině. Muž, který znásilní osamělou pastýřku nebo rybářku, je všude považován za slabocha, s kterým žádá žena dobrovolně nejde. Proč by to u sester meče mělo být jiné? Když padne nepřítel do zajetí, seberou se mu zbraně a je nucen, aby si je vykoupil. Nebo — jak tomu bývalo ve starých zlých dobách — si ho rok ponecháš jako služebníka, ale rozhodně ho nenutíš, aby se stal tvým milencem.“

„To už říkal Bard,“ odvětil Paul. „Říkal, že jeho muži měli s těmi sestrami meče zacházet úctyhodně jako s válečnými zajatky a dát je místo toho jenom zbičovat.“

„Skutečně? Tak to jsi mi právě řekl o Bardu di Asturienovi to nejlepší, co jsem kdy slyšela. Možná se stářím mění, vyrůstá z divokého vlka v člověka...“

Paul na ni ostře pohlédl. „Ty ho vážně máš docela ráda, vid', Melisandro? Přestože tě znásilnil...“

„Ale on mě neznásilnil,“ namítla Melisendra. „Byla jsem dostatečně svolná, i když mě očaroval. Zjistila jsem, že existuje velická spousta žen, které se nechají muži očarovat, a někdy o tom dokonce

ani nevědí. Doufám jen, že bohyně Avarra Bardovi odpustí tak snadno, jako jsem mu odpustila já.“ Objala ho a pravila: „Ale proč se bavíme o něm? Jsme spolu a není pravděpodobné, že by nás dnes v noci vyrušil.“

„To skutečně není,“ souhlasil Paul. „Myslím, že Bard má k přemýšlení spoustu jiných věcí. Nebude mít mezi Carlinou a hněvem Avarry moc času, aby si na nás vzpomněl.“

Carlina dlouho ležela a plakala. Nyní se již trochu ztišila, ale slzy jí zpod oteklých víček stále stékaly po tvářích a vpíjely se do vlhkého polštáře.

„Carlino,“ oslovil ji Bard, „prosím tě, přestaň plakat. Už se stalo. Je mi líto, že jsem ti musel ublížit, ale slibuji, že už na tebe v hněvu nikdy nevztáhnou ruku. Po zbytek života teď budeme spolu šťastně žít, neboť nyní už mě odmítnout nemůžeš.“

Obrátila se a hleděla na něj. Víčka měla od pláče tak napuchlá, že na něj sotva viděla. „Vážně si to ještě pořád myslíš?“ zeptala se ho nalomeným hlasem.

„Ale samozřejmě, miláčku. Jsi moje žena,“ odpověděl a vzal její ruku do svých. Prudce ji však vyškubla.

„Milosrdná Avarro,“ vybuchl, „proč jen ženy nemůžou mít trochu rozumu?“

Vzhledla a v koutku úst jí pohrával zvláštní úsměv. „Ty, Barde, se odvoláváš k milosrdné Avaře? Přijde den, kdy ji nebudeš vzývat tak snadno. Nemáš právo se jí dovolávat poté, co jsi mě unesl z Ostrova ticha a poté, cos mi včera večer provedl.“

„Včera večer,“ pokrčil Bard rameny. „Avarra je paní života a smrti — a také rodinného krbu. Jistě se nebude hněvat na muže, který si vzal svoji ženu, jež mu náležela dávno předtím, než složila svůj pochybný slib Bohyni. A jestli to je Bohyně, která rozděluje muže od ženy, tak její kult přísahám svrhnou v celém království!“

„Bohyně je ochránkyně všech žen, Barde, a každé znásilnění přísně potrestá.“

„Tak ty stále tvrdíš, že jsi byla znásilněná?“

„Ano,“ odvětila nesmiřitelně.

„Nezdálo se mi, že by ti to tolik vadilo. Ta tvoje Bohyně dobře ví, že ses nijak nebránila...“

„Ne,“ pravila tiše a on zaslechl nevyslovený dodatek *protože jsem měla strach*... Když se jí podruhé zmocňoval, nijak se nebránila, ani se mu nesnažila utéct, jenom tam tiše a odevzdaně ležela a nechala ho, ať si dělá co chce, jako by byla nějaká hadrová panenka.

Pohrdavě na ni pohlédl. „Žádná žena si ještě nikdy *potom* nestěžovala. Časem se ti to taky začne líbit, Carlino. Proč nejsi vůči svým pocitům upřímná? Všechny ženy jsou stejné; celým srdcem toužíte po muži, který by se vás zmocnil a vládl vám, a ty se taky jednoho dne přestaneš bránit a zjistíš, že mě chceš stejně tak, jako tě chci já. Ale nejdřív by sis to musela připustit. Jsi moc pyšná, Carlie. Musím tu tvoji pýchu pokořit, aby sis dokázala přiznat, že mě chceš.“

Posadila se na posteli a hmátla po černém Avarině plášti.

Vytrhl jí ho z ruky a mrštil do kouta. „Ať už na tobě tenhle hnusný plášť nikdy nevidím!“

Pokrčila rameny a postavila se před ním v roztrhané košilce vzpřímeně a hrdě, jako by na sobě měla večerní toaletu. Slzy jí samy od sebe neustále stékaly po tvářích, ale ona je vztekle setřela. Hlas měla klidný a chladný, když mu říkala: „Ty tomu skutečně věříš, Barde? Nebo se tím jenom bráníš před tím, jak jsi se mnou krutě zacházel, a používáš to jako nepodařenou výmluvu za to, jaký jsi darebák?“

„Nejsem jiný než ostatní muži,“ bránil se. „A ty, má drahá, jsi stejná jako všechny ostatní, vyjma toho, že jsi tak pyšná. Znal jsem dokonce i ženy, které se samy zabily, než by muži přiznaly, že mají stejné touhy jako on. Ale doufám, že ty jsi rozumná a teď, když jsem ti to dokázal, si konečně přiznáš, že jsi mě vždycky chtěla...“

„To je lež, Barde,“ pravila nesmírně tichým hlasem, „a ty to víš. A jestli tomu přesto věříš, je to jenom proto, že se nedokážeš pravdě podívat přímo do očí.“

Pokrčil rameny. „Já ženy znám. Dost jsem jich od svých čtrnácti let stačil poznat.“

Zakroutila hlavou.

„Ty o ženách nevíš vůbec nic, Barde. To, co víš, jsou jenom tvoje příkrášlené představy, jaké bys o nich chtěl mít. A to má k pravdě dost daleko.“

„A ta pravda je tedy jaká?“ optal se a do hlasu se mu vplížil náznak pohrdání.

„Ty se sice ptáš,“ odpověděla, „ale ve skutečnosti to vědět vůbec nechceš, vid’? Napadlo tě vůbec někdy, abys pravdu hledal? Myslím skutečnou pravdu, ne ty lži, kterými se muži konejší, aby mohli s tím, co dělají a provádějí, vůbec vydržet...“

„Myslíš, jestli jsem se někdy ptal žen a poslouchal jejich lži, které si mezi sebou vyprávějí? Povím ti, že všechny — a ty taky, má drahá — ve skutečnosti chtějí, aby jim muž vládl, aby pokořil jejich hrdost, a ony si mohly konečně přiznat svoje skutečné touhy...“

Usmála se. „Jestli tomu věříš, Barde, jistě nebudeš váhat, a podstoupíš se mnou konfrontaci myslí, abychom jeden druhému nemohli lhát.“

„Nevěděl jsem, že jsi *leroniska*,“ opáčil. „Ale jsem si, má drahá, jist, že kdybys mi odhalila svoje myšlenky, určitě by mě nijak nepřekvapilo ani nevyděsilo, co bych tam spatřil.“

Carlina si sáhla k hrdlu, kde v koženém pouzdře na dlouhé stužce měla hvězdný kámen. „Tak dobře, Barde. Nechť je k tobě Avarra milosrdná, protože já s tebou po té, cos mi včera večer provedl, žádný soucit nemám. Podívejme se tedy, co jsem — a co jsi ty.“

Rozbalila kámen a Bardovi se při pohledu na jeho namodralou záři se spirálou světla uvnitř udělalo lehce nevolno.

„Podívej se dovnitř, chceš-li,“ řekla.

Chvilí neviděl nic, jenom vzdálenou a zvláštní prázdnotu. Pak si uvědomil, že tam vidí sám sebe ve věku, kdy prvně přišel jako její nevlastní bratranec ke dvoru. Tak, jak ho tenkrát viděla sama Carlina: jako vyzáblého, velkého nemotorného chlapce, který neuměl tančit a který si šlapal na nohy... *Tak takhle mě viděla? To jí mě bylo líto? Jenom líto?* Ne, viděl sebe v jejích očích, jak je krásný, statečný a odvážný, když jí snesl se stromu to kotě... A pak náhle, když mu za to byla vděčná, hrozil, že mu zakroutí krkem, takže z něj naopak dostala strach: *Když je tohle schopen udělat kotěti, co by udělal mně?* Carlině vždycky připadal velký, dospělý, hrozivý — zračil se jí

v něm celý širý svět. A když se měli zasnoubit, cítil jejím prostřednictvím, jak z něj má neodolatelný strach, že se bojí, že ji svýma obrovským rukama rozdrtí. A její hněv, když držela plačící Lisardu v náručí, když to děvče ani netušilo, co jí Bard udělal, cítila jenom, že byla zneužita a ponížena, a styděla se za to, že mu nedokázala odolat, a skrze její nenávisť viděl její odpor, co vyvedl s jejím tělem a jak ji proti její vůli učinil svým spojencem, aby ji znásilnil...

A pak při slavnosti, když ji zavedl do chodby se sloupovím, a ona poznala, že po ní chce totéž, co po Lisardě, třeba i proti její vůli, ale pro ni to bylo horší, protože ona přesně věděla, co to vlastně chce a proč...

Bard nechce mě, on jenom z pýchy chce spát s dcerou krále, aby se stal královským zetěm... On nemá žádnou svoji identitu, on je nikdo, takže musí dostat královskou dceru, aby získal nějaké postavení... Chce jenom moje tělo... jako chce každou, na kterou se jenom podívá... Bard prostřednictvím Carliny cítil, jak jí byl odporný, když se jí dotýkal a strkal jí jazyk do úst, i to, jak se jí nesmírně ulevilo, když se tam objevil Geremy. Viděl jejíma očima, jak vytáhl na Geremyho tu prokletou dýku, a zaslechl jeho bolestivý nářek...

„Už dost,“ prosil nahlas, ale byl do kamenu natolik a nemilosrdně vtažen, že prožíval, jak ho obdivovala a jak k němu začínala něco cítit, když on to vzápětí sám pošlapal, takže k němu už vůbec nic necítila, když odcházel do vyhnanství, jenom tam stála a sledovala ho... Připadalo mu, jako by vlastníma rukama z ní tu touhu po něm vytrhal, jako by v ní zničil i obyčejnou chuť se vdát. Když si měla brát Geremyho, uprchla na Ostrov ticha, kde ji tamější klid dřívější nepříjemné vzpomínky téměř vymazal... Ale jenom téměř. Bard měl pocit, že snad hrůzou omdlí, když Carlininýma očima viděl její smrtelný strach ze samoty, z toho, že je svázaná a má v ústech roubík... Jak je zavřená v nosítkách, o kterých neví, kdo je řídí, ani kam ji veze... Bolestivě se do něj vpíjel každý Carlinin pocit, strach z cizích rukou, hrůza, když spatřila Bardův obličej, když — jak jí připadalo — na ni pohrdavě pohlédl záclonkami na dveřích nosítek, a uvědomila si, že k ní vzhledem ke své nesmírné pýše a ctižádosti bude neuskutečně nemilosrdný. Prožíval spolu s ní zběsilý útěk za svobodu, když byla rozvázána, aby si mohla ulevit, když prchala jako splašený

chervin, aby byla vzápětí chycena — a přestože pocítila určité uspokojení, když Paula do krve škrábla do tváře — byla vhozena zpátky do nosítek. Ponížení, které cítila, když tam musela celé hodiny svázaná ležet, jak se styděla, když na sobě musela mít promočené šaty. Vědomí, když byla dovedena do svých starých místností, že byla poražena a že odsud není úniku. Slyšel, jak musí se vším souhlasit, aby se zbavila pout, která se jí zařezávala do masa, aby jí byla poskytnuta koupel a strava. *Už nikdy si o sobě nebudu moci myslet, že jsem statečná...*

Když k ní Bard přišel, už se z poloviny vzdala. Slyšel staccato jejích modliteb, kdy zběsile drmolila: *Matko Avarro, prosím tě, pomož mi, ochraňuj mě, nedovol, ať se stane to, co mě očekává... Proč právě já, proč jsi mě opustila, tak věrně jsem ti jako kněžka sloužila...* A ten děsivý pocit prázdnoty, když zjistila, že jí Matka nepomůže, že jí vůbec nikdo nepomůže, že je tady sama s Bardem, který je mnohem silnější než ona...

Smrtelná hrůza a nesnesitelné ponížení, když tady ležela s roztrhanými šaty, celá rozbolavělá; a nejhorší byl pocit, kdy věděla, že je používána jako nějaká věc. Jak jí buší v nejtajnějších místech hluboko uvnitř těla pocit nenávisti a sebekohrdání, že dovolila, aby byla takto zneužita, že nebojovala na život a na smrt, že ho nepřiměla, aby ji radši zabil, protože nic, naprosto vůbec nic by nemohlo být horší než tohle... A když ji zalilo jeho semeno, cítila strach a věděla, jak je zranitelná, že je jenom dělohou pro dítě, pro *jeho*... pro odporného nechutného parazita, který v ní bude růst a zachvátí její čisté tělo... Ale ona to dovolila, nebojovala, nezaslouží si nic lepšího...

Bard vůbec nevěděl, že se válí po podlaze v nesnesitelných bolestech, že nahlas nařiká a zoufá si, jak ho zaplavují Carlininy pocity, kdy nevykřikla a jenom si kousala rty, poražená, ponížená, zneužitá. Svět zcela potemněl, když s Carlinou prožíval její hrůzu, když se jí podruhé zmocnil, když ji podruhé zneužil proti její vůli, a její údiv, jak může v její bolesti spatřovat rozkoš... Pohrdání a nenávist vůči sobě a pocit, že si nezaslouží nic lepšího...

Ale to nebylo všechno. Proud *laranu* se náhle změnil a jeho zaplavil další vír vzpomínek a pocitů. Viděl se Lisardinýma očima, jak si nahý zdivočele a bezuzdně vynucuje rozkoš bolestí a násilím...

Viděl se Melisendřinýma očima, jak je s odporem donucena k jeho uspokojení, hrůzu z toho, jak je ponížena a ztratila možnost rozvínout svůj Vhled, děs z trestu a bolest z pohrdavých řečí lady Jerany, a navíc ještě Melořin soucit, což bylo nejhorší...

Stál opět na břehu Jezera ticha, kde ho proklela kněžka v černém plášti, a znovu viděl, jak kolem něj víří hrozivé tváře všech, které kdy zabil, jak mu chňapají po duši a chtějí ji roztrhat. Sténal, když seznal, že mu vůbec nic nezbylo... Viděl sám sebe jenom jako nějakou odloženou zbytečnou věc, zasluhující si pohrdání... *jako nepodařenou výmluvu za to, jaký je darebák...* A věděl, že to je pravda. Pohlédl hluboko do své duše a shledal ji odpuzující. Z celého srdce si přál zemřít, když viděl další obrazy... A další, a další...

Když bylo po všem, ležel na podlaze místnosti a svíjel se v úzkostech. Někde daleko, milióny kilometrů až za všemi měsíci, zrušila mstivá Avarra tyto vize a svět se ponořil do milosrdné tmy.

Po několika hodinách se svět začal vyjasňovat. Bard se zachvěl, když zaslechl hlas, pronikající nenávistí, obviňováním a sebepohrdáním, které ho sžíraly:

Barde, myslím, že v tobě jsou dva muži... A toho druhého nikdy nepřestanu milovat...

Melora, která ho měla ráda a vážila si ho. Melora, v jejichž očích si zachoval důstojnost. Jedině v jejích.

I můj bratr Alaric, kdyby věděl, co jsem všechno provedl, by mě začal nenávidět. Ale Melora, jediná Melora, která o mně ví všechno a má mě přesto ráda. Melora, Melora...

Celý omámený se oblékl a pohlédl na lůžko, kde ležela vyčerpaná Carlina. Byla příliš unavená, aby přes sebe přehodila černý plášť, a měla na sobě stále tu potřhanou košilku zamazanou od krve. Oči měla hluboko zapadlé a zarudlé od pláče. Podíval se na ni s nesmírnými obavami a pomyslel si: *Carlie, Charlie, nikdy jsem ti nechtěl ublížit, co jsem to jenom udělal?* Po špičkách, aby se neprobudila a nepohlédla na něj těma svýma očima, se odplížil do chodby. *Melora!* Měl v hlavě jedinou myšlenku, aby se dostal k Meloře, která jako jediná by mu mohla pomoci... Před ostatními to však byl voják, a

přestože chtěl spěšně seběhnout se schodů a naskočit na koně, zvolil jinou cestu a donutil se odebrat do svých pokojů.

Paul překvapeně vzhlédl, když Bard vešel. Už už mu chtěl říct, dobrý bože, člověče, myslel jsem, že jsi strávil noc se svojí ženou, a ty zatím vypadáš, jako by ses honil se všemi démony z horoucích pekel... Ale když mu pohlédl do očí, změnil názor. Co se to s ním jenom stalo? Viděl, jak Bard pohlédl na Melisendru, která na sobě měla zelený župan a vyčesané vlasy, protože zrovna vycházela z koupelny, a pak pohled mučivě odvrátil.

„Barde,“ oslovila ho svým sladkým melodickým hlasem. „Co ti je, můj drahý? Onemocněl jsi snad?“

Zakroutil hlavou. „Nemám právo... Nemám právo žádat...“ Paula jeho chraplavý hlas překvapil. „Ale přesto, ve jménu Avarry... Jsi žena. Běž prosím tě za Carlinou a pomoz jí... Nechci, aby ji v tomto stavu vidělo služebnictvo... Nechci, aby...“ Zlomil se mu hlas. „Zničil jsem ji. A ona zničila mě.“ Zvedl ruku, aby zabránil přívalu otázek, a Melisendra poznala, že ten člověk je na pokraji svých sil.

Obrátil se na Paula a naposled v souladu se svými starými způsoby ho povolal:

„Než se vrátím,“ oznámil mu, „než se vrátím, budeš generál vojska Asturijců. Přišlo to jenom o něco dřív, to je celé.“

Paul otevřel ústa, aby protestoval, ale než stačil promluvit, Bard zmizel z místnosti.

Když jeho těžké kroky na chodbě utichly, obrátil se šokovaně a udiveně na Melisendru.

„Co se to s ním stalo? Vypadá, jako by na něj dopadl hněv samotného Boha!“

„To ne,“ odpověděla Melisendra. „Spíš hněv Bohyně. Myslím, že se střetl s hněvem Avarry. A že na něj nebyla příliš laskavá.“ Odstrčila ho. „Musím jít za Carlinou. Požádal mě o to ve jménu Bohyně, a to žádná žena ani žádná kněžka nemůže nikdy odmítnout.“

6. KAPITOLA

Celou cestu do Neskaje se Bard, který jel zcela sám, sotva udržel v sedle cválajícího koně. Bylo mu zle, cítil se vyčerpaný a v rytmu koňských kopyt v něm pulzovala bolest a zoufalství, ukrutný pocit ponížení, o kterém nevěděl, jestli je jeho vlastní nebo Carlinin, stejně tak jako nevěděl, cítí-li bolest znásilněného těla a stud, které se mu vžíraly hluboko do duše, on či ona. Cítil její bolest, její sebepohrdání a udivovalo ho, proč nenávidí samu sebe za to, co jí udělal on... A současně věděl, že si Carlina dává za vinu, že ho nepřinutila, aby ji raději zabil. A ještě hlouběji se do něj vžíral Melisendřin laskový hlas, když mu říkala: *Barde, drahoušku, co se ti to stalo? Jsi nemocný?* Jak mu to všechno vůbec dokázala odpustit, když jí provedl totéž, co Carlině? A přesto vůči němu byla upřímná, měla o něj skutečný zájem. Bylo to jenom kvůli tomu, že byl otcem jejího syna? Nebo čerpala útěchu z nějakého zdroje, který jemu byl nepřístupný? *Když jsem mívala potřebu útěchy od Bohyně, byla jsem podstatně mladší a mnohem více nevědomá, nežli by sis vůbec dokázal představit...* řekla mu jednou. Ona svoji bolest přežila, vyrovnala se s ní, zatímco Carlinina vzpomínka na to, jak bolestně vykřikla o pomoc k Bohyni a poznala, že jí pomoci nemůže či nechce, byla čerstvá a otevřená. *A přesto Bohyně prostřednictvím Carliny udeřila a pomstila ji, ji a všechny ostatní ženy, které jsem kdy zneužil. Ale proč musí Carlina trpět proto, aby Bohyně mohla potrestat mě?*

Zešlél jsem snad?

Jel celý den a když přišla noc, spatřil již v dálce nad kopci Neskajskou věž. Pokračoval v cestě v měsíčním světle. Nezastavil ani, aby se najedl a odpočal si, kromě několika minut, které poskytl koni k vydýchání. Nyní, když se rozpomněl, že ani jeho kůň vlastně celý den nic nejedl ani nepil a jenom málo spal, slezl s koně a dal mu obilí. Tlustý plášť ho chránil před večerním mrholením, a když vzhlédl k obloze, spatřil, jak se mezi cáry mraků objevila nazelenalá tvář měsíce Idriel.

Sleduje mě. Je to tvář Bohyně, která mě sleduje.

Ano. Dozajista zešílela. Ne, to šílím já... Ale slabý hlas uvnitř jeho duše mu pravil, že to tak snadné nebude, aby zešílel, že takovýto milosrdný únik při procesu sebepoznání neexistuje...

Ty nezešílíš. Musíš shromáždit všechny svoje síly, abys mohl učinit pokání... Neboť nic, slyšíš, vůbec nic nemůže smazat to, co jsi kdy učinil...

Kde jsem nabral tolik laranu, abych dokázal tohle všechno slyšet?

Melisendra. Je to katalytická telepatka.

Proč mi Melisendra nikdy neodhalila to, co Carlina? Tu sílu vždycky měla. Bylo jí mě líto? Jenže proč by jí mě mělo být líto po tom všem, co jsem jí provedl?

Melora, Melora. Kdyby měl aspoň trochu rozumu, dávno by poznal, že ho Carlina za muže vůbec nechce, zrovna tak jako on vlastně ani nechce ji. Chtěl si ji vzít jenom proto, aby si mohl být svým postavením královského zete jistý. Ale proč měl tak málo sebevědomí? Vždycky jsem si myslel, že jsem hrdý až příliš. Ale když se na to podívám pořádně, vidím, že jsem to všechno dělal jenom proto, že jsem myslel, že nejsem dost dobrý...

Byl však králův nedestro, jeho nevlastní synovec. Král Ardrin byl bratr jeho otce a to, že byl bastardem, nikdy nezastínilo jeho schopnosti a dovednosti ohledně vojenské strategie a bojového umění. Mohl udělat docela slušnou kariéru jako králův oblíbenec a nositel jeho vyznamenání, mohlo se mu dostat postavení a cti... Ale on si příliš nevěřil, a proto se snažil Carlinu získat za každou cenu.

A kdyby král Ardrin do jejich sňatku skutečně vkládal všechny svoje naděje, mohli se s Carlinou normálně vzít jako jiné páry na dvoře. A po úspěšné akci s lepidlým ohněm mohl už mít dost sebevědomí na to, aby poznal, že si ho král cení i bez tohoto sňatku. Mohl Carlinu nechat být a zeptat se mistra Garetha, jestli by mohl požádat o ruku Melory... Kdyby mě chtěla. Myslím, že jsem pro ni nikdy nebyl dost dobrý.

Melora byla jediným člověkem, který ho kdy měl doopravdy rád. Jeho matka ho předala na výchovu otci, a pokud věděl, ani na okamžik o tom nezapochybovala. A jeho otec? Miloval ho vůbec, nebo pro něj byl pouze prostředek k uspokojení jeho vlastních ctižád-

dostí? Jeho bratříček Alaric ho měl taky rád... *Ale Alaric mě vůbec neznal, a kdyby věděl, co všechno provádím, určitě by mě rád mít přestal... Začal by mě nenávidět a pohrdal by mnou... Žádná žena ho nikdy nemilovala. Musel jsem na ně vždycky vrhnout kouzlo a donutit je, aby přišly do mojí postele, protože jsem si myslel, že dobrovolně a ze své svobodné vůle by tam nikdy nepřišly...*

I jeho nevlastní bratřenci ho milovali... A jednoho na celý život zmrzačil, z druhého si udělal osobního nepřítel a nakonec ho zabil...

Proč se vlastně Beltran stal mým nepřitelem? Protože jsem se mu vysmíval... A vysmíval jsem se mu proto, že mi ukázal moje vlastní obavy z toho, jsem-li skutečně muž... Protože se nebál přiznat svoji slabost nebo obnovit starý slib, který jsme si dali jako kluci... Jenže já se bál, aby si o mně nemyslel, že jsem srab!

Určitě hned, jak dorazím do Neskaje, mi Melora vyjeví, jaký jsem byl hlupák, když jsem si mohl myslet, že o mě stojí... Možná se však nade mnou smiluje. Je to leroniska a mohla by vědět, co musím udělat, abych si dal život znova do pořádku. Ne že by mi prostě z mysli vymazala všechno to, co jsem provedl, ale mohla by mi pomoci poprosit Bohyni o odpuštění...

Není na to již příliš pozdě?

Jeho kůň už byl znaven a kráčel jenom pomalu. I Bard byl zmožený, že se to ani nedalo vypovědět, a přitáhl si kolem sebe kabát, což mu nemilosrdně připomenulo, jak se Carlina choulila do svého černého pláště. A on z ní strhl i tento poslední zbytek chabé ochrany... Bard měl pocit, že s tímto vědomím nedokáže dál žít, že určitě umře, jestli to takhle bude pokračovat, a přesto kdesi v hloubi duše věděl, že to stejně nikdy neustane. Ať již učiní jakákoli pokání, bude muset po zbytek života žít s bolestným vědomím toho, komu všemu napáchal jaké hrozné věci. Bude muset žít s vědomím, že to nejhorší napáchal těm, které miloval.

Miloval. Svým nezkontrolovatelným divokým způsobem miloval Carlinu svou sobeckou a megalomanskou láskou, ale byla v tom i láska skutečná, láska k malé dívence, s kterou se kdysi kamarádil. A také Geremyho a Beltrana miloval, ale ti již jsou mimo něj a za jejich ztrátu musí trpět vědomím, že je sám od sebe odehnal, Geremyho zmrzačil

a Beltrana usmrtil. A Erlenda miluje, přestože ví, že si lásku a úctu svého syna nezaslouží. A i kdyby se tak stalo (protože děti milují bez důvodu), bude vždycky vědět, že tomu tak je z Erlendovy dobrotivosti a nikoli z jeho, že kdyby ho Erlend znal do hloubky, nenáviděl by ho stejně, jako by ho nenáviděl i Alaric a jeho vlastní otec... A Melora, která je tak dobrá a laskavá, ho bude nenávidět také, až se to všechno dozví. Musí jí to však říct.

A pak si uvědomil, jakou bolest by jí tím způsobil, a přemýšlel, jestli na ni vůbec smí naložit svoje břemeno, jestli se smí zbavit se své tíhy tímto svým břemen, že tím zatíží ji. Přemýšlel, jestli by se neměl raději rovnou zabít, aby už nikomu nemohl způsobit žádné zlo. Jenže i tím by druhým ublížil. Mohl by tím přitížit Carlině, která se už tak cítí dost ponížená a provinilá. Zranil by tím i Erlenda, který ho má rád a potřebuje ho, zranil by tím i Alarica, na jehož křehkých rukách spočívá celé království — a kralování zvládá pouze s Bardovou pomocí. A především by to zranilo Meloru; takže udělat to nesmí. Vjel na nádvoří Neskajské věže a požádal rozespalou stráž, jestli by mohl hovořit s *leroniskou* Melorou MacAranovou.

Muž trochu pozvedl obočí, ale zcela zjevně nebyl noční příjezd osamělého jezdce do Neskajské věže ničím neobvyklým. Poslal druhého strážce, aby přivedl Meloru, a když viděl, jak je příchodí unaven, vzal ho dovnitř a nabídl mu placky a víno. Bard placky hltavě snědl, ale vína se ani nedotkl, protože věděl, že kdyby v tomto stavu vyčerpání a vyhladovění vypil třeba jenom jedinou sklenici, rázem by se opil. Jindy by stav opilství docela přivítal, ale nyní pro něj takového úniku nebylo.

Dříve než Meloru spatřil, zaslechl její hlas. „Ale já skutečně nemám ani nejmenší tušení, kdo by mě tady mohl v tuto bohem zapomenutou hodinu hledat, Lorille.“ A pak už stála ve dveřích. Na první pohled bylo zřetelné, že je kulatější a plnější, než byla dřív, přestože na ni dopadalo pouze světlo ze svítilny, kterou držela v ruce. Zahlédl však lesk jejích rezavých vlasů pod závojem, do nějž si je zahalila. Byla zcela jistě vytažena z postele, protože na sobě měla jen tenký župan, skrz nějž matně zahlédl křivky jejího těla.

„Bard?“ podivila se a překvapeně na něj pohlédla. Bard svou novou schopností číst emoce druhých lidí okamžitě pocítil, jaký zaži-

la šok, když pohlédla na jeho vyzáblou a zničenou tvář. „Barde, můj drahý, co se ti stalo? Ne, Lorille, to je dobré, já si ho vezmu k sobě. Můžeš vůbec chodit, Barde? Pojd', pojd' honem z té zimy do tepla!“

Šel za ní poslušně jako dítě, neboť neměl sílu dělat nic jiného. Mučivě si vzpomněl, že mu Melisendra také řekla „můj drahý“, když ho uviděla. Jak jenom mohou? Zabočila do dveří, za nimiž sálal krb, a on si uvědomil, že je celý zmrzlý.

„Posad' se sem, Barde, k ohni. Lorille, prosím tě, příhod' pár polen do krbu a pak můžeš jít. Neboj se, nic se mi nestane, nejsem žádná mladá dívka, abys mi musel dělat garde, a Barda znám od jeho první vojenské akce, ten mi neublíží!“

Takže přece jen existuje někdo, kdo mu věří. Není to sice moc, ale pro začátek to postačí. Toto vědomí ho začalo uvnitř pomalu rozechřívát, stejně jako oheň rozehříval jeho vyčerpané tělo. Lorill odešel a Melora mezi ně postavila malý přenosný stolek.

„Právě jsem se chystala ještě trochu pojíst, než se odeberu na lůžko. Dáš si se mnou? Je toho víc, pro dva to určitě vystačí.“

V košíčku byl křehký ořechový chléb, ještě teplý a nakrájený na tenké krajíce, několik kousků měkkého pronikavě vonícího sýra ochuceného bylinkami, a hrnec s horkou polévkou. Melora mu nalila půlku misky a přistrčila ji k němu, pak zvedla hrnec a sama pila polévku přímo z něj. Když usrkával horkou polévku a cítil její uklidňující důvěru, začal se do něj navracet život. Položila hrnec s dopitou polévkou zpátky na stůl a začala mazat sýrem krajíc chleba, který se jí drolil pod prsty. Drobky, jenž jí napadaly do klína, vysypala do krbu.

„Chceš ještě polévku? Mohu pro ni dát poslat, v kuchyni je stále na ohni... Určitě už nechceš? Vezmi si ten poslední kousek chleba, já už nemůžu a ty jsi ujel daleký kus cesty v takové zimě. Už pomalu přestáváš vypadat jako laskominka pro bančia! Tak, Barde, řekni mi, co se stalo?“

„Meloro!“ Vrhł se přes místnost, aby před ni padl na kolena. Vzdychla a pohlédla na něj. Věděl, že vyčkává, co se bude dít, a on náhle opětovně pocítil šířavé výčitky svědomí, jestli vůbec smí na její ramena svalit svoje břemeno. Slyšel se, jak pronáší ochraptěným

hlasem, jako by právě začal mutovat: „Neměl jsem sem chodit, Meloro. Promiň mi. Já — já radši půjdu. Nemůžu...“

„Nemůžeš co? Neblázni, Barde,“ pravila a vztáhla k němu svoje tlusté, ale svým způsobem půvabné ruce, aby mu zvedla obličej. Když se ho dotkla na spáncích, poznal, že mu dokáže číst v mysli a že už dávno všechno ví. Syrovost jeho bolesti do ní pronikla beze slov a ona věděla, co všechno kdy provedl a jak si teď připadá, i to, co se odehrálo.

„Avarro milostiplná!“ zašeptala v hrůze. Pak něžně a tiše dodala: „Ne, ona k tobě nebyla milosrdná, vid’ že ne, můj malý chudáčku? Ale ty si její milost ještě nezasloužíš, že? Chudáčku Barde!“ Objala ho pažemi, jak tam před ní klečel, a on pocítil, jako by na pár okamžiků byla jeho matkou, kterou nikdy nepoznal. Měl co dělat, aby se nerozplakal. Od chvíle, kdy zemřel Beltran, nebrečel, ale věděl, že bude plakat při jiné příležitosti, a tak polknul slzy a napřímil se.

„Můj drahý, chudáčku jeden!“ šeptala Melora. „Jak k tomu všemu vůbec došlo? Udělala jsem chybu, Barde, měla jsem poznat, jak moc potřebuješ lásku a porozumění, a měla jsem si k tobě najít nějakou cestičku. Ale tolik jsem hrdě lpěla na tradicích, jako kdyby byly důležitější než lidské potřeby, a teď kvůli mé hrdosti takhle musíš trpět! Všichni musíme žít s tím, co jsme kdy udělali, to je to nejhorší. A že jsme schopni se ohlédnout a vidět, kde jsme to všechno pokazili, to je myslím ten nejhorší trest: žít s tím, co jsme provedli, a vědět, jak jsme to pokazili. Měla jsem najít nějaký způsob...“

Náhle ho přepadla dávná vzpomínka na Mirellu, jak stojí oné noci, kdy ho Melora poslala pryč, ve vchodu do stanu a říká mu tiše: „Tolik plakala, než se jí podařilo usnout...“ Melora ho chtěla stejně tak, jako chtěl on ji. Kdyby si to jenom byl býval uvědomil! Kdyby si to uvědomil, mohl být i na Beltrana laskavější... Ale jak jenom si může Melora jeho hříchy a provinění takto vyčítat? Nicméně si to vyčítá, a on pocítil, že i ji zneužil.

„Dá se s tím něco dělat? Dá se s tím vším vůbec něco dělat? Nemůžu takhle žít, s vědomím, co jsem všechno udělal, nemůžu...“

Jemně se dotýkala jeho tváře a s nekonečnou něhou pravila: „Ale musíš, můj drahý, stejně jako musím já, jako musí Carlina a jako musíme my všichni. Jediný rozdíl je v tom, že někteří z nás ne-

tuší, proč tolik trpíme. Řekni mi, Barde, byl bys radši, kdyby se to vůbec nestalo?“

„Jestli bych byl radši, kdybych neudělal to, co jsem udělal? Zbláznila ses? Samozřejmě, ale nemůžu odčinit to, co se stalo...“

„Ne, Barde, myslím, jestli bys byl raději, kdyby ti Carlina tohle všechno neodhalila a tys byl teď stejný, jako jsi byl před několika dny.“

Už už chtěl vykřiknout: Ano, ano, nemohu to takhle snést, všechny ty věci, chci se vrátit zpět do sladké nevědomosti. Carlina to všechno na něj vrhla *laranem*, možná by se z něj to děsivé vědomí dalo *laranem* i sejmout. Ale pak si bolestivě uvědomil, že to není pravda, a sklopil hlavu. Kdyby se vrátil zpátky do nevědomosti, začal by zase vyvádět a stal se opět tím mužem, který páchá nepřístojnosti, který by byl schopen zranit bratra, doživotně ho zmrzačit, znásilňovat a mučit ženy, které ho milují... Řekl s hlavou skloněnou: „Ne.“ Neboť i kdyby to přestal vědět, byla by s ním stále všechna Carlinina i Melisendřina bolest a milosrdnost jejich odpuštění, jenom by si toho nebyl vědom. Nechtěl už nadále být slepým mužem v zahradě plné rozkvetlých květín, který by je zašlapával.

„Chci to vědět. Ano, chci to vědět, i když to tolik bolí!“

„Dobře,“ zašeptala Melora. „To je první krok — poznat a nebránit se tomu.“

„Chci, chci... Chci nějak učinit pokání, kdyby to šlo...“

Přikývla. „Můžeš. Ale i potom ti zůstane spousta věcí, které odčinit nebudeš moci, s jejichž vědomím se budeš muset naučit dál žít, nést jejich tíhu. Musíš vědět, že ne všechno se dá odčinit.“ Ostře na něj pohlédla. „Například: tys teď nechal Carlinu v tomto stavu samotnou?“

Odpověděl, aniž by se na ni dokázal podívat: „Myslel jsem, že jsem poslední člověk, o jehož přítomnost by teď stála...“

„Tím si nebuď tak jist. Něco jste spolu měli a jednoho dne se s ní stejně budeš muset setkat.“

„Já... Já vím. Ale potom... potom jsem tam nemohl vydržet, po tom všem, co se stalo... Nevydržel bych to. Poslal jsem za ní Melisendru. Ona... Ona je moc hodná. Nevím, jak to dokáže, když musela tolik prožít, když jsem jí toho tolik udělal, ale prostě taková je.“

„Protože vidí do lidí. Stejně tak jako ty teď. Ví, jací jsou a co je trápí.“

„Ale ty to umíš taky,“ řekl po chvíli. „Co to je? Je to snad ten *laran*?“

„Ne tak docela. Ale je to první krok v tvém výcviku. Proto se vlastně k tobě Carlina vrátila, pro dobro pramenící ze zla. Poskytla ti dar *laranu*, který měla.“

„Dar!“ vykřikl Bard hoře.

„Dar vidět do nás samých. Je to dar, a sám to brzy poznáš. Barde, už je pozdě, musím si jít lehnout... ne, takhle tě tu nemůžu nechat. Pošlu pro Varzila, on je zkušený *laranzu* a náš vedoucí, mohl by sem za mě poslat někoho jiného. Moc to teď potřebuješ.“ Bard si vzpomněl, že jednou již Varzila Neskajského viděl — bylo to na Gemyho svatbě? Nemohl si vzpomenout, čas jeho minulosti se mu slil v jednu jednoditou skvrnu. Nevěděl ani, kdy, jak a proč co provedl, cítil jenom nesmírnou a nesnesitelnou vinu za všechno, co kdy udělal, tak velkou, že měl pocit, jako by již nikdy nedokázal zvednout hlavu. Všechno, co kdy učinil, úplně všechno, vedlo k jedné nekořečné tragédii. Jak bude moci vůbec žít dál? I jeho smrt by byla jenom další tragédií, takže neviděl východisko, co udělat, aby nemohl dále škodit...

Melora ho pohladila po ruce.

„Stačí,“ přikázala mu. „Teď se začínáš utápět v sebelítosti, a to to jenom zhoršuje. To, co cítíš, je jenom následek tvého vyčerpání. Už to stačí! Povídám ti,“ ztišila hlas, „že až si odpočineš, dokážeš vstřebat, co jsi prožil, budeš moci pokračovat dál. Nezapomeneš sice, jenom to uložíš do paměti, a budeš se muset naučit žít s tím, co jsi kdy udělal a co nejde napravit. Teď však potřebuješ spát a odpočívat. Budu u tebe.“ Vstala a zvedla stolek, aby ho dala na své místo, a přitáhla mu ke křeslu těžkou podnožku.

„Mohl jsem si to podat sám...“

„Proč? Já nejsem vyčerpaná ani žádný invalida. Ukaž, sundej si boty... Ano, tak. A sundej si pásek s mečem, tady ho nebudeš potřebovat.“ Odtáhla závěs u alkovny v rohu místnosti. Došlo mu, že tam spí. Přinesla mu svůj polštář: „Křeslo je dost pohodlné, sama jsem tu spoustu nocí spala, když byl někdo nemocný, a já věděla, že mě

k němu mohou každou chvíli zavolat. Když si budeš muset v noci odskočit,“ dodala otevřeně, „je to dolů po schodech na konci chodby; poznáš to, jsou tam červené dveře. Je to pro strážce; byl by to nesmírný skandál, kdybych tě nechala jít do svojí koupelny, protože k nám nepatříš.“ Přikryla ho tlustým šálem. „Vyspi se dobře, Barde.“

Obešla ho, aby zhasnula lampu. Zaslechl, jak postel zavržala, když si do ní lehala. Je zvláštní, jak je pružná, když je tak silná, vůbec její kroky neslyšel. Připadalo mu, jako by byl zase malý kluk a jako by ho jeho nevlastní matka zahalovala do šálu, když byl nemocen. Zvláštní. Vždycky měl dojem, že ho lady Jerana nenávidí a byla na něj vždycky jenom zlá. Jak to, že zapomněl na chvíle kdy k němu byla laskavá? Chtěl si snad jenom myslet, že mu nepřeje? Jistě pro ni nebylo snadné, když se jako bezdětná musela starat o zdravého silného syna, kterého její manžel zplodil s jinou ženou.

Když usínal, slyšel, jak Melora dýchá. Krutě mu to připomnělo skutečnost, že nechala ve své ložnici klidně spát muže, který nikdy žádné ženě neudělal nic dobrého. Přemýšlel, jestli vůbec ještě někdy po tom všem, co si začal být vědom toho, co kdy napáchal, bude schopen zatoužit po ženě. *Carlina se mi pomstila*, pomyslel si. Uvědomil si, že — když ho jeho vlastní matka odložila — vlastně o lásce vůbec nic neví, že nikdy neměl pocit, že by byl milován. Věděl však, že Melořina důvěra byla prvním krokem, který by mohl vést k jeho uzdravení. Klesl na polštář, který byl prosycený lehkou vůní Melory, a usnul.

Když se vzbudil, venku padal sníh. Byla to letos první sněhová přeháňka v pohoří Kilghardu. Vločky za oknem tiše padaly a pomalu roztávaly. Melora mu po jednom strážci poslala břitvu a čistou košili a pozvala ho na snídani do jídelny. „Takhle budou vědět,“ usmála se na něj vesele, „že tady nemám nějakého cizího milence, což se v době vykonávání služby nesluší. Nijak zvlášť na svojí reputaci nelpím, ale nechtěla bych způsobit nějaký skandál. Varzil má už tak dost starostí.“

Když šel na snídani, skládající se z teplého čerstvého ořechového chleba a slané smažené ryby, cítil něco jako zraněnou pýchu: on, generál vojska Asturijců, má jíst s obyčejnými strážemi? Ale nebyl

ve své zemi, tady ho patrně nikdo nepozná, a i kdyby, nic mu do toho není. Vždyť snad i generál má právo přijít si v naléhavé záležitosti za *leroniskou* o radu. Když se oholil a oblékl do čistého, cítil se mnohem líp. Po snídani mu zrzavý mladík v modrém a stříbrném a s nedefinovatelným výrazem Hasturů ve tváři oznámil, že pan Varzil Neskajský si ho přeje vidět.

Varzil Neskajský. Nepřítel, Ridenow ze Serraisu. Ale Alaric ho měl rád, a i na něj důstojný a elegantní muž, který přišel jeho bratra vrátit, zapůsobil. Přestože si myslel, že Varzil je spojencem Carolina z Thendary, udělal na něj dojem.

Nemůže být jednoduché zavázat se k neutralitě ve světě rozpolceném válkou! Když je kolem celá země v plamenech, je jistě snadnější připojit se k jedné ze stran.

Bard si na Varzila vzpomínal jako na mladého muže, ale člověk, s kterým se setkal v pracovně s kamennou podlahou a který měl na sobě místo slavnostního roucha jen prostý hábit a na nohou sandály, byl starý. V ustarané tváři měl vyryté vrásky, a přestože mu ještě nebylo mnoho let, začínaly mu již narezlé vlasy šedivět. Varzil tak mladý být již nemůže; po bombardování dal znovu vystavět Neskajskou věž, což se odehrálo ještě před tím, než se Bard narodil.

„Vítej, Barde mac Fianno. Promluvím s tebou, ale nejdřív ještě musím zařídit několik věcí. Posad' se tady,“ ukázal mu a pokračoval v hovoru s jedním mladíkem, který na sobě měl hasturské barvy. Zprvu mu naskočila husí kůže — kvůli Varzilově holedbání se o neutralitě —, ale když vyslechl prvních několik slov, uklidnil se.

„Ano, vyříd' lidem z Hali, že tam pošleme léčitele a *leronise*, aby ošetřili nejhorší popáleniny, ale musí si uvědomit, že viditelná zranění nejsou ta nejhorší. Musíme prohlédnout těhotné ženy. Většina z nich potratí, a to budou ty šťastnější, protože z ostatních aspoň polovina porodí zmrzačené nebo postižené děti. I ty musí být po narození pravidelně prohlíženy. A ženy v plodném věku odtamtud musí neprodleně odjet, protože jim hrozí totéž, aspoň do doby, než se země zacelí, což může trvat celé roky.“

„Lidé ale nebudou chtít opustit svůj majetek a svoje statky,“ namítl Hastur. „Co jim máme říct?“

„Pravdu,“ povzdychl si Varzil. „Že je země zamořená a že potrvá celé roky, než se vyčistí. Že tam nemůže žít nikdo, ani vítězové, ani poražení. Na tomhle všem je dobrá jen jediná věc.“

„Dobrá věc? A jaká, *vai laranzu*?“

„Že se Dalereuthská věž připojila k neutralitě. Zavázali se, že již nebudou vyrábět žádné *laranové* zbraně. I jejich pán, Marzan Valerónský, přísahal na Dohodu, i královna Darna z Isodiru. A Valeron a Isodir odpřisáhli věrnost Hasturům.“

V Bardovi to všechno jenom vřelo. Copak tahle země bude jednoho dne celá náležet Hasturům? Ale jestliže se Hasturové zavázali, že nebudou vést pustošivé války, nenastanou další katastrofy jako v Hali. Celý život byl vojákem a za ty, které porazil mečem, necítil žádnou vinu, protože oni zase měli stejnou šanci dostat jeho. Ale za ty poražené pomocí čarodějnictví, za ženy a děti, které zahynuly při bombardování, cítil vinu tak obrovskou, až se mu zdálo, že ji nijak nedokáže odčinit. Měl také pocit, že jeho vojsko by dokázalo nad Hastury zvítězit jakýmkoli zbraněmi, tak nač by potřebovali čarodějnictví?

Když Varzil s poslem Hasturů domluvil, dodal: „Vyříd'te *domně* Mirelle, že bych s ní rád mluvil.“

Barda to jméno nepřekvapilo, nebylo zas až tak nezvyklé. Ale když do místnosti vstoupila mladá žena, okamžitě ji poznal. Byla štíhlá a krásná a měla na sobě bílou róbu jasnovidců.

„Ty pracuješ, dítě? Myslel jsem, že odpočíváš po práci, kterou jsi odvedla v Hali,“ řekl jí Varzil. Mirella mu chtěla odpovědět, ale když spatřila Barda, zarazila se.

„*Vai domne*, slyšela jsem od Melory, že je u nás pan generál Asturijců. Mohla bych se ho zeptat na svoji rodinu? Jak se má můj otec a Melisendra, pane?“

Bard v sobě jakýmsi způsobem našel odvahu podívat se na ni. Doufal, že Mirella nevidí, v jakých zmatcích se právě nachází a jak je zkažený, což musel každý ve Stu království vycítit a být připraven jméno Barda mac Fianny, zvaného di Asturien, poplivat. „Mistr Gareth se má dobře, ale začíná již stárnout. Byl s námi v bitvě proti Ridenowům, v které jsme zvítězili.“ Váhavě pohlédl na Varzila. Ještě před necelým desetidením pověsil po vyhrané bitvě pána tohoto mu-

že, Eirica ze Serraisu, jako křivopřísežníka. Ale přestože Varzil posmutněl, zdálo se, že vůči němu ani vůči jeho armádě nechová žádnou zášť.

„A Melisendra?“

Melisendra je sestra matky tohoto děvčete. Co jí o mně vyprávěla? „Melisendra se má také dobře,“ odvětil rychle. „Myslím, že je docela šťastná. Myslím... myslím, že si chce vzít jedno z mých pážat, a je-li to její vůle, nehodlám jí v tom nijak bránit. Král Alaric přislíbil jejímu synovi statut legitimního syna, takže jeho postavení u dvora jí nemusí dělat žádné starosti.“

Melora říkala, že najdu způsob, jak bych mohl učinit pokání. To to je jenom začátek, malinký začátek, ale někde se začít musí. Paul je skoro stejně zkažený jako já, ale ona si ho z jakéhosi důvodu oblíbila.

Mirella se na něj sladce usmála a řekla: „Děkuji vám za dobré zprávy, *vai domne*. A teď jsem vám, domne Varzile, již plně k dispozici.“

„Jsme rádi, že jsi tady mezi námi, když se zotavuješ ze šoku, jenž jsi v Hali prožila,“ pravil Varzil. „Ale jak to, že jsi právě v tu kritickou dobu, kdy bylo Hali zpustošeno, nebyla ve Věži?“

„Byla jsem na lovu s dvěma svými *brediny*,“ odpověděla Mirella. „Chystali jsme se právě k návratu, když začalo pršet a my se skryli v boudě jednoho pastýře. A pak — milosrdná Bohyně! — jsme ucítili pach spáleného masa a slyšeli nárek...“ Celá zesinala a Varzil natáhl ruku, aby ji ukonejšil.

„Musíš se pokusit zapomenout, dítě. I když to už pořád bude s tebou, protože nikdo z nás ve Věžích nedokáže úplně zapomenout. Moje mladší sestra Dyannis byla *leroniskou* v Hali a já cítil, jak umírá...“ Na okamžik ztichl a vypadal, že čelí vnitřním hrůzám. Pak se rychle vzpamatoval a pokračoval: „Musíme myslet na to, že díky jejich hrdinství jsme udělali další krok k tomu, aby celý tento kraj přistoupil na Dohodu. Neboť ty dobře víš, Rello, že nechali svoje myslí dobrovolně otevřené, abychom mohli vidět, slyšet a pociťovat všechno, co se dělo a jak trpěli, místo aby si co nejrychleji sami vzali život... Což mohli docela snadno učinit...“

Mirella se zachvěla a pravila: „Já bych to sama asi nedokázala! Při prvním dotyku ohně jsem měla pocit, že se mi snad zastaví srdce a já okamžitě zemřu milosrdnou smrtí...“

„Možná,“ odvětil Varzil jemně. „Všichni nejsme hrdinové. Ale možná bys naopak v přítomnosti druhých našla vlastní odvahu.“

Bard před očima spatřil obraz ženského těla, planoucího jako pochoděň... Varzil však obraz zahnal a řekl: „Musíš jít do nějaké jiné Věže, Rello. Chtěla bys do Arilinské nebo do Tramontanské?“

„Tramontana je nebezpečná,“ odvětila Mirella. „Aldaran ještě nepřisahal na Dohodu a mohl by na ni zaútočit. Půjdu tam, protože jsem vám všem zavázána svým životem...“

„To není nutné,“ uklidňoval ji Varzil. „Pro *leronisy* je práce všude, je třeba léčit popálené děti v Hali nebo ve Venezských kopcích, kde rozprášili kostní prach a umírají tam děti...“

„Tuto práci,“ namítla Mirella, „přenechám léčitelkám a Avarrským kněžkám, jestli se odváží opustit svoje ústraní na Ostrově ticha. Já mám povinnosti v Tramontaně, cítím to, je to moje poslání, Varzile.“

Varzil sklonil hlavu. „Budiž tedy. Já nejsem dozorce tvého svědomí. Nepředvídám, že by za mého života a během několika životů našich potomků zavládl v Aldaranu nebo v Tramontaně mír, ale jestli tě bohové povolali do Tramontany, tak tam jít musíš, moje malá.“ Vstal a pevně Mirellu sevřel v náručí. „Měj moje požehnání, sestro. A než odejdeš, nezapomeň promluvit s Melorou.“

Když ji pustil, otočila se k Bardovi:

„Vyřídte prosím pozdravy mému otci a Melisendře, *vai domne*. A řekněte jim, že kdybychom se víckrát neshledali, tak že to je osud války. Vy, který jste byl vojevůdcem mé první bitvy, které jsem se zúčastnila jako *leroniska*, to jistě pochopíte.“ Přísně na něj pohlédla, ale něco v jeho tváři ji přimělo pohled zmírnit. „Teď, když jste jeden z nás, budu se modlit za váš mír a osvětlení, pane. Nechť vás bohové ochraňují.“

Když odešla, Bard se celý zmatený obrátil k Varzilovi.

„Co tím myslela, že jsem jeden z nás?“

„Spatřila, že jste byl nově obdařen schopností *laranu*,“ odpověděl Varzil. „Myslíte, že to *leronisové* nepoznají?“

„Copak je to — při Alarském vlku — nějak vidět?“ Jeho zděšení, že je na něm vidět, čím se stal, bylo tak patrné, že měl Varzil co dělat, aby se nerozesmál.

„Na těle ne,“ uklidňoval ho. „Ale ona to — jako my všichni — vidí. My se nedíváme na povrch těla, my vidíme jaksi dovnitř. Ale nikdo z nás — ani já — bychom nedokázali číst cizí myšlenky bez dovolení.“ Usmál se. „Myslíte, že strážce Neskajské věže má čas přijímat kohokoli, kdo sem přijde, ať si to je třeba pan generál Asturijců nebo Marenji nebo Kovových vrchů či jak se všechna ta malá nově vzniklá královstvíčka, co vyhlásila nezávislost, jmenují? O to nijak zvlášť nestojím, pane generále,“ pravil s úsměvem, takže to nevyznělo tak útočně. „Ale Bard mac Fianna, přítel Melory, kterou mám moc rád, a který se právě dozvěděl o svém *laranu*, to je něco docela jiného. Jako *laranzu* mám vůči tobě povinnosti. Jsi — jak bych to jenom řekl — jsi pivot.“

„Nevím, co tím myslíte.“

„Ani já,“ odvětil Varzil. „A nevím ani, jak jsem na to přišel. Ale už když jsem tě prvně uviděl, nabyl jsem dojmu, že díky tvé přítomnosti se svět dostane do bodu obratu. I já jsem jedním z pivotů, z lidí, kteří mění historii a kteří ji mají povinnost změnit, ať se děje co se děje. Proto, domnívám se, ses stal vojevůdcem Asturijců.“

„To mi zní příliš mysticky, *vai domne*,“ zamračil se Bard. On se z vyhnanství vypracoval vlastním úsilím a nemohl přijmout myšlenku, že by byl jenom hříčkou osudu.

Varzil pokrčil rameny. „Možná. Celý svůj život jsem byl *laranzu* a jedním z mých darů je schopnost vidět přelomy času. Ne mnoho, ne příliš jasně a ne tak, abych si mohl vybrat, kterou cestou se dám, z nějakého velkého množství. Slyšel jsem, že dřív tento dar měli skoro všichni, ale že už před generacemi vyhynul. Někdy však rozeznám, kde ten bod obratu leží, a pokouším se využít příležitosti, abych ji nezmeškal.“

Bard sevřel ústa a pak se zeptal: „A to za lidmi chodíte a říkáte jim, co by měli udělat, protože jinak by svět zkolaboval?“

„Tak snadné to bohužel není. A nemyslím si, že by bohové od nás očekávali takovou dokonalost. Ne, každý dělá to nejlepší, co dokáže, což však pokaždé není to, co vidím já. Jinak bych byl bohem,

ne jenom strážcem Neskajské věže. Dělán co mohu, toť vše, a jsem si vždycky nesmírně vědom všech chyb, které dělám a které jsem kdy udělal, dokonce i těch, které ještě v budoucnu udělám. Musím jenom dělat, co mohu, a ty..." Hlas mu náhle zpřísněl. „A ty, Barde mac Fianno, ty se musíš naučit jednu věc a to rychle: musíš dělat, co je v tvých silách, a naučit se žít s chybami, které nemůžeš napravit, jinak bys také mohl skončit jako ten osel, který mezi dvěma kopkami sena zemřel hlady protože se nedokázal rozhodnout, kterou má sežrat.“

Proto — rozmýšlel — ho Melora za Varzilem poslala, aby se dozvěděl toto?

„Zčásti,“ odpověděl mu Varzil, který jeho myšlenku přečetl. „Ale jsi také pověřený vedením Asturijské armády a jedním z tvých úkolů je tuto zemi sjednotit. Proto se musíš vrátit zpátky.“

To byla ta poslední věc, kterou by od něj čekal.

„Pošlu s tebou Meloru,“ pokračoval Varzil. „Myslím, že by ji tam mohli potřebovat, má tam svůj původní domov. Asturijsci jsou tam, kde se nyní svět mění. Ale než odejdeš, musím se tě zeptat ještě na jednu věc, a sice na tu, na niž jsem se tě ptal již dřív, když jsme se setkali na dvoře Asturijců: přidáš se k Dohodě?“

Bardova první myšlenka byla ano. Ale pak sklopil hlavu.

„Moc rád bych to udělal, *tenerézu*. Ale jsem voják a dostal jsem jisté rozkazy. Nemám právo o tom rozhodnout bez krále a jeho poručníka. Přísahal jsem jim poslušnost a věrnost, takže nemohu bez jejich svolení o ničem rozhodovat, nebylo by to čestné. Kdo poruší první slib, poruší klidně i druhý.“ Zastyděl se, když si vzpomněl, jak stejným příslovím plánil Carlinu, což mu však nynější situaci nijak neulehčovalo.

Pošlapal jsem a poničil úplně všechno. Ale svoji vojenskou čest a loajalitu vůči otci a bratrovi — na tu nikomu nedovolím sáhnout. V tom musím být silný.

Varzil na něj upřeně hleděl. Po chvíli k němu natáhl ruku a lehce ho chytil za zápěstí. „Vyžaduje-li to tvoje čest, tak to nech být. Ani tvého svědomí nejsem strážcem. Potom však musím jít k Asturijcům s tebou, Barde. Počkej na mě chvíli, promluvíím jenom se svými druhy a dohodnu se, kdo mě tady bude zastupovat.“

7. KAPITOLA

Carlina se vzbudila z neklidného spánku. Bolel ji každičký nerv a každičký sval v těle. Ve dveřích svého pokoje spatřila jakousi ženu. Stáhla se a schoulila do svého černého pláště, ale pak si rozechvěle uvědomila, že na to teď nemá nárok. Teď ne. Nechala by ho ze sebe spadnout, ale měla stále na sobě tu roztrhanou a zakrvácenou košilku, což byl jediný oděv, který jí tu Bard nechal. Cítila se zkřehle a zničeně, když rozeznala, kdo ta vysoká a plná žena v zelených šatech s kožešinkou stojící ve dveřích je: je to Bardova konkubína, domácí *leroniska* lady Jerany, která mu před několika lety porodila syna. Všechno, co o ní věděla, bylo, že se jmenuje Melisendra, a pak také to, co o ní mlhavě spatřila v Bardově myslí... Detaily si nepamatovala, ale byla si jistá, že byly nechutné. Nepřestala se skrývat pod pláštěm, protože se domnívala, že by této klidné sebevědomé ženě nedokázala odhalit svou bolest a ponížení.

„*Vai domna*,“ začala Melisendra, která vešla do místnosti, „takto vás služebnictvo nemůže vidět. Dovolte mi prosím, abych se o vás postarala.“ Posadila se na postel vedle Carliny a něžně se dotkla její modřiny na tváři. „Věřte mi, že vím, jak vám je. Já byla *leroniska*, panna zaslíbená pro Vhled, a ani já jsem nedokázala odolat jeho kouzlům. Svým způsobem jsem se styděla mnohem víc než vy teď, protože já nebyla poražena, ale vzdala jsem se bez boje. A vidím, že vy jste se na rozdíl ode mne bránila veškerými svými silami; viděla jsem v jeho obličejí stopy vašich nehtů.“

Carlina začala bezmocně plakat. Melisendra ji k sobě přitáhla a pevně ji objala.

„Ale no, no... Klidně plačte, jestli chcete...“ mumlala a kolébala ji. „Chudáčku malý, vím, jak se cítíte, věřte mi. I mně takhle bylo, když jsem se probudila, a nebyl u mě nikdo, kdo by mě utěšil, moje sestra byla daleko ve Věži a já musela čelit rozzlobeným řečem paní Jerany. Ale no, no...“

Když se Carlina vyplakala, Melisendra jí šla do koupelny napustit vanu plnou horké vody a pomohla jí svléknout roztrhanou košilku.

„Dám ji spálit,“ řekla. „Jsem si jista, že ji už nikdy nebudete chtít nosit.“ Přidala k ní šaty, které jí Bard roztrhal. Umyla ji, jako by byla malé dítě, a podlitiny natřela hojivými mastmi. Pak ji nastrojila jako panenku a poslala pro jednu ze služebných.

„Přineste paní něco k jídlu,“ přikázala a když se tak stalo, začala Carlinu krmit lžičku po lžičce polévkou a nějakou kaší. Carlině se s pohmožděnou čelistí špatně jedlo, ale Melisendra ji ujistila, že ji zlomenou nemá.

Když služebné odnesly tác, Carlina na ni ustaraně pohlédla. „Myslím, že jim to musí připadat divné... jak se chovám a že jste tady vy...“

Melisendra se na ni jenom usmála: „Ale ne. Není nic divného na tom, když *barragana*, pečuje o manželku svého milence. A abych řekla pravdu, v této zemi se odehrává tolik nucených sňatků, že nejste jediná, kdo byl na svatební lůžko doveden násilím.“

Carlina se hořce pousmála: „To je pravda. Málem jsem na to zapomněla. Toto mě zřejmě učinilo Bardovou právoplatnou manželkou a teď musím jenom čekat, až mi na zápěstí navléknou *catenas* — jako bych byla nějaká děvka ze Suchého města! Kde je vůbec Bard?“

„Časně ráno někam odjel... Ani nevím kam, ale vypadal, jako by se střetl s rozlícenou Avarrou,“ dodala Melisendra tiše. „Nevím, co z toho všeho bude. Nejsem si jistá, jestli se vám bude kvůli politické situaci moci vůbec věnovat jako manželce. O takovýchto věcech moc nevím. Ale naprosto jasně vím, že už vás víckrát nezneužije. Jsem *leroniska*, a tak vím, že se v něm uvnitř něco odehrálo. Nemyslím, že by byl schopen ještě někdy nějakou ženu zneužít.“

„Jak se ke mně vůbec můžete chovat takhle přátelsky?“ zeptala se Carlina. „Když tady zůstanu jako jeho žena, vy budete jenom *barragana*.“

„Nikdy jsem nebyla víc, paní. Bardův otec by rád viděl, kdybychom se vzali, ale Bard o tom nechtěl ani slyšet. Byla jsem pro něj jenom něco jako hromosvod, když byl našťvaný na celý svět. Kdybych mu neporodila syna, vůbec nevím, kde bych skončila...“

„Takže vy,“ zašeptala Carlina, „jste také jeho oběť...“ Natáhla se a spontánně ji políbila. Skromně pak pravila: „Pod přísahou Avarrských kněžík jsem matkou, sestrou a dcerou všech žen...“

„...a pod jejím pláštěm jste moje sestra,“ dodala Melisendra. Carlina k ní překvapeně vzhledla.

„Tak vy jste taky jedna z nás?“

„Velice ráda bych jí byla,“ odvětila Melisendra a oči se jí naplnily slzami. „Ale znáte zákon, že žádná žena nesmí opustit světský život a uchýlit se na Ostrov ticha, pokud má malé dítě nebo stárnoucí rodiče, kteří potřebují její péči. Proto by mě nepřijali. Moje sestra je *leroniskou* v Neskajské věži, takže na našeho starého otce jsem tu zbyla jenom já, a navíc Erlendovi je teprve šest. Můj slib by nepřijaly. Navíc mi kdysi jeden *laranzu* řekl, že moje poslání je tady ve světě, i když nevěděl jaké nebo na jak dlouho. Ale matka Ellinen mě soukromě zasvětila, takže nejsem povinna dodržovat cudný život. Říkala, že se taky možná ještě jednoho dne vdám.“

„A vy přesto všechno... ještě toužíte po lásce nějakého muže?“ divila se Carlina. „Já... Já bych snad umřela, nesnesu pomyšlení, že by se mě ještě někdy nějaký muž dotkl, ať již z vášně nebo z lásky...“

Melisendra ji něžně pohladila po ruce. „To přejde, sestro. To přejde, bude-li Bohyně chtít. Nebo může být v její vůli, že jí budeš zase počestně sloužit, buď zpátky na ostrově nebo někde jinde. Všechny jsme pod jejím pláštěm.“ Zvedla černý kabát a zeptala se: „Mám vám ho nechat vyčistit?“

Carlina zašeptala: „Nevím, jestli si ho ještě zasloužím nosit...“

„Ale no tak!“ pokárala ji přísně Melisendra. „To snad ne! Copak si myslíte, že ona neví, jak statečně jste se bránila?“ Carlině se opět naplnily oči slzami. „To nevím. Měla jsem se bránit víc, mohla jsem ho nechat, aby mě zabil... Škoda, že jsem...“

„*Vai domna*, sestro,“ oslovila ji Melisendra něžně. „Podle mě je to rouhání, když si myslíte, že vás Bohyně nechápe. A když vás dokážu pochopit já, slabá žena, jak by to mohla nedokázat Velká matka?“

„Možná jsem byla na Ostrově ticha příliš dlouho,“ namítla Carlina a hlas se jí znovu zachvěl. „Úplně jsem zapomněla, jaký je tady svět. Je tu válka, že?“

„Dozvěděli jste se, že Hali bylo bombardováno a všichni tam — zemřeli?“

„Ano. Ale matka Ellinen nám zakázala na to myslet, protože sdílením jejich bolesti bychom jim nijak nepomohly...“

„I můj otec byl toho samého názoru. A my jsme na válečné stezce.“

„Ale Matka řekla, že se do rozdmýchávání válek nemáme plést, že naším úkolem je zabývat se věčnými věcmi, zrozením a smrtí, a že válka je mužská záležitost. Že vlastenectví, mužská hrdost a úspěch není naše věc, že ženy s tím nemají nic společného...“

Melisendra zaklela. „Promiňte mi, paní. Ale já s muži bojovala na poli a neměla jsem žádné zbraně, kromě svého hvězdného kamene a malé dýky, abych se mohla zabít, kdybych padla do rukou nepříteli. A sestry ze Sesterstva meče také bojují, přestože když padnou do zajetí, je pro ně trest mnohem přísnější než pro muže. Několik z nich to zakusilo na vlastní kůži právě před několika dny, když padla Serrais...“

„Avarrské kněžky mají za úkol především léčení. Možná bychom měly tyto sestry požádat, aby nás ochraňovaly. Aspoň my jim neublížíme...“ Zmlkla a po chvíli dodala: „Možná se matka Ellinen mylí, když říká, že bychom se neměly účastnit bitev kolem nás...“

„Já nejsem dozorce ničeho svědomí. Možná má každá žena svůj individuální vnitřní hlas, který ji nabádá k určitému poslání...“

Carlina se hoře zeptala: „Ale kde najdete muže, který vám to zaručí?“

Druhá žena neodpověděla.

Nikdo nedostal žádné znamení, co se stane v příštím okamžiku. Všichni, co přežili, se shodli na tom, že zprvu byl slyšet tichý bzukot a v následujícím okamžiku se ozvala ohlušující rána, země se jim otřásla pod nohama a oni se mimoděk chytli jeden druhého. Pak následoval výbuch za výbuchem.

„Erlende!“ vykřikla Melisendra a rychle přeběhla chodbu, na jejímž konci zakopla o stěnu, která se svalila třetí explozí. „Erlende! Paolo!“

Paul na Melisendru zavolal a zastihl ji u dveří jejich místností. Strhl ji k sobě a zatáhl do výklenku, kde se drželi pevně v objetí a tak přečkali další výbuch. Melisendra se k němu tiskla a v mysli hledala,

kde by mohl být Erlend. Díky bohům, byl ve stáji, kam se šel právě podívat na malá štěňátka. Paul ucítil její úlevu, když tam stála vedle něj a držela ho za obě ruce. Stále se ozývaly nové a nové rány, podlaha se houpala a bylo slyšet padající kamení z bortících se zdí.

„Pojď,“ řekl Paul rozhodným hlasem. „Musíme odsud vypadnout!“

„Lady Carlina!“

Rozběhla se zpátky a Paul ji následoval. Našli Carlinu, jak se choulí pod převráceným nábytkem. Paul ji vytáhl, zvedl do náručí a spěchal s ní po malém schodišti vedoucím do zahrady, kde prvně spatřil Melisendru se svým synem. Melisendra mu byla v patách. Když byli venku v bezpečí, postavil Carlinu zpátky na zem. Ve zmatku si ani nevšimla, kdo to je; teď, když se poněkud uklidnila, se zarazila.

„Ale vy... Vy nejste Bard, že ne?“

„Ne, paní. Ale já vás unesl z Ostrova ticha.“

„Jste mu moc podobný,“ pronesla. „To je zvláštní.“

Zvláštější, než by sis mohla myslet, napadlo Paula, ale nemohl jí nic říct, protože by mu stejně nevěřila. Mohla by vůbec pochopit jeho svět a svěrací kabínu? Koneckonců byl tento svět už za ním a člověk, kterým kdysi byl, je již mrtev a nedá se znovu probudit k životu. K čemu by bylo, kdyby jí to povídal?

Musí nějak Barda přesvědčit, že mu od něj nehrozí žádné nebezpečí. Možná by mohl teď, kdy se Bard nečekaně vydal na jakýsi podivínský výlet a celý hrad se potácí ve zmatcích, neboť byl napaden — možná čarodějnickými silami? —, možná by teď byl pravý čas, aby vzal Melisendru a uprchli spolu do pohoří Kilghardu a dál za Hellers. Když budou daleko v té divoké a neobjevené zemi, mohli by začít od začátku. Ale chtěla by Melisendra opustit svého syna?

„Podívejte! Dobrotiví bohové, *podívejte se!*“ vykřikla Melisendra, když se obrátila k budově, z níž právě prchli. Celé jedno křídlo hradu se zřítilo. V hrůze se přimkla k Paulovi a v mysli viděla...

Mladý obličej, stažený hrůzou. Zmračené tělo, jak se potácí na schodech. Starce spěchajícího do bezpečí, který pomáhá chromému dítěti... Jak jim pod nohama klouže schodiště a nad hlavami se roze-

vírá obloha... Svět se změnil v hromadu padající sutě, která je všechny pohřbila...

„Dom Rafael! Alaric!“ šeptala Melisendra v hrůze a začala plakat. „Ten starý muž byl ke mně vždycky tak milý... A chlapec... Měl chudáček tak těžký život, který takhle skončil...“

Carlina měla chladnou a nezúčastněnou tvář. „Je mi líto, že prožíváš takový smutek, Melisendo, ale uzurpátor trůnu Asturijců je mrtev. A kvůli tomu já nedokážu truchlit.“

Po všech zahradách a dvorcích hradu Asturijců pobíhali muži a ženy, dvořané i služebnictvo, šlechta i kuchařky a podomci, všichni kolem zmateně pobíhali a shlukovali se. S hrůzou hleděli na zbořené křídlo hradu. Právě když majordom začal vykřikovat, aby nikdo nechodil k polozbořené budově příliš blízko, ozvala se ještě jedna, závěrečná, exploze, která smetla poslední zbytky této části hradu. Zvedla se mračna prachu, a když se usadil, zavládlo všude hrobové ticho.

Do toho zaslechl Paul volání mistra Garetha: „Přežili někteří královi *Ieronisové*? Ke mně! Rychle! Musíme zjistit, kdo nás napadl.“

„Musím jít,“ řekla Melisendra a odspěchala dříve, než ji Paul stačil chytit za ruku a přimět k tomu, aby s ním v tom zmatku utekla pryč. Stál vedle Carliny a sledoval čaroděje, kteří tentokrát na sobě neměli svoje šedivé róby, ale byli oděni do téměř čehokoli od nočních úborů a županů, až po ručník opásaný kolem těla. Ten měl na sobě mladý Rory, jenž zcela zjevně právě vyšel z koupele. Sešli se pod rozkvetlými stromy v zahradě a kulhající mistr Gareth je shlukl kolem sebe. Dva nebo tři, kteří byli právě u domna Rafaela a u krále, chyběli, nicméně se kolem mistra Garetha kromě chlapce sešli ještě čtyři ženy a dva muži. Mistr Gareth jim něco tlumeně povídal, což Paul stojící opodál nezachytil. Vojáci se také shromáždili a snažili se držet obyvatele stranou od spadáných zdí. Paul se vydal směrem k nim — cože to povídal Bard, než odjel?

Než se vrátím, budeš generálem vojska Asturijců. Přišlo to jenom o něco dřív, to je celé.

Jeden z mužů k němu přistoupil a zasalutoval. „Pane, jistě si děláte starosti o svého syna. Ale je v pořádku, má ho na starosti jeden z

rotmistrů, protože jeho matka je se starým čarodějem a ostatními *leronisy*. Pojd'te, pane, ukažte se mu, ať ten chudák maličký ví, že má ještě mámu a tátu.“

Ano, to bude jedině fér. Spatřil bledého Erlenda, jak v náručí svírá štěně.

„Máma je v pořádku, Erlende, je tamhle s dědečkem,“ řekl mu voják. „Podívej, *chiyu*, pan generál tě k ní vezme!“

Erlend zvedl hlavu. „To není...“ A v jediném zběsilém okamžiku si Paul uvědomil, že už je po všem ještě dřív, než to vůbec stačilo začít, protože Erlend dodá *To není táta*, ale na zlomek sekundy se jejich oči střetly a on místo toho řekl: „To není hezké, jak se mnou mluvíte, Corusi, nejsem už malé dítě!“ Vrazil vojákovu do náručí štěně a oznámil mu: „Toho odved'te k mámě, ať mu dá napít! Musím jít k *leronisům*, několik jich zemřelo, potřebují každý hvězdný kámen!“

„To je ale číslo, pane generále!“ řekl voják. „Jako vlče! Prima kluk.“

Paul klidně a důstojně Erlendovi oznámil: „Nevím, jestli tě budou potřebovat, ale můžeš tam jít a zeptat se, jestli s něčím nechtejí pomoci.“

„Děkuji, pane.“ Erlend vzpřímeně kráčet po jeho boku, ale Paul cítil, že se celý chvěje. Natáhl ruku a v tom okamžiku mu ji chlapec sevřel svojí malou dlaní. Když zmizeli z doslechu, otázel se: „Kde je můj otec?“

„Dnes... Dnes ráno musel odjet.“ Po chvíli ještě dodal: „Bál jsem se, že by si mohli myslet, že je v nejhorším zbaběle opustil, a tak jsem se ozval, když se po něm sháněli a mysleli si, že jsem to já.“ Rozmýšlel přitom, proč se to namáhá vysvětlit šestiletému dítěti.

„Ano. Měl by být tady,“ namítl Erlend a v hlase mu zněl náznak výčitky. Paula prvně napadlo, jestli nebo kdy se Bard vůbec vrátí.

„Než odjížděl, prohlásil, že než se vrátí, budu tady generálem já.“ Erlend k němu zvědavě vzhlédl. „Viděl jsem ho, když odjížděl. Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet.“ Pak ztichl, aby po chvíli ještě dodal: „Musíte dělat, co vám nakázal.“

Paul chlapce, který odcházel pod strom k *leronisům*, zamyšleně sledoval. Carlina také stála na tom samém místě, kde ji zanechal. „To je Bardův syn?“ optala se.

„Ano, paní.“

„Vůbec mu není podobný. Spíš bych řekla, že je podobný Melisendře — aspoň vlasy a oči má po ní.“

„Měl bych se jít podívat, co dělají vojáci,“ rozpomněl se Paul na cestu, kam měl namířeno, než potkal Erlenda. Melisendra může být klidná, že má kluka u sebe, ale armáda bez vojevůdce je jako mraveniště, do nějž někdo kopl. Vyštěkl: „Nástup! Rotmistři, nástup, musíme prověřit, kdo zůstal pod sutinami! A kdo nás napadl. Nástup!“

Ozvaly se výkřiky: „To je Vlk! Generál je tu!“

Bylo ustaveno velení, muži nastoupili, i když někteří z nich chyběli, protože se právě nacházeli mimo službu, popíjeli ve vesnici nebo byli za ženami, pár jich také tvrdě spalo v kasárnách a divili se, co se to najednou děje. Nakonec však získali přece jenom jakousi představu, kdo tu je a kdo není přítomen.

Vypadalo to, že už bude klid. Žádné nové výbuchy se neozývaly, ani se nezdálo, že na ně někdo zaútočí. Paul přemýšlel, kdo by tak mohl tím nepřítelem být. Serrais se vzdal, Kovové vrchy nebyly dost silné, Hasturové přísahali na Dohodu, a přestože jejich vojsko bylo ještě na pochodu, zavázali se, že nepoužijí *laranové* zbraně. Přidali se snad Altonové či Aldaranové do války a Paulovi, který byl na Ostrově ticha, se to nedoneslo? Nebo to bylo maličké království Syrtis, o němž bylo známo, že vládne mocnými *laranovými* zbraněmi? *Leronisové*, kteří své myšlenky vysílali do okolí, nezískali dosud žádné informace. Paula napadlo, jestli přijali pomoc nabízenou od Erlenda. Později odpoledne se vydal s dvěma vojenskými techniky do nerozbořené části budovy, aby zjistili, co se zachovalo a co nikoli, a aby se přesvědčili, že všechny požáry, které mohly vzniknout, jsou uhašeny a svítlny pozhasínány. Spatřil, jak tam cílevědomě pobíhá Erlend, který mu zasalutoval a velice vážné mu oznámil, že ho *leronisové* přijali do práce a on jim nosí jídlo a víno, protože musí pracovat na odlehlém místě stranou od ostatních a přítomnost někoho bez telepatických schopností by je vyrušovala. Paul přemýšlel, jestli si to *leronisové* jenom vymysleli, aby udrželi chlapce v činnosti a využili jeho

energie, nebo jestli to byla skutečně pravda — koneckonců znělo to logicky.

Uvnitř hradu vládl chaos. Jedno křídlo a část hlavní budovy byly naprosto zničené, zatímco střed téměř vůbec netrpěl. Ať již útočil kdokoli, do přesného středu hradu se nestrefil. Paul prohledal sutiny a zjistil, že se tu nenacházejí žádné bomby. Musel proto souhlasit s hlavním vojenským technikem, který byl toho názoru, že hrad byl napaden *laranovými* zbraněmi.

„Ale jisti si nebudeme dřív, dokud sem nepřijde mistr Gareth, slečna Melisendra nebo slečna Lori, aby se o tom skutečně přesvědčili,“ pravil muž. „Oni dokážou vyhodnotit, jestli to byly *laranové* zbraně či nikoli. Ale teď mají spoustu práce jinde, a myslím, že důležité, protože velice nutně potřebujeme vědět, kdo nás to vlastně vůbec napadl a jak bychom jim to mohli opětovat! Mohli by kolem hradu natáhnout neviditelný obranný štít — nedivte se, pane, že o tom něco vím, moje sestra byla *leroniskou* v Hali, ale zahynula při bombardování. A můj otec zemřel před třiceti lety, když vyhořela Neskajská věž. Jednoho dne se snad konečně zbavíme všech těch *laranových* zbraní. Nic proti vaší dámě, pane, Melisendra je skvělá ženská, ale jsem toho názoru, že v armádě není pro ženy místo, a to ani mezi čaroději, a já bych byl nejspokojenější, kdyby se všechny války vedly meči a přímými zbraněmi, místo těchhle čarodějnických kousků.“

Paul sám sebe překvapil, když mu zcela upřímně přitakal: „I já! Věřte mi, člověče, že bych byl rád i já.“

„Ale dokud na nás budou útočit *laranovými* zbraněmi, myslím, že bychom se měli patřičně bránit. Co se týče ochranných *laranových* štítů, kterými neproniknou žádná kouzla, na tom nevidím nic špatného.“

„Promluvím o tom s nimi,“ odvětil Paul a muž dodal: „Udělejte to, generále. A jestliže nový král, ať už jím bude kdokoli, bude chtít podepsat tu Dohodu, řekněte mu, že celá armáda je pro!“

Carlina, opět zahalená do svého černého pláště, se pohybovala mezi těmi, kteří byli vytaženi z trosek a ještě žili. Pomáhala je ošetřovat a dohlížela na lékaře. Paul si všiml, že už její pouhá přítomnost trpící jakýmsi způsobem sama uklidňuje. „Podívejte, Avarská

kněžka ze svatého Ostrova ticha nás přišla ošetřovat!“ Ostatní léčitelé dělali, co bylo v jejich silách, ale kamkoli se hnula Carlina, doprovázelo ji pouze uctivé ticho. Nikdo nevěděl, a ani to nikoho nezajímalo, kdo je či kým byla, je-li to Ardrinova dcera princezna Carlina. Pro ně to byla Avarrská kněžka a těch několik kteří ji poznali, o tom nemluvili; a jestli o tom mluvili, stejně to nebylo slyšet.

Do večera se podařilo nastolit jakýs takýs pořádek. Zranění byli přesunuti do velké síně, kde o ně bylo dále pečováno. Carlina se kolem sebe překvapeně rozhlédla, neboť si uvědomila, že v této síni byla před osmi lety zasnoubena s Bardem a za následujícího půlroku zde vyslechla verdikt o jeho vyhnanství. Připadalo jí, jako by se to všechno odehrálo v jiném životě. Muselo to být v nějakém jiném životě.

Z ruin velkého schodiště na vzdáleném konci křídla bylo vytaženo rozdrčené tělo krále Alarica i domna Rafaela, který se zjevně pod sebou pokoušel skrýt jeho tělo. Položili je do starobylé kaple a dohlíželi na ně jejich sluhové, mezi nimi i starý Gwynn. Paul se dovnitř jít neodvážil. Věděl sice, že jeho nepřítomnost bude zaznamenána — respektive Bardova nepřítomnost —, ale neměl dost odvahy čelit bystrozraku starého Gwynna.

Přímo před kaplí ho zastihli dva z hlavních poradců.

„Generále! Musíme s vámi mluvit.“

„Právě teď, když...“ zadržel Paul dech a pak dodal: „... když ještě můj otec a bratr nejsou pohřbeni?“ Alarica nikdy neviděl a starého muže spatřil pouze jednou, když sem byl pomocí magie dopraven. Necítil žádný smutek a neodvážil se ho předstírat.

„Není čas,“ řekl dom Kendral z Vysokých hřebenů, o němž Paul věděl, že je to hlavní poradce království Asturijců. „Alaric Asturijský je mrtev a jeho poručník také. To je fakt. Valentin, Ardrinův syn, je ještě dítě a žádné hasturské loutky tu nemáme. Armáda je na vaší straně, pane, což je důležité. Vaši kandidaturu na krále Asturijců budeme všichni podporovat, Barde di Asturiene.“

Paul jenom zíral a vyhrkl: „Panebože!“

Bylo už samo o sobě podivné, že hlavní poradce království nabízí korunu Bardovi mac Fiannovi, který byl *nedestro* a vyhnanec, který byl Vlk z Kilghardu.

Bylo však nemyslitelné, aby byla nabídnuta Paulovi Harrellovi, exulantovi a rebelovi, odsouzenému zločinci a vrahovi! Uprchlíkovi ze svěřací kabiny!

„Čas je důležitý, pane. Jsme ve válce a vy víte, jak s armádou zacházet. Vojsko by za krále dítě nepřijalo, aspoň teď ne. A vy jste přece generál.“

Kde jenom sakra ten Bard je? problesklo Paulovi hlavou. Proč tu v tak kritickém okamžiku není?

„Musíme mít krále, pane. Jestli nás hodlají napadnout Hasturové, nedá se nic dělat! Viděli jsme, jak jste ráno dokázal zklidnit celé vojsko. Jste jediným králem, kterého lid přijme!“

Paulovi došlo, že nemůže odmítnout. Bard je pryč, nikdo neví kde a všichni si myslí, že to je on. Bard se však sám několikrát zmínil, že on králem být nechce. Paul byl ale přesvědčený, že kdyby tu Bard byl, určitě by se v této bezvýchodné situaci v ruinách hradu bez krále zachoval logicky a přijal by to.

„Myslím, že nemám na vybranou.“

„Přesně tak, pane. Nikdo jiný tu není, vždyť to sám vidíte.“ Lord Kenral zaváhal. „Ještě jedna věc, pane. Kdysi jste byl zasnouben s mladší dcerou Ardrina, ale jeho rod nyní zrovna není nějak na výsluní. Aspoň od chvíle, kdy královna Ariel odsud uprchla. Musíte ustanovit dědice, a protože nemáte žádného žijícího bratra, budete jím muset ustanovit svého syna. Všichni vědí, kdo je jeho matkou; bylo by vhodné, kdybyste se se slečnou MacAranovou oženil — chci říct s madam Melisendrou, promiňte prosím, *vai domne*. Armádě by se to líbilo.“

A tak byl ve světle svítlen ve starobylém sále neponičeného křídla hradu Paul Harrell, rebel a zločinec odsouzený do svěřací kabiny, korunován králem a oženil se s *leroniskou* Melisendrou MacAranovou. Když jim mistr Gareth spojoval ruce rituálním náramkem a říkal: „Buďte navždy jedním,“ probíhaly mu hlavo dvě myšlenky.

Jedna byla vděk za to, že je Erlend v posteli.

A ta druhá se týkala toho, kde sakra vězí ten Bard di Asturien a jak se bude cítit, až zjistí, že se mu jeho dvojník zmocnil trůnu. A opatřil mu královnu!

8. KAPITOLA

Varzilovi zabralo skoro celý den, než za sebe našel náhradu, která by ho byla v Neskajské věži schopna zastoupit, takže k Asturijcům vyrazili až druhého dne ráno. Melora, která si nechala osedlat svého oslíka, se smíchem Barda varovala, že není o moc lepší jezdec, než byla před lety na té jejich první společné akci. Když ji viděl, měl pořád pocit, že na něm vypadá jako pytel brambor. Zvláštní, Melisendra jezdila elegantně a dobře. Čím to je, že v případě Melisendry měl zájem jedině o její tělo, zatímco tato žena pro něj znamená tolik?

Možná jednoho dne dozraju k tomu, že budu mít Melisendru rád. Ale zatím, kdykoli na ni pohlédnu, mě naplní takový pocit viny, že to nemohu vydržet. Byl jsem k ní tak krutý...

Zničil jsem každého, koho jsem měl rád. I svůj vlastní život jsem zničil. A zemřít nemohu, protože tady ještě musím něco udělat. Bard projížděl nádhernou podzimní krajinou pohoří Kilghard, ale zrak měl obrácený dovnitř na neúrodnou a pustou krajinu svojí duše a v ústech mu ulpívala chuť popela.

Musí mezi Asturijci nějak nastolit pořádek. Musí vyhrát válku, nebo přinejmenším nastolit příměří. Mezi Hastury ani kýmkoli jiným již není příliš chuti k válčení poté, co byla zpustošena Hali. Dostal se na pár chvil do kontaktu s Varzilovou, Mirellinou a Melořinou myslí, právě když se bavili o vypálení Hali. Udělalo se mu zle, když na takový útok pomyslel, na to, jak na Venezské pohoří sedá kostní prach a je vypalováno lepivým ohněm, a jak tam umírají vyčerpané děti s řídnoucí krví... To není válka! To je spíš nějaká noční můra. Bard se rozhodl, že s konečnou platností ze svých služeb propustí všechny *leronisy* a čaroděje. A jestli jeho otec nebude s Dohodou souhlasit, bude si muset najít někoho jiného, kdo bude jeho vojskům velet. On, Bard, si dřív na svoji kaši vydělával jako námezdní voják, jako vyhnanec. Může to přece dělat zas.

Napadlo ho, že jestliže jeho otec bude trvat na tom, že se ostatní království musí dobýt a celý tento kraj být pod vládou Asturijců, může to pro něj udělat Paul.

Paul... Paul je stejně nemilosrdný jako já. Tedy jako jsem byl, než... Bohové nad námi, od té doby uplynula jenom jedna jediná noc? Ztratil jsem ponětí o čase. Zdá se mi, jako by ten muž žil před dávnými stoletími...

Paul nedokáže vidět hrůzy laranového válčení, on je vůči hrůzám, které se odehrávají uvnitř lidského mozku, myslí a duše imunní...

Náhle si uvědomil, že je připraven Paula zabít. Ne proto, jak si při jejich prvním výjezdu myslel, že by jeho temné dvojče mohlo ohrozit jeho postavení a moc, ale proto, že Paul je naprosto stejný muž, jakým byl ještě před několika dny i on. Chtěl nyní svůj lid ochránit před tyranskou vládou nemilosrdného a krutého muže, kterým sám byl. Melisendru to dozajista zarmoutí a bude ji to bolet; mohl by zkusit Paula nějak přesvědčit, aby se toho vzdal. Jenže Paul neprožil to, co prožil on, a nemá tedy důvod, proč by se svého postavení chtěl vzdát. Paul byl schopen — stejně jako ještě nedávno toho byl schopen Bard — převálcovat úplně všechno, i Melisendru, jenom aby dosáhl určitého postavení a moci.

Jistě to nevím. Možná se v Paulovi mýlím, jako jsem se mýlil v každém a ve všem kolem mě. Možná to pochopí. Ale pokud ne, tak přestože bych už nikdy Melisendře nechtěl ublížit, budu mu muset nějakým způsobem zabránit páchat další zlo. Všichni se musí dozvědět, že to je podvodník. Neměl jsem v jeho rukách nechávat celou armádu, může napáchat nenapravitelné škody.

Pak si uvědomil, že se vmísil — respektive že jeho otec se vmísil — do jeho života naprosto bezpředmětně, a že to, co mu provede Paul na oplátku, si jenom zaslouží. Do vědomí se mu vrátila stará myšlenka, která v něm od chvíle, kdy prvně pohlédl do tváře svému dvojníkovi, stále dřímala:

...Jednou nastane den, kdy ho budu muset zabít, nebo on zabije mě...

Od Neskaje jeli směrem na západ, ale když se cesta k Asturijcům obrátila na sever, Varzil zadumaně pravil, že na nějakou dobu budou muset cestu opustit a pokračovat směrem západním.

„Melora je stále ještě ve fertilním věku a ty Barde také. Tato země je zamořená; každé dítě, které by se komukoli z vás narodilo, by bylo postižené už na buněčné úrovni. Nejsem si ostatně ani po-

řádně jist, jestli totéž nečeká celou Neskaju, protože o působení té látky toho ještě moc nevíme. S tím se nedá nic dělat, ale vás dva nechci zbytečně vystavovat silnějším dávkám. V mém věku už na tom tolik nezáleží, ale vy dva jednoho dne ještě možná budete chtít mít děti — tedy chci říct, že každý z vás možná bude chtít mít s někým děti,“ dodal. Pak se zasmál a rozhodil ruce, jako by říkal *Tak jsem to vůbec nemyslel...* Ale Bard, který právě v ranním slunci pohlédl na Meloru, na její tváři spatřil tak milý úsměv, který celé jeho nitro, obsazené smrtí, dokázal prohrát. Nikdy v životě se mu ještě nestalo, že by se na něj nějaká žena takto podívala a usmála se.

...já toho Barda nikdy nedokážu přestat milovat...

Ještě ho stále milovala. Nebylo to snadné. Přinutil Carlinu násilím, aby se stala jeho ženou, neboť zákon praví, že pokud se zasnuby naplní, automaticky dochází k svazku manželskému. Carlina by dozajista byla nesmírně ráda, kdyby se ho mohla zbavit, a z Neskajské leronisky by svoji *barraganu* udělat nemohl. Takže jí toho nemá moc co nabídnout. Možná však by se jim mohlo podařit najít nějaké důstojné řešení.

Zvláštní. Celé ty roky snil o tom, jak se Carliny zmocní, a teď když se tak stalo, zase přemýšlí o tom, jak by se jí zbavil. V horách se říká: *Dávej pozor na to, oč prosíš bohy, mohou tě vyslyšet!*

Napadlo ho, že největší ironie toho všeho, ta úplně nejhorší katastrofa, kterou si odkázal představit, by mohla nastat, kdyby ho Carlina začala opravdu milovat. Vždycky totiž cítil, že se tak musí stát, pokud se jí jednou zmocní. Nemůže jí vrátit, co jí sebral, stejně tak jako nemůže odčinit to, co provedl Melisendře tím, že jí vzal panenství a možnost rozvinout Vhled. Ale musí učinit, co bude v jeho silách. Jestliže Melisendra chce Paula, má ho mít i když možná později zjistí, že není o nic lepší než Bard.

Nebo snad ano? O Paulovi toho nevěděl o nic víc, než věděl sám o sobě. On a Paul byli ve svém jádru naprosto stejní. Paul je prostě mužem, kterým on mohl být, nic víc. Ale možná jsou mezi nimi rozdíly, které on vůbec netuší.

Dlouhá objížďka zdevastované země zabrala spoustu času. Slunce už se v odpoledni nacylovalo, když tu náhle Melora zděšeně vykřikla. Varzil zastavil koně a stáhl obličej. Vypadala, jako když

naslouchá zvukům, které normální lidské ucho neslyší. Natáhl se ze sedla a chytil Barda instinktivně za ruku, jako by měl pocit, že potřebuje útěchu.

„*Alaric!*“ zašeptal šokovaně Bard a někde hluboko v mysli na okamžik zahlédl poslední Alaricův pohled, jak se na něj řítí střecha a otvírá se nad ním obloha, jak zoufale hledá ochranu u otce a pak už viděl jen milosrdnou tmou.

Můj bratr! Milostiví bohové! Můj bratr, můj jediný bratr!

Nevykřikl nahlas, jenom si myslel, že vykřikl. Varzil k němu napřáhl náruč a Bard nechal hlavu spadnout na jeho rameno. Celý se chvěl a jeho bolest byla tak hluboká, že se ani nedokázala proměnit v slzy.

„Je mi to líto,“ řekl Varzil tlumeným hlasem. „Byl jako můj vlastní syn, staral jsem se o něj po celou dobu jeho těžké nemoci.“

Bard poznal, že Varzilův žal je stejně velký jako jeho. „On vás měl moc rád, *vai domne*, říkal mi to. Proto... Proto vám dokážu věřit.“

Varzilovy oči se naplnily slzami. I Melora plakala. „Neříkej mi *vai domne*, Barde,“ řekl Varzil. „Jsem tvůj přítel, stejně jako jsem byl jeho přítelem...“ A Bard si se slzami v očích uvědomil, že vlastně nikdy neměl přítele, druhá, někoho, kdo by se mu vyrovnal. Aspoň ne od chvíle, kdy zemřel Beltran... Sevřelo se mu hrdlo. Teď nesmí brečet, jinak by musel vyplakat všechny slzy, které se v něm nahromadily od chvíle, kdy Beltrana probodl vlastním mečem, kdy se loučil s Geremym, kterého celoživotně zmrzačil. Ale nakonec ho přece jenom objal a začal naříkat...

Aldonesi! Pane světla! I Geremy mě měl rád a já tomu nevěřil, nedokázal jsem to přijmout, naopak jsem ho od sebe odehnal...

Napřímil se v sedle, vyrovnal rysy obličeje a pohlédl na staršího muže.

„Musím tam jet a zjistit, co se u nás doma stalo, příteli... Nemusíte jet stejným tempem, jaké nasadím já, protože já se domů musím dostat co nejrychleji, budou mě potřebovat. Jeďte za mnou. Melora není nijak zvlášť dobrým jezdcem a ty... ty už nejsi nejmladší.“

Varzil odpověděl s vážnou tváří: „Udřímé tvoje tempo. Nás takové mohou potřebovat. Myslím, že nejlepší bude, když se vrátíme na

hlavní cestu.“ Pobídl koně. „Tady přejedeme pole a za hodinku jsme na cestě.“

„Ale můj oslík vašim koním nebude stačit,“ namítla Melora. „Musíme zastavit u prvního hostince, kde budou mít koně, a já ho vyměním. Udržím s vámi krok, když budu muset.“

Varzil chtěl protestovat, ale pohlédl na její napjatou tvář a neřekl nic. Bard přemýšlel, jakou informaci, které se jemu nedostalo, si mohli vyměnit. Varzil jenom pravil: „Je to na tobě, Meloro. Dělej, co cítíš, že musíš udělat.“ A pustili se přes pole.

Během hodiny se jim podařilo vyměnit Melořina oslíka, nechat ho v péči hostinského a sehnat jí osedlaného koně s dámským sedlem. Když se potom plným tryskem vydali k hradu Asturijců, Bardovi se hlavou honily chmurné obrazy. Bylo mu jedno, jestli to bylo díky jeho právě probuzenému *laranu* nebo jestli se napojil na Varzilovy a Melořiny myšlenky, protože na tom vůbec nezáleželo. Všude byly ruiny a po celém hradě Asturijců vládl chaos. *Podobně jako nad celým tímto krajem, nad všemi Sty královstvími...*

Tento laranový boj musí být nějak zastaven, nebo tu brzy nebude co dobývat, ani tu nezůstane kus půdy, na níž by mohli vítězové žít. Tady by pomohla opravdu už jenom Dohoda. Bard si nebyl jist, zdali jsou tyto myšlenky Varzilovy a nebo jeho vlastní.

Má pravdu. Ano, má pravdu. Já to dřív neviděl a nechápal, ale teď vím, že má naprostou pravdu.

„Byl bych rád, kdyby ses stal králem,“ pronesl do pochmurného ticha a Varzil zakroutil hlavou.

„Mně vládnutí nic neříká. Bylo by to pro mě příliš velké pokušení vědět, že mohu dát všechno do pořádku jediným slovem. Carolin z Thendary není pyšný ani přespříliš ambiciózní a nevádí mu, když jeho zemi vládnou jeho poradci. On byl na krále vyškolen, což znamená, že ví, že sám nevládne, ale že ostatním lidem slouží. Dobrý král nemůže být dobrým vojákem nebo skutečně kvalitním státníkem; musí se spokojit s tím, že vybere ty správné lidi za své vojévůdce a za své poradce a že mu postačí pouze formální znaky vládce. Příliš bych se do všeho pletl, kdybych byl král,“ řekl s úsměvem. „Jako správce Neskaje mám víc moci, než je pro mě dobré. V dnešních dobách je to možná důležité, ale také to může být znamení, že

začínám stárnout. Věřím, že nastane doba, kdy správce Věže nebude mít takovou moc. Proto bych rád poslal Mirellu do Arillinu.“

„Ženu?“ otázala se udiveně Melora. „Copak má žena dost síly na to, aby se stala správcem?“

„Samozřejmě, má tolik síly jako každá *emmasca*, a navíc potřebujeme spíš než fyzickou sílu a bojovou zdatnost sílu vůle a mysli... Ženy se navíc mnohem méně vměšují do politiky, vědí, co je skutečné a co Věže potřebují. Přestože nejsou tak silné jako muži, aby vládly, jsou mnohem lepšími poradci...“ Varzil zamyšleně ztichl a Melora ani Bard se jeho myšlenky neodvážili rušit.

Den se začal nachylovat a na obloze se objevily tmavé mraky, které zastíňovaly obzor. Při západu slunce, které však bylo za mraky, se zastavili, aby trochu pojedli. Museli se zahalit do plášťů, protože by mohlo začít pršet nebo dokonce padat sníh. Postupně se však začalo vyjasňovat a na temně fialové obloze vyšly tři měsíce dorůstající do úplňku: nazelenalá tvář Idrielu, modrozelená Kyrrdise a perleťový disk Mirmalloru. Malý srpek Lirielu se volně vznášel nad horizontem. V měsíčním světle bylo dobře vidět na cestu, a když vyjeli na vrchol kopce, zahlédli dole pod sebou temnou masu, která byla hradem Asturijců.

Ruiny. Chaos. Smrt...

„Není to tak zlé,“ zašeptala Melora.

„Vidím světla, bratře,“ řekl Varzil. „Ta světla se hýbou a vidím také nepoškozené části budovy. Není to tak špatné, promiň příteli, vím, že jsi utrpěl strašné ztráty, ale tvůj domov neleží celý v ruinách, jak ses obával. Všechno ještě není ztraceno.“

Ale můj otec. A Alaric. Nejde jenom o to, že jsem ztratil své milované příbuzné, ale že v celém hradě vládne naprostý chaos. A co moji muži, moje vojsko, já tam nejsem, abych jim velel!

Řekl jsem Paulovi, že do mého návratu bude generálem; ale co on ví o tom, jak má mým mužům vládnout? Naučil jsem ho, jak si získat autoritu. Ale co ví o odpovědnosti, o péči o vojáky, kteří u svého vojevůdce hledají oporu, naději, směr a životně důležité potřeby? Pozná, jestli jim nic nechybí? Bard si uvědomil, že v jeho životě, kde ho jen málo lidí milovalo a on jich také málo miloval, měl svoje muže skutečně rád a oni jeho. A on je zanechal v rukou cizího člověka, právě v okamžiku, který byl tak významný!

Jeho otec v armádě viděl prostředek k dobývání a k uspokojení jeho vlastních ambicí, ale teď, když je mrtev, co se s jeho armádou stane, jak se Bardovi podaří udržet disciplínu? Když přijížděli k hradu, ještě nevěděli, kolik toho bylo zbořeno, a Bard přemýšlel, co bude s armádou. Vrací se na otcův majetek, protože žádný jiný dědic tu není, když otec po sobě nezanechal žádného legitimního syna. Erlen-da musí neprodleně přijmout za svého, pro případ, že by zahynul dřív, než by stačil zplodit dalšího potomka. Ale co jeho muži? Kdo bude vládnout Asturijcům, a co si vládce počne s chaosem, který tu zbyl, s těmi troskami, jež zdědí?

Musí počkat, kolik toho zůstalo, zatím nemůže dělat nic víc.

Nebylo to tak strašné, jak se obával. Jedno křídlo, osvětlené září měsíců, leželo v troskách. Světla se pohybovala proto, že vojáci stále ještě hledali v sutinách, nejsou-li tam živí. Hlavní část budovy a západní křídlo byly nedotčené a pyšně se vypínaly v měsíčním světle. Když projeli branami, Bard s úlevou shledal, že tu nepřevládá chaos, neboť jeden z jeho vojáků zvolal silným a rozhodným hlasem:

„Kdo tam? Stůjte a řekněte, kdo jste, přátelé či nepřátelé?“

Bard už už chtěl vykřiknout svoje jméno — muž by ho jistě poznal po hlase —, ale správce Neskajské věže ho předběhl. Hlas měl jistý a pevný.

„Varzil Neskajský a *leroniska* z jeho Věže, Melora MacAranová.“

„A Bard mac Fianna, generál Asturijců,“ dodal přísným hlasem Bard.

Muž uctivě zvolal: „Dom Varzil! Pojd'te dál, pane, jste vítán, a vaše *leroniska* taktéž, má tady otce! Ale jistě prominete, pane, tento muž, co vás doprovází, není náš generál, naletěl jste s odpuštěním nějakému podvodníkovi.“

„Nesmysl,“ opáčil Varzil netrpělivě. „Myslíte, že správce Neskajské věže neví, s kým hovoří?“

„Nevím, kdo to je, *domne* Varzile, ale jsem si jist, že generál to není. Protože náš pan generál je tady uvnitř hradu s námi.“

Bard se ostře ozval: „Posvit' si pořádně! Copak mě nepoznáváš, Murachu? Ten muž, co je tu s vámi, je můj pobočník Harryll!“

Muž znejistěl a pozvedl svítilnu. „Pane, ať už jste kdokoli, jste mu velice podobný, i hlas máte jako on... Ale vy generál být nemůže-

te. Já... on už není jenom generálem, on se stal i králem! Dnes večer jsem byl ve službě a viděl jsem jeho korunovaci i to, jak se oženil!“

Bard ztratil řeč a nezmohl se na víc, než že na muže jenom tupě zíral.

Varzil tiše pravil: „Ujišťuji vás, že tento muž vedle mě je Bard mac Fianna Asturijský, syn domna Rafaela a bratra bývalého krále.“

Voják vypadal zmateně, těkal pohledem z Varzila na Barda a v ruce se mu chvěla svítilna.

„Konal jsem jenom svoji povinnost, pane. Je mým úkolem ujistit se, kdo k nám přijíždí. I kdybyste byl král, tak to musím udělat, pane.“

Bard se obrátil na Varzila: „Nikdy jsem netrestal vojáka za to, že konal svoji povinnost. To, kdo jsem, můžeme vyřídít zítra. Teď se nehádejme. Jsou tady lidé, kteří mě neomylně a zaručeně poznají. Jestliže jsem si vzal lady Carlinu...“

Strážce zakroutil hlavou. „O lady Carlině nevím nic, pane. Mám pocit, že již před několika lety odešla ze dvora a je někde ve Věži nebo v domě kněžek či v něčem takovém. Královnin otec, Gareth MacAran je ve Velké síni a ošetřuje zraněné, které vykopali z ruin. Jestli jste *leroniska*, paní, jste tady více než vítaná...“

Bard se hořce pousmál. Takže přijel do hradu Asturijců, aby se dozvěděl, že je král a že se oženil a že musí zůstat za vraty jako podvodník. Nu, sám řekl Paulovi, aby ho tady do jeho návratu plně zastupoval, a jak se zdá, ten se toho zhostil poměrně důkladně.

„Za tohoto muže se zaručuju,“ pravil Varzil pevným hlasem. „O jeho identitě se můžeme přesvědčit zítra. Ale teď musíme dovnitř, mohou nás tam potřebovat.“

„Ano, pustím ho jako váš doprovod, pane Varzile,“ odvětil Murach uctivě. Konečně směli projet branou a ustájit koně v zachovalých stájích.

Velká síň byla přeplněná zraněnými muži i ženami, které byly za zástěnou. Sloužila jako nemocnice pro ty, kteří byli při zhroucení východního křídla nebo při hledání těl zranění. Mistr Gareth se přivítal s Varzilem s úctou, která však v sobě neskrývala žádnou poníženost, nýbrž spíše kolegiální.

„Jsme rádi, že jste nám přišli pomoci. Tolik lidí je tady zraněných a umírá...“

„Co se tu stalo?“ zeptal se Varzil.

„Pokud víme, napadli nás Aldaranové. Zítra generál — tedy náš král — rozhodne, co bude třeba udělat. Mohli by být tak někde u Kadarinu, kde by se nám je mohlo podařit zastavit, ale pro jistotu jsme stejně hrad zašítili *laranem*. Takže už na nás takto nebudou moci zaútočit, ale pochopitelně štít neudržíme dlouho; zaobírají se tím čtyři lidé a jeden chlapec. Já se teď musím starat o raněné. Ty, Meloro, by ses mohla jít podívat na zraněné ženy, jestli něco nepotřebují. Jak je v takovýchto zmatcích obvyklé, rozhodly se dvě nebo tři ženy, jedna dvořanka a jedna pomocnice v kuchyni — ano, a ještě jedna vojenská prادلena —, že budou právě teď rodit, takže tam je práce víc, než může jedna porodní bába zastat. Pochválena budiž Avarra, právě tu je — bůhví, kde se tady najednou zničehonic vzala — jedna Avarrská kněžka, která o ně pečuje. Ale jsou tam také ženy zraněné při hroucení budovy, takže jestli bys mohla jít pomoci léčitelkám, Meloro...“

„Samozřejmě,“ odpověděla Melora a odebrala se na druhý konec síně. Po chvilkovém zaváhání se Bard pustil za ní. Carlina je tady, a jako Avarrská kněžka! Kdyby byl korunován králem této země, mohla by být královnou...

Našel ji, jak se sklání nad ženou se zavázanou rukou i nohou a s obvazem přes oko a přes půl hlavy. Nejdřív spatřila Meloru a krátce se jí optala: „Jsi léčitelka, ale víš také něco o porodnictví? Jedna z žen již rodila, tu mohu přenechat pomocnicím, ale tato žena umírá, a je tu ještě jedna, které je přes třicet a čeká první dítě a pak další mladá prvoroďka...“

„Nejsem porodní bába, ale jsem žena a něco o léčení vím,“ odpověděla Melora a Carlina vzhlédla, aby se na ni lépe podívala.

„Melisendro...“ začala, ale pak se zastavila. „Ne, ty nejsi ona, a ani její povahu nemáš. Jsi určitě její sestra, *leroniska*. Teď není čas na vyptávání se, jak ses tady vzala, ale ve jménu Avarry mi prosím tě pomoz s těmi raněnými!“

„Mileráda,“ odvětila Melora. „Kde jsou ty ženy s porodními bolestmi?“

„Odesli jsme je támhle do té místnosti, dřív to bývala králova pracovna... Za chvíli za tebou přijdu.“ Opět se sklonila nad umírající ženou, přiložila jí ruku na čelo a zakroutila hlavou.

„Ta už se neprobudí,“ pravila a odcházela do místnosti, kam poslala Meloru. Bard ji však lehce zachytil za rukáv.

„Charlie,“ oslovil ji.

Prudce sebou šklubla; pak v jeho hlase rozeznala, že jí nechce nijak ublížit, uklidnila se a pravila: „Barde, nečekala jsem, že tě tady uvidím...”

Všiml si, že má na tváři tmavou podlitinu. *Milostivá Avarro, tak tohle jsem jí udělal já...* Neměl však čas ani na to, aby se styděl, ani aby se litoval. Dokonce i odprošení Carliny může počkat. Na jeho zemi zaútočili Aldaranové a chtějí se jí zmocnit.

„Co je to za nesmysl, že jsem byl dnes večer korunován a že jsem se s někým oženil?“

„Korunován, oženěn? Nevím, Barde. Byla jsem celý den tady, hned od chvíle, kdy se zřítilo východní křídlo hradu, a starala se o nemocné a zraněné. Na nic jiného jsem neměla čas, jenom jsem zhltila kus chleba a sýra...”

„Copak tu není nikdo jiný, kdo by to mohl za tebe udělat, Charlie? Vypadáš tak unaveně...”

„Ale ne, jsem na to zvyklá, to je úděl kněžek...” Pousmála se. „I když tomu nebudeš chtít, Barde, věřit, já kněžka jsem. Uvědomila jsem si, že jsem asi byla zavřená příliš dlouho a že víc je kněžek potřeba tady ve světě než na Svatém ostrově.”

„Melisendra... Ona...”

„Byla se mnou ve chvíli, kdy se křídlo zřítilo. I tvůj syn je v pořádku, jak jsem se doslechla. Celý den byl s mistrem Garethem. Ale, Barde, já teď na tebe opravdu nemám čas, tady umírají ženy. A muži také... Víš, že bylo zraněno přes sto lidí a dvanáct z nich již zemřelo? Zítřka budeme potřebovat celý regiment vojáků, aby kopal hroby, a taky někoho, kdo by dal vědět jejich rodinám... Barde, mohl bys poslat někoho na Svatý ostrov, aby poprosil kněžky, jestli by mi mohly přijít pomoci s raněnými a umírajícími? Kdybys tam poslal spěšné jezdce, mohli by tu být za svítání zpátky...”

„To určitě udělám,“ odpověděl Bard. „Ale budou vůbec ochotny nějakého muže vyslechnout, budou chtít přijít?“

„Kvůli králi Asturijců patrně ne, ale kvůli mně ano, když jim vyřídí, že je o to žádá sestra Liriel...“

„Ale, Carlie, vždyť ten muž se sotva dostane na břeh jezera, všude je střeží jejich zlé čarodějné síly...“ Náhle se zarazil. Ty čarodějné síly nejsou zlé, jenom je ochraňují. „Žádný muž nepronikne ochranným štítem, který kolem sebe rozprostřely, aniž by nezemřel hrůzou.“

„Muž možná, ale žena by se tam dostat mohla,“ odvětila Carlina. „Barde, máš v armádě nějaké sestry meče? Ty také jsou pod ochranou Avarry.“

„Myslím, že mě všechny opustily, Carlino. Ale zkusím se zeptat rotmistrů, někdo z nich by to vědět mohl.“

„Pak tam tedy pošli nějakou ženu ze Sesterstva. Popros ji, ať tam zajede a vyřídí ode mne vzkaz, ony přijdou...“

Bard chtěl namítnout, že ve svém vojsku nikoho prosit nebude, protože zákon nařizuje ho beze slova poslechnout, ale pak se zarazil. Když dokáže poprosit Carlina, dokáže to i on. „Okamžitě někoho vyšlu, paní,“ řekl a odkráčel. Carlina za ním dlouho hleděla a cítila, že se odehrálo něco prapodivného, a to nejen v království Asturijců, ale i v samotném Bardovi.

Bard zamyšleně zamířil ke stájím a ulevilo se mu, že Carlina nevyužila příležitosti a nevynadala mu. Mohla by mu udělat scénu, kdyby chtěla, měla na to plné právo. Zneužil ji. Ale tato velká tragédie smazala veškeré menší osobní nesváry.

Jeden z jeho rotmistrů mu pravil, že zajatkyně a žoldnéřky už odjely, nicméně jedna byla natolik nemocná, že tu musela zůstat a spolu s ní jedna sestra, která se o ni stará. Bydlí v malém stanu poblíž ubytoven vojenských prostitutek a pradlen přímo za kasárnami. Bard se mu chystal přikázat, ať tam doběhne a řekne jí, aby se neprodleně vydala na Svatý ostrov, že tam pošle někoho, kdo se o její přítelkyni postará. Vzápětí si však uvědomil, že chce nezvyklou službu od někoho, komu odepřel řádnou ochranu. Raději by tam měl jít sám.

Asi dvakrát nebo třikrát se ve vojenském táboře ztratil, než konečně našel místo, kde byly ubytované vojenské prostitutky.

Tady ve vojenském prostředí i uprostřed začínající katastrofy se zdálo, že všechno probíhá jako obvykle. Muže, kteří nebyli nijak vážně zraněni, ošetřovali jejich druhové a k pomoci donutili i některé ženy. Ty se na Barda široce usmívaly a on si uvědomil, že ho nepoznaly. Připomnělo mu to dny, kdy sloužil jako žoldák, a připomnělo mu to Lillu se synem, který byl patrně také jeho. Lille jako ostatním ženám tolik neublížil, možná jenom proto, že od něj moc neočekávala ani nepotřebovala, kromě trochy peněz, co si ušetřil ze žoldácké mzdy. Nedala mu šanci ublížit jí, a tak jí ani ublížit nemohl.

Ano, zranil jsem mnoho žen. Ale ony na tom měly také svůj podíl. Žily tak, aby je muži mohli zničit... Svým způsobem nenesl větší vinu než jakýkoli jiný muž v tomto světě. Copak je snad vinen celý svět?

„Tak co, kapitáne,“ řekla jedna z prostitutek, „přišel jste si sem trochu užít?“

Zakroutil hlavou. Zcela zjevně jeho hodnotu nepoznala, domnívala se, že je obyčejný voják, a titul kapitána, který mu přidělila, byla jenom lichotka, nic víc. „Dneska ne, děvče, mám na práci mnohem důležitější věci. Můžeš mi říct, kde jsou ubytovány sestry meče?“

„Od těch se žádného potěšení nedočkáte, pane, ty vám místo polibků nabídnou ránu dýkou. A Generál povídal, že kdo se s nimi zaplete, čeká ho krutý trest.“

Bard se chápavě usmál a pravil: „Věř tomu nebo ne, ale muž občas myslí i na něco jiného.“

Dívka se neurazila. „Mám pro jednu z nich vzkaz od...“ Zaváhal a pak dodal: „...jedné leronisky, která pracuje v polní nemocnici. A kdybys měla zájem, je tam práce pro každého.“

Dívala se na kamínky pod svýma nohama: „A co by se ode mě očekávalo, kdybych pomáhala leronisce?“

„Mohla bys třeba nosit vodu, obvazy a krmit zraněné, kteří se nedokáží posadit. Proč to nezkusíš?“

„Máte pravdu, kapitáne, vyvalovat se se zraněnými nemá smysl,“ řekla dívka. „Myslím, že by se nás tam uplatnila spousta. Půjdu se tam podívat. A jestli chcete ty sestry, jsou támhle ve stanu, ale nedělejte si moc velké naděje — jedna je tak zraněná, že nemůže ani sedět, a její přítelkyně o ni pečuje. Muži se do ní pustili dřív, než dal generál rozkazy, a s nimi to není jako s... Jako s ženskou, která je jako já, pane, ona

na to nebyla zvyklá... A oni ji pěkně zranili.“ Zle se zamračila. „Takové muže by měl stihnout mnohem větší trest než jenom bičování!“

Milostiplná Avarro! Barda opět zaplavil starý pocit viny a studu. K ženině překvapení pronesl: „Máš naprostou pravdu,“ a odebral se k určenému stanu. Moc se mu do toho nechťelo. Ty ženy uvnitř po tom, co všechno musely zakusit, nejdřív muže jistě napadnou a ptát se budou až potom. Tiše zvenčí zavolal: „*Mestra...*“

Ve vchodu do stanu se objevila žena, vylezla ven a postavila se. Měla na sobě šarlatovou tuniku Sesterstva z rudé kůže dlouhou po kolena a vpředu s rozparkem, aby mohla jezdit na koni. Nakrátko ostříhané vlasy měla celé rozčuchané. „Nehulákejte tady laskavě, ano?“ křikla. „Mé sestře je velice zle!“ Byla hubená a vysoká a u pasu měla dýku. V uchu se jí blýskala zlatá náušnice.

„Je mi líto, že je zraněná,“ začal Bard. „Ale přináším vzkaz od *leronisky* z polní nemocnice. Potřebuji někoho, kdo by urychleně zajel do Marenji na Ostrov ticha.“ Všechno jí vysvětlil a žena mu znepokojeně naslouchala. Pak se pohnul do záře světla od svítlny, zavěšené na sloupu, a ona ho poznala.

„Generále! Ano, ráda tam zajedu, ale moje sestra mě moc potřebuje. Jistě jste se doslechl, co se přihodilo...“

„Ano, vím o tom,“ odpověděl Bard. „Nemohla by jít do polní nemocnice? Jestli je na tom opravdu tak špatně, potřebuje větší péči, než jakou jí dokážete poskytnout vy. Jsem si jist, že jí Avarská kněžka ráda pomůže.“

Sestra meče se na něj zamračila a v očích měla slzy. „Kněžky, to jsou svaté panny, pane, ty se Sesterstvem nemají nic společného. Bezpochyby si myslí, že my nejsme řádné ženy. A co by si pomyslely o ženě, která byla znovu a znovu znásilňovaná a... chytila nějakou nákazu, pane!“

„Myslím, že ta kněžka je mnohem chápavější, než si myslíte, odvětil Bard. „Avarské kněžky přísahaly pomoc úplně *všem* ženám.“ Toto vyčetl z Carlininy mysli. „Ale musíte okamžitě vyrazit. Zařídím nosítka, aby ji přenesli do špitálu.“ Vrátil se do kasáren a vyžádal si nosítka. Za okamžik už ženu opatrně odnášeli a její sestra a přítelkyně v jednom ji doprovázela.

„Treso, *brede*, tito lidé tě odnášejí k *leronisce*, která ti pomůže víc, než bych to dokázala já...”

Obrátila se na Barda a řekla mu rozechvělým hlasem: „Tak nerada ji tu nechávám s cizími...”

„Já sám ji předám do rukou *leronisky, mestro*. Na vás leží úkol, který může splnit jenom žena, protože k Ostrovu ticha se nemůže přiblížit vůbec žádný muž.“ Carlina se o ni postará. A jestli z nějakého důvodu Carlina nebude moci, Melora jistě ví, jak jí pomoci.

Když nosítka donesli do špitálu, Carlina stále ještě kmitala mezi zraněnými ženami a porodním sálem. Melora zrovna zabalovala právě narozené dítě.

„Mám tady pro vás ještě jednu,“ řekl jim Bard a vysvětlil, o co jde.

„Ano, jistě, postarám se o ni,“ slíbila Carlina a jemu se zdálo, že na něj hledí poněkud zmateně, jako by říkala: *Od kdy ty se staráš o takovéto věci?*

Zlobně se bránil: „Je to voják a zajatec. A byli to k sakru moji muži, kdo ji takhle zřídili! Jsi snad příliš povznesená nadto, abys jí pomohla?“

„Samozřejmě že ne, Barde,“ odpověděla. „Říkala jsem ti, že se o ni postarám. Pojd'te sem,“ zavolala na ženy, které pomáhaly nést nosítka, která převzaly od vojáků. „Potřebuju tady všechny, kdo mají čas! I ty, které o ošetřování vůbec nic nevědí, ty mohou krmit pacienty, odnášet tácy, vařit vodu a kaši.“

Bard pohlédl na oblohu, která pozvolna bledla. Blížil se úsvit. „Pošlu sem armádní kuchaře, aby navařili kaši,“ slíbil. S tímto rozkazem může poslat kteréhokoli vojáka ve službě a on zatím může pověřit rotmistra, aby byl mistru Garethovi a Varzilovi k dispozici. Rotmistr byl starý veterán, který byl s Bardem na nesčetných akcích a nikdy by ho nenapadlo o jeho identitě pochybovat. „Jak si náš generál přeje,“ řekl jenom a zasalutoval. Bard si uvědomil, že jeho otec dopravil Paula na jejich svět vlastně proto, aby mohl být současně na dvou místech. Nu, a tak se to i děje. Jeden generál a současně čerstvě korunovaný král byl ve svém královském apartmá se svojí ženou, zatímco druhý generál uděloval rozkazy ve vojenské nemocnici.

Můj otec mě vždycky považoval jenom za nástroj k vyplnění svých ctizádostí!

Tomu věřil po celý svůj život. Nyní si však začínal uvědomovat, že to není pravda, že již dlouho předtím, než dom Rafael di Asturien mohl poznat, jestli jeho syn bude vojákem, státníkem, *laranzu* anebo slabomyslným chlapcem, ho vzal od matky a nechal ho vychovat na svém vlastním dvoře v péči své právoplatné ženy, naučil ho spoustě umění a dal mu vzdělání, koně, psy a jestřáby, vychoval ho jako dvořana. Ano, jeho otec ho miloval nesobeckou láskou, ne pro svoje dobro. A dokonce i jeho matka, která se ho vzdala, ho musela milovat. Bard si to všechno uvědomoval, když pozoroval načervenalé svítání a východ obrovského rudého slunce nad zubatými vrcholy pohoří Kilghard. Jeho matka ho také nesobecky milovala, protože jinak by se ho nedokázala vzdát a předat ho jeho otci na vychování na dvoře, místo aby si ho ponechala u sebe, kde by se musel dít, aby si jako rolník vydělal na skromné živobytí v neúrodném hornatém kraji. Prvně v životě ho napadlo, jestli jeho vlastní matka, kterou nikdy nepoznal, ještě vůbec žije. Otce už se zeptat nemůže. Ale lady Jerana by to mohla vědět. Vždycky k němu byla svým způsobem hodná a mohla být ještě laskavější, kdyby jí to byl býval dovolil. Musí se, bude-li to možné, před paní Jeranou pokorit a poprosit ji, aby mu prozradila jméno jeho matky a v kterých kopcích žije. Pak před svojí matkou poklekne a poděkuje za její nezištnou lásku, kterou projevila tím, že ho dala na vychování jeho otci.

Zrak se mu zamlžil slzami.

Celý život jsem byl milován a vůbec jsem o tom nevěděl.

Co se to se mnou děje? Pořád bych jenom brečel. Je to ten laran, nebo se ze mě stal padavka a ubožák, neboli muž, jakým jsem vždycky pohrdal?

Věděl, že k poznání, co se s ním vlastně stalo, postupně doroste. A věděl také, že se stal naprosto jiným člověkem, cítil to v hloubi své duše. Mužem, kterým se stal, byl trochu překvapen, ale nebylo mu za to stydno. Styděl se spíš za muže, kterým býval, a ten muž byl již našťestí mrtev. Nemusí už na dřívějšího Barda plýtvat vinou nebo studem.

Musí si najít čas a ještě jednou promluvit s Carlinou. Ještě si spolu všechno nevyříkali. Ale ona měla spoustu práce s živými a mrtvými Bard pro ni nebyl zajímavý. Když se na obloze rozprostřely první paprsky slunce, vydal se hledat Paula a Melisendru.

9. KAPITOLA

Do úsvitu udělal Varzil v polní nemocnici vše, co bylo v jeho silách, a poslal protestujícího Garetha, aby si odpočinul.

Mistr Gareth namítal: „I ty jsi celou noc pracoval, a ještě jsi strávil den předtím na cestě! Ani ty už nejsi nejmladší, Varzile!“

„To ne, ale jsem mladší než ty a zařídím všechno, co bude potřeba. Ty si běž lehnout,“ přikázal a narovnal se. Mistr Gareth si povzdychl.

„Už je to dlouho, co mi někdo něco nakazoval, ale poslechnu vás, pane.“

Když starý *laranzu* odešel, vydal Varzil pokyny, aby byli nakrmeni ti, kteří nedokážou jíst, a aby bylo postaráno o ty, kteří to nezvládnou. Pak se odebral do ženské části nemocnice. Nalezl tam Meloru, která měla kolem sebe omotané prostěradlo jako zástěru.

„Tak co, děvče, jak to jde?“

Usmála se. „Asturijsi mají tři nové přírůstky,“ řekla. „Syna vojáka a pomocnice v kuchyni. Podle jeho rezavých vlásků soudím, že by to mohl být budoucí *leronis*. Netušila jsem, že mi tolik půjde být porodní bábou. Ale do včerejška jsem také nevěděla, že umím jezdit na koni.“

„Pohyb je nejlepší obranou proti otláčeninám od sedla,“ usmál se Varzil. „Ale teď, *breda*, si už musíš jít odpočinout. A vy také, matko,“ obrátil se na Carlinu v černém plášti.

„Ano,“ odpověděla zdvořile a unaveně si protřela oči. „Myslím, že jsem tady udělala, co jsem mohla. Tyto ženy se o ně mohou postarat, zatímco já si půjdu na chvíli odpočinout.“

„A vy, *vai tenerézu*?“ zeptala se Melora.

„Jsem plně k dispozici armádě. Půjdu si promluvit s Bardem, ať už je to generál nebo král, ale předtím...“ pohlédl na blednoucí oblohu, „předtím půjdu vypustit strážné ptáky, abychom věděli, jestli na nás hodlají Aldaranové opět zaútočit. Jestli sem vyšlou vojsko, musí ho Bard nějak zastavit před Kadarinem. A jestli se to nepovede — o tom ale budeme mluvit až potom.“

Odešel a Carlina se za ním dívala. Náhle si uvědomila, že od včerejška, kdy ji Melora nakrmila polévkou a kaší, nic nejedla ani nepila. Řekla: „Varzil se mnou hovořil, jako bych byla Avarská kněžka.“

Ani jedna z žen nepovažovala za nenormální, že obě věděly, co se Carlině přihodilo a proč. „Ty přece náležíš Bohyni, ne?“

„Ano, napořád. Ale i kdybych se mohla vrátit na Ostrov ticha, nevím, jestli bych toho využila. Myslím, že jsme tam byly příliš izolovány a ochraňovány kouzly a nestaraly jsme se o to, co se děje venku ve světě. A přesto... Jak by mohly ženy žít samy, neprovdány, a ubránit se?“

„Sesterstvo meče to zvládá,“ namítla Melora.

„Ale ty májíš prostředky, které my k dispozici nemáme,“ odvětila Carlina a pomyslela si: *Já bych nikdy nemohla nosit meč. Jsem léčitelka, jsem žena... Myslím si, že údělem ženy není válčit, ale starat se o ostatní...*

„Možná,“ pravila Melora váhavě, „že Bohyně potřebuje obě strany, jak bojovné a silné sestry, tak ty, které léčí a pomáhají druhým...“

Carlina se pousmála. „Nemyslím si, že by si naší práce vážily o něco víc, než...“ Úsměv jí poněkud zhořkl. „...Než my si vážíme jejich.“

„Pak se tedy,“ řekla Melora jasným a klidným hlasem, který zněl jako rozkaz, přestože jím nebyl, „pak se tedy musíte naučit vzájemně svoji práci respektovat. I vy jste se spousty věcí zřekly. A lidé se mění, to přece víte.“

Ano, pomyslela si Carlina, když se dokázal změnit i Bard, je nadejde, že by se tady v tomto nemilosrdném světě mohl dokázat změnit každý. Musím si o tom promluvit s Varzilem, on by jako strážce Neskajské věže mohl znát odpověď.

Melora pokračovala: „Odpusťte, matko...“ oslovila ji titulem, který přísluší kněžkám, „ale vy jste královna Carlina, že?“

„Byla jsem jí. Ale toho jména jsem se už před lety vzdala.“ S úlekem si uvědomila, že podle zákona je Bardovou manželkou. A co když ji Bard přivedl do jiného stavu! *Co bych si počala s dítětem? S jeho dítětem!*

„Myslela jsem si to. Naposledy jsem vás viděla na slavnosti o letnicích, ale myslím, že vy jste si mě nevšimla, byla jsem jenom dcerou mistra Garetha...“

„Všimla jsem si vás. Tančila jste s Bardem, vidíte?“ odpověděla Carlina, a protože i ona měla *laran*, dodala: „Vy ho milujete, že?“

„Ano, a myslím si, že on to ještě neví.“ Melora se náhle nervózně zasmála: „Slyšela jsem, že se generál včera oženil a že byl korunován králem. A podle zákona jste tedy jeho právoplatnou manželkou. Z čehož vyplývá, že v tuto chvíli má manželek poněkud nadbytek. Domnívám se, že se přinejmenším jedné bude hodlat dříve či později zbavit... Ale jak ho tak znám, nejspíš se bude chtít zbavit obou. Možná se toto nedorozumění, Carlino — chci říct matko Liriel — vysvětlí ku prospěchu všech, protože se ta záležitost musí vyjasnit u soudu.“

„Doufejme,“ odvětila Carlina a vzala náhle Meloru za ruku.

„Běžte si odpočinout, *vai leronisko*. Najdu vám mezi ženami nějaké místočko. Pošlu je dolů, aby se postaraly o nemocné a zraněné a vy se musíte pokusit usnout!“

Mezitím krácel Bard di Asturien chodbou hradu k místnostem, které obýval od chvíle, kdy byl jeho bratr Alaric korunován králem a on zvolen generálem. Před dveřmi stála stráž, která mu oznámila, že generál je se vši pravděpodobností uvnitř.

Bard chvíli rozmýšlel. Mohl pochopitelně jako generál vrazit do dveří a přijetí si vyžádat. Většina mužů v armádě Vlka Kilghardu od vidění znala. Ale nevěděl, jestli již na přímou konfrontaci uzrál čas. A tak se po chvíli přemýšlení odebral zpátky halou k postrannímu vchodu, o jehož existenci vědělo pouze pár důvěryhodných lidí.

Prošel místnostmi, které jakoby ještě nikdy v životě na vlastní oči nespátl. Muž, který v nich přebýval ještě před několika málo dny, byl totiž někdo docela jiný. Spali ve velké ložnici. Paul ležel na zádech a Bard do jeho obličeje pohlédl se zvláštním, až nestranným zájmem. Melisendra se k němu tiskla a hlavu měla položenou na jeho rameni. Přestože spali, bylo vidět, jak ji objímá, jako by ji chtěl chránit. Vlasy měla rozčuchané a zčásti Paulovi zakrývaly obličej.

Barda napadlo, že kdyby je tady ve svých vlastních místnostech takhle našel ještě před několika málo dny, neváhal by, vytáhl dýku a prořízl jim hrdla. Dokonce i teď o tom chvíli uvažoval, protože Paul se vlastně zmocnil jeho trůnu, byl jeho jménem korunován a před polovinou království se oženil s Melisendrou, která nemůže být z trůnu jenom tak vyhnána. I kdyby se Paul chtěl stát generálem, je mu zůstane stejně na krku Melisendra jako jeho manželka. Je to celé nějak divně zapletené. A aby toho nebylo málo, sám se postaral o to, aby se Carlina stala jeho právoplatnou manželkou, a tu také nemůže veřejně vyhnat! Jak to všechno jenom ve jménu bohů vyřeší? Na chvíli ho napadlo, aby se z komnat vyplížil stejně tiše, jako do nich vešel, naskočil na koně a odjel zase zpátky někam do kopců. Království Asturijců nechtěl. Byl si jist, že by si brzy našli někoho jiného, i když ho smrt jeho otce a Alarica velice bolela. Před Kadarinem jsou stovky malých království, a dřív si jako žoldák na živobytí dokázal vydělat...

Ale co by se stalo s jeho muži, kdyby to udělal? Paul neměl zájem o to, aby jim zajistil, co potřebují. Co by bylo s Carlinou, se slihem, kterým se zavázal Sesterstvu meče, s Melisendrou, s Melorou? Ne, má tady stále ještě nějaké povinnosti. A koneckonců nechal tady Paula dobrovolně, aby ho v jeho nepřítomnosti jako generál zastupoval. Možná, že se Paul jenom snažil udržet jeho dobré jméno a pověst, protože jak by to vypadalo, kdyby vyšlo najevo, že ve chvíli, kdy byl hrad Asturijců podle a zrádně napaden, vyplakával se pan generál ze svých přestupků a zločinů na rameni jakési ženy? Musí dát Paulovi příležitost, aby mu to vysvětlil, takže ho nemůže ve spánku zabít.

Naklonil se nad Melisendru a všiml si jejích pískových řas a plnosti prsou, která prosvítala pod tenkou noční košilkou, a byl překvapen, s jakou něhou na ni pohlíží. Dala mu koneckonců Erlenda, za což jí aspoň musí prokazovat lásku a vděk.

Pak vzal Paula lehce za rameno a trochu jím zatřásl.

„Vstávej!“ pronesl.

Paul se s leknutím posadil na posteli. Když spatřil Bardův stažený obličej, okamžitě se probral, protože mu bylo jasné, že je v bez-

prostředním ohrožení smrti. Jeho první myšlenkou bylo chránit Melisendru. Vyskočil a postavil se mezi ni a Barda.

„Ona za nic nemůže!“

Bardův úsměv, který vypadal téměř pobaveně, ho překvapil. „Já vím,“ odpověděl. „Ať už se bude dít cokoli, Melisendře neublížím.“

Paulovi se trochu ulevilo, ale stále ještě byl naplněný obavami. „Co tu tak najednou děláš?“

„To jsem se právě chtěl zeptat já tebe. Jsem koneckonců ve své místnosti. Slyšel jsem, že jsi byl včera korunován. A že ses taky oženil — s Melisendrou. Ještě se divíš, že se tak vyptávám, když ses vetřel na trůn Asturijců? Dokonce jsem se včera málem nedostal do hradu, neboť si mysleli, že jsem nějaký bláznivý dvojník.“

Bard si povšiml, že z jakéhosi důvodu oba mluví šepem. Ale i tak probudili Melisendru, která se posadila na lůžku a vlasy jí volně splývaly po zádech a přes prsa. S očima dokořán otevřenými hleděla vyděšeně na Barda. „Ne, Barde!“ vykřikla. „Neublížuj mu! On to tak nemyslel...“

„Nech ho laskavě mluvit sama za sebe!“ okřikl ji Bard a hlas měl ostrý jako ocel.

Paul zatnul zuby. „Co jsem měl podle tebe udělat jiného? Přišli za mnou, řekli, že jsem král a požadovali, ať se ožením s Melisendrou! Měl jsem snad říct: Ne, ne, já vůbec nejsem generál, ten se vytratil a míří někam k Neskaji? Neptali se mě, co mají dělat, ale prostě mi to nakázali. Kdyby ses byl vrátil včas — ale ne, ty ses vytratil někam za svými soukromými záležitostmi a nechals mi všechno na starosti — ani ses ještě nezeptal na svého syna! Ty jsi stejně tak schopný tomuto království vládnout jako on, a to vůbec není poklona, protože já si myslím, že kdokoli v kalhotách by to dokázal lépe než ty! Kdyby se ti aspoň na chvíliku podařilo přestat myslet na ženské a soustředit se na to, co je od tebe očekáváno...“

Bard vytáhl z pochvy dýku. Melisendra vykřikla a do místnosti vrazili tři strážci. Když uviděli Barda v obyčejné vojenské uniformě a Paula v nočním úboru, došli k jednoznačnému závěru a pustili se do Barda s vytaženými meči.

„Tak ty bys chtěl vytažovat dýku na krále?“ křikl na něj jeden a za chvíli se Bard ocitl mezi dvěma strážci a beze zbraně.

„Co s ním máme udělat, pane generále — pardon — Vaše Veličenstvo?“

Paul kmital pohledem ze strážců na Barda a uvědomoval si, že si to pěkně zavařil. Nechtěl, aby byl otec Melisendřina dítěte zavražděn přímo před jeho očima. Bolestivě mu došlo, že se na Barda vlastně vůbec nezlobí.

Sakra, vždyť jsem se do svěřací kabiny dostal právě proto, že jsem si všímal žen, do kterých mi nic nebylo. Jeho potopit nemůžu. Ale když přiznám, že král a generál je on, pak jsem v posteli s jeho královnou, což je —jak jsem se již dozvěděl — v této zemi dosti závažný zločin. A to nemluvím o Bardově zraněné pýše! Když ho dám zabít, Melisendra jim bezpochyby všechno vyzradí. A když to neudělám, bylo by mi nesrovnatelně líp ve svěřací kabině. Protože nepochybují o tom, že tady mají trest smrti, a to poměrně dokonale!

Starší strážce se podíval na Paula a začal: „Pane...“

Bard pravil: „Došlo k nějakému omylu. Myslím, že...“

„...by to tu měl někdo uvést zase rychle do pořádku!“ vykřikl jeden ze strážců. „Včera se tento muž tady pokoušel dostat do hradu a tvrdil, že je generál. Povedlo se mu dokonce ošálit i pána Varzila Neskajského. Myslím, že to je špión Hasturů. Máme ho vyvést a oběsit, pane?“

Melisendra v noční košili vyskočila z postele a zvědavých pohledů strážců si nevšímalá. Otevřela ústa, aby něco řekla. V tu samou chvíli se však z chodby ozval výkřik a do místnosti vstoupil posel.

„Pane králi! Dorazil posel Hasturů s vlajkou parlamentáře! Varzil Neskajský vám vzkazuje, že byste se měl neprodleně dostavit do korunovačního sálu!“

Strážci se napřímili a Bard pronesl: „To není možné. Korunovační místnost je plná nemocných a raněných. Parlamentáře budeme muset přijmout na trávníku. Ruvile...“ obrátil se na mladšího strážce. „Ty mě znáš, ne? Vzpomínáš si na výpravu do Kovových vrchů, kde jsem se hádal s králem Ardrinem, abys ty mohl jet s námi, a jak se Beltranova zástava omotala kolem tvého kopí?“

„Vlku!“ zvolal strážce a pak se s hrozivým gestem obrátil na Paula:

„Ale kdo je potom tento muž?“

Bard rychle odpověděl: „To je můj pobočník, můj zástupce. Musel jsem se v neodkladné záležitosti odebrat do Neskajské věže a jeho jsem tady nechal, aby mě zastupoval. Byl korunován v mém zastoupení...“

Starší strážce, který se dotazoval ohledně jeho pověšení, jedovatě namítl: „A oženěn byl taky ve vašem zastoupení?“

Mladý Ruvil se ho zastal: „Takhle s králem nemluv, nebo by se taky mohlo stát, že budeš za chvíli o hlavu kratší. Copak si myslíš, že snad já Vlka z Kilghardu nepoznám? Málem mě kvůli tomu vykopli z armády. Myslíš, že by o tom dvojník věděl?“

Paul využil skulinky, kterou pro ně pro oba Bard nechal, a řekl klidným hlasem: „Já se do sňatku pana krále vměšovat nehodlám. On mi Melisendra slíbil, a tak jsem si ji vzal. Jeho Veličenstvo...“ pohlédl rychle na Barda se zcela jasným poselstvím, *využij této příležitosti a vyvlékni se ze všeho, co ti nevyhovuje, a to hned!* „Jeho Veličenstvo by si Melisendru tak jako tak vzít nemohlo, neboť je právoplatně oženěno s někým jiným.“

Bard na Paula pohlédl s nepopsatelně vděčným úsměvem a řekl: „Běž říct poslům, že se s nimi setkám, hned jak se oholím a obléknu. A dej také vědět Varzilovi Neskajskému.“ Když strážce a posel odešli, obrátil se na Melisendru a pravil: „Věř tomu nebo ne, ale chtěl jsem tě skutečně za Paula sám provdat. Ale předběhli jste mě. Erlenda si však budu muset ponechat, protože je to jediný dědic, kterého mám.“

Zachvěla se jí brada, ale odpověděla: „Já mu nebudu stát v cestě.“ Bard si okamžitě vzpomněl na svoji matku, kterou vůbec neznal a která ho předala domnu Rafaelovi, aby ho řádně a jako šlechtice vychoval. Jsou snad všechny ženy takto nesobecké? Zamručel: „Dohlédnu na to, aby nezapomněl, že je i tvým synem. Ale nebudeme se přece takhle vážně bavit ještě před snídání! Zavolejte mi mého osobního sluhu, ať mi přinese důstojné oblečení na reprezentaci. A ty, Paolo, si ostříhej vlasy, vypadáš, jako bys právě vylezl z lesa. Musíme dál hrát tu hru, že jsme dva.“

Když Bard odešel do vedlejší místnosti, Melisendra položila Paulovi na paži svou ruku.

„Jsem tak ráda...“ řekla a usmála se na něj. Objal ji kolem ramen.

„Co jsem měl dělat jiného?“ ptal se. „Kdybych totiž udělal něco jiného, zůstalo by mi na krku celé království.“

Naprosto konsternovaně si uvědomil, že mluví pravdu. Bardovi vůbec nezáviděl. Ani trochu. A možná proto se věci samy uspořádaly tak, jak se uspořádaly a on nemusí Barda zabíjet, aby nebyl zabit jím. S takovým Bardem, jakého znal dřív, by to bylo sotva možné. Ale s Bardem se něco stalo, a to v neuvěřitelně krátkém okamžiku, poté, co mu přivezl z Ostrova ticha Carlinu. Co to bylo, nevěděl. Ale vyzařovalo z něj něco, co ho odlišovalo. Melisendra to bude určitě vědět líp než on a možná mu to jednoho dne poví.

Nebo možná i sám Bard. Teď už ho u něj totiž nemůže vůbec nic nepřekvapit.

Když se oholil, oblékl a vlasy stáhl rudou stužkou bojovníka, pohlédl na sebe Bard do zrcadla. Byl stále stejný, ale připadal si ve své kůži jako cizinec a nevěděl, co si má počít. Paul prozíravě udělal první věc, která ho napadla, i když všechno přišlo tak nečekaně. Bard se bál, že se Paul pokusí lhát a on nebude mít na vybranou nic jiného, než ho dát zabít.

Ne. Já bych ho nedal zabít. Už jsem zničil příliš mnoho lidí. Sám bych ho možná oddělal, ve vzteku, ale nedokázal bych chladnokrevně přihlížet, jak ho na můj povel oběsí. Stal se mojí součástí. A všechno dopadá dobře. I Melisendry jsem se zbavil.

Zákonem byl stále spjatý s Carlinou a ona ochranu jeho manželství potřebovala, kdyby ji třeba — nedej bože — přivedl do jiného stavu. Nemůže jí teď upřít postavení královny. Celým srdcem však prahl po Meloře, a přestože věděl, že ji bude milovat, dokud bude živ, nemůže si vzít ji a Carlinina práva pošlapat nebo si jich nevšímat.

Dávej pozor, o co prosíš bohy. Může se stát, že ti to dají. Vzpomněl si na Meloru, jak oné vzdálené a dávné sváteční noci říkala, že by Carlině nepošlapala ani lem sukně.

Kdybych jen býval měl dostatek citu, abych poznal, že se jedná o sňatek, který ani jeden z nás vůbec nechce... Ale ani bohové nemožnou vrátit na strom listy, které opadaly. S Carlinou se zapletl, a pokud to nedokáže čestně rozplést, bude v tom muset zůstat.

Přestože stál rovně se vzpřímenými zády, měl pocit, jako by se ten muž v zrcadle hrbil pod tíží jakéhosi nákladu. Ano, tato země Asturijců, jíž neměl nejmenší chuti vládnout, teď leží na jeho rame-nou. *Ach bratříčku! Tak rád bych byl tvým generálem a nikdy na tvoji korunu ani v nejmenším nezaútočil!* Víno však bylo rozlito a musí se vypít. Odvrátil se od zrcadla, zaťal zuby a narovnal záda. Jeho armáda si Vlka z Kilghardu vybrala, aby tu vládl, a tak vládnout musí.

Místo trůnu bylo na trávníku postaveno křeslo s baldachýnem. Nedůvěřivě pohlédl na řady vyrovnaných vojáků a strážců, kteří ho narychlo zdravili, jak mezi nimi procházel. Když ve stejné situaci býval jeho otec nebo král Ardrin, nikdy si toho nepovšiml. Bral to jednoduše jako samozřejmost. Bleskově ho napadlo, že má vlastně štěstí, že má místo trůnu jenom křeslo. Když si šel prvně k Ardrinovi na trůn pro rudou stužku, zakopl králi přímo u nohou.

„Pane, Hasturský posel.“

To promluvil Varzil a Bard si kdesi vzadu v hlavě matně uvě-domil to málo, co z protokolu znal. Správce hlavní Věže má rovno-cenné postavení jako kterýkoli král. Kývl na Varzila, aby přistoupil ke křeslu, v němž seděl.

„Bratranče, musí toto být oficiální setkání?“

„Jenom když si to budeš přát.“

„Pak tedy pošli všechny tyto lidi pryč a nech mě promluvit s posly v klidu a míru,“ pravil Bard, a když Varzil rozpouštěl dvořa-ny kromě nejnutnějších osobních strážců, pohlédl Bard na posly. A přesně podle jeho tušení stál pod modrostříbrnou vlajkou parlamentá-ře Hasturů Geremy Hastur.

Přistoupil k němu, aby ho formálně objal, a při tom dotyku ho opětovně zaplavila stará láska. Zjistí také jednoho dne, že i Geremy je jiný?

Ale Geremy má *laran*, takže to všechno ví, napadlo ho. A když zvedl oči, aby mu pohlédl do obličeje, spatřil v jeho zasmušilých očích tutěž lásku, to samé pochopení, jako viděl i u Melory.

S hlasem, který se mu chvěl emocí, kterou již nemohl předstírat, řekl: „Vítej na dvoře Asturijců, bratranče. Je to smutné shledání uprostřed bolesti a trosek. Otec a bratr ještě nejsou pohřbeni a čekají

na dobu, kdy tady v království bude zase nastolen pořádek. Zaútočili na nás Aldaranové a já jsem se nechtěně ocitl na trůně, kde se cítím poněkud nepatříčně. I když tě nemám čím přivítat, jsem přesto rád, že tě vidím..." Hlas se mu zlomil. Musel přestat, protože věděl, že by se jinak přede všemi rozplakal. Pocítil, jak mu Geremy pevně stiskl ruku.

„Rád bych ti poskytl útěchu, nevlastní bratranče,“ pravil Geremy a Bard ztěžka polkl. „Je mi to opravdu moc líto, co se tady všechno stalo. Neznal jsem domna Rafaela nijak zvlášť dobře, ale věděl jsem, že ho Alaric miluje. Je škoda, že oba museli zemřít tak brzy. Ale i v této hodině žalu se musíme starat o živé. Varzil mi říkal o novinkách, o nichž jsi ty myslím ještě neslyšel. Varzile, příteli, řekni Bardovi, co tvoji strážní ptáci viděli.“

„Aldaranové se přidali do války,“ začal Varzil. „Od včerejška víme od mistra Garetha a jeho *leronisky*, že to byli oni, kdo vyslali kouzla a čáry, které zničily stěny vašeho hradu. Jejich armáda je na pochodu od Darriellského lesa, jehož obyvatelé jsou spolčeni se Špičatými vrchy a dalšími malými královstvími na severu. Stále jsou ještě mnoho dní na sever od Kadarinu, ale myslím si, že jsou toho názoru, že by se jim mohlo povést zastihnout vás ve zmatku a v chaosu. Ale mám ještě další novinky. Tramontana přísahala na neutralitu, takže nebudou již vyrábět *laranové* zbraně. A to byla poslední Věž, která k neutralitě ještě připojena nebyla.“

„Takže to martyrium v Hali přece jenom k něčemu bylo,“ podotkl Geremy. „Nyní už v této zemi není ani jedna Věž, která by vyráběla lepivý oheň, kostní prach nebo mor, jenž zachvátil Venezské kopce. Přišel jsem se optat domna Rafaela — aniž bych věděl o jeho smrti —, a to již podruhé, jestli by nebyl ochoten přidat se k Dohodě a připojit se ke mně a mým *leronisům*, abychom zajistili zásoby *laranových* zbraní. Přísahali jsme, že je nepoužijeme, ale můžeme se jimi bránit.“

Bard o tom mlčky uvažoval a hleděl přitom na zhroucené křídlo hradu. Aldaranové je napadli *laranem*... „Byl bych moc rád, Geremy. Až zase jednou bude tady v těchto končinách vládnout klid a mír, připojím se milerád k Dohodě a stanu se nepřitelem každého, kdo ji poruší. *Leronisky* se pak budou moci vrátit ke své odvěké čin-

nosti předvídání budoucnosti pro zamilovaná děvčata a budou předvídát těhotným ženám, porodí-li chlapce nebo holčičku, budou se věnovat léčitelství a doručovat zprávy rychleji než spěšní poslové. Ale dokud zuří v této zemi boj, nemohu. Musím se vydat na pochod, abych zastihl Aldarany ještě na jejich straně před Kadarinem.“

„V tomto případě ti nabízím spojenectví,“ řekl Geremy. „Jsem pověřen králem Carolinem, abych se dal proti Aldaranům na vaši stranu. V Kadarinu ať si vládnou jak chtějí, ale ve Stu království je nechceme!“

„Carolínovu pomoc vděčně přijmu,“ odpověděl Bard. „Ale na Dohodu zatím přísahat nemohu, dokud své království nedám do pořádku. A s Hastury se spojím rád.“ Když toto říkal, uvědomil si náhle, že v několika slovech zbořil všechno, za co jeho otec tolik bojoval. To byly však ambice jeho otce, nikoli jeho vlastní. Bude panovat, ale dobývat nové už nechce. Nechá panovníky v ostatních zemích vládnout v klidu a míru. On má dost starostí se svým královstvím a při představě, že by měl vládnout celé říši, se úplně otrásl. Je koneckonců jenom jeden člověk; svého temného dvojníka už ze svých služeb propustil.

Geremy si povzdychl: „Doufal jsem, že jsi na Dohodu připravený, Barde, když jsi teď viděl, co její absence v této zemi napáchala. Nebo jsi snad neviděl ty děti, které se teď narodily ve Venezských kopcích a v okolí Carcosy?“

Bard zakroutil hlavou. „Říkal jsem ti, Geremy, že o tom budeme mluvit, až budou Aldaranové zahnáni zpátky na svoji stranu Kadarinu. A teď, když dovolíš, musím už připravit své vojsko na pochod.“

Kdo tady bude vládnout, když on bude s armádou? Může Carlině důvěřovat, že ho zastoupí? Nebo by měl pověřit Varzila, aby v jeho nepřítomnosti na všechno dohlédl? Co má udělat? Hořce se usmál, když si uvědomil, že by zase potřeboval být na dvou místech současně, tady na trůně a s vojskem na pochodu! Poslouchala by armáda Paula? Nebo ji má svěřit do rukou otcova nejostřílenějšího veterána?

Povolal k sobě pět nejzkušenějších veteránů z otcovy armády a drahnou chvílí s nimi diskutoval o uspořádání v armádě. Na okamžik také zaběhl za zraněnými do Velké síně, kde armáda zorganizovala

služby. O ženy se staraly ostatní, které na hradě zrovna neměly nic důležitějšího na práci. Poznal osobní služku paní Jerany a napadlo ho, že ta se dnes ráno musí sama oblékat.

Meloru však nikde neviděl. Kam se poděla? Dychtil po ní, chtěl ji spatřit aspoň na chvíli, přestože věděl, že když se zapletl s Carlinou, nemůže s ní promluvit ani slovo o tom, co mu leží na srdci. Přistoupil k němu mistr Gareth a on se ho zeptal: „Tak jak to jde, přáteli? Je mezi vámi dost *leronisů*, aby ubránili hrad?“

„Snažíme se, seč nám síly stačí,“ odpověděl mistr Gareth. „I když sám nevím, jak dlouho to vydržíme, a nesmírně bych ocenil, kdybyste požádal pana Geremy Hastura, jestli by nám mohl pár svých čarodějů zapůjčit.“

„To můžu udělat, nebo se ho můžete jít zeptat sám.“

„Ale od vás by to mělo větší váhu, pane.“

„A co je se slečnou Melorou? Pan Varzil vám ji půjčil včera večer, aby se postarala o nemocné...“

„Ta tuto práci dnes ráno přenechala matce Liriel, kněžce, kterou znáte i vy,“ odvětil mistr Gareth. Bard si ve zlomku sekundy uvědomil, že Carlina neboli matka Liriel, jak se nyní nazývala, sama o narušené manželství a zasnubní slib stejně jako on nestojí. Je tedy vážně volný? Musí si s Carlinou o tom všem promluvit, vyjasnit si to. Ocitl se náhle v povznesené náladě, když mistr Gareth říkal: „Poslal jsem Meloru, ať vyšle strážné ptáky. Umí to s nimi lépe než kdokoli jiný, koho znám. Mám vám říct, že na cestě od Jezera ticha je dlouhý průvod kněžek, který doprovází eskorta v červeném.“

„Takže Sesterstvo meče to, co slíbilo, vykonalo...“ začal Bard, ale v tu chvíli se na druhém konci trávníku objevila Melora a zběsile máchala pažemi.

Bard se k ní rozběhl a mistr Gareth ho na svých starých nohách udýchaně následoval.

„Co se děje, Meloro?“

„Zavolejte Varzila! Ve jménu všech bohů, zavolejte rychle Varzila!“ křičela. „Rory, ten co má Vhled, viděl něco, co se týká nás všech. *Laranový* štít je neporušený na svém místě, ale vyslali proti nám vzdušné stroje, proti nimž se nedokážeme ubránit! Zavolejte

rychle vojsko — musíme raněné dostat ven dřív, než se na ně zřítí strop!“

Mistru Garethovi zbledla tvář, ale hlas měl stále pevný.

„Panikařením nic nezískáme, Meloro. Ty se k Varzilovi dosta-neš snadněji než já.“

Melora se do sebe stáhla a obličej jí zvažněl. Bard, který s ní okamžitě navázal vnitřní kontakt, slyšel, jak volá Varzila beze slov a jak se během několika málo sekund u nich objevil nejen on, ale i Geremy.

„Barde,“ křikl Geremy, „ty ještě nemáš dost *laranu*, abys tady byl co platný — pomoz tedy vynášet raněné ven, pro případ, že by se nám nepodařilo to nebezpečí zastavit.“

Barda ani na okamžik nenapadlo, že Geremy, který navíc ani nebyl ve svém vlastním království, vydává rozkazy samotnému vlád-noucímú králi. To, co Geremy říkal, znělo tak přesvědčivě a rozum-ně, že bez námitek okamžitě poslechl. V běhu mávl na jednoho stráž-ce.

„Najdi mi Paolo Harrylla a Melisendru!“ Pak si uvědomil, že by je možná dokázal pomocí svého *laranu* k sobě zavolat. S Paulovou myslí byl vždycky v kontaktu. A nyní skutečně nastal důležitý oka-mžik, kdy musí nutně být na dvou místech současně!

Paule! Sežeň dostatek mužů, abychom dokázali vynést raněné ze síně ven!

Koutkem oka zahlédl Meloru, Geremyho, mistra Garetha a Varzila Neskajského, jak spolu stojí v kruhu se spojenýma rukama, jako by hráli nějakou dětskou hru. Ale Bard, přestože se u něj *laran* roz-vinul poměrně nedávno, viděl psychické úsilí, které vyvíjejí, a téměř viditelnou bariéru, jež se kolem nich rozprostřela. Pak odspěchal dovnitř a začal vydávat vojákům rozkazy.

„Každý, kdo může chodit, rychle ven a co nejdál od budovy! Těm, co potřebují podpírat, pomozte! Dostali jsme varování, že na nás možná začnou padat vzdušné stroje! Všichni ven!“ rozkázal. „Nosítek máme dost, tak žádný strach, že by se někdo nedostal ven!“ Ve vzduchu byl cítit strach, jako by to byla pára, a pozvedl hlas: „Ří-ka-l jsem, všichni ven, ale ne abyste se zmrzačili! Postavím před soud každého, kdo bezohledně klopýtne o nějakého raněného! Všechno

v klidu, dostali jsme varování včas!“ Vešel do druhé místnosti. „Carlie... tedy matko Liriel, řekněte těm, kdo mohou chodit, ať pomohou těm, co chodit nemohou. Pro nosítka už jsme poslali.“

Carlina promluvila k ženám svým klidným hlasem a Bard spatřil, jak se během necelé minuty daly věci do pohybu. Dorazil i Paul a s ním celý náklad polních nosítek. Zastavil se u jedné ženy, která tam ležela se svým nově narozeným dítětem v náručí.

„Á, tak tohle je můj nový přírůstek? Pěkná holčička, nemějte strach, že byste se nedostali ven, věřte mi,“ řekl a pokračoval dál. Za sebou slyšel hlasitý šepot:

„To je náš král!“

„Neblázni,“ říkala druhá žena na nosítkách, „Král by sem mezi nás nepřišel, to je jen jeho pobočník, který vypadá skoro jako on.“

„No, ať už to byl kdo chtěl,“ namítla ta první, „promluvil ke mně tak laskavě, že své dceři dám po něm jméno Fianna. A králův pobočník je stejně dobrý jako král, tak co!“

Bard se zastavoval u dalších nosítek, promlouval s veterány, které znal, s oblíbeným dvořanem svého otce, se sluhou, jehož znal dlouhé roky. Nikoho ani nenapadlo nazývat ho *náš pane* nebo *Vaše Veličenstvo*, a on tomu byl rád. V příštích letech bude na formálnosti času dost a on byl pyšný především na to, že je Vlk Kilghardu. A když starému muži zmenší úzkost tím, když si nechá říkat pane Barde, jemu to nijak neublíží.

„Už jsou všichni venku?“

„Všichni až na tu starou ženu tamhle v koutě. Mám strach, že když s ní pohneme, zemře,“ pravila váhavě Carlina. „Nechci posílat čtyři muže s nosítky...“ Zbledla jako stěna a on se rozpomněl, že i Carlina má *laran* a možná i špetku předvídavosti. V tu chvíli se ozval dunivý zvuk a v zahradě z kruhu *leronisů* spojených rukama byl slyšet výkřik. Bard utíkal do rohu ke staré ženě a sklonil se nad ní. Hleděla vzhůru na něj a tvář měla zsinalou strachem a bolestí.

„Běž ven, synu, já jsem připravená.“

„Nesmysl, babičko,“ namítl Bard, sklonil se nad ní a vzal ji do náruče. „Můžete se mě chytit kolem krku? Tak, hezky, vypadneme rychle odsud.“ V běhu si náhle vzpomněl, jak Carlina měla strach, že kdyby dali tuto stařenku na nosítka, mohla by zemřít. Ale to by ze-

mřela tak či tak, až by se na ni zřítila střecha! Klopýtavě vyběhl ven a když vstoupil na trávník, ozval se hrozivý otřes a proti němu se vyvalil proud vzduchu. Zakopl a plnou vahou spadl na starou ženu. Měl pocit, že mu snad prasknou ušní bubínky.

Když si uvědomil, co se stalo, zrovna ho Paul s jedním pomocníkem sbírali ze země, a stařenku, která nějakým zázrakem ještě dýchala, jemně přenesli a položili na nosítka.

Z jednoho ze zbývajících křídel hradu se vznesl vysoký úzký sloup prachu a křídlo se s rachotem zřítilo. Bard, který předtím přikázal, aby byly uhašeny veškeré ohně včetně kuchyňských, s úlevou konstatoval, že riziko požáru naštěstí nehrozí. Ozvaly se další rány a zřítila se stáj. Armáda však již pod Paulovým vedením odtamtud stačila vyvést všechny koně. Další exploze potom následovala přímo uprostřed hloučku vojáků nacházejících se kolem zraněných mužů. Bardovi se úplně zvedl žaludek, když viděl, jak vzduchem létají paže a nohy a ozývá se bolestný nárek.

Hluk nad jejich hlavami ještě zesílil. Pak z hloučku *leronisů* pod stromy vyšlehl modrý blesk a vzápětí se z nebe zřítil jako kámen vzdušný vůz. Dopadl na jabloň v zahradě a okamžitě se vznítil.

„Vědra!“ křikl jeden z Bardových důstojníků. „Uhaste ten oheň!“

Dvanáct mužů se rozběhlo k požáru.

Objevil se další modrý blesk, který zasáhl druhý vzdušný vůz, a ten se taktéž v plamenech zřítil dolů. Tentokrát neškodně narazil na skalnatou vyvýšeninu a skutálel se po ní dolů, až se roztříštil na kusy. Třetí vzdušný vůz zamířil nad hradní věž a vypustil nevinně vypadající vejce, které se v pádu otevřelo.

„Do Zandruových pekel!“ zaklel Bard. „Lepivý oheň!“ A skutečně, jakmile vejce dopadlo, vyšlehly po všech hradních zdech plameny. Ta ďábelská látka dokáže propálit naprosto všechno, uvědomil si Bard, dokonce i kámen, a hoří stále dál a dál...

Takže Alaric i jeho otec budou mít pohřeb žehem.

Poslední ze vzdušných vozů byl sestřelen modrými blesky z oblohy a zřítil se na zem. Bard spatřil, jak se Melora náhle rozběhla přímo k hradu. Zešílela snad? Tolik se snažil, aby dostal všechny odtamtud ven — co to jenom dělá?

Paul, který s vojáky pracoval na odklizení hořících trosek ze stájí, náhle zaslechl, jak Melisendra vykřikla. Viděl ji svým vnitřním zrakem, jak pádí vzhůru po schůdkách ze zahrádky, kde ji prvně spatřil, a slyšel její myšlenky. *Erlende! Erlende! Včera večer byl s leronisy dlouho vzhůru a teď ještě spí ve svém pokoji! Milostiplná Avarro, Erlende!*

Letěla vzhůru po schodech a Paul jí byl v patách. V polovině schodiště je zavalil oblak dusivého dýmu. Melisendra v něm zmizela a on si strhl košili, zavázal si ji kolem obličeje, klesl pod úroveň kouře a začal se za ní plazit po čtyřech.

A jako kdyby skutečně byl v mysli pevně spojen s Bardem, viděl, jak ten pádí dovnitř za Melorou, a spatřil, jak ho strážé zadržely a pevně sevřely.

„Ne! Pane, je to příliš nebezpečné!“

„Ale Melora...“

„Někoho za paní *leroniskou* pošleme, ale vy nesmíte tolik riskovat. Jste král...“

Bard se s nimi rval a přitom viděl, jak Melora utíká vzhůru po schodech, razí si cestu mezi troskami, a jako kdyby toho všeho nebylo dost, spatřil i Erlendu, který pokojně spí ve své postýlce, v ručce pevně svírá hvězdný kámen, který nosí uvázaný u krku, a zahalují ho oblaka dýmu. Erlend začal zvolna upadat do mráкотného spánku a stěny nad ním počínaly hořet.

„Pusťte mě, zatraceně! Nechám vás za to popravit! Je tam můj syn... On je tam v hořící budově!“

Zápasil se s nimi a po tvářích mu tekly slzy. „Proboha, pusťte mě dovnitř!“

Ale strážci ho drželi pevně a Bard si začal poprvé ve svém životě uvědomovat, že jeho obrovská fyzická síla nic neznamená. „Oni ho dostanou ven, pane, ale na vás závisí celé království! Ruvile, Jerane — pomozte nám zadržet Jeho Veličenstvo!“

A i když se Bard ze všech sil vzpouzel, byla část jeho mysli s Paulem, který stoupal po schodišti, *stával* se Paulem, takže se ve strážcových rukách začínal dusit a z očí mu proudily slzy, jak se Paul ze všech sil snažil vylézt vzhůru...

Paul, kterého oslepoval kouř, klesl na podlahu na ruce a kolena. Bard se zatím stal v rukách strážců bezvládným, jak se každým atomem snažil pomoci Paulovi a dodat mu svoji sílu. Dokonce by za něj i dýchal, kdyby to bylo možné. Vypadalo to, jako kdyby se oba dva plazili vzhůru po schodech a nahoře se kousek po kousku posouvali chodbou... Dveře museli nahmatat, protože dým byl tak hustý, že nebylo vůbec nic vidět. Za dveřmi našli Melisendru, kterou kouř přemohl a ona tam bezvládně ležela se zarudlou tváří. Na krátký, ale děsivý okamžik ji Paul vůbec neslyšel dýchat. Celá místnost byla plná nakyslého kouře, který Paula bodal v plících. Věděl, že kdyby mu Bard nedodával sil, nezbylo by mu, než bezmocně klesnout na podlahu vedle Melisendry.

Ale někde poblíž zavrňelo dítě, jakoby ze spánku, a Bardovo vědomí ho přimělo za velikého úsilí vstát. Stěny místnosti žhnuly, okraj Erlendovy matrace začínal doutnat a vycházely z něj stále nové a nové kroužky dusivého dýmu. Paul — nebo Bard, což nešlo rozeznat — zvedl dítě, které se probudilo a vykřiklo bolestí a strachem, když vidělo, jak celou místnost zaplňují plameny. Sebral z podlahy kus jakéhosi oděvu a namočil ho v karafě s vodou, která stála vedle postele, a zavázal mu ho přes ústa. Pak, když mu Erlend visel bezvládně kolem krku, poklekl vedle Melisendry a pleskl ji vlhkou látkou po tvářích. Musí ji zvednout! Bard v něm se ozval, že ji má nechat být. Ale ne, nemůže ji tady nechat jen tak uhořet, je to přece také matka toho dítěte!

Náhle ucítil sežehlé vlasy a pronikavý pach spálené látky. Nad ním se objevila tvář Melory, zčernalá od dýmu.

„Ukaž! Dej mi Erlenda!“ řekla zajíkávě, jak se dusila. „Ty Melisendru uneseš, já ne.“

Paula vzdáleně napadlo, jestli ho považuje za Barda, ale jeho část, v níž se projevoval Bard, už rozpřáhovala náruč a předávala jí dítě, které bylo v bezvědomí. Věděl, že mu po tváři kanou slzy úlevy a vděku, přestože pozornost obou částí jeho rozdvojeného vědomí byla již obrácena k Melisendře. Koutkem oka viděl, jak Melora klopýtla o spálený rám dveří, upadla i s dítětem a zase se zvedla, zachytila se za hořící rám dveří a jakýmsi zázračným způsobem se dostala do chodby, která byla celá v plamenech. Erlenda měla pevně přitisk-

nutého na svá plná prsa. Plakala a on její bolestivé vzlyky slyšel. Klopýtala však s dítětem v náručí statečně dál.

Paul si přehodil Melisendru přes ramena a hlavou mu probleskla dávná vzpomínka na život a svět, v němž předtím žil: tomuto chmatu se říká hasičský a on dosud nikdy nevěděl proč. Kolem něj se nyní rozpoutalo úplné peklo žáru a kouře, stěny sálaly a žhnuly a on spěchal cestou, jíž přišel, nazpět. Nahoře na schodech narazil na Meloru, která se tam zastavila a zděšeně zírala dolů na hořící schodiště. Jak se jenom dostanou dolů?

Melora těžce a sípavě oddechovala. Byla celá ochraptělá, takže nemohla mluvit jinak než roztřeseným šepotem. Spatřil, jak do ruky chytila něco, co měla u krku.

„Běž dál! Běž dolů! Já jsem... *leroniska*... já plameny...”

Zaváhal, ale její hlas byl naléhavý.

„Běž! Já jen... zadržím oheň... na chvíli... hvězdným kamenem...”

Plameny se před ním rozestoupily a stáhly. Paul na to ohromeně zíral... Ale Bard v něm byl na magii tohoto světa zvyklý, a byl zvyklý i na to, že jejich vycvičení *leronisové* dokáží manipulovat s ohněm. A tak sevřel Melisendru pevně v náručí a spěchal dolů po schodech. Melisendra byla v bezvědomí a bezvládně mu ležela na rukou a v náručí Melořině Erlend křičel strachem. Když sbíhali se schodů, plameny se před nimi rozestupovaly a mizely. Melořina chuze byla nejistá, protože svou myslí byla stále ještě v hvězdném kameni. Plameny se za nimi opětovně vynořovaly a hrozivě za nimi uzavíraly cestu. Konečně Paul rozrazil dveře a nadechl se čerstvého vzduchu. Rozděleným vědomím spatřil Barda, jenž náhle ustal ve svém zuřivém boji se strážci a běží k nim, aby mu odebral Melisendru z náruče. Paul padl vyčerpaním na trávu a jeho plíce vydávaly sípavé zvuky. Tucet žen přispěchalo k Melisendře a položilo ji na trávu, a Bard se zběsile prodíral posledními plameny vzhůru, až tam, kde Melora téměř padala do bezvědomí. Vytrhl jí z náručí Erlenda a rychle ho předal Varzilovi.

Geremy, který kulhavě spěchal za ním, ho podepřel, když na něj Melora ztěžka dopadla, takže i Bard se svou obrovskou silou se zapotácel. Všichni tři by málem upadli na zem, kdyby je okolostojící

strážci nepodepřeli. Melora měla tvář pokrytou sazemi a prachem, a když ji Bard uchopil do náručí, naříkala bolestí. Ale když polekaně sevření uvolnil ve strachu, že zaplatí vlastním životem za záchranu jeho syna, znovu se k němu přitiskla a plakala.

„Ach, tolik to bolí, Barde... Jsem celá popálená, ale snad to nic nebude... Pro lásku Bohyně, dej mi něčeho napít, ale rychle!“ Dusila se, kašlala, vzlykala, a slzy se jí přitom valily po tvářích, začerněných sazemi. Někdo jí do ruky vrazil džbánec s vodou a ona hltavě pila, zaskakovalo jí, dusila se, plivala a znovu a znovu kašlala. Bard ji podpíral a volal kolem sebe, ať přivedou někoho, kdo by ji ošetřil. Když k nim však došel mistr Gareth, napřímila se.

„To nic není, otče, jenom jsem se trochu popálila,“ oznámila mu. Hlas měla stále zastřený a drsný. Geremy poklekl na trávu vedle Erlenda a pozvedl k Bardovi zrak, v němž se zračila nesmírná vděčnost.

„Díky bohu dýchá,“ řekl a jako na důkaz začal Erlend hlasitě sténat. Když však spatřil Barda, zarazil se.

„Ty jsi mě přišel zachránit, otče, přišel jsi za mnou a vyvlekl mě z plamenů! Věděl jsem, že by mě táta nenechal uhořet...“

Bard to chtěl už už popřít a říct, že ho zachránil Paul, který tam za ním po schodech pronikl, a jeho že zastavila stráž, takže proto se nedostal dovnitř. Avšak Paul, který se právě nakláněl nad Melisendrou, rychle řekl: „Je to tak, princí, tvůj otec tě statečně vynesl z hořícího hradu.“ V podtónu zcela důrazně zaznělo: „Ne, abys mu někdy říkal něco jiného! Protože ty jsi tam skutečně byl. Bez tvojí podpory bych to sám nedokázal. A žít musí s tebou!“

Jeho oči se střetly s Bardovými a Bard náhle pochopil, že se od sebe již navěky osvobodili. Věnoval Paulovi život, když ho vysvobodil ze svěrací kabiny, a teď mu Paul vrátil život nepoměrně vzácnější, než byl ten jeho — život jeho jediného syna. Už nejsou spojení smrtícím svazkem, už nejsou temná dvojčata, ale bratři, přátelé, pán a jeho vysoce uctívaný pobočník.

Sklonil se nad Erlendem a políbil ho. Jeho *nedestro* syn se nikdy nebude cítit nemilovaný a nebude trpět tak, jak to zakusil on. Melora mu zřejmě nikdy dítě neporodí, protože byla starší než on a dlouho pracovala jako *leroniska* a léčitelka na zamořeném území; dala mu

však Erlendův život. Pak pohlédl na Carlinu, která se skláněla nad bezvládným tělem Melisendry, a věděl, že ani na jedné z nich již není závislý. Melisendra své štěstí najde s Paulem a Carlina svůj život zasvětila Bohyni. On už se do toho vměšovat nebude. Za svého života ještě spatří, jak Avarrské kněžky opustí svůj Ostrov ticha a pod Varzilovým vedením se odeberou do světa obyčejných smrtelníků jako léčitelky. Tyto kněžky a sestry ze Sesterstva meče zorganizují nový řád, jehož jednou ze zakladatelek a svatých bude právě Carlina. Ale nyní bylo tohle všechno ještě ve hvězdách.

Střecha hlavní budovy se s lomozem zhroutila a pohltily ji plameny. Bard, jenž seděl vedle Melory, které léčitelé ošetřovali spaléniny na pažích a prsou, zavrtěl hlavou a prohlásil: „Jsem král bez hradu, moji drazí. A jestli se Hasturům podaří prosadit svou, budu i král bez království. Budeš se chtít stát královnou bez království, má lásko?“

Melora se na něj usmála a náhle to vypadalo, že ani ranní slunce se svojí září nemůže vyrovnat lesku jejích očí. Bard kývl na Varzila, usmál se na něj a pravil: „Jakmile budou ranění ošetřeni, připojím se k Dohodě. A utvoříme spojenectví.“

Pak se obrátil k Meloře a políbil ji na plné rty.

„A také budeme korunovat královnu,“ dodal.

Marion Zimmer Bradley

DVOJNÍCI

Z anglického originálu *Two to Conquer*
vydaného nakladatelstvím Daw Books, Inc.

přeložila Ivana Muková.

Vydal Knižní klub v Praze

roku 1997 jako svou 542. publikaci.

Odpovědný redaktor Jindřich Jůzl.

Technická redaktorka Alena Suchánková.

Počet stran 384.

Sazba SF SOFT, Praha.

Tisk Tiskárny Vimperk, a. s.

Vydání první.